

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΑΦΟΥ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΩΝ

Το πρώτον Αποστολικόν κήρυγμα εις την Πάφον
Πράξ. ιγ, 6-12

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ 2011

ΕΤΟΣ ΛΒ΄

ΑΡ. 367

ΚΥΡΙΑΚΗ ΠΡΟ ΤΩΝ ΦΩΤΩΝ

Απόστολος: Β΄ Τιμ. δ΄ 5-8

Ευαγγέλιο: Μαρκ. α΄ 1-8

2 Ιανουαρίου 2011

«Ευλόγησον τον στέφανον του ενιαυτού της χρηστότητός σου Κύριε»

Μέσα στη μυστηριώδη άβυσσο του παρελθόντος, όπου με ιλιγγιώδη ταχύτητα έχουν συσσωρευθεί εκατομμύρια χρόνια, πριν από ένα, περίπου, εικοσιτετράωρο ρίχτηκε ακόμα ένα έτος, το 2010. Κι αξιωθήκαμε να υποδεχτούμε «νέον ενιαυτόν της χρηστότητος Κυρίου». Με την ευκαιρία της εισόδου μας στο νέο έτος θα ήταν καλό να αναφερθούμε στην έννοια και το σκοπό του χρόνου.

Ο χρόνος, ως φυσική έννοια, γίνεται αντιληπτός με τη διαδοχή των γεγονότων και την παρατηρούμενη στα πράγματα και τα φαινόμενα αλλαγή. Αν όλα ήσαν αμετάβλητα, αν δεν υπήρχαν διαδοχικά γεγονότα, δεν θα είχε έννοια ο χρόνος. Χρόνος στην πραγματικότητα είναι το μεταξύ δύο γεγονότων διάστημα.

Το έτος είναι μια σχετική έννοια. Είναι το διάστημα για μια πλήρη περιφορά της γης γύρω από τον ήλιο. Αν η γη περιφερόταν γύρω από τον ήλιο με μεγαλύτερη ταχύτητα, τότε το έτος θα ήταν πιο μικρό. Κι αν η περιφορά γινόταν με μικρότερη ταχύτητα, τότε το έτος, θα ήταν πιο μεγάλο. Είναι σχετικό λοιπόν το έτος και ουδέτερο. Ούτε καλό ούτε κακό. Γίνεται το ένα, ή το άλλο, ανάλογα με τα γεγονότα που διαδραματίζονται σ' αυτό. Το ίδιο έτος σ' άλλους είναι καλό και σ' άλλους αποβαίνει κακό.

Μετρούμε τα έτη της ζωής μας με τη συνηθισμένη αριθμητική. Και δημιουργεί, πολλές φορές, μελαγχολία αυτή η αρίθμηση. Ο Απ. Πέτρος στηριζόμενος σε μια περικοπή της Παλαιάς Διαθήκης λέγει: «Χίλια έτη παρά Κυρίω ως ημέρα μία». Μα και η ίδια η απλή ανθρώπινη σκέψη στο ίδιο συμπέρασμα καταλήγει: Όσο πολλά κι αν είναι τα έτη της ζωής μας, τελειώνουν. Και κάθε τι που τελειώνει είναι σχεδόν τίποτα, είναι μηδέν, παραβαλλόμενο προς εκείνο που δεν τελειώνει, προς το άπειρο.

Παρ' όλ' αυτά, αυτές τις μέρες, στεκόμαστε όλοι και επισκοπούμε τη ζωή μας. Κάνουμε απολογισμό του έτους που έφυγε, διερευνώντας τα αίτια των αποτυχιών, αλλά και των επιτυχιών που είχαμε σ' αυτό, με σκοπό να αποφύγουμε νέες αποτυχίες και να επαναλάβουμε νέες επιτυχίες. Κάνουμε, ακόμα, και προγραμματισμούς για το νέο έτος. Σκεφτόμαστε βελτίωση και επέκταση του κύκλου των εργασιών μας, επιδιώκουμε την επιμόρφωσή μας, πλάθουμε νέα σχέδια για εκπλήρωση πόθων και επιθυμιών. Κι είμαστε πρόθυμοι, για την καλύτερευση της ζωής μας, τη μελλοντική ευτυχία μας, να υποβληθούμε σε θυσίες και κόπους πολλούς. Δεν είναι κάτι το κακό, ή το αμαρτωλό, αυτό το πράγμα. Αν, όμως, οι επιδιώξεις μας στοχεύουν μόνο στην καλύτερευση των συνθηκών της ζωής μας, είναι ελλιπής η προσπάθειά μας.

Ξέρουμε όλοι, εκ πείρας, ότι η εκπλήρωση μιας επιθυμίας μας, που μάς ικανοποιεί προς στιγμή, γεννά άλλη επιθυμία σφοδρότερη που μας καταταυραννεί. Η απόκτηση ενός υλικού αγαθού οδηγεί πάντα στο να θέλουμε άλλο υλικό αγαθό. Δεν είχαμε κάποτε, για παράδειγμα, ραδιόφωνο. Αποκτήσαμε ραδιόφωνο και επιθυμήσαμε τηλεόραση. Ζητήσαμε μετά έγχρωμη τηλεόραση, τώρα θέλουμε ψηφιακή. Είχαμε διαμέρισμα, επιθυμούσαμε σπίτι. Το αποκτήσαμε, ζητήσαμε εξοχικό στη θάλασσα, στο βουνό και ούτω καθεξής. Επιδιώκουμε την ευτυχία, και μόλις νομίσουμε πως την φτάσαμε φεύγει από κοντά μας αφού επιδιώκουμε κάτι άλλο. Ποιο θα'ναι το όφελος, αν έτσι σκεφτόμενοι πετύχουμε εκπλήρωση των στόχων μας, αλλά μάς βρει ο θάνατος; Πού πάει, τότε, η ευτυχία που με τόσους κόπους επιδιώξαμε; Γι' αυτό και δεν πρέπει ο άνθρωπος να προσκολλάται και να εξαντλείται σε πράγματα αυτής της ζωής που είναι ρέοντα.

Όπως τα μικρά παιδιά ξεχνιούνται μπροστά στις βιτρίνες των παιχνιδιών και ξαφνικά πηγαίνει ο πατέρας και τα παίρνει απ' εκεί για να προχωρήσουν, έτσι παθαίνουμε κι εμείς. Ξεχνιόμαστε μπροστά στα θέληγτρα της ζωής. Μα αυτά είναι βιτρίνα και μάλιστα ξένη βιτρίνα. Κάποτε θα αποσπαστούμε από αυτά. Κι όπως κάποιος που ταξιδεύει με λεωφορείο βλέπει θαυμάσια τοπία, τα οποία, όμως, ούτε δικά του είναι ούτε και μπορεί να τα απολαύσει πλήρως, αλλά τα βλέπει φευγαλέα, έτσι συμβαίνει και με κάθε άνθρωπο. Το λεωφορείο της ζωής κυλά γρήγορα, μέχρι τη στάση που λέγεται θάνατος για τον καθένα.

Άλλου είδους πρέπει να είναι, επομένως, οι προγραμματισμοί μας για το νέο έτος. Να στοχεύουν στα μένοντα κι όχι στα ρέοντα. Γι' αυτό αφού ευχαριστήσουμε τον Θεό που μας αξίωσε να φτάσουμε σε νέο έτος, θα πρέπει να χρησιμοποιήσουμε επωφελώς τον χρόνο μας. Να ακούσουμε την προτροπή της Εκκλησίας, που αυτές τις μέρες επαναλαμβάνεται συχνά: «Μετανοείτε», αλλάξετε διάθεση και τρόπο ζωής. Η ζωή μας στον κόσμο τούτο δύσκολα ξεπερνά τα 70-80 χρόνια. Κι όμως μέσα σ' αυτά τα λίγα χρόνια μπορούμε να κερδίσουμε ή να χάσουμε την αιωνιότητα. Οφείλουμε να αποβάλουμε ό,τι μας κρατά δέσμιους στη γη αυτή και να αναλάβουμε σύντομο αγώνα επιδίωξης του καλού, με στόχο την κατάκτηση της αιώνιας ζωής.

Ο προφήτης Ησαΐας, εξαγγέλοντας την δράση του Μεσσία, λέγει ότι Αυτός έρχεται «κηρύξαι ενιαυτόν Κυρίου δεκτόν». Ο «ενιαυτός Κυρίου», αποβλέπει, σύμφωνα με τον Ησαΐα, στην ηθική τακτοποίηση των ανθρώπων, στη λύση των πνευματικών δεσμών, στην απελευθέρωση από την αμαρτία. Αυτή η ηθική εξυγίανση θα φέρει, ως επακόλουθο και την κοινωνική εξυγίανση. Θα πρέπει, λοιπόν, κι εμείς να χρησιμοποιήσουμε το νέο έτος, το νέο ενιαυτό, για την ηθική και πνευματική μας βελτίωση. Δεν είμαστε πλασμένοι για τη γη. Είμαστε πλασμένοι για τον ουρανό. Η γη είναι το φυτώριο. Κάποτε θα μεταφυτευτούμε από το φυτώριο, στον ουρανό. «Επειγόμεθα», λέγει ο Μ.Βασίλειος, «ίνα έγκαρποι και πλήρεις έργων αγαθών φυτευθέντες εν τω οίκω του Κυρίου, εν ταις αυλαίς του Θεού ημών εξανθήσωμεν».

Είθε κι εμείς να εκμεταλλευτούμε το χρόνο της ζωής μας, να μη σαηνευτούμε απ'αυτή τη ζωή, αλλά να προσβλέπουμε και να προετοιμαζόμαστε για την άλλη, την αιώνια ζωή.

† Ο Πάφου Γεώργιος

ΚΥΡΙΑΚΗ ΜΕΤΑ ΤΑ ΦΩΤΑ

Απόστολος: Εφεσ. δ' 7 – 13

Ευαγγέλιο: Ματθ. δ' 12 – 17

9 Ιανουαρίου 2011

Ακόμη ηχούν στα αυτιά μας οι πολλές και συνηθισμένες χαρούμενες γιορτινές ευχές. Συνεχίζουμε να ζούμε και να απολαμβάνουμε με τις οικογένειές μας ευχάριστες ευκαιρίες, και περισσότερο ή λιγότερο πλούσιες διασκεδαστικές συγκεντρώσεις. Είναι και αυτή μια χαρμόσυνη γιορτινή ανάπαυλα που παρεμβάλλεται, για να μας απομακρύνει από τα καθημερινά προβλήματα και τις δυσκολίες της ζωής. Γιορτάσαμε τη γέννηση του Χριστού μαζί με την ελπίδα της σωτηρίας που έφερε στον κόσμο, σ' όλους μας. Άλλη μια αλλαγή χρόνου συντελέστηκε. Ένας καινούργιος χρόνος παίρνει τη θέση του παλιού, που τόσο μας ταλαιπώρησε. Φέρνει μαζί του ο νέος χρόνος ελπίδες και προσδοκίες για κάτι καλύτερο. Γίνεται όμως και αφορμή για σχέδια και προγραμματισμούς. Για να διορθωθούν τα πολλά λάθη τού παρελθόντος. Να αναπληρώσουμε ό,τι παραλείψαμε ή αμελήσαμε να κάνουμε. Να αντιμετωπίσουμε τις συνέπειές τους. Και όλα αυτά με τη βεβαιότητα ότι μπορούμε, και ασφαλώς, με τη βοήθεια του ενανθρωπίσαντος Κυρίου, μπορούμε να τα φέρουμε εις πέρας. Και ενώ όλοι, και ο καθένας χωριστά, ζούμε και χαιρόμαστε τις ευτυχισμένες στιγμές, σχεδιάζουμε το ελπιδοφόρο μέλλον, ακούμε τον Κύριό μας, στο σημερινό ευαγγελικό ανάγνωσμα, να μας ειδοποιεί. Ναι καλά όλα αυτά, αλλά πρώτα απ' όλα **«μετανοείτε· ήγγικε γαρ η βασιλεία των ουρανών».**

Μετανοείτε, αλλάξτε τρόπο ζωής γιατί πλησίασε, είναι κοντά μας η βασιλεία των ουρανών. Μην ξεχνάτε το στόχο σας, γιατί **«ήγγικε»**, είναι πολύ κοντά. Είναι φυσικά μια χρονική στιγμή που δεν γνωρίζουμε πότε θα έρθει. Θα αποτελέσει οπωσδήποτε το τέλος του χρόνου της πρόσκαιρης αυτής ζωής και θα μας μεταφέρει στην αιωνιότητα. Είναι λοιπόν και αυτή μια καινούργια αρχή για τον καθένα μας. Είναι το πέρασμα σε μια άλλη πραγματικότητα. Την μοναδική και αιώνια πραγματικότητα.

Γι' αυτό μας προετοιμάζει ο γεννηθείς Χριστός. Η βάπτισμα του Κυρίου λοιπόν και η μετά από αυτή θανάτωση του Ιωάννη του Προδρόμου και βαπτιστή, θα σημάνουν την έναρξη του διδακτικού έργου του Χριστού. Ο ενανθρωπίσας Κύριός μας, συνεχίζοντας με συνέπεια το έργο της σωτηρίας μας, αφήνοντας πίσω την Ναζαρέτ, που χαρακτηρίζεται ως τόπος καταγωγής Του, εγκαθίσταται στην Καπερναούμ. Το πρώτο λοιπόν κήρυγμά Του, όπως μας το διασώζει ο ευαγγελιστής Ματθαίος, έχει δύο κύρια αξιολογικά χαρακτηριστικά. Το ένα καθορίζει την βάση της νέας ζωής του ανθρώπου. **«Μετανοείτε»**, αυτή είναι η πρώτη λέξη. Οι σκέψεις μας, τα λόγια μας και οι πράξεις μας, δεν είναι άσχετα με ό,τι σκεπτόμαστε, πιστεύουμε, με ό,τι ενδόμυχα θέλουμε και στοχεύουμε. Όλα οργανώνονται και ετοιμάζονται στο μυαλό μας πριν γίνουν λόγος ή πράξη. Γι' αυτό από εκεί, από τον νου μας, πρέπει να ξεκινήσει η αλλαγή, η μετάνοια. Αλλάξτε λοιπόν, μας προτρέπει ο Κύριος, τον τρόπο που σκέπτεσθε. Βάλλετε νέους στόχους στη ζωή σας. Μεταβάλλετε τα κριτήρια που κατευθύνουν τις σκέψεις σας πρώτα, και τις πράξεις σας, κατόπιν. Η αλλαγή αυτή θα φέρει την εσωτερική ανανέωση, την ουσιαστική μεταβολή και σαν συνέπεια και την ειρήνευση της ψυχής μας. Διορθώστε ακόμη την συμπεριφορά σας, και απέναντι στον πλησίον σας, που θα γίνει ο πρώτος αποδέκτης της αλλαγής σας, και μετά και στον Θεό σας, που σας παρακολουθεί και σας θέλει κοντά Του.

Το δεύτερο στοιχείο, χαρακτηριστικό της διαρκούς ετοιμότητας, της συνεχούς αγωνιστικής εγρήγορσης, που προσδίδει ζωντάνια στον ακόλουθο του Χριστού, στον χριστιανό, είναι η γνώση που προειδοποιητικά τονίζεται και αποδίδεται από ένα ρήμα.

«**Ήγγικε**». Έφθασε ή μάλλον σχεδόν μας έχει αγγίξει η στιγμή. Ο διατιθέμενος χρόνος για την προετοιμασία μας, για την μετάνοια, δεν είναι απερίοριστος. Δεν έχουμε την δυνατότητα να καθορίσουμε την διάρκειά του, να αποφασίσουμε το τέλος του. «**Η βασιλεία των ουρανών**», όπου είναι ο προορισμός μας, η κατάληξη της προσωρινής αυτής ζωής είναι πολύ κοντά μας. Ο στρατιώτης που βρίσκεται στο φυλάκιό του, δεν γνωρίζει πότε είναι πιθανόν να έρθει ο εχθρός. Γι' αυτό, είναι άγρυπνος φρουρός με τα μάτια του ανοιχτά και το όπλο του έτοιμο. Αυτή την ετοιμότητα ζητά με την προειδοποιητική λέξη «**ήγγικε**». Ας θυμηθούμε και τις μωρές παρθένες του ευαγγελίου που είχαν ξεμείνει από λάδι την ώρα που έπρεπε να βγουν να προϋπαντήσουν τον νυμφίο. Δεν ήταν έτοιμες. Δεν είχαν προβλέψει να εφοδιάσουν με λάδι τα λυχνάρια τους, αφού δεν γνώριζαν τον χρόνο άφιξης του νυμφίου. Σε κάθε στιγμή προβάλλει κάποια υποχρέωση να εκτελεσθεί, ένα καθήκον. Πάνω απ' όλα η ανάγκη σωτηρίας της ψυχής μας. Κάθε στιγμή αντιμετωπίζουμε διλήμματα. Να κάνουμε αυτό ή το άλλο. Πολλές φορές αποφεύγουμε ή αναβάλλουμε αυτό που πρέπει να κάνουμε, ακόμη και για τα πιο μικρά και εύκολα, πιστεύοντας ότι έχουμε καιρό, ή ότι δεν ευκαιρούμε, ή είμαστε κουρασμένοι. Άμεση συνέπεια των παραλείψεων μας, ή της αναβολής καθηκόντων και υποχρεώσεων, είναι η πρόκληση άγχους με όλα τα παρεμφερή επιβαρυντικά, ακόμη και στην σωματική μας υγεία. «**Ήγγικε η βασιλεία των ουρανών**». Έχει φτάσει η ώρα. Δεν επιτρέπεται, αλλά ούτε και προβλέπεται οποιαδήποτε αναβολή. Συμπερασματικά απαιτείται η άμεση αντιμετώπιση του καθήκοντος της στιγμής. Γιατί η ζωή μας αποτελείται από μικρές στιγμές, ελάχιστης χρονικής διάρκειας. Και ασφαλώς ενώ αυτό ισχύει για κάθε σκέψη, λόγο ή πράξη, όταν πρόκειται για την ψυχή μας δεν επιδέχεται ούτε τη στιγμιαία αναβολή. «**Μετανοείτε**», τονίζει ο Κύριος, γιατί έφτασε η ώρα της βασιλείας των ουρανών, της προαιώνιας υπόσχεσης του Θεού και προσδοκίας των ανθρώπων. Είμαστε έτοιμοι; Ας εκμεταλλευτούμε τις δυνατότητές μας και τον χρόνο που έχουμε στη διάθεσή μας και θα πετύχουμε. Ο Θεός βρίσκεται δίπλα μας, βοηθός μας, ενισχυτής μας.

Δ.Γ.Σ.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΒ΄ ΛΟΥΚΑ

Απόστολος: Κολοσ. γ΄ 4 – 11

Ευαγγέλιο: Λουκ. ιζ΄ 12 – 19

16 Ιανουαρίου 2011

**«Εις δε εξ αυτών, ιδών ότι ιάθη, επέστρεψε μετά φωνής μεγάλης
δοξάζων τον Θεόν» (Λουκ. ιζ΄ 15).**

Η ασθένεια και ο πόνος παρουσιάζονται με διπλή όψη, αρνητική αλλά και θετική. Η ασθένεια, πέρα από την καταπόνηση του σώματος, οδηγεί τον άνθρωπο είτε στην αυτοαπομόνωση, είτε και στην κοινωνική απομόνωση, σαν μέτρο αυτοπροστασίας, ή προστασίας του κοινωνικού συνόλου. Αυτή η απομόνωση είναι ιδιαίτερα οδυνηρή για τον άνθρωπο, όταν επιβάλλεται από το κοινωνικό σύνολο. Γιατί καταπονεί τον άνθρωπο τόσο σωματικά, όσο και ψυχικά, αφού μέσα από τον κοινωνικό αποκλεισμό του υπενθυμίζει τη σοβαρότητα της ασθένειάς του και ότι πλησιάζει η ώρα του θανάτου του. Έτσι ο πόνος του είναι διπλά οδυνηρός.

Όμως, πέρα από την πιο πάνω αρνητική όψη, η ασθένεια και ο πόνος έχουν και θετική όψη, όσο κι αν τούτο ακούγεται παράξενα. Η ασθένεια και ο πόνος αποκαλύπτουν στον άνθρωπο ότι οι δυνάμεις και οι δυνατότητές του είναι περιορισμένες, γεγονός που τον οδηγούν μέσα από την αυτογνωσία στην ταπείνωση. Παράλληλα, η ασθένεια και ο πόνος δεν είναι μόνο «προνόμιο» δικό του, αλλά τα συναντά σε όλους τους ανθρώπους. Αν, λοιπόν, η ασθένεια και ο πόνος είναι κοινά σε όλους τους ανθρώπους, χωρίς διάκριση φυλετική, κοινωνική ή θρησκευτική, τότε ο άνθρωπος θα αποδεχθεί να συνυπάρξει με την ασθένειά του, αλλά ιδιαίτερα θα αποδεχθεί να συνυπάρξει με τους συνανθρώπους του. Τέλος, η ασθένεια και ο πόνος ενεργούν θετικά με την ενδυνάμωση της πίστεως στο Θεό, αλλά παράλληλα του διαβιβάζουν το μήνυμα ότι, αφού είναι δυνατή η συνύπαρξη των ανθρώπων την ώρα της ασθένειας, έστω κι αν έχουν διαφορετικό πολιτισμό, διαφορετική γλώσσα ή θρησκεία, τότε γιατί να μην μπορεί να συνυπάρξουν και όταν είναι υγιείς;

Όλα, λοιπόν, είναι κατορθωτά. Αν στην ομάδα των δέκα λεπτρών του σημερινού Ευαγγελίου μπορούν να συμβιώσουν άνθρωποι με διαφορετική θρησκεία και εθνική καταγωγή, όπως οι Ιουδαίοι και ο Σαμαρείτης, οι οποίοι, κατά τη Σαμαρείτιδα, ήταν δεδηλωμένοι εχθροί, τότε, γιατί να μην είναι δυνατή η συμβίωση των ανθρώπων και στη δική μας εποχή; Έχουμε μελετήσει τα αίτια αυτής της ανθρώπινης αδυναμίας; Αν όχι, ας τα μελετήσουμε έστω και τώρα. Ποτέ δεν είναι αργά. Το σημερινό Ευαγγέλιο είναι ιδιαίτερα διαφωτιστικό.

Όπως ακούσαμε, ο κοινός πόνος, η κοινή δυστυχία νέκρωσε τον ανθρώπινο εγωισμό, καλλιέργησε την υπομονή και ανέπτυξε τη μεταξύ τους αλληλεγγύη. Ο κοινός πόνος τούς έφερε όχι μόνο πιο κοντά μεταξύ τους, αλλά ιδιαίτερα τους έφερε πιο κοντά στο Θεό. Μάλιστα, το πιο σημαντικό, η ασθένεια τους οδήγησε σε τέτοια ενότητα, που την ώρα της προσευχής, την ώρα της δυνατότητας της θεραπείας, απευθύνθηκαν με μία φωνή: «Ιησού επιστάτα, ελέησον ημάς». Όχι, ελεήσέ με, αλλά ελέησέ μας.

Ο κοινός πόνος τους οδήγησε στην κοινή πίστη, ότι ο Ιησούς μπορούσε να τους θεραπεύσει. Για τούτο, από απόσταση, σεβόμενοι τους ανθρώπινους νόμους, ζήτησαν το έλος, την ευσπλαχνία του: «Ιησού επιστάτα, ελέησον ημάς», Κύριε Ιησού, ελέησέ μας. Η δύναμη της φωνής τους, που ήταν ισοδύναμη με την πίστη τους, έφερε το ποθητό αποτέλεσμα, τη θεραπεία. Με τον τρόπο αυτό επιβεβαιώθηκαν οι λόγοι του Ιησού: «Και πάντα όσα αν αιτήσητε εν τη προσευχή πιστεύοντες λήψετε» (Ματθ. κα΄ 22). «Κι όλα όσα ζητήσετε στην προσευχή με πίστη, θα τα λάβετε».

Η απάντηση του Ιησού εφάνερνε ότι εισακούσθηκε η κραυγή της προσευχής τους. Με την υπακοή στην προτροπή του θα επιβεβαίωναν την πίστη τους. Πίστεψαν στο θαύμα και ξεκίνησαν για να συναντήσουν τους ιερείς που θα επιβεβαίωναν τη θεραπεία τους. Καθώς πήγαιναν, καθαρίστηκαν από τη λέπρα. Όμως, παρά το ότι θεραπεύθηκαν όλοι, μόνο ένας αισθάνθηκε την ανάγκη να επιστρέψει για να ευχαριστήσει τον ευεργέτη του, κι

αυτός ο ένας ήταν αλλοεθνής. Αυτός ο αλλοεθνής, ο Σαμαρείτης, με δυνατή φωνή δοξάζει το Θεό και πέφτοντας στα πόδια του Ιησού τον ευχαριστεί. Όπως με δυνατή φωνή παρακάλεσε, έτσι και τώρα με δυνατή φωνή ευχαριστεί το Θεό.

Η απάντηση του Ιησού προβληματίζει, η δε προτροπή προσφέρει διδάγματα αξιοπρέπειας, αφού δεν άφησε γονατιστό το Σαμαρείτη για να μη μειώσει την αξιοπρέπειά του. Όμως, ρώτησε ο Ιησούς και για τους άλλους εννιά, στηλιτεύοντας την πράξη της αχαριστίας. «Δε θεραπεύθηκαν και οι δέκα; Οι άλλοι εννιά πού είναι; Κανένας τους δε βρέθηκε να γυρίσει να δοξάσει το Θεό παρά μόνον αυτός ο αλλοεθνής;»

Οι διαδοχικές ερωτήσεις του Ιησού φανερώνουν την έκταση του προβλήματος. Εννιά στους δέκα αποδεικνύονται αγάριστοι και μάλιστα από τους εκλεκτούς του, τον περιούσιο λαό του, τους Ιουδαίους. Αντίθετα, ο ένας, ο Σαμαρείτης, ο οποίος εθεωρείτο υποδεέστερος από τους Ιουδαίους, αποδεικνύεται στο τέλος ανώτερός τους.

Η εικόνα αυτή δυστυχώς, δεν είναι σπάνιο φαινόμενο. Τη συναντούμε στην καθημερινότητά μας. Την παρατηρούμε στον ίδιο μας τον εαυτό. Θερμή η προσευχή μας στο Θεό όταν θέλουμε κάτι, ή όταν χρειαζόμαστε βοήθεια. Όταν εκπληρωθεί η επιθυμία μας, ή περάσει ο κίνδυνος, τότε ξεχνούμε να ευχαριστήσουμε το Θεό, ή, κι αν τον ευχαριστούμε, δεν το κάνουμε με την ίδια θέρμη που τον παρακαλούσαμε. Λέμε τυπικά ένα «δόξα σοι ο Θεός», ή «σ' ευχαριστώ Θεέ μου» και στη συνέχεια ξεχνούμε τον ευεργέτη μας. Αλήθεια, πόσες φορές ευεργετηθήκαμε από το Θεό, ή τους ανθρώπους και ξεχάσαμε να πούμε ένα ευχαριστώ; Άπειρες φορές και τούτο γιατί μάθαμε, είτε στην προσευχή μας, είτε στην καθημερινότητά μας να συμπεριφερόμαστε σα «ζητιάνοι». Χάσαμε την ψυχική μας ευγένεια. Μια ευγένεια που να εκδηλώνεται μέσα από τα καλά μας έργα και που θα συντελούν στη δόξα του Θεού.

Αδελφοί μου, ο Σαμαρείτης μέσα από την πράξη του μας αποκάλυψε σήμερα ότι ο αληθινός χαρακτήρας του ανθρώπου φαίνεται καθαρά, όχι τόσο στην ώρα της δοκιμασίας, όσο την ώρα της ευτυχίας και της αναγνώρισης της ευγνωμοσύνης είτε στο Θεό, είτε στους συνανθρώπους μας. Γιατί, για να πούμε το «ευχαριστώ» χρειαζόμαστε μεγαλύτερη ψυχική δύναμη απ' ότι χρειαζόμαστε για να πούμε «σε παρακαλώ». Και τούτο γιατί το «ευχαριστώ» το λέμε από ευγνωμοσύνη, ενώ το «σε παρακαλώ» το λέμε από ανάγκη. Αν το «σε παρακαλώ» είναι έκφραση πόνου, το «ευχαριστώ» είναι κατάθεση ψυχής. Αυτή η κατάθεση ψυχής ας επιβεβαιώνεται καθημερινά στις σχέσεις μας τόσο με το Θεό, όσο και με τους συνανθρώπους μας. Με τον τρόπο αυτό θ' αποφύγουμε όχι μόνο τα επικριτικά λόγια του Ιησού, αλλά και θ' ακούσουμε τα σωτήρια λόγια: «Αναστάς πορεύου· η πίστις σου σέσωκέ σε». Αμήν.

Θεόδωρος Αντωνιάδης

ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΔ΄ ΛΟΥΚΑ

Απόστολος: Α΄ Τιμ. α΄ 15-17

Ευαγγέλιο: Λουκ. ιη΄ 35-43

23 Ιανουαρίου 2011

«Αυτός δε πολλώ μάλλον έκραζεν υιέ Δαβίδ, ελέησον με»

Στην Ιεριχώ, την πόλη των λουλουδιών, όπως την έλεγαν, έγινε το θαύμα το οποίο ακούσαμε σήμερα στο Ευαγγέλιο. Καθώς ερχόταν στην πόλη ο Ιησούς Χριστός συνοδευόμενος από πλήθος ανθρώπων, κάποιος τυφλός που καθόταν στην άκρη του δρόμου, άκουσε θόρυβο και ρώτησε τι συμβαίνει. Και του είπαν ότι «Ιησούς ο Ναζωραίος πορεύεται». Έρχεται ο Χριστός στην πόλη μας. Άκουσε ο τυφλός και αρχίζει να φωνάζει: «Κύριε Ιησού βοήθησέ με». Είχε ακούσει για τα πολλά και μεγάλα θαύματα που έκαμε ο Ναζωραίος Ιησούς, ο απεσταλμένος από το Θεό και ήταν η μοναδική ευκαιρία να ζητήσει και αυτός την θεραπεία των ματιών του. Μοναδική, ανέλπιστη ευκαιρία του δινόταν.

Αλλά το πλήθος που συνόδευε τον Ιησού Χριστό, αντί να βοηθήσει τον τυφλό, να τον οδηγήσουν κοντά στον Χριστό, ακούοντας τις φωνές του τον μάλωνα, «επετίμων αυτώ λέγοντες ίνα σιωπήση». Τους ενοχλούσαν οι παρακλητικές φωνές του τυφλού; Νόμιζαν ότι ενοχλούσαν τον Ιησού Χριστό; Το βέβαιο είναι ότι αδιαφορούν στον ξένο πόνο. Δεν τους ενδιέφερε αν ο τυφλός θα έμενε για πάντα στο σκοτάδι, ενώ υπήρχε η ελπίδα, τώρα που ερχόταν ο θαυματουργός Ιησούς στον τόπο τους, να άνοιγαν τα μάτια του. Δεν έδειξαν αγάπη, δεν έδειξαν ενδιαφέρον για την εξυπηρέτηση ενός δυστυχισμένου συμπολίτη τους.

Όμως, αντί να τους κατακρίνουμε, ας ανακρίνουμε καλύτερα εμείς τον εαυτό μας, μήπως και εμείς δείχνουμε την ίδια ή και χειρότερη αδιαφορία ή, και το χειρότερο, αντί να κάνουμε το καλό εμποδίζουμε και τους άλλους να το κάνουν.

Αλλά ας επιστρέψουμε και πάλι στον τυφλό. Όσο του έλεγαν να μη φωνάζει ζητώντας τη βοήθεια του Κυρίου, τόσο αυτός περισσότερο φώναζε: «Αυτός δε πολλώ μάλλον έκραζεν· υιέ Δαβίδ, ελέησον με». Αλλά αν οι άνθρωποι δεν συμπόνεσαν τον άνθρωπο, ο Κύριος ένοιωσε τον πόνο του. Σταμάτησε, τον φώναξε κοντά του και τον ρωτά: «Τι σοι θέλεις ποιήσω;» Τι ζητάς από εμένα, τι θέλεις να σου κάμω; «Κύριε, ίνα αναβλέψω», του λέγει ο τυφλός. Και ο Κύριος με μια λέξη τον θεραπεύει. «Ανάβλεψον», του λέγει και αμέσως ανέβλεψε, άνοιξαν τα μάτια του.

Μας διδάσκει εδώ ο ίδιος ο τυφλός με την επιμονή του. Μας διδάσκει να επιμένουμε και εμείς στην προσευχή. Να επιμένουμε όπως εκείνος. Να επιμένουμε, διότι ίσως να μην είμαστε άξιοι να μας ακούσει ο Θεός. Ίσως θα πρέπει πρώτα να καθαρίσουμε την ψυχή μας με εξομολόγηση, με μετάνοια και κατόπιν να έχουμε το θάρρος να ζητήσουμε και να θέλουμε να μας ακούσει ο Θεός. Ίσως και η προσευχή μας να μην είναι αληθινή, θερμή προσευχή, εξ όλης της ψυχής και καρδιάς, Αν δεν επέμενε να φωνάξει ο τυφλός, δεν θα άνοιγαν τα μάτια του.

Και αυτός μεν ο τυφλός ζητούσε την θεραπεία των ματιών του, όμως σκεφτήκαμε πόσο μεγαλύτερη ανάγκη έχουμε εμείς και πόσο πρέπει να ζητούμε και να παρακαλούμε το Θεό να κρατά ανοικτά τα ψυχικά μας μάτια, να διακρίνουμε το καλό από το κακό, τον ίσιο δρόμο του Θεού και να μην πέφτουμε στους γκρεμούς της αμαρτίας, να ξεχωρίζουμε το αιώνιο συμφέρον μας από το προσωρινό και φευγικό.

Μας διδάσκει, επίσης, να μην υπολογίζουμε τα εμπόδια που βρίσκουμε πολλές φορές μπροστά μας, προκειμένου να πλησιάσουμε το Θεό. Εμπόδια από οργανωμένες προσπάθειες διαφόρων σκοτεινών δυνάμεων που θέλουν να ξεγράψουν το Θεό, την πίστη μας, από τη ψυχή μας και την κοινωνία. Οργανώσεις χωρίς Θεό, αιρέσεις διάφορες,, οι ξενόφερτες ιδέες της Νέας Εποχής.

Άλλοτε, ίσως, η ειδική μας χλιαρότητα στη πίστη, ο φόβος του κόσμου μήπως μας χαρακτηρίσουν καθυστερημένους και θρησκόληπτους, όπως πολύ εύκολα και επιπόλαια χαρακτηρίζουν κάθε εκδήλωση πίστεως και ευσέβειας, χωρίς να ξέρουν και οι ίδιοι ποιος λέγεται θρησκόληπτος, άλλα εμπόδια από την ίδια μας την ψυχή, από το φόβο μήπως τα συμφέροντα μας όταν ζούμε «με το Σταυρό στο χέρι», όπως συνήθως λέγεται, αλλά ακόμα και η σαρκολατρία, η οποία καλπάζει τα τελευταία χρόνια, είναι τα εμπόδια που μας απομακρύνουν από την πίστη μας στο Θεό.

Κάτι άλλο που μας κάνει εντύπωση στο σημερινό Ευαγγέλιο είναι το ότι ρωτά ο Κύριος τον τυφλό ,«Τι σοι θέλεις ποιήσω»; σαν να μην ήξερε ο Κύριος τι του ζητούσε ο τυφλός. Λέγουν μερικοί, γιατί να ζητήσω με την προσευχή να κάμει τούτο ή εκείνο ο Θεός, αφού ξέρει σαν Θεός τι ανάγκη έχω. Και όμως είναι απαραίτητο να το ζητάμε. Εκείνος είπε «Αιτείτε και δοθήσεται υμίν». Ζήτησε ο τυφλός φωναχτά και κατ' επανάληψη την θεραπεία του. Εξεδήλωσε κατ' αυτόν τον τρόπο και την πίστη του. Γι' αυτό και ο Κύριος του λέγει «ως επίστευσας γεννηθήτω σοι».

Ζητώντας από το Θεό με την προσευχή μας ότι θέλουμε, εκδηλώνουμε την πίστη μας, την ταπείνωση μας, ξέρουμε τι ζητάμε, από ποιον το ζητάμε, σε ποιον το οφείλουμε όταν το λάβουμε, ώστε να τον αναγνωρίζουμε για πάντα, Πατέρα και προστάτη μας και να τον ευχαριστούμε, να δοξάζουμε το όνομα Του, όπως έκαμε και ο τυφλός του Ευαγγελίου.

Γιώργος Σαββίδης

ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΕ΄ ΛΟΥΚΑ

Απόστολος: Εβρ. ιγ΄ 7 – 16

Ευαγγέλιο: Λουκ. ιθ΄ 1 – 10

30 Ιανουαρίου 2011

«Είπε δε προς αυτόν ο Ιησούς: ότι σήμερον σωτηρία τω οίκω τούτο εγένετο» (Λουκ. ιθ΄ 9).

Η σωτηρία, αν και είναι από τα σημαντικότερα δώρα του Θεού προς τον άνθρωπο, εν τούτοις, από σεβασμό προς την ελευθερία του ανθρώπου, αυτή δεν προσφέρεται αναγκαστικά, αλλά ζητείται και η συμβολή του ίδιου του ανθρώπου. Παρά το ότι ο Θεός «θέλει να σωθούν όλοι οι άνθρωποι» (Α΄ Τιμ. β΄ 4), εν τούτοις δε βλέπουμε να σώζονται όλοι οι άνθρωποι, γιατί ο Θεός θέλει η δική μας σωτηρία να είναι επιθυμία και καρπός και της δικής μας προσπάθειας.

Αυτή η γενική αρχή βλέπουμε να επιβεβαιώνεται στο σημερινό Ευαγγέλιο. Ο ίδιος ο Ιησούς μάς λέει σήμερα ότι ήρθε «ζητήσαι και σώσαι το απολλωλός». Κι όμως, παρά το ότι «απολλωλότα» υπήρχαν πολλά, εν τούτοις βλέπουμε να σώζεται μόνον ένας, ο Ζακχαίος, και χάρις σ' αυτόν και ολόκληρη η οικογένειά του.

Ο Ζακχαίος ασκούσε το επάγγελμα του Τελώνη, δηλαδή του εισπράκτορα φόρων. Ήταν μάλιστα αρχιτελώνης. Ασκούσε, λοιπόν, ένα επάγγελμα, που στη συνείδηση των ανθρώπων θεωρείτο αμαρτωλός, γιατί ήταν ταυτισμένος με την απάτη και άρα ταυτισμένος με την αδικία και την κλοπή.

Για χάρη ενός τέτοιου αμαρτωλού ανθρώπου έρχεται σήμερα ο Ιησούς στην Ιεριχώ. Όμως η επιθυμία του Ιησού για να τον σώσει βρήκε πρόσφορο έδαφος γιατί και ο ίδιος ο Ζακχαίος «εζήτει ιδείν τον Ιησούν τις εστί». Στην προσπάθειά του να δει τον Ιησού συναντά σημαντικά εμπόδια, όπως το πλήθος των ανθρώπων και τη μικρόσωμη κατασκευή του.

Έντονη η επιθυμία του να δει τον Ιησού και άρα να οδηγηθεί στη σωτηρία. Για τούτο και ξεπερνά όλα τα εμπόδια ανεβαίνοντας σε μια συκομουριά. Εκείνη τη στιγμή ξέχασε πλούτη και αξίωμα και αδιαφόρησε για τα σχόλια του κόσμου. Γι' αυτόν σημασία είχε η σωτηρία. Και η σωτηρία προσφερόταν μόνο δια του Ιησού, αφού κατά τον Απόστολο Πέτρο «ουκ έστιν εν άλλω ουδενί η σωτηρία» (Πράξ. δ΄ 12). Με τον τρόπο αυτό γίνεται το ζωντανό παράδειγμα για τον καθένα από μας. Αν επιθυμούμε πραγματικά τη σωτηρία, τότε θα πρέπει να αναζητήσουμε τον Ιησού, ξεπερνώντας τα διάφορα εμπόδια, καθώς και το βαρύ εμπόδιο των αμαρτιών μας. Ο ίδιος ο Ιησούς μάς ενθαρρύνει λέγοντάς μας ότι δεν ήρθε για να καλέσει σε μετάνοια τους δικαίους αλλά τους αμαρτωλούς: «Ου γαρ ήλθον καλέσαι δικαίους αλλά αμαρτωλούς εις μετάνοιαν» (Ματθ. θ΄ 13). Και το επιβεβαιώνει αυτό σήμερα με την περίπτωση του αμαρτωλού αρχιτελώνη. Γιατί η θέληση του Θεού συναντήθηκε με τη θέληση του ανθρώπου. Η αγάπη του Θεού και η μετάνοια του ανθρώπου νίκησαν από κοινού την αμαρτία.

Ο Ζακχαίος, που με την άνοδό του στη συκομουριά εξέφραζε μεταφορικά και την επιθυμία του να απαγκιστρωθεί από τα γήινα και να ανεβεί πνευματικά για να μπορέσει να συναντήσει το Θεό, επιτυγχάνει το ποθητό αποτέλεσμα. Ο Ζακχαίος όχι μόνο βλέπει τον Ιησού, αλλά και τον ακούει να τον φωνάζει με το όνομά του: «Ζακχαίε σπεύσας κατάβηθι: σήμερον γαρ εν τω οίκω σου δει με μείναι». Ζακχαίε, κατέβα γρήγορα, γιατί σήμερα πρέπει να μείνω στο σπίτι σου.

«Σπεύσας κατάβηθι». Η ανταπόκριση στην πρόσκληση για σωτηρία πρέπει να είναι άμεση, γιατί η αναβολή είναι επικίνδυνη. Αναβολή σημαίνει ματαίωση και η ματαίωση οδηγεί στην καταστροφή. Και ο Ζακχαίος ανταποκρίθηκε άμεσα. Όπως με χαρά πήγε για να δει τον Ιησού, έτσι και τώρα άμεσα και με χαρά κατέβηκε από τη συκομουριά και τον υποδέχθηκε στο σπίτι του. Με τον τρόπο αυτό μας υποδεικνύει ότι πρέπει να εκμεταλλευόμαστε στη δεδομένη στιγμή και τη δική μας πρόσκληση για σωτηρία. Ο Απόστολος Παύλος μάς παρακαλεί να μην αφήσουμε να πάει χαμένη η Χάρη του Θεού: «Γιατί η Γραφή λέει: Στον

καιρό της χάρις σε άκουσα, και την ημέρα της σωτηρίας σε βοήθησα. Ναι, τώρα είναι ο καιρός της Χάρης, τώρα είναι η ημέρα της σωτηρίας» (Β΄ Κορ. στ΄ 1 – 2).

Ο Ζακχαΐος συνειδητοποίησε ότι η σημερινή ημέρα ήταν η ημέρα της δικής του σωτηρίας, για τούτο όχι μόνο σπεύδει για να υποδεχθεί στο σπίτι του τον Ιησού, αλλά και ολοκληρώνει τη μετάνοιά του με έργα και όχι απλά με λόγια. Ελεύθερα, αλλά και δεσμευτικά, ο Ζακχαΐος ανταποκρίνεται στην προσφορά της Χάριτος του Θεού, με μια δική του προσφορά μέσα από την οποία εκφράζει τη μετάνοιά του. «Κύριε, υπόσχομαι να δώσω τα μισά από τα υπάρχοντά μου στους φτωχούς και ν' ανταποδώσω στο τετραπλάσιο όσα πήρα με απάτη».

Μέσα από την απάντησή του ο Ζακχαΐος, και ιδιαίτερα με τη χρήση των ρημάτων «δίδωμι» και «αποδίδωμι», θα επιβεβαιώσει την ειλικρινή του μετάνοια. Γιατί μετάνοια δε σημαίνει απλά έκφραση λύπης για το όποιο κακό, ή όποια αμαρτία έκανα στη ζωή μου. Μετάνοια σημαίνει επανόρθωση του κακού που έκανα. Ιδιαίτερα δε, μετάνοια σημαίνει αλλαγή στον τρόπο ζωής και συμπεριφοράς μου. Αν δεν υπάρξει επανόρθωση των αδικημάτων που έχουμε διαπράξει, τότε η μετάνοιά μας δεν μπορεί να θεωρηθεί πραγματική και ειλικρινής. Το να προσφέρουμε με τη μορφή ελεημοσύνης αυτά που αρπάξαμε και τα οποία κατ' επέκταση δε μας ανήκουν, αφού είναι προϊόντα κλοπής, αυτή μας η πράξη είναι έξω από τα πλαίσια της αγάπης.

Η μετάνοια του Ζακχαΐου είχε θετική εξέλιξη όχι μόνο για τον ίδιο, αλλά και για ολόκληρη την οικογένειά του. Η ειλικρινής μετάνοια του Ζακχαΐου όχι μόνο έγινε αποδεκτή από τον Ιησού, αλλά και πρόσφερε τη σωτηρία σε ολόκληρη της οικογένειά του. Οι λόγοι του Ιησού «σήμερον σωτηρία τω οίκω τούτο εγένετο» φανερώνουν το πώς και οι δικές μας εκδηλώσεις μετάνοιας μπορούν να επιδράσουν θετικά και σωστικά στο περιβάλλον μας.

Αδελφοί μου, παράλληλα με τη μετάνοια και κατ' επέκταση τη σωτηρία του Ζακχαΐου και της οικογένειάς του, η Εκκλησία προβάλλει σήμερα σε μας «τους τρεις μεγίστους φωστήρας της Τρισηλίου Θεότητας», δηλαδή το Βασίλειο το Μέγα, το Γρηγόριο το Θεολόγο και τον Ιωάννη το Χρυσόστομο. Οι Τρεις Ιεράρχες με την αγιότητα της ζωής του και με τα φωτεινά τους έργα αποτελούν από τότε μέχρι σήμερα φωτεινά πρότυπα για όλους μας. Πέρα από την αγιότητα κοσμούν τη ζωή τους με έργα αγάπης, όπως η Βασιλειάδα του Μεγάλου Βασιλείου και τα συσσίτια του Χρυσοστόμου. Ακόμα ιστορικοί είναι και οι αγώνες τους για στήριξη της Ορθοδόξου πίστεως, όπως του Γρηγορίου του Θεολόγου και του Μεγάλου Βασιλείου. Τέλος, για κάθαρση της κοινωνίας αλλά και της Εκκλησίας από ισχυρούς και διεφθαρμένους, δίνουν σκληρές μάχες. Με την όλη ζωή και δράση τους αναδείχθηκαν «φως του κόσμου». Ας μιμηθούμε τη ζωή τους. Αμήν.

Θεόδωρος Αντωνιάδης

ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΕΣ ΚΑΙ ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ

ΠΑΝΙΕΡΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΠΑΦΟΥ κ.κ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ

Κυριακή	1 Ιανουαρίου	:	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος
(Στη συνέχεια θα προστεί της καθιερωμένης Δοξολογίας με την ευκαιρία της έναρξης του νέου έτους)			
Πέμπτη	5 Ιανουαρίου	:	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος
Παρασκευή	6 Ιανουαρίου	:	ΚΑΤΩ ΠΑΦΟΣ, Άγιοι Ανάργυροι
Κυριακή	8 Ιανουαρίου	:	ΚΙΣΣΟΝΕΡΓΑ
Τετάρτη	11 Ιανουαρίου	:	ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΑ
Κυριακή	15 Ιανουαρίου	:	ΠΡΑΣΤΕΙΟ
Τρίτη	17 Ιανουαρίου	:	ΚΕΔΑΡΕΣ
Κυριακή	29 Ιανουαρίου	:	ΛΕΤΥΜΠΟΥ
Δευτέρα	30 Ιανουαρίου	:	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος

ΘΕΟΦΙΛΕΣΤΑΤΟΥ ΧΩΡΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΡΣΙΝΟΗΣ κ. ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ

Κυριακή	1 Ιανουαρίου	:	ΠΑΡΑΛΙΜΝΙ
Πέμπτη	5 Ιανουαρίου	:	ΠΕΡΙΣΤΕΡΩΝΑ
Παρασκευή	6 Ιανουαρίου	:	ΠΟΛΙΣ ΧΡΥΣΟΧΟΥΣ
Κυριακή	8 Ιανουαρίου	:	ΜΕΣΟΓΗ
Τρίτη	10 Ιανουαρίου(εσπερινός)	:	ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΑ
Κυριακή	15 Ιανουαρίου	:	ΠΕΡΙΣΤΕΡΩΝΑ
Κυριακή	22 Ιανουαρίου	:	ΑΡΟΔΕΣ
Κυριακή	29 Ιανουαρίου	:	ΚΑΘΗΚΑΣ

ΠΑΝΟΣΙΟΛΟΓΙΩΤΑΤΟΥ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ κ. ΤΥΧΙΚΟΥ

Δευτέρα	2 Ιανουαρίου	:	ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΑΓΙΟΥ ΕΦΡΑΙΜ
Τρίτη	3 Ιανουαρίου	:	ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΑΓΙΟΥ ΕΦΡΑΙΜ
Πέμπτη	5 Ιανουαρίου	:	ΓΕΡΟΣΚΗΠΟΥ, Αγ.Παρασκευή
Κυριακή	8 Ιανουαρίου	:	ΠΑΡΑΜΑΛΙ
Τετάρτη	11 Ιανουαρίου	:	ΑΧΕΛΕΙΑ
Κυριακή	15 Ιανουαρίου	:	ΔΟΡΑ
Τρίτη	17 Ιανουαρίου	:	ΚΑΤΩ ΠΑΦΟΣ, Αγ.Αντώνιος
Κυριακή	22 Ιανουαρίου	:	ΤΡΕΜΙΘΟΥΣΑ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΘΕΟΛΟΓΩΝ

ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ ΠΑΠΑΣΑΒΒΑΣ

Κυριακή 15 Ιανουαρίου : ΚΑΘΗΚΑΣ

Κυριακή 22 Ιανουαρίου: ΛΥΣΟΣ

ΗΡΩΔΟΤΟΣ ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ

Κυριακή 8 Ιανουαρίου : ΑΓΙΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΝΟΣ

Κυριακή 15 Ιανουαρίου : ΦΥΤΗ

Κυριακή 22 Ιανουαρίου: ΚΟΝΙΑ

ΠΑΥΛΟΣ ΑΡΚΟΥ

Κυριακή 15 Ιανουαρίου : ΛΕΜΠΙΑ

Κυριακή 22 Ιανουαρίου : ΜΑΝΔΡΙΑ

Κυριακή 29 Ιανουαρίου : ΚΟΥΚΛΙΑ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

ΜΗΠΤΣΙΟΥΝΗΣ

Κυριακή 8 Ιανουαρίου : ΕΛΕΔΙΩ

Κυριακή 15 Ιανουαρίου: ΣΚΟΥΛΛΗ

Κυριακή 22 Ιανουαρίου: ΜΕΣΑΝΑ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΑΒΒΙΔΗΣ

Κυριακή 15 Ιανουαρίου : ΕΜΠΑ

Κυριακή 29 Ιανουαρίου : ΑΝΑΡΙΤΑ

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΚΑΣΚΑΝΗΣ

Κυριακή 15 Ιανουαρίου: ΙΝΝΙΑ

Κυριακή 22 Ιανουαρίου: ΜΕΣΑ ΧΩΡΙΟ

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΑΦΟΥ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΩΝ

Το πρώτον Αποστολικόν κήρυγμα εις την Πάφον

Πράξ. ιγ, 6-12

ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 2011

ΕΤΟΣ ΛΒ΄

ΑΡ. 368

ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΖ΄ ΜΑΤΘΑΙΟΥ (ΤΗΣ ΧΑΝΑΝΑΙΑΣ)

Απόστολος: Β΄ Κορ. Στ΄ 16- ζ΄ 1

Ευαγγέλιο: Ματθ. ιε΄ 21-28

6 Φεβρουαρίου 2011

Είδαμε, μέσα από την σημερινή ευαγγελική περικοπή, μια γυναίκα Χαναναία, που δεν καταγόταν δηλαδή από τον εκλεκτό λαό του Ισραήλ, να ανερεί με την πράξη της την πίστη των φαρισαίων περί «αποκλειστικότητας της σωτηρίας». Πίστευαν δηλαδή οι φαρισαίοι ότι μόνο αυτοί μπορούσαν να σωθούν γιατί κατάγονταν από το εβραϊκό έθνος, ενώ όλοι οι άλλοι λαοί αποτελούσαν το βδέλυγμα, την περιφρόνηση του Θεού και τους ονόμαζαν μάλιστα με μια λέξη «κύνες», σκυλιά. Πίστευαν ότι κάθε ξένος λαός ήταν ταυτόχρονα και άπιστος, ενώ οι ίδιοι είχαν την πεποίθηση ότι ήταν οι πιστοί. Μα η πίστη δεν περιορίζεται σε έθνη και λαούς. Αυτό το αποδεικνύει η Χαναναία, η οποία, μέσω της διακριτικής στάσης που παίρνει ο Χριστός απέναντι της, κατορθώνει να φανερώσει σε όλους την βαθεία πίστη που έκρυβε μια γυναίκα, και μάλιστα αλλοεθνής.

Έτσι, ενώ βλέπουμε τον εκλεκτό λαό του Ισραήλ, ουδέποτε να αναγνωρίζει τον Χριστό ως τον αναμενόμενο Μεσσία, αλλά ούτε και να ζητά το έλεός Του, παρά μόνο να τον αντιμετωπίζουν με περιφρόνηση, εντούτοις ακούμε σήμερα μια αλλοεθνή γυναίκα την Χαναναία, να του φωνάζει: «ελέησόν με, Κύριε, Υιέ Δαυίδ». Τον αναγνωρίζει ως τον Κύριο και τον αναμενόμενο Μεσσία απόγονο του Δαυίδ και αυτή η βεβαιότητά και η πίστη της δεν είναι καθόλου επιφανειακή. Αποδεικνύεται η πίστη της πρώτα με την υπομονή και την επιμονή της. Αν δεν πίστευε ακράδαντα στον Χριστό ως σωτήρα, θα εγκατέλειπε την προσπάθειά της με την πρώτη περιφρόνηση του Χριστού, πράγμα που δεν βλέπουμε να κάνει. Ύστερα αν η πίστη της ήταν χλιαρή, δεν θα μπορούσε να φτάσει, στην ταπείνωση και στον εξευτελισμό, με το να δεχθεί τους λόγους του Χριστού ότι είναι «σκυλί». Ο εγωισμός του άπιστου ανθρώπου δεν του δίνει αυτό το δικαίωμα. Όμως η Χαναναία όχι μόνο δέχεται τους ταπεινωτικούς αυτούς λόγους, αλλά βάζει και την θέση της στη θέση του σκυλιού που ζητά το έλεος του Θεού, και μάλιστα, που αρκείται μόνο στα ψίχουλα. Και η θεραπεία της κόρης της ήταν μόνο ψίχουλα του ελέους του Θεού.

Ο Χριστός βέβαια ως παντογνώστης που γνωρίζει τα κρύφια της καρδιάς του καθ' ενός χειρίζεται ως σωστός παιδαγωγός την περίπτωση της Χαναναίας. Αφενός μεν, για να δοκιμάσει τη πίστη της και μέσω της ταπείνωσης να την οδηγήσει στην σωτηρία, αφετέρου δε για να ξεσκεπάσει την υποκρισία των φαρισαίων. Να αποδείξει τέλος, στους μαθητές Του και στους καλοδιάθετους ανθρώπους, ότι ο Θεός δεν κρύβεται πίσω από έθνη και λαούς αλλά αγκαλιάζει «πάντα τα έθνη» με την ίδια στοργή και αγάπη. Μέτρο της κρίσης Του, είναι πάνω από όλα η πίστη, η οποία επιβεβαιώνεται όπως είδαμε, με την υπομονή, την επιμονή και την ταπείνωση της Χαναναίας.

Η στάση των φαρισαίων από την μια και η στάση της Χαναναίας από την άλλη, χαρακτηρίζει άριστα τους ανθρώπους κάθε εποχής, καθώς και τη στάση τους έναντι του Θεού και της σωτηρίας τους. Οι πρώτοι που θα αρκεστούν να πουν ότι συγκαταλέγονται ανάμεσα στους εκλεκτούς του Θεού, θα παραμείνουν σε μια αυτοδικαίωση και παράλληλα σε περιφρόνηση των άλλων ως «αμαρτωλών», πράγμα που θα τους φέρει σε αντίθεση με την κρίση του Θεού. Οι δεύτεροι θα αναζητήσουν τον Χριστό και αφού τον βρουν θα αναφωνήσουν μαζί με την Χαναναία «Κύριε, Υιέ Δαυίδ ελέησόν με». Έτσι θα φτάσουν στο έλεος του Θεού μέσα από την ταπείνωση και την αληθινή πίστη.

Όταν ο άνθρωπος προσεγγίζει τον Θεό και τον προσεγγίζει κυρίως με την προσευχή απευθύνοντάς του συνήθως αιτήματα, τα αιτήματα αυτά για να γίνουν δεκτά από τον Θεό και να εισακουστούν πρέπει να πηγάζουν από δύο κυρίως πηγές, όπως ακριβώς και της Χαναναίας, την πίστη και την ταπείνωση.

- □ Η πίστη είναι μια από τις κορυφαίες πνευματικές αρετές που πρέπει να κοσμήι τον χριστιανό. Αυτή ακριβώς η πίστη εκφράζεται μέσα από την επιμονή και

επιβεβαιώνεται μέσα από την υπομονή και ιδιαίτερα την ταπείνωση. Βλέπουμε τον Χριστό σήμερα να δοκιμάζει την πίστη της Χαναanaίας, μέχρι τέλους. Στην ζωή του χριστιανού θα έρθουν και θλίψεις και αρρώστιες, που πολλές φορές να νιώσει ότι εγκαταλείφθηκε από τον Θεό. Όταν τον παρακαλούμε και αυτός φαινομενικά δεν ακούει τις προσευχές μας, ή δεν μας απαλλάσσει από κάτι δυσάρεστο που μας βρήκε ή δεν μας χαρίζει κάτι το ποθούμενο για μας, είναι γιατί, ο Ίδιος ξέρει καλύτερα τι θα μας ωφελήσει και τι μας οδηγήσει στον πνευματικό θάνατο. Αλλά και όπως είδαμε σήμερα είναι και με δοκιμασία που θα ξεχωρίσει ο Θεός τους εκλεκτούς Του. Αν εμείς μείνουμε σταθεροί στην πίστη μας μέχρι τέλους και δεν ολιγοψυχήσουμε, τότε σαν πραγματικοί πιστοί θα αποτελέσουμε το παράδειγμα για τους άλλους.

- Έπειτα η ταπείνωση μας βοηθά να κρίνουμε με αυστηρότητα τον εαυτό μας και να αντιμετωπίζουμε με επιείκεια τους άλλους, όπως και η μάνα το παιδί της. Θα πρέπει να μην αυτό-δικαιώνουμε τους εαυτούς μας όπως οι φαρισαίοι, και να κατακρίνουμε τους άλλους. Αλλά να κρίνουμε, αυστηρά τον εαυτό μας και να ζητούμε το έλεος από τον Θεό ως δούλοι αχρείοι, ενώ να βλέπουμε τα όποια ελαττώματα του αδελφού μας με αγάπη και κατανόηση. Ο εγωισμός δεν φέρνει ποτέ καλά αποτελέσματα. Ο διάβολος εξέπεσε από άγγελος φωτός και έγινε ο διάβολος εξαιτίας του εγωισμού του. Ο ίδιος ο Κύριος μιλώντας για τους υπερηφάνους λέει ότι: «ο Θεός υπερηφάνους αντιπάσσειται». Είναι δηλαδή εχθρός του Θεού ο υπερήφανος, ενώ «ταπεινοίς δε δίδωσιν χάριν» στους ταπεινούς δίδει την χάρη Του.

Τόσο η πίστη όσο και η ταπείνωση είναι κορυφαίες αρετές και χρειάζονται αγώνα και κόπο για να αποκτηθούν. Χρειάζονται επιμονή, υπομονή και αγώνα για την κατάκτησή τους, γιατί χωρίς αυτές τις αρετές δεν σώζεται κανείς.

Ας αποφύγουμε λοιπόν την υποκρισία των φαρισαίων. Ας μείνουμε μακριά από την όποια αυτό-δικαίωση, ή και την κατάκριση των άλλων. Στο πρόσωπο του οποιουδήποτε άλλου κρύβεται η εικόνα του ίδιου του Θεού για την οποία ήρθε στον κόσμο ο Υιός του Θεού και ο οποίος σταυρώθηκε για να την σώσει. Ας έχει ο καθένας σαν πρότυπο την Χαναanaία, και ιδιαίτερα τον τρόπο που προσεγγίζει τον Χριστό, δηλαδή με πίστη και ταπείνωση. Μόνο έτσι θα εισακουστούν οι προσευχές μας από το Θεό και θα μπορεί να πει και σε μας «μεγάλη σου η πίστις γεννηθήτω σοι ως θέλεις».

Αρχιμανδρίτης Τυχικός

ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΣΤ΄ ΛΟΥΚΑ (ΤΕΛΩΝΟΥ ΚΑΙ ΦΑΡΙΣΑΙΟΥ)

Απόστολος: Β΄ Τιμ. γ΄ 10 – 15

Ευαγγέλιο: Λουκ. ιη΄ 10 – 14

13 Φεβρουαρίου 2011

**«Κατέβη ούτος δικαιωμένος εις τον οίκον αυτού, ή γαρ εκείνος»
(Λουκ. ιη΄ 14).**

Δυο χαρακτηριστικούς τύπους ανθρώπων της καθημερινής ζωής μας παρουσιάζει ο Κύριος, μέσα από τη σημερινή παραβολή του Τελώνου και του Φαρισαίου. Δυο τύπους ανθρώπων, που αν και έζησαν σε διαφορετική εποχή, εντούτοις, τους συναντούμε διαχρονικά σε κάθε εποχή και σε κάθε ανθρώπινη κοινωνία. Για τούτο και η αναφορά σ' αυτούς είναι πάντοτε επίκαιρη, γιατί στο πρόσωπό τους μπορεί να διακρίνουμε τον ίδιο τον εαυτό μας. Άρα, μας προσφέρεται η δυνατότητα, μέσα από τη σύγκριση, να προλάβουμε δυσάρεστες καταστάσεις και να βελτιώσουμε τον εαυτό μας.

Δυο άνθρωποι, λοιπόν, όμοιοι, αλλά και διαφορετικοί μεταξύ τους. Και οι δύο αισθάνονται την ανάγκη να προσευχηθούν. Και οι δύο κάνουν χρήση του πολυτίμου δώρου του Θεού προς τον άνθρωπο, που είναι το δώρο της προσευχής, μέσα από την οποία ο Θεός εκφράζει τη συγκατάβασή του, αφού δίνει στον άνθρωπο τη δυνατότητα να συνομιλεί μαζί του. Την ίδια όμως στιγμή, μέσα από την προσευχή, αποκαλύπτεται και ο άνθρωπος που προσεύχεται. Μέσα από την προσευχή, που είναι συνομιλία με το Θεό, καθρεφτίζεται η ψυχή του ανθρώπου, γιατί αυτοαποκαλύπτεται ο άνθρωπος. Αν μέσα από την προσευχή ζητά ο άνθρωπος το έλεος του Θεού, τότε βρίσκεται στο σωστό δρόμο, αφού αποφεύγει την παραπλάνηση κατ' αρχάς του εαυτού του και στη συνέχεια του περιβάλλοντός του. Αν ο άνθρωπος συνειδητοποιήσει ότι ο μόνος τέλειος και αναμάρτητος είναι ο Θεός, τότε, αμέσως, αναγνωρίζει ότι ο ίδιος είναι ατελής και αμαρτωλός. Αντίθετα, αν το κριτήριο της τελειότητας είναι ο άνθρωπος και όχι ο Θεός, τότε οδηγείται στην πλάνη της αναμαρτησίας και άρα της αυτοδικαίωσης, όπως έγινε σήμερα και με το Φαρισαίο του Ευαγγελίου. Μάλιστα, μέσα από την αυτοδικαίωση, θεωρεί το Θεό οφειλέτη και όχι τον ίδιο οφειλέτη έναντι του Θεού. Δηλαδή, θεωρεί ότι με τις αρετές που έχει του χρωστά ο Θεός και ότι ο ίδιος ως τέλειος δε χρωστά τίποτε και σε κανένα.

Ο Ευαγγελιστής Ιωάννης, θέλοντας να μας προφυλάξει από αυτή την πλάνη, μας προειδοποιεί χωρίς περιστροφές: «Αν ισχυριστούμε πως είμαστε αναμάρτητοι, εξαπατούμε τον εαυτό μας και δε λέμε την αλήθεια. Αν όμως ομολογούμε τις αμαρτίες μας, ο Θεός, που είναι αξιόπιστος και δίκαιος θα συγχωρήσει τις αμαρτίες μας και θα μας καθαρίσει από κάθε άδικη πράξη. Αν ισχυριστούμε πως δεν έχουμε ποτέ αμαρτήσει, βγάζουμε ψεύτη το Θεό και ο λόγος του δε ζει μέσα μας» (Α΄ Ιωάν. α΄ 8 – 10).

Τα πιο πάνω λόγια του Ευαγγελιστή Ιωάννη επιβεβαιώθηκαν μέσα από τα πρόσωπα της σημερινής παραβολής. Ο Τελώνης, που ήταν πραγματικά άδικος και αμαρτωλός, μετανόησε και προσβλέποντας στην αξιοπιστία και τη δικαιοσύνη του Θεού κατέφυγε κοντά του, όπου και βρήκε τη δικαίωση, αφού, όπως ακούσαμε σήμερα τον Κύριο, «κατέβη ούτος δεδικαιωμένος». Η αναγνώριση της αμαρτωλότητάς του και η καταφυγή του στο Θεό με ταπείνωση, του εξασφάλισε τη δικαίωση και άρα τη συγχώρεση από το Θεό. Αντίθετα, ο Φαρισαίος, έστω κι αν διέθετε πλήθος αρετών και μοναδική ευσέβεια, εντούτοις, στο τέλος αποδοκιμάστηκε από το Θεό. Όσο ευσεβής κι αν ήταν, όσο ενάρετη ζωή κι αν έζησε, τα έσβησε όλα μέσα από το πάθος του εγωισμού αλλά και της εμπάθειας προς τους άλλους, και ιδιαίτερα τον αμαρτωλό Τελώνη. Ύψωσε τον εαυτό του πάνω από όλους κι από όλα. Οι «αρετές» του καθώς και η ευσέβειά του έγιναν μόνο «προς το θεαθήναι» και όχι από πραγματική αγάπη. Αυτές τις «αρετές» ήρθε να τις «αποκαλύψει» στο Θεό, αλλά και στους ανθρώπους την ιερή στιγμή της προσευχής, αφαιρώντας από το Θεό την παντογνωσία και την ικανότητα να κρίνει δίκαια. Μάλιστα, έφτασε, έστω και έμμεσα, να υποδείξει στο Θεό ότι ο μόνος αναμάρτητος είναι ο εαυτός του και ότι οι συνάνθρωποί του, καθώς και ο Τελώνης, είναι η προσωποποίηση της αμαρτίας, αφού είναι «άρπαγες, άδικοι και μοιχοί».

Αυτή η περιφρόνηση με την οποία αντιμετώπιζαν τους άλλους ανθρώπους, έστω κι αν ήταν οι χειρότεροι αμαρτωλοί, γεγονός που το ομολόγησε και ο ίδιος ο Τελώνης, έκαναν τον Κύριο να διηγηθεί τη σημερινή παραβολή. Μέσα από την ετυμηγορία του, ο Κύριος επιβεβαίωσε αυτό που εφάνέρωσε με την ίδια τη ζωή του. Ότι ο δρόμος που οδηγεί στον ουρανό είναι ο ίδιος που οδήγησε και τον Κύριο στη γη. Και αυτός είναι ο δρόμος της ταπείνωσης. Κατά τον Απόστολο Παύλο, ο Ιησούς Χριστός «εαυτὸν ἐκένωσεν μορφὴν δούλου λαβὼν, ἐν ὁμοιώματι ἀνθρώπων γενόμενος και σχήματι ευρεθείς ως ἄνθρωπος, ἐταπείνωσεν εαυτὸν γενόμενος υπῆκοος μέχρι θανάτου, θανάτου δε σταυροῦ» (Φιλιπ. β' 7 – 8). Όλα τα απαρνήθηκε ο Κύριος. Αν και Θεός, πήρε μορφή δούλου κι έγινε ἄνθρωπος και ὄντας πραγματικός ἄνθρωπος ταπεινώθηκε θεληματικά υπακούοντας μέχρι θανάτου, και μάλιστα θανάτου σταυρικού. Αυτή η ταπείνωση κι αυτή η αγάπη προς τον κόσμο αποτελεί διαχρονικά το πρότυπο που καλούμαστε να μιμηθούμε. Ένα πρότυπο που ξέρει να θυσιάζεται για τους άλλους, με μοναδικό κίνητρο την αγάπη. Αντίθετα, ο Φαρισαίος ήταν εξ ολοκλήρου απορροφημένος από τον εαυτό του. Ειδωλοποίησε τον εαυτό του και τον ανέβασε στο πιο ψηλό βήθρο. Από το ύψος που βρισκόταν έβλεπε τους άλλους με περιφρόνηση. Σε ότι αφορά δε την προσευχή του, αυτή ήταν ένα εγκώμιο του εαυτού του και όχι ένας ύμνος προσευχής προς το Θεό. Υψώνει το βλέμμα στο Θεό, αλλά στην πραγματικότητα εκεί φαντάζεται τον εαυτό του. Αντί να ευχαριστήσει το Θεό για τα όσα του έχει προσφέρει, αντίθετα, τον ευχαριστεί γιατί «διαφέρει» από τους άλλους. Έμμεσα σαν να λέει στο Θεό: «Σε λυπάμαι γιατί δεν έχεις άλλους πιστούς και αφοσιωμένους εκτός από μένα»!!! Δεν είπε το «ευχαριστώ» στο Θεό γιατί τον επροφύλαξε από την αρπαγή, την αδικία και την αμαρτία. Σαν να ήθελε να πει: «ό,τι καλό έκανα στη ζωή μου είναι μόνο κατόρθωμα δικό μου». Λησμονεί το του Παύλου «χάριτι Θεού ειμί ό ειμί».

Αδελφοί μου, η σωτηρία δεν κερδίζεται με ψεύτικους τίτλους και φαρισαϊκά αυτολιβανίσματα. Η σωτηρία κερδίζεται με την πραγματική συμφιλίωση με το Θεό. Και αυτή τη σωτηρία την επέτυχε ο Τελώνης, τόσο με τη στάση του, αφού δεν τολμούσε να υψώσει το βλέμμα του στον ουρανό, λόγω της συναίσθησης της αμαρτωλότητός του, όσο και με τη σύντομη προσευχή του «Ο Θεός ιλάσθητί μοι τω αμαρτωλώ». Έτσι, ειλικρινής μετάνοια και ταπείνωση του εξασφάλισαν τη δικαίωση και τη σωτηρία. Και το «Τριώδιο» που αρχίζει σήμερα έχει σαν στόχο να μας οδηγήσει στην πραγματική σωτηρία. Ας αποφύγουμε, λοιπόν, τον εγωισμό και την εμπάθεια του Φαρισαίου. Αντίθετα, μέσα από την περισυλλογή και τη συναίσθηση της αμαρτωλότητάς μας ας οδηγηθούμε στην αυτογνωσία του Τελώνη. Αμήν.

Θεόδωρος Αντωνιάδης

«Και αναστάς ήλθε προς τον πατέρα αυτού»

Η παραβολή του ασώτου την οποία ακούσαμε σήμερα στο Ευαγγέλιο, είναι η ωραιότερη των παραβολών. Τι μας λέει ο Κύριος με την παραβολή αυτή;

Κάποιοι Πατέρας είχε δυο γιούς. Ο μικρότερος ζητά επιτακτικά από τον πατέρα του, να του δώσει το μερίδιο της περιουσίας που του ανήκει. Και δέχεται ο πατέρας να του δώσει το μερίδιο του και αφού το πήρε έφυγε σε χώρα μακρινή, όχι για να εργαστεί, αλλά για να το σπαταλήσει στην ασωτία. Και εκεί «διεσκόρπισε την ουσία αυτού ζων ασώτως».

Κατασπατάλησε την περιουσία του. Άρχισε να στερεείται. Ήρθε και λιμός, πείνα, στον ξένο αυτόν τόπο και αναγκάστηκε αυτό το αρχοντόπαιδο να παρακαλέσει κάποιον για δουλειά, και αυτός τον έστειλε στα χωράφια του, να βόσκει χοίρους. Κατάσταση φοβερή και θλιβερή, αφού και εκεί προσπαθούσε να χορτάσει από τα ξυλοκέρατα που έτρωγαν οι χοίροι.

Σε αυτή την τραγική κατάσταση θυμήθηκε την πλούσια ζωή που ζούσε στο σπίτι του πατέρα του. «Εις εαυτόν δε ελθών» είπε: Πόσοι εργάτες του πατέρα μου απολαμβάνουν την πλούσια ζωή, ενώ εγώ, το παιδί του, «λιμώ απόλυμαι», πεθαίνω από την πείνα. Και τότε του ήρθε η φωτεινή σκέψη της επιστροφής. Θα επιστρέψω, πρέπει να επιστρέψω στον πατέρα, θα του ζητήσω συγχώρεση και θα τον παρακαλέσω να με δεχθεί έστω σαν υπηρέτη.

Και, ευτυχώς, την σκέψη του την έκαμε πράξη. «Και αναστάς ήλθε προς τον πατέρα αυτού».

Περιγράφει στη συνέχεια ο Κύριος τη συγκινητική συνάντηση του ασώτου με τον πατέρα του. Πριν ακόμα πλησιάσει ο άσωτος στο σπίτι του, «έτι δε αυτού μακράν απέχοντος είδεν αυτόν ο πατήρ αυτού και ευσπλαχνίσθη». Τον είδε από μακριά ο πατέρας και τον λυπήθηκε. Δεν περίμενε να έλθει κοντά του, αλλά «δραμών» (τρέχοντας) ο πατέρας «επέπεσεν επί τον τράχηλον αυτού και κατεφίλησεν αυτόν». Πατέρα μου, λέγει με δάκρυα το μετανοιωμένο άσωτο παιδί, «ήμαρτον εις τον ουρανόν και ενώπιον σου», δεν είμαι άξιος να ονομάζομαι παιδί σου.

Αλλά ο πατέρας, κρατώντας τον ακόμη στην αγκαλιά του, δίνει διαταγές στους υπηρέτες. Φέρτε του καλά φορέματα που φορούσε όταν ήταν κοντά μας. Φέρτε υποδήματα. Φέρτε δακτυλίδι στο χέρι του και σφάξτε το καλύτερο μοσχάρι για το παιδί μου αυτό, που ήταν νεκρό για μένα, και ζωντάνεψε και χαμένο και βρέθηκε. Και άρχισαν όλοι στο αρχοντικό να πανηγυρίζουν, «ήρξαντο ευφραίνεσθαι».

Είναι άξια θαυμασμού η αγάπη του Πατέρα Θεού στον κάθε αμαρτωλό που επιστρέφει μετανοιωμένος κοντά Του. Ο Πατέρας μας, ο Θεός, περιμένει με αγάπη την επιστροφή μας, Και ακριβώς η αγάπη αυτή έκαμε τον άσωτο να επιστρέψει στον πατέρα, διότι ήξερε ότι θα τον δεχόταν, ότι θα τον συγχωρούσε, Αν ήξερε ότι ο πατέρας του ήταν σκληρός και θα τον έδιωχνε, δεν θα επέστρεφε.

Για τούτο η παραβολή του ασώτου είναι το πιο ενθαρρυντικό κήρυγμα για επιστροφή και μετάνοια, όλων όσων απομακρυνθήκαμε πολύ ή λίγο από τον Θεό.

Παρατηρούμε δε ότι όχι μόνον δέχεται τον άσωτο, αλλά και τον αποκαθιστά στην αρχική τιμητική θέση, πρώτα σαν παιδί του. Αυτό σήμαιναν τα φορέματα και τα υποδήματα που διατάσσει να του φέρουν και μάλιστα το δακτυλίδι που σημαίνει τον δεσμό που συνδέει τον πατέρα με τον υιό, αφού τότε το δακτυλίδι ήταν ένα είδος επίσημης ταυτότητας των αρχοντικών οικογενειών. Ο μόσχος ο σιτευτός που θυσιάζει ο πατέρας για τον μετανοιωμένο

υιό του είναι ο Σωτήρας μας, είναι ο Ιησούς Χριστός που θυσιάζεται στο Σταυρό, για να μας δώσει νέα δύναμη και ζωή, ξανακάνοντας μας παιδιά Του.

Είναι άξιο προσοχής ότι ο Κύριος στην παραβολή χαρακτηρίζει νεκρό τον αμαρτωλό, που όμως ανασταίνεται με την μετάνοια, και χαμένο πρόβατο που ξαναβρίσκει το δρόμο του.

Αλλά έχει και συνέχεια η παραβολή. Συνέχεια όχι ευχάριστη. Έχουμε τον μεγαλύτερο αδελφό που επιστρέφει από τα κτήματα. Μέχρι τώρα εργατικό, τίμιο, υπάκουο παιδί κοντά στον πατέρα. Έρχεται τώρα και βλέπει ασυνήθιστη κίνηση στο σπίτι. Ακούει μουσική. Δεν προχωρεί. Στέκεται μακριά και φωνάζει κάποιον υπηρέτη. – Τι είναι αυτά που βλέπω και ακούω; ρωτά. Και ο υπηρέτης όλος χαρά του λέει: – Ο αδελφός σου ο άσωτος επέστρεψε μετανιωμένος και ο πατέρας σου τον δέχτηκε και διέταξε να σφάξουμε το εκλεκτό μοσχάρι και να γιορτάσουμε για την επιστροφή του αδελφού σου, που όπως είπε ο πατέρας σου νεκρός ήταν και αναστήθηκε και χαμένος και βρέθηκε.

Το άκουσε ο μεγάλος γιός και γέμισε ζήλεια η ψυχή του. Οργίστηκε και δεν θέλησε να μπει στο σπίτι. Το μαθαίνει ο πατέρας και έρχεται και τον παρακαλεί λέγοντας του: «Παιδί μου, ο αδελφός σου ήλθε και έπρεπε να χαρείς». Αλλά αυτός με απότομο τρόπο του λέει: «Εγώ συνεχώς κάθομαι κοντά σου και δουλεύω και δεν μου έδωκες ένα κασίκι να διασκεδάσω με τους φίλους μου και τώρα ήλθε αυτός ο γιός σου, δεν λέγει αδελφός μου, όπου σπατάλησε την περιουσία σου στην ασωτία, θυσιάσες το καλύτερο μοσχάρι». Του θυμίζει ο πατέρας ότι «πάντα τα εμά σα έστιν». Το αποτέλεσμα; Δεν μας το λέγει, αν τελικά μπήκε στο σπίτι.

Επισημαίνει ο Κύριος τον κίνδυνο που διατρέχουμε όσοι νομίζουμε ότι είμεθα εντάξει απέναντι στο Θεό. Ότι είμεθα άνθρωποι του Θεού, άνθρωποι της Εκκλησίας, όμως ίσως να μην έχουμε αγάπη στον αδελφό μας που τον θεωρούμε αμαρτωλό και τον περιφρονούμε και τον κατακρίνουμε και όμως, υπάρχει ο κίνδυνος αυτός να σωθεί και εμείς να μείνουμε έξω, μακριά από τον Πατέρα Θεό, έξω από το Παλάτι της Βασιλείας του Θεού, που και για μας ετοίμασε ο Θεός.

Γιώργος Σαββίδης

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΑΠΟΚΡΕΩ

Απόστολος: Α' Κορ. η' 8 -θ' 2

Ευαγγέλιο: Ματθ. κε' 31 – 46

27 Φεβρουαρίου 2011

«Δεύτε οι ευλογημένοι του Πατρός μου....»

Ελάτε, εσείς που είστε ευλογημένοι από τον Πατέρα μου, να κληρονομήσετε την αιώνια βασιλεία των ουρανών.

Ποιος δεν θα ήθελε να ακούσει αυτά τα λόγια από τον Κύριό μας. Ασφαλώς είναι το ευτυχέστερο συναίσθημα που θα μπορούσε να νοιώσει ο άνθρωπος. Θα είναι αυτό το άκουσμα, η πλήρης ικανοποίηση, η επιβράβευση για τους αγώνες μιας ζωής. Θα είναι το τέλος της δύσκολης επίγειας ζωής με τις συνέπειές της αλλά και η αρχή της αιωνιότητας. Βρίσκονται φυσικά όλα αυτά πέραν από την ανθρώπινη λογική δυνατότητα κατανόησης. Γι' αυτό όσο κι αν η ανθρώπινη φύση έχει έντονες ανησυχίες και δυσκολεύεται να πιστέψει την μετά θάνατο ζωή, ανησυχεί ενδόμυχα για το μέλλον της. Και η εικόνα αυτή επανέρχεται κάθε φορά που για μια πράξη νοιώθουμε τον έλεγχο της συνείδησής μας. Είναι εκείνο το κριτήριο, ένθετο μέσα στην ψυχή μας, που αξιολογεί κάθε πράξη ή σκέψη ή λόγο μας και μας πληροφορεί αλάνθαστα για την θετική ή αρνητική ποιότητα της συμπεριφοράς μας και μας ελέγχει ή μας ηρεμεί.

Αναφέρει λοιπόν, ο Κύριος μας, στην παραβολή της κρίσεως, έργα και παραλείψεις που θα μας κρίνουν, με αιώνιες συνέπειες που μετά το τέλος της ζωής μας, δεν επιδέχονται καμιά αλλοίωση ή διόρθωση. Ακούοντας για ακόμη φορά αυτή την παραβολή και τις προϋποθέσεις επιβράβευσης ή καταδίκης, διαπιστώνουμε ότι το είδος των έργων που ζητεί από εμάς ο Κύριος μας, είναι πολύ απλό, και τα έργα εύκολα. Δεν είναι δύσκολο να δώσουμε ένα ποτήρι νερό σ' αυτόν που διψά, ή λίγο φαγητό στον πεινασμένο, κι όταν μάλιστα δεν μας λείπουν. Είναι άραγε τόσο κουραστικό να επισκεφτούμε έναν άρρωστο ή ένα φυλακισμένο και να πούμε ένα γλυκό λόγο παρηγοριάς. Πολύ απλές και ανώδυνες πράξεις. Ο καθένας μας μπορεί να τις κάνει με την μεγαλύτερη ευκολία. Τόσο εύκολα, που αν καταλαβαίναμε την ακριβή και μοναδική σημασία τους και πρακτικά τα εφαρμόζαμε, δεν θα υπήρχε άνθρωπος που να μην ακούσει τον Κύριο να του λέγει **«δεύτε οι ευλογημένοι του Πατρός μου....»**, αλλά ούτε και δυστυχημένοι άνθρωποι σ' αυτόν τον κόσμο. Σκεφτείτε και την τύχη των άλλων. Αυτών που παρέλειψαν να δουν τον πλησίον τους με αγάπη και συμπόνια. Αυτών που τυφλωμένοι από τον εγωκεντρισμό τους δεν πρόσεξαν κάποιους δίπλα τους, που υπέφεραν. Προσπέρασαν αδιάφορα, απασχολημένοι με τον εαυτό τους και τα προβλήματά τους. Απέφυγαν να δουν και να εγκύψουν στις ανάγκες των συνανθρώπων τους. Δεν θέλησαν να διαθέσουν έστω και λίγο χρόνο, λίγο ενδιαφέρον, να πουν έναν καλό, παρηγορητικό λόγο. Τόσο απλά και εύκολα όλα αυτά, αλλά τόσο σημαντικά γι' αυτούς που έχουν ανάγκη, για λίγο νερό ή ένα κομμάτι ψωμί, ή λίγη κατανόηση στην αρρώστια και τη στενοχώρια

τους. Αλλά άλλο τόσο σημαντικά είναι και για μας τους ίδιους. Είναι η υποθήκη του μέλλοντός μας.

Και είναι τόσο απλά και εύκολα, γιατί ο Πανάγαθος Θεός μας δεν είναι ούτε τιμωρός ούτε εκδικητής, παρά τα πολλά και μεγάλα λάθη που έχουμε κάνει και κάνουμε, στη καθημερινή μας ζωή. Ο σκοπός Του είναι να μας δεχτεί όλους στη βασιλεία Του, που από απέραντη αγάπη έχει ετοιμάσει για μας. Μας βλέπει με λύπη όταν παραβαίνουμε τις εντολές Του και περιμένει να αλλάξουμε τακτική, να γυρίσουμε κοντά Του. Μας αγαπά σαν πραγματικός πατέρας και ακόμη πολύ περισσότερο από τους φυσικούς μας γονείς. Αλλά και οι εντολές Του είναι εύκολες και πραγματοποιήσιμες, όπως αναφέρονται στην σημερινή παραβολή. Αν μάλιστα σκεφτούμε τις καθημερινές δυσκολίες που με άγχος προσπαθούμε να αντεπεξέλθουμε, αυτά που ζητεί από μας ο Θεός είναι παιχνίδια, αλλά παιχνίδια που έχουν τη σημασία αιώνιας επένδυσης. Ωστόσο έχουν και ακόμη μια άλλη χαρακτηριστική ανθρώπινη διάσταση. Ενώ προκαλούν σε μας βαθιά και αγνή ικανοποίηση, παράλληλα ευχαριστείται και ο Θεός. Αλλά πολύ περισσότερη χαρά δίνουν σε μας, πράξεις που συνοδεύονται από αγάπη. Γιατί αυτό είναι που κυρίως ζητεί από εμάς ο Κύριος. Οι απλές και εύκολες και ανώδυνες πράξεις που αναφέρει στην παραβολή, που είναι το κριτήριο για την κληρονομία της βασιλείας του Θεού, στηρίζονται στην αγάπη. Φυσικά δεν διαλαλούμε το ενδιαφέρον και την αγάπη προς τον πλησίον, τον συνάνθρωπό μας. Γιατί υπάρχουν και αυτοί που απλώς *προς το θεαθήναι*, για να τους δουν και να τους ακούσουν οι άλλοι, κάνουν αγαθοεργίες. Είναι ωστόσο αμφίβολο αν οι πράξεις τους διαπνέονται από αγάπη, οπότε και η αξία τους είναι περιορισμένη. Πρέπει λοιπόν η αγάπη μας να κινείται μακριά από σκοπιμότητες, να μην καθοδηγείται από προκαταλήψεις. Αγάπη ανιδιοτελής για οικείους, φίλους και γνωστούς, αλλοεθνείς και ξένους, ακόμη και εχθρούς. Αγάπη ειλικρινής, χωρίς υστεροβουλίες, χωρίς διακρίσεις. Αποτέλεσμα είναι αυτή η αληθινή αγάπη να συνδέει τους ανθρώπους, να αφαιρεί διαχωριστικές γραμμές. Στην πραγματική αγάπη δεν περιμένουμε ανταπόδοση. Μόνο δίνουμε, γιατί έτσι επιθυμούμε! Δίνουμε ένα κομμάτι από τον εαυτό μας. Δίνοντας, πλουτίζει η ψυχή μας! Δίνουμε την αγάπη από την ψυχή μας, γιατί αγαπούμε τον άλλο. Ας είναι λοιπόν μοναδικό συστατικό των πράξεών μας η αγάπη και στόχος μας η βασιλεία του Θεού, εδώ, και κοντά Του. Αμήν.

Δ.Γ.Σ.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΝΥΣΣΗΣ ΠΡΟΣ ΟΛΥΜΠΙΟ, ΠΕΡΙ ΤΕΛΕΙΟΤΗΤΟΣ

«Δεν είναι λοιπόν δυνατό αυτός που τάχτηκε με τη φαύλη ζωή του κάτω από την αρχή του σκότους, να λέει πως είναι αρχή του η αρχή κάθε αγαθού. Αλλά σκέφτεται όμοια μ' εκείνους που εκλαμβάνουν τα θεία ονόματα προς το δικό τους συμφέρον, το ότι ονομάζεται και βασιλιάς της δικαιοσύνης και της ειρήνης. Αυτός δηλαδή που εύχεται κατά την υπόδειξη της προσευχής να του έρθει η βασιλεία του Θεού, όταν ακούσει ότι ο αληθινός βασιλιάς είναι βασιλιάς δικαιοσύνης και ειρήνης, ασφαλώς θα πραγματοποιήσει στην ίδια τη ζωή του και τη δικαιοσύνη και την ειρήνη, για ν' αποχτήσει βασιλιά του το βασιλιά της δικαιοσύνης και της ειρήνης.

Ως στρατό λοιπόν του βασιλιά εννοούμε όλη την αρετή. Γιατί με τη δικαιοσύνη και την ειρήνη νομίζω ότι πρέπει να εννοούμε όλες τις αρετές. Αν λοιπόν λιποτακτήσει κάποιος από τη στρατιά του Θεού και προσχωρήσει στην παράταξη των αλλοφύλων, και αφού γίνει οπλίτης του εφευρέτη της κακίας, αποβάλλει το θώρακα της ειρήνης κι όλη την ειρηνική πανοπλία, πως αυτός θα τεθεί κάτω από τις διαταγές του βασιλιά της ειρήνης, αφού έγινε προδότης της αλήθειας; Είναι φανερό ότι το σήμα του οπλισμού του θα δείξει το βασιλιά, δείχνοντας τον οδηγό στο αποτύπωμα του βίου όπως την εικόνα την αποτυπωμένη στα όπλα. Πόσο καλότυχος είναι αυτός που τάχτηκε κάτω από τη θεία στρατηγία, έχει περιληφθεί στα τάγματα των άπειρων μυριάδων και είναι οπλισμένος κατά της κακίας με τις αρετές που αποτυπώνουν επάνω σ' αυτόν που τις φόρεσε την εικόνα του βασιλιά!

Τι χρειάζεται να επεκτείνω το λόγο μου παραθέτοντας στη συνέχεια της εξέτασής μου όλες τις σημασίες που διερμηνεύει το όνομα του Χριστού και που μπορούν να μας οδηγήσουν στο βίο της αρετής, αφού το κάθε όνομα συντελεί οπωσδήποτε με τη σημασία του κάπως στην τελείωση της ζωής μας; Νομίζω όμως ότι είναι καλό να θυμηθούμε και ν' ανακεφαλαιώσουμε όσα αναφέραμε, ώστε να έχουμε κάποιο οδηγό για το σκοπό του λόγου μου, που όρισε από την αρχή, πως δηλαδή θα επιτύχει κάποιος την τελειότητα. Γιατί νομίζω ότι, αν σκέφτεται αυτό πάντοτε, ότι είναι κοινωνός του ονόματος αυτού που προσκυνούμε και είναι χριστιανός κατά τη διδασκαλία των αποστόλων, θα δείξει υποχρεωτικά κι επάνω στον εαυτό του τη δύναμη αυτών των ονομάτων με το να γίνει κοινωνός καθενός με τη ζωή του. Εννοώ το εξής μ' αυτό που λέγω. Τρία πράγματα χαρακτηρίζουν το βίο του χριστιανού, η πράξη, ο λόγος, η σκέψη. Από αυτά το πρώτο είναι η σκέψη. Αυτή γίνεται η αρχή κάθε λόγου και μετά τη σκέψη δεύτερος έρχεται ο λόγος, που κοινοποιεί με τη φωνή τη σκέψη που σχηματίστηκε στο νου. Τρίτη στη σειρά ακολουθεί με το νου και το λόγο η πράξη, που πραγματοποιεί τις σκέψεις.

Όταν λοιπόν η σειρά της ζωής μας μάς οδηγήσει σε κάποιο από αυτά, είναι καλά να εξετάζουμε με ακρίβεια τις θείες αυτές έννοιες κάθε λόγου και έργου και στοχασμού, με τις όποιες εννοούμε και ονομάζουμε το Χριστό, για να μην ξεφεύγει έξω από τη δύναμη εκείνων των υψηλών ονομάτων η το έργο μας η ο λόγος ή η σκέψη. Επειδή, όπως λέει ο Παύλος, καθετί που δεν προέρχεται από την πίστη είναι αμαρτία, μπορούμε σκεπτόμενοι έτσι κατ' ακολουθίαν ν' αποφανθούμε με σαφήνεια, ότι καθετί που δεν αποβλέπει στο Χριστό, είτε λόγος είτε στοχασμός, αποβλέπει οπωσδήποτε στο αντίθετο του Χριστού. Δεν είναι βέβαια δυνατό όποιος βγει έξω από το φως ή τη ζωή να μην είναι οπωσδήποτε μέσα στο σκότος ή το θάνατο. Αν λοιπόν το να μην ενεργούμε και να μη μιλούμε και να μη σκεφτόμαστε σύμφωνα με το θέλημα του Χριστού έχει οικειότητα με το αντίμαχο του αγαθού, είναι φανερό σε όλους αυτό που δηλώνουν αυτά, ότι δηλαδή εγκαταλείπει το Χριστό όποιος απομακρύνεται από αυτόν με όσα σκέφτεται ή πράττει ή λέει. Αληθεύει λοιπόν η θεία ζωή του προφήτη που λέει: «ο λογισμός μου μου είπε ότι όλοι οι αμαρτωλοί της γης παραβαίνουν το νόμο». Όπως δηλαδή όποιος αρνήθηκε κατά τους διωγμούς το Χριστό είναι παραβάτης του προσκυνητού ονόματος, έτσι κι αν κάποιος αρνηθεί την αλήθεια ή τη δικαιοσύνη ή τον αγιασμό και την αφθαρσία ή αποβάλει από τη ζωή του κάτι άλλο που έχει την έννοια της αρετής την ώρα που επικρατούν τ' ανθρώπινα πάθη, ονομάζεται από την προφητεία παραβάτης, παραβαίνοντας στη ζωή του με καθένα από αυτά εκείνον που τα ενσαρκώνει.

Τι πρέπει λοιπόν να πράττει αυτός που αξιώθηκε το μεγάλο όνομα του Χριστού; Τι άλλο παρά να διαχωρίζει μέσα του αδιάκοπα τις σκέψεις και τους λόγους και τα έργα, είτε το καθένα τους αναφέρεται στο Χριστό είτε είναι άσχετο με το Χριστό. Η ευκολία της διάκρισης αυτών είναι μεγάλη. Όποια ενέργεια ή σκέψη ή λόγος κινείται από κάποιο πάθος, αυτό δε συμφωνεί καθόλου με το Χριστό, άλλα έχει τη σφραγίδα του αντιπάλου, και η σφραγίδα αυτή αλείφοντας, αντί με βόρβορο, με τα πάθη το μαργαριτάρι της ψυχής καταστρέφει τη λάμψη του πολύτιμου λίθου. Ό,τι όμως είναι καθαρό από οποιαδήποτε εμπαθή διάθεση, αυτό αναφέρεται στον αρχηγό της απάθειας, που είναι ο Χριστός, και αντλώντας από αυτόν σαν από καθαρή και αθάνατη πηγή τις σκέψεις, θα τις παρουσιάσει με τέτοια

ομοιότητα προς το πρωτότυπο, όπως είναι η ομοιότητα προς το νερό του νερού του πηγαίου που αναβλύζει και που από αυτό γεμίζουμε τη στάμνα μας. Γιατί είναι μία η καθαρότητα αυτή που βρίσκουμε και μέσα στο Χριστό και μέσα σ' αυτόν που τη μετέχει, μόνο που ο ένας την παρέχει πηγαία, ενώ αυτός που τη μετέχει την αντλεί, μεταφέροντας στη ζωή του το κάλλος των νοημάτων. Ωστε πραγματοποιείται μια συμφωνία ανάμεσα στον εσωτερικό και τον εξωτερικό άνθρωπο, με το να συμβαδίζει η κοσμιότητα του βίου με τα νοήματα που εμπνέει ο Χριστός.

Αυτό είναι κατά την κρίση μου το τέλειο του χριστιανικού βίου, να είναι κανένας γεμάτος και στο νου και στο λόγο και στις πράξεις του βίου με όλα τα ονόματα, με τα όποια ερμηνεύεται το όνομα του Χριστού, ώστε, κατά την ευλογία του Παύλου, να δεχτεί πλήρη τον αγιασμό σε ολόκληρο το σώμα και την ψυχή και το πνεύμα, φυλασσόμενος παντοτινά έξω από την επικοινωνία με το κακό. Αν όμως λέει κάποιος ότι το αγαθό δεν κατορθώνεται εύκολα, επειδή άτρεπτος είναι μόνο ο Κύριος της κτίσης και τρεπτή είναι η ανθρώπινη φύση και πρόσφορη στις μεταβολές, κι επομένως πώς είναι δυνατό να κατορθωθεί το μόνιμο κι αμετάβλητο μέσα στην τρεπτή φύση; Στην ένσταση αυτή θα πούμε εκείνο, ότι δεν γίνεται να στεφανωθεί όποιος δεν αγωνίστηκε νόμιμα. Και νόμιμος αγώνας δε γίνεται, αν δεν υπάρχει ο αντίπαλος. Αν δεν υπήρχε αντίπαλος, δεν θα υπήρχε ούτε το στεφάνι· γιατί δεν υπάρχει νίκη καθ' εαυτήν, αν δεν υπάρχει ο ηττημένος.

Ας αγωνιστούμε λοιπόν κατά της ίδιας της τρεπτότητας της φύσης μας, σα να συμπλεκόμαστε με το λογισμό μας με κάποιο αντίπαλο, όχι για να νικήσουμε καταβάλλοντάς τον, αλλά να μη δεχτούμε να πέσομε. Γιατί ο άνθρωπος δεν χρησιμοποιεί την τρεπτότητά του μόνο για το κακό. Θα ήταν τότε αδύνατο να πραγματοποιήσει το αγαθό, αν η φύση του έρρεπε μόνο προς το αντίθετο. Τώρα όμως το ωραιότερο έργο της τροπής είναι η προκοπή του στις αρετές, καθώς πάντοτε η αλλοίωσή του προς το καλύτερο μεταβάλλει προς το θεϊκότερο αυτόν που μεταβάλλεται ορθά. Αυτό λοιπόν που φαίνεται να είναι φοβερό (εννοώ το ότι η φύση μας είναι τρεπτή), το έδειξε ο λόγος μου σαν ένα φτερό) που βοηθάει για την πτήση προς τα ψηλότερα, ώστε να είναι προς ζημία μας η αδυναμία μας να δεχτούμε την αλλοίωση προς το καλύτερο. Ας μη λυπάται λοιπόν όποιος βλέπει την τάση της φύσης μας για μεταβολή, αλλά ας μεταβάλλεται αλλάζοντας πάντοτε προς το καλύτερο κι ας μεταμορφώνεται από δόξα σε δόξα. Ας γίνεται πάντοτε καλύτερος με την καθημερινή προκοπή κι ας γίνεται πάντοτε τελειότερος χωρίς ποτέ να φτάνει το πέρας της τελειότητας. Γιατί η αληθινή τελειότητα είναι αυτή, να μην παύσει ποτέ κανένας να προοδεύει στο καλύτερο ούτε να περιορίσει μέσα σε κάποια όρια την τελειότητα».

**ΠΑΤΕΡΙΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ
«ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ Ο ΠΑΛΑΜΑΣ»
ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΝΥΣΣΗΣ ΕΡΓΑ
ΤΟΜΟΣ 8^{ος} Σελ. 417 – 423)**

ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΕΣ ΚΑΙ ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ

ΠΑΝΙΕΡΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΠΑΦΟΥ κ.κ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ

Τρίτη	1 Φεβρουαρίου (Εσπερινός)	:	ΧΟΥΛΟΥ
Τετάρτη	2 Φεβρουαρίου	:	ΠΡΑΙΤΩΡΙ
Κυριακή	6 Φεβρουαρίου	:	ΠΑΦΟΣ, Αγίων Παύλου και Βαρνάβα
Δευτέρα	7 Φεβρουαρίου, (Εσπερινός)	:	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος
Τρίτη	8 Φεβρουαρίου	:	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος
Τετάρτη	9 Φεβρουαρίου (Εσπερινός)	:	ΕΜΠΙΑ
Πέμπτη	10 Φεβρουαρίου	:	ΤΡΑΧΥΠΕΔΟΥΛΑ
Κυριακή	13 Φεβρουαρίου	:	ΔΟΡΑ
Κυριακή	20 Φεβρουαρίου	:	ΑΝΑΒΑΡΓΟΣ

ΘΕΟΦΙΛΕΣΤΑΤΟΥ ΧΩΡΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΡΣΙΝΟΗΣ κ. ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ

Τρίτη	1 Φεβρουαρίου	:	ΣΤΕΝΗ
Τετάρτη	2 Φεβρουαρίου	:	ΛΑΣΑ
Κυριακή	6 Φεβρουαρίου	:	ΠΕΡΙΣΤΕΡΩΝΑ
Πέμπτη	10 Φεβρουαρίου	:	ΛΥΣΟΣ
Κυριακή	13 Φεβρουαρίου	:	ΑΓΙΑ ΜΑΡΙΝΑ ΧΡΥΣΟΧΟΥΣ
Κυριακή	20 Φεβρουαρίου	:	ΛΑΡΝΑΚΑ, Άγιος Νικόλαος
Κυριακή	27 Φεβρουαρίου	:	ΘΕΛΕΤΡΑ

ΠΑΝΟΣΙΟΛΟΓΙΩΤΑΤΟΥ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ κ. ΤΥΧΙΚΟΥ

Τρίτη	1 Φεβρουαρίου	:	ΘΕΛΕΤΡΑ (Άγιος Τρύφων)
Τρίτη	1 Φεβρουαρίου (Εσπερινός)	:	ΛΑΣΑ
Τετάρτη	2 Φεβρουαρίου	:	ΜΑΜΩΝΙΑ
Κυριακή	6 Φεβρουαρίου	:	ΒΑΣΑ
Τετάρτη	9 Φεβρουαρίου (Εσπερινός)	:	ΤΡΑΧΥΠΕΔΟΥΛΑ
Πέμπτη	10 Φεβρουαρίου	:	ΕΜΠΙΑ
Κυριακή	13 Φεβρουαρίου	:	ΚΟΙΛΙΝΙΑ
Κυριακή	20 Φεβρουαρίου	:	ΚΑΛΛΕΠΕΙΑ
Κυριακή	27 Φεβρουαρίου	:	ΚΕΛΟΚΕΔΑΡΑ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΘΕΟΛΟΓΩΝ

ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ ΠΑΠΑΣΑΒΒΑ

Κυριακή 6 Φεβρουαρίου : ΠΕΡΙΣΤΕΡΩΝΑ

Κυριακή 27 Φεβρουαρίου : ΠΩΜΟΣ

ΗΡΟΔΟΤΟΣ ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ

Κυριακή 6 Φεβρουαρίου : ΚΟΝΙΑ

Κυριακή 13 Φεβρουαρίου : ΜΕΣΑ ΧΩΡΙΟ

Κυριακή 20 Φεβρουαρίου: ΑΓ. ΔΗΜΗΤΡΙΑΝΟΣ

ΠΑΥΛΟΣ ΑΡΚΟΥ

Κυριακή 6 Φεβρουαρίου : ΓΟΥΔΙ

Κυριακή 13 Φεβρουαρίου : ΤΡΕΜΙΘΟΥΣΑ

Κυριακή 20 Φεβρουαρίου : ΚΟΥΚΛΙΑ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

ΜΗΤΣΙΟΥΝΗΣ

Κυριακή 13 Φεβρουαρίου : ΕΛΕΔΙΩ

Κυριακή 20 Φεβρουαρίου: ΚΑΤΩ ΠΛΑΤΡΕΣ

Κυριακή 27 Φεβρουαρίου: ΠΕΝΤΑΛΙΑ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΑΒΒΙΑΗΣ

Κυριακή 6 Φεβρουαρίου : ΑΧΕΛΕΙΑ

Κυριακή 13 Φεβρουαρίου : ΤΙΜΗ

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΚΑΣΚΑΝΗΣ

Κυριακή 13 Φεβρουαρίου: ΝΕΑ ΔΗΜΜΑΤΑ

ΚΙΝΟΥΣΑ

Κυριακή 20 Φεβρουαρίου: ΑΡΓΑΚΑ

Κυριακή 27 Φεβρουαρίου: ΜΑΛΛΙΑ

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΑΦΟΥ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΩΝ

Το πρώτον Αποστολικόν κήρυγμα εις την Πάφον

Πράξ. ιγ, 6-12

ΜΑΡΤΙΟΣ 2011

ΕΤΟΣ ΛΒ΄

ΑΡ.369

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΤΥΡΙΝΗΣ

Απόστολος: Ρωμ. ιγ' 11 – ιδ' 4

Ευαγγέλιο: Ματθ. στ' 14 – 21

6 Μαρτίου 2011

Αγαπητοί μου, μπαίνουμε από αύριο στην περίοδο του πιο έντονου πνευματικού αγώνα, στην περίοδο της Μεγάλης Σαρακοστής. Η αρχή αυτής της περιόδου, η Καθαρή βδομάδα όπως και το τέλος της, η Μεγάλη βδομάδα, καθορίζουν από μόνες τους τη μορφή και την έκταση του πνευματικού αγώνα.

Καθαρή βδομάδα, αρχή κάθαρσης σώματος και ψυχής. Μεγάλη βδομάδα, αποκάλυψη της φύσης του αγώνα. Ενός αγώνα που έχει σαν αποκορύφωμα το πάθος και την οδύνη του Σταυρού.

Οδυνηρός και πονεμένος, λοιπόν, αυτός ο αγώνας. Αυτό γίνεται ξεκάθαρο από την αρχή. Γι' αυτό δεν πρέπει να' χουμε ψευδαισθήσεις. Θέλουμε ν' αγωνιστούμε; Τότε θα πρέπει να είμαστε έτοιμοι για θυσίες. Θα πρέπει να θυσιάσουμε πάθη, φιλοδοξίες και ανέσεις. Θα πρέπει να ξέρουμε ότι ο αγώνας είναι επάλξεις και χαρακώματα και όχι «τουρισμός και ξενοδοχείο». Είναι περίοδος κάθαρσης σώματος και ψυχής. Είναι περίοδος αγώνα και γιορτής. Πραγματικής γιορτής, αφού θα έχει σαν κατάληξη το Πάθος και την Ανάσταση του Χριστού και τη δική μας συμμετοχή σ' αυτά.

Οι μεγαλύτεροι κίνδυνοι ενός αγώνα δεν είναι τόσο η φύση των υποδεέστερων όπλων, όσο η έλλειψη της θέλησης για αγώνα και προ παντός η προδοσία μέσα από τις ίδιες τις τάξεις μας. Αλλά και η επιτυχία ενός αγώνα δεν εξαρτάται μόνο από την αποφασιστικότητα μας, αλλά ούτε καν από την τελειότητα των όπλων. Η επιτυχία του αγώνα εξαρτάται από την καλή γνώση των όπλων και προ παντός την καλή χρήση τους. Αν όλες αυτές οι προϋποθέσεις χρειάζονται στους συνηθισμένους αγώνες, πόσο μάλλον στον πνευματικό αγώνα.

Το σημερινό Ευαγγέλιο, αγαπητοί μου, μας αποκαλύπτει τόσο τα θετικά, όσο και τα αρνητικά αυτού του αγώνα. Θετικά, όπως το να συγχωρούμε όσους μας έβλαψαν με οποιοδήποτε τρόπο και σε οποιοδήποτε βαθμό. Άλλο θετικό σημείο είναι η πραγματική νηστεία τροφών και παθών. Και τέλος, η προσπάθεια κατάκτησης αρετών και όχι υλικών θησαυρών.

Αρνητικά σημεία για τον πνευματικό αγώνα μπορούν να θεωρηθούν, η μνησικακία, η άρνηση μας δηλαδή να συγχωρήσουμε όσους μας έβλαψαν με έργα και με λόγια. Ακόμα, η αποφυγή της νηστείας, ή και το χειρότερο, η επιδεικτική, η υποκριτική νηστεία. Και τέλος, η συγκέντρωση της προσοχής στα υλικά αγαθά και η απόρριψη των πνευματικών αγαθών.

Κοινό αρνητικό σημείο όλων των πιο πάνω είναι, χωρίς καμιά αμφιβολία, η υποκρισία. Γιατί ενώ ζητούμε από το Θεό να μας συγχωρήσει και δίνουμε μάλιστα τη διαβεβαίωση, μέσω της «Κυριακής προσευχής» (Πάτερ ημών), ότι θα συγχωρήσουμε όσους μας έβλαψαν, την ίδια στιγμή αρνούμαστε να δώσουμε συγχώρηση. Απλώνει ο συνάνθρωπος τα χέρια της αγνώμης, κι εμείς του τα κόβουμε. Ανοίγει το στόμα, για να μας εκφράσει τη λύπη του, κι εμείς του το κλείνουμε. Κατά τα άλλα, θέλουμε να λεγόμαστε και «καλοί Χριστιανοί»! Και το επιβεβαιώνουμε μάλιστα και υποκριτικά, αφού τολμούμε και να κοινωνήσουμε χωρίς ντροπή!

Ο Κύριος σήμερα, αγαπητοί μου, μας λέει με σαφήνεια. «Αν συγχωρήσετε τους ανθρώπους για τα παραπτώματά τους, θα σας συγχωρήσει κι εσάς ο ουράνιος Πατέρας σας. Αν όμως δε συγχωρέσετε στους συνανθρώπους σας τα παραπτώματά τους, ούτε και ο Πατέρας θα σας συγχωρήσει τα δικά σας παραπτώματα».

Ο κίνδυνος της υποκρισίας δεν περιορίζεται μόνο στη μνησικακία. Παραμονεύει ιδιαίτερα στη νηστεία. Γιατί ενώ μια μερίδα ανθρώπων θέλουμε να ονομαζόμαστε Χριστιανοί την ίδια στιγμή αρνούμαστε να εφαρμόσουμε τη νηστεία, γιατί δήθεν δεν είναι αναγκαία. Η υποκρισία όμως караδοκεί ιδιαίτερα και όταν νηστεύουμε, γιατί μπορεί να μας δημιουργήσει την ψευδαίσθηση της τελειότητας όπως, στο Φαρισαίο της παραβολής. Μπορεί η νηστεία μας να γίνεται επιδεικτικά, για να φαινόμαστε στους άλλους ότι νηστεύουμε. Μπορεί η νηστεία μας να περιορίζεται μόνο όταν είμαστε με άλλους, ενώ στο σπίτι μας να μην νηστεύουμε. Μπορεί ακόμα η νηστεία μας να περιορίζεται μόνο σε ορισμένα φαγητά, όχι όμως στην ποσότητα και την ποιότητα των φαγητών που επιτρέπονται. Νηστεύω, σημαίνει περικόπτω, αφαιρώ, περιορίζω την κατανάλωση ή τη σπατάλη, με σκοπό αυτά που εξοικονομώ από τη νηστεία, να τα προσφέρω σαν βοήθεια σ' αυτούς που έχουν ανάγκη.

Αλήθεια, αν η νηστεία μας εκδηλώνεται μόνο με τους πιο πάνω τρόπους, τότε τέτοια νηστεία δεν είναι αρεστή στο Θεό. Η νηστεία πρέπει να βρίσκεται μέσα στα πλαίσια του θελήματος του Θεού. Νηστεία που είναι έξω από αυτά τα πλαίσια, είναι υποκριτική και διαβολική. Και η υποκρισία νοθεύει και παραμορφώνει. Ακόμα η νηστεία δεν πρέπει να περιορίζεται μόνο στις τροφές αλλά και στην αποφυγή

της αμαρτίας. Αν η νηστεία μας περιορίζεται μόνο στις τροφές και όχι και στην αποφυγή του κακού, τότε σε τι θα διαφέρουμε από το διάβολο; Μήπως τρώει ο διάβολος; Σίγουρα όχι. Σταμάτησε όμως από το να κάνει το κακό; Η απάντηση είναι και πάλι αρνητική. Η «νηστεία ουκ αποχή βρωμάτων μόνον, αλλά παντός υλικού πάθους αλλοτριώσις». Η νηστεία δεν είναι μόνο η αποφυγή των τροφών, αλλά ιδιαίτερα η αποξένωση από τα πάθη. Η αληθινή νηστεία, συνοδεύεται με την αποφυγή της αδικίας και της συκοφαντίας. Αλήθεια σε τι ωφελεί η νηστεία μου, όταν δεν τρώω από τα δικά μου και αρπάζω ξένα; Αλήθεια σε τι ωφελεί η υποκριτική νηστεία μου, όταν αποφεύγω να τρώω κρέας και λάδι και κατατρώνω με τη συκοφαντία το συνάνθρωπο μου; Θα μας πει ο Κύριος ότι: «Ου το εισερχόμενον εις το στόμα κοινοί τον άνθρωπον, αλλά το εκπορευόμενον εκ του στόματος τούτο κοινοί τον άνθρωπον» (Μαθ. ιε' 11). Τον άνθρωπο δεν τον κάνει ακάθαρτο ό,τι μπαίνει στο στόμα, αλλά ό,τι βγαίνει από το στόμα, αυτό κάνει τον άνθρωπο ακάθαρτο.

Η νηστεία είναι πρώτα απ' όλα ανέβασμα στην τελειότητα. Αλήθεια αν θέλουμε να δώσουμε αξία στη νηστεία μας και να την κάνουμε από υλική πνευματική, τότε ας την μετατρέψουμε και σε αγάπη προς τους άλλους. Όσο πιο μεγάλη είναι η στέρηση των τροφών, τόσο πιο μεγάλη ας είναι η αγάπη, με τη μορφή της προσφοράς και της συγχώρεσης. Όσο πιο μεγάλη είναι η στέρηση των τροφών τόσο πιο μεγάλη ας είναι η στέρηση των παθών.

Μεγάλη Σαρακοστή από αύριο. Μια περίοδος σε ανάμνηση της σαρανταήμερης νηστείας του Κυρίου στην έρημο και ακόμα προετοιμασία της δικής μας συμμετοχής στα Άγια Πάθη Του. Ο Κύριος, απορρίπτοντας τους πειρασμούς του διαβόλου τόνισε ότι: «Ο άνθρωπος δε ζει μόνο με το ψωμί, αλλά με κάθε λόγο που βγαίνει από το στόμα του Θεού» (Λουκ. δ' 4).

Πρωταρχικό, λοιπόν, πρόβλημα του ανθρώπου δεν είναι η διατροφή, δεν είναι τα υλικά αγαθά, αλλά τα πνευματικά αγαθά, όπως η αγάπη, η ελευθερία και η δικαιοσύνη. Ακόμα, αξιώματα, εξουσία και κυριαρχία του κόσμου, είναι αληθινοί πειρασμοί, που μπορεί να μας οδηγήσουν πολλές φορές στην αδικία, τη βία και την καταπίεση. Ο δρόμος του Χριστού, είναι δρόμος ταπείνωσης, προσφοράς και αγάπης που φτάνει ως τα όρια της θυσίας.

Αγαπητοί μου, έφθασε και πάλι η περίοδος της Μεγάλης Σαρακοστής. Έφθασε η περίοδος για ν' αποδείξουμε αν στ' αλήθεια είμαστε άνθρωποι του Θεού. Οι πράξεις μας θα το κρίνουν. Ας πούμε, λοιπόν, με έργα ΝΑΙ στο Χριστό, όπως μας ζητά σήμερα. Ας συγχωρήσουμε για να συγχωρηθούμε. Ο ίδιος συγχώρησε, ακόμα κι εκείνους που τον σταύρωσαν. Ας νηστέψουμε ακόμα ανυπόκριτα πάθη και τροφές. Ας στρέψουμε τέλος, την προσοχή μας στις αρετές, τους ουράνιους τούτους θησαυρούς, που δεν κινδυνεύουν από σκόρο, σκουριά και κλέφτες. Με τον τρόπο αυτό θα αξιωθούμε όχι μόνο της επίγειας, αλλά και της ουράνιας Ανάστασης στο χώρο της βασιλείας του Θεού. Ο Θεός ας μας αξιώσει όλους τούτης της χαράς της αιώνιας Ανάστασης. Αμήν.

Θεόδωρος Αντωνιάδης
(Μ.Δ.Κ. Μάρτιος 1997, σελ. 28 – 29).

ΚΥΡΙΑΚΗ Α΄ ΝΗΣΤΕΙΩΝ (ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ)

Απόστολος: Εβρ. ια΄ 24-26, 32-40

Ευαγγέλιο: Ιωαν. α΄ 44-52

13 Μαρτίου 2011

«Έρχου και ίδε»

Συναντά ο Φίλιππος τον φίλο του Ναθαναήλ. Ίσως να τον αναζητούσε, για να του μεταφέρει την τόσο χαρούμενη είδηση. Ποια είναι η είδηση, η οποία τόσο τους ενδιέφερε; «Ον έγραψε Μωυσής εν τω νόμω και οι Προφήται ευρήκαμεν Ιησούν τον από Ναζαρέτ». Αυτόν για τον οποίον έγραψε στα βιβλία του ο Μωυσής και οι άλλοι Προφήται, δηλαδή τον Σωτήρα που θα στείλει ο Θεός στον κόσμο, τον βρήκαμε.

Είναι ανάγκη να σταματήσουμε εδώ, για να θαυμάσουμε τους απλοϊκούς αυτούς ανθρώπους. Ψαράδες, φτωχοί ήταν, αντιμετώπιζαν, ασφαλώς, πολλά προβλήματα. Οπωσδήποτε, ολιγογράμματοι και όμως, διάβαζαν, μελετούσαν τα βιβλία της Παλαιάς Διαθήκης, ερευνούσαν με θείο ζήλο, περιμένοντας τον ερχομό του Σωτήρος. Εκείνο το «ευρήκαμεν Ιησούν» εκφράζει την αγωνία των προ Χριστού πιστών ανθρώπων, την αναμονή τους να έλθει στον κόσμο ο Σωτήρας. Ας ρωτήσουμε τώρα τον εαυτό μας. Έχουμε εμείς το ενδιαφέρον να γνωρίσουμε τον Χριστό; Να πάρουμε στα χέρια μας την Αγία Γραφή, το Ευαγγέλιο, να ανοίξουν τα μάτια μας, να δούμε τι είναι ο Θεός, τι είναι ο άνθρωπος, ποια είναι η σχέση του ανθρώπου με τον Θεό, ποιος είναι ο προορισμός μας, ποιο είναι το αιώνιο συμφέρον μας; Μην ξεχνάμε ότι δεν είμεθα ζώα εφήμερα αλλά παιδιά του Θεού και κληρονόμοι των αιώνιων αγαθών.

Αλλά ας επανέλθουμε στον Φίλιππο και τον Ναθαναήλ. Είναι αλήθεια ότι ο Ναθαναήλ έδειξε κάποια δυσπιστία. Όχι για το ότι θα ερχόταν ο Μεσσίας που περίμεναν, αλλά διότι του είπε ο Φίλιππος τότε ότι ο Μεσσίας είναι ο Ιησούς ο από Ναζαρέτ. Είχε δίκιο να δυσπιστήσει και να πει: «Εκ Ναζαρέτ δύναται τι αγαθόν είναι;». Φαίνεται πόσο προσεκτικά μελετούσαν τις προφητείες, και οι προφητείες έλεγαν ότι στην Βηθλεέμ θα γεννηθεί ο Χριστός και όχι στην Ναζαρέτ, που ήταν κακόφημο χωριό. Όμως, ο Φίλιππος του λέει: «Έρχου και ίδε», έλα να δείς, συ ο ίδιος και είμαι βέβαιος ότι θα πιστέψεις, ότι αυτός είναι ο Χριστός που περιμέναμε.

Ας ρωτήσουμε πάλι τον εαυτό του ο καθένας μας. Γνωρίσαμε εμείς τον Χριστό, ώστε να έχουμε την διάθεση, την επιθυμία, τον ενθουσιασμό να πούμε και σε άλλους το «Έρχου και ίδε»;

Αυτό το «έρχου και ίδε» ήταν το θαυματουργό κλειδί που από τους πρώτους αιώνες της Εκκλησίας άνοιξε την θύρα, για να εισέλθουν στην Εκκλησία όλα τα εκατομμύρια των Χριστιανών. Ο ένας καλούσε τον άλλον και σαν τη σπίθα σ' ένα ξερό χωράφι, μετεδίδετο η φλόγα της Πίστεως στις ψυχές των ανθρώπων.

Ελάχιστοι είναι αυτοί που είχαν την εξαιρετική τιμή να τους καλέσει ο ίδιος ο Θεός, όπως κάλεσε τον απόστολο Παύλο. Όλοι οι άλλοι πίστεψαν με το κήρυγμα, με την προτροπή και το καλό παράδειγμα των θερμών Χριστιανών που έλεγαν «έρχου και ίδε» στους άπιστους.

Και ακολούθησε τον Φίλιππο ο Ναθαναήλ. Και ήλθε στον Ιησού. Και μίλησε μ' ενθουσιασμό ο Κύριος και είπε: «Απ' άρτι όψεσθε τον ουρανόν ανεωγότα και τους Αγγέλους του Θεού αναβαίνοντας και κατεβαίνοντας επι τον Υιόν του Ανθρώπου», προδηλώνοντας την θαυμαστή πορεία της Εκκλησίας.

Αλήθεια, πόσα θαύματα έγιναν κατά την επίγειο παρουσία του Κυρίου! Αλλά και όλη η Εκκλησία αποτελεί μέγα θαύμα συντελούμε δια μέσου των αιώνων.

Είναι μέγα θαύμα ότι δώδεκα κατ' αρχή αγράμματοι ψαράδες κατόρθωσαν να ξεριζώσουν από τις ψυχές εκατομμυρίων ανθρώπων την πίστη στο Μωσαϊκό Νόμο και την ειδωλολατρία και να φυτευτούν στις ψυχές των άλλοτε φανατισμένων οπαδών άλλων θρησκειών την χριστιανική πίστη!

Θαύμα είναι, ότι η θρησκεία μας, η Εκκλησία μας αντιμετώπισε τόσους διωγμούς, τόσους πολέμους, τόση απιστία και η πίστης αυτή των διωκομένων θριάμβευσε!

Θαύμα είναι, ότι χωρίς να υπόσχεται το κήρυγμα του Ευαγγελίου καλοπέραση και υλικά αγαθά, που είναι φυσικό να ζητά ο κόσμος, συγκινούσε τα πλήθη η πίστις του Χριστού που ζητούσε θυσίες. Ο ίδιος είπε «ει εμέ εδίωξαν και υμάς διώξουσι». Έβλεπαν και ζούσαν οι Χριστιανοί τους διωγμούς. Έβλεπαν τους ποταμούς των αιμάτων των Μαρτύρων της πίστεως. Δεν ήταν θαύμα να θέλουν να θυσιασθούν για την πίστη του Χριστού;

Και δεν αντιμετώπισε μόνο τους εξωτερικούς εχθρούς, αλλά και τους αιρετικούς, όπως τους εικονομάχους που μας θυμίζει σήμερα η Εκκλησία. Εγωισμοί και φιλοδοξίες οδήγησαν πολλούς να διδάσκουν λανθασμένες διδασκαλίες, όπως προφητικά μίλησε ο απόστολος Παύλος λέγοντας: «Ότι και εξ υμων αυτών αναστήνονται άνδρες λαλούντες διεστραμμένα του αποσπάν τους μαθητάς οπίσω αυτών».

Και η ιστορία μας δίδαξε, ότι καμιά δύναμις δεν στάθηκε ικανή να σταματήσει την ανάπτυξη της Εκκλησίας. Είκοσι και πλέον αιώνες διώκεται η Εκκλησία και νικά και διαλάμπει και θριαμβεύει.

Για τούτο και η Εκκλησία καθόρισε την σημερινή Κυριακή σαν εορτή που εορτάζει η Ορθόδοξος Εκκλησία, για να μας στηρίξει στην πίστη, να μας δίνει θάρρος και αγάπη και δύναμη, δύναμη η οποία φάνηκε στον κόσμο ασυγκρίτως ανώτερη από τις δυνάμεις του κόσμου. Για τούτο λέγει ο Αγ. Ιωάννης ο Ευαγγελιστής: «Αύτη εστίν η νίκη η νικήσασα τον κόσμο, η πίστις ημών».

Γεώργιος Σαββίδης

ΚΥΡΙΑΚΗ Β΄ ΝΗΣΤΕΙΩΝ

Απόστολος: Εβρ. α΄ 10 – 14, β΄ 1 – 3

Ευαγγέλιο: Μάρκ. β΄ 1 – 12

20 Μαρτίου 2011

«Ίδών δε ο Ιησούς την πίστιν αυτών λέγει τω παραλυτικῷ· τέκνον ἀφένωνταί σοι αἱ ἀμαρτίαι σου» (Μάρκ. β΄ 5).

Πολλά ,παρήγορα και ενθαρρυντικά τα μηνύματα του σημερινού Ευαγγελίου. Μηνύματα πίστης, δύναμης και ελπίδας. Μηνύματα βεβαίωσης ότι ο Ιησούς δεν ευρίσκεται απλά μεταξύ των ανθρώπων, αλλά «ως Υἱός του ανθρώπου» «εξουσίαν ἔχει ἀφιέναι ἐπὶ τῆς γῆς ἀμαρτίας». Μάλιστα, η συγχώρηση των αμαρτιῶν ἔχει σήμερα μια ιδιαιτερότητα, γιατί αυτές δεν προκάλεσαν μόνο παράλυση της ψυχῆς, αλλά είχαν και αντίκτυπο στο σώμα. Ὡς εκ τούτου, η θεραπεία που προσφέρεται σήμερα ἀπὸ τον Ιησοῦ εἶναι θεραπεία ριζική. Εἶναι θεραπεία σώματος και ψυχῆς.

Ὁμως, πέρα ἀπὸ το αἰσιόδοξο μήνυμα, τῆς θεραπείας σώματος και ψυχῆς, που προσφέρει ο Ιησούς ως Θεός, προσφέρεται παράλληλα το μήνυμα προς τον κάθε ἄνθρωπο ὅτι, ανεξάρτητα ἀπὸ το μέγεθος των αμαρτιῶν του, ἔχει τὴ δυνατότητα να σωθεῖ. Και αὐτὴ ἡ δυνατότητα δεν προσφέρεται μόνο ἀπὸ το Θεό, αλλά και ἀπὸ την ξεχωριστὴ προσπάθεια του ἀνθρώπου. Ἐτσι, ὅταν ἡ θέληση του ἀνθρώπου ἀνταμῶσει τὴ θέληση του Θεοῦ, τότε ἐπιτυγχάνεται το θαῦμα.

Ὁ Θεός, κατὰ τον Ἀπόστολο Παῦλο: «πάντας ἀνθρώπους θέλει σωθῆναι και εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἐλθεῖν» (Α΄ Τιμ. β΄ 4). Ὁ Θεός θέλει να σωθούν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι και να γνωρίσουν τὴν ἀλήθεια σε βάθος. Και ο Θεός δεν περιορίζεται μόνο στο να θέλει να σωθούν οἱ ἄνθρωποι, αλλά ως «εξουσίαν ἔχων» και «ως δυνάμενος» ἔκανε ὅ,τι ἦταν ἀπαραίτητο για τὴ σωτηρία των ἀνθρώπων. Με τὴν ἐνανθρώπιση, τὴν υποδειγματικὴ ζωὴ, τὴ διδασκαλίαν και τέλος με τὴ σταυρικὴ θυσίαν, τὴν Ἀνάστασιν και τὴν Ἀνάληψιν στους οὐρανοὺς, πρόσφερε και πάλι στον ἄνθρωπο τὴ δυνατότητα τῆς θέωσης.

Ὁμως, ἴσως προβληθεῖ το ἐρώτημα: «Ἀφοῦ θέλει ο Θεός να σωθούν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, τότε γιατί δε σώζονται ὅλοι;» Ἡ ἀπάντηση εἶναι ἀπλή. Ναι μεν ο Θεός θέλει να σωθούν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, αλλά σεβόμενος τὴν ἐλευθερίαν του ἀνθρώπου δεν τον ἐξαναγκάζει να σωθεῖ. Κατὰ συνέπεια, ἐκεῖνο που χρειάζεται εἶναι ἡ θέληση του ἀνθρώπου. Με τον τρόπο αὐτό ἡ σωτηρία, που εἶναι δῶρο του Θεοῦ, στη συνέχεια με τὴ θέληση και τὴν αγωνιστικὴ προσπάθειαν του ἀνθρώπου γίνεται κατὰκτηση και βραβεῖο.

Ὅλα τα πιο πάνω ἐπιβεβαιώνονται μέσα ἀπὸ το σημερινό Ευαγγέλιο. Βλέπουμε τον Ιησοῦ να διδάσκει και ἕνα πλήθος ἀνθρώπων να συνωστίζονται για να τον ἀκούσουν. Ὁμως, κανένας ἀπὸ αὐτοὺς δεν ἀκούσαμε ὅτι σώθηκε. Ἀντίθετα, βρέθηκαν και κάποιοι γραμματεῖς που μέσα ἀπὸ τις σκέψεις τους ἀμφισβήτησαν τον Ιησοῦ ως Λυτρωτὴ και Σωτῆρα του κόσμου, ἔστω κι αν ο Ιησούς τους το ἐπιβεβαίωσε τόσο με τὴν ἀποκάλυψιν των σκέψεών τους, ὅσο ἰδιαίτερα και με τὴν θεραπεία του παραλύτου.

Ὁμως, τι ἔφταιξε και δε σώθηκαν; Σίγουρα ἔφταιξε ο παράγοντας ἄνθρωπος. Γιατί δεν ἀρκοῦσε μόνο ἡ διάθεση να τον ἀκούσουν. Χρειαζόταν ἡ θέληση για να σωθούν. Και ἡ θέληση ἔπρεπε να ἐκφραστεῖ με ἔργα και να μην περιοριστεῖ σε ἀπλή ἐπιθυμία. Και ἡ θέληση ἐκφράζεται μέσα ἀπὸ τὴ μετάνοια και τὴν πίστη. Χρειαζεται ἀκόμα ἡ πίστη να γίνει ὄντως βεβαιότητα που θα γκρεμίσει στο πέρασμά τῆς ὅλα τα ἐμπόδια.

Αὐτὴ ἡ πίστη, αὐτὴ ἡ πολῦτιμη συνεργάτιδαν στο δρόμο τῆς σωτηρίας, ἐκδηλώνεται σήμερα στο πρόσωπο των τεσσάρων, καθὼς και του παραλυτικοῦ που τον μετέφεραν. Μια πίστη θαυμαστὴ που ἀναγνωρίζεται ἀπὸ τον Ιησοῦ και στη συνέχεια ἐπιβραβεύεται. Ἀκούσαμε στο σημερινό Ευαγγέλιο: «Ίδών δε ο Ιησούς τὴν πίστιν αυτών λέγει τω παραλυτικῷ· τέκνον, ἀφένωνταί σοι αἱ ἀμαρτίαι σου».

«Τέκνον», λέξη γεμάτη συγκατάβαση και ἀγάπη. Γιατί, παρά το ὅτι εἶναι ἀμαρτωλός, εν τούτοις ο Ιησούς τον δέχεται με ἀγάπη. Ἡ εἰλικρινὴς του μετάνοια και ἡ δύναμη τῆς πίστης του τοῦ ἐξασφάλισαν ἀρχικὰ τὴν θεραπεία τῆς ψυχῆς και στη συνέχεια τὴν θεραπεία του σώματος. Θεραπευμένος στην ψυχὴ και το σώμα, καλεῖται ο πρῶην παράλυτος να ἐπιστρέψει στο σπίτι του σαν εὐλογία, ἀπὸ βάρος που ἦταν προηγουμένως. Ἡ θεραπεία του σώματος ἦταν ἡ βεβαίωση και

της θεραπείας της ψυχής. Άρα ο Ιησούς έχει δεχθεί τη μετάνοιά του και ότι στα χέρια του βρίσκεται η δυνατότητα συγχώρησης κάθε αμαρτωλού που μετανοεί και επιστρέφει στο Θεό. Η θεραπεία του σώματος που ακολούθησε ήταν η καλύτερη απόδειξη ότι έχει εξουσία να συγχωρεί αμαρτίες. Μια εξουσία την οποία έδωσε αργότερα στους μαθητές Του αμέσως μετά την Ανάσταση (Ιωάν. κ' 23).

Με τον τρόπο αυτό ενθαρρύνει κάθε αμαρτωλό, δια μέσου των αιώνων, να βρίσκει, μέσα από τη μετάνοια, το δρόμο της επιστροφής. Και ο δρόμος της επιστροφής είναι δύσκολος και ανηφορικός. Ο αμαρτωλός άνθρωπος θα πρέπει να συγκρουστεί με τα πάθη και τις αδυναμίες. Θα πρέπει να ξεσκεπάσει κάθε χώρο που τον κρατά μακριά από το Θεό. «Στενή η πύλη και τεθλιμμένη η οδός» (Ματθ. ζ' 14), μας λέει ο ίδιος ο Κύριος. Με τον τρόπο αυτό μας προετοιμάζει για τον καλό αγώνα της Χριστιανικής ζωής. Και η Χριστιανική ζωή δεν είναι απλά δύσκολη, αλλά κατατάσσεται εις τα «αδύνατα παρ' ανθρώποις» (Λουκ. ιη' 27). Αυτή ακριβώς η δυσκολία ξεπερνιέται με τη βοήθεια του Θεού. Και αυτή τη βοήθεια την αισθάνεται ο άνθρωπος της πίστης, αρχικά σαν προσδοκία και στη συνέχεια σαν γεγονός. Για τούτο αισθάνεται, αλλά και διακηρύσσει το του Αποστόλου Παύλου: «Πάντα ισχύω εν τω ενδυναμούντι με Χριστώ» (Φιλιπ. δ' 13). Όλα τα μπορώ χάρη στο Χριστό που με ενδυναμώνει. Ο νικητής στο δύσκολο αυτό αγώνα εξασφαλίζει τη διαβεβαίωση από τον Κύριο ότι θα καθίσει μαζί του στο θρόνο του, όπως κάθισε κι Εκείνος νικητής στο θρόνο του Πατέρα του (Αποκ. γ' 21). Ο νικητής, πάλι κατά τη διαβεβαίωση του Κυρίου, θα αποκτήσει την υιοθεσία του Θεού. «Ο νικών, έσται αυτώ ταύτα, και έσομαι αυτώ Θεός και αυτός έσται μοι υιός» (Αποκ. κα' 7).

Αδελφοί μου, δύσκολος ο καθημερινός μας αγώνας. Μάλιστα διαπιστώνουμε ότι όσο αγωνιζόμαστε τόσο πληθαίνουν και οι δυσκολίες. Όμως στόχος μας πρέπει να είναι το ξεπέραςμα των δυσκολιών και των εμποδίων, όπως έκαναν σήμερα οι τέσσερις που μετέφεραν τον παράλυτο. Με τη δύναμη της πίστης θα κατορθώσουμε να ξεπεράσουμε τα διάφορα εμπόδια για να φτάσουμε κοντά στο Χριστό. Και αυτό το πλησίασμα δεν επιτυγχάνεται μόνο με τη συχνή παρουσία μας στους χώρους της λατρείας, αλλά μέσα από την πραγματική πίστη και την «ενεργουμένη αγάπη». Το σημερινό Ευαγγέλιο μας καλεί να προβληματιστούμε σοβαρά κατά πόσον η πίστη μας μοιάζει με αυτή του πλήθους και ιδιαίτερα των γραμματέων, που στο τέλος επικρίθηκε από τον Κύριο, ή αν μοιάζει με αυτή των τεσσάρων που στο τέλος επιβραβεύθηκε με το θαύμα. Ας φροντίσουμε η απάντησή μας να είναι ειλικρινής, γιατί, κριτής μας, όπως και σήμερα θα είναι ο Ιησούς. Αμήν.

Θεόδωρος Αντωνιάδης

Κυριακή Γ' Νηστειών
Απόστολος: Εβρ. δ'14 -ε' 6
Ευαγγέλιο: Μαρκ. η' 34 -θ' 1
27 Μαρτίου 2011

**«Τι γαρ ωφελήσει άνθρωπον εάν κερδήση τον κόσμον όλον, και
ζημιωθή την ψυχήν αυτού;»**

Τι θα ωφελήσει τον άνθρωπο αν κερδίσει όλο τον κόσμο και χάσει την ψυχή του; Αυτό το ερώτημα απευθύνει ο Κύριος μας στο συγκεντρωμένο πλήθος που περιβάλλει Αυτόν και τους μαθητές Του. Από την πρώτη στιγμή που ο άνθρωπος θα νοιώσει τον εαυτό του, από μικρό παιδί ακόμη, διεκδικεί διάφορα υλικά αντικείμενα, οικειοποιείται ό,τι και όσο μπορεί περισσότερο. Ερχόμαστε σε σύγκρουση με ανταγωνιστές, με φίλους ακόμη και με την οικογένειά μας προκειμένου να αποκτήσουμε περισσότερα. Προκειμένου να αποσπάσουμε από τους άλλους κάτι που επιθυμούμε να αποκτήσουμε... Και για να πετύχουμε το σκοπό μας δε διστάζουμε να χρησιμοποιήσουμε κάθε μέσο, θεμιτό ή και αθέμιτο, ακόμη και τη βία. Καταβάλλουμε χρονοβόρες και κοπιαστικές προσπάθειες, υποφέρουμε από σοβαρά άγχη και αγωνίες. Συγκρουόμαστε με φίλους, συνεργάτες και τα αδέρφια μας, και πολλές φορές κλονίζεται και η υγεία μας.

Πόσο άραγε αξίζει αυτός ο καθημερινός αγώνας μας, που μας καταπονεί νύχτα και μέρα; Και άραγε αυτά που με τόσο κόπο αποκτήσαμε θα τα έχουμε για πάντα; Πόση προσπάθεια θα χρειαστεί ακόμη να καταβάλλουμε για να τα διατηρήσουμε; Και ακόμη πόσος άραγε χρόνος ζωής, μάς μένει; «*Ου γαρ έχομεν ὡδε μένουσαν πόλιν, ἀλλὰ την μέλλουσαν ἐπιζητούμεν*». Δεν έχουμε μόνιμη διαμονή εδώ, αλλά με μεγάλη επιθυμία ζητούμε την βασιλεία του Θεού, σημειώνει ο Απόστολος Παύλος. Φυσικά δεν σημαίνει αυτό ότι θα παραιτηθούμε από κάθε προσπάθεια στη ζωή μας και αυτών που αποσκοπούν στην απόκτηση τών προς το ζην αναγκαίων, για τον εαυτό μας και την οικογένειά μας.

**Αλλά, «τι γαρ ωφελήσει άνθρωπον εάν κερδήση τον κόσμον όλον, και
ζημιωθή την ψυχήν αυτού;»**

Θεώρησαν τόσο σοβαρό το τμήμα αυτό του κηρύγματος τού Κυρίου μας, ώστε τόσο ο ευαγγελιστής Μάρκος όσο και ο Λουκάς και ο Ματθαίος, το κατέγραψαν σχεδόν με τις ίδιες λέξεις. «*Εάν κερδήση τον κόσμον όλον*», αναφέρεται στην περικοπή που ακούσαμε. Απόλυτη και αδύνατη ασφαλώς πιθανότητα, στην πράξη. Ακριβώς αυτή τη φυσική αδυναμία, που εκ των πραγμάτων έχει ο άνθρωπος στον περιορισμένο χρόνο της ζωής του, τονίζει περισσότερο το δεύτερο σκέλος της φράσης. «*Εάν ζημιωθή την ψυχήν αυτού*». Αν χάσει ο άνθρωπος την ψυχή του. Όχι την ζωή του, που σαν θνητός που είναι, με τον ένα ή τον άλλο τρόπο, κάποια μέρα θα την χάσει. Αλλά την αιώνια και άυλη ψυχή μας. Αυτή η σύγκριση ανάμεσα στον υλικό κόσμο, που είναι κατανοητός για τον άνθρωπο, και στην αιώνια αξία που είναι η ψυχή μας, προσπαθεί να εκφράσει με κατανοητά, ανθρώπινα μέτρα, την τεράστια και ανυπερέβλητη διαφορά ανάμεσα στις δυο ασύγκριτες αυτές αξίες.

Τον υλικό κόσμο από την μια μεριά, που αποτελεί φυσική μεν αλλά δυστυχώς την κύρια φροντίδα μας κατά το διάστημα της επίγειας ζωής μας. Την ψυχή μας, από την άλλη, για τη σωτηρία της οποίας «*ενανθρώπισε*» και «*εσταυρώθη*» ο Κύριός μας. Έπαθε και σταυρώθηκε, γιατί μας αγαπά. Γι αυτό και μας καλεί να Τον ακολουθήσουμε. Γι αυτό μας προτρέπει να απαρνηθούμε τον κακό εαυτό μας, τις

κακιές μας συνήθειες. Να τα απαρνηθούμε σε τέτοιο σημείο, ώστε κι αν ακόμη είναι ανάγκη να θυσιάσουμε και την ζωή μας, να μη διστάσουμε. Άλλωστε τι αξία έχει αυτή η πρόσκαιρη και βασανισμένη ζωή, μπροστά στην απόλυτη και μοναδική αξία της αιώνιας ψυχής μας; Δεν ζητάει από εμάς ο Χριστός πράγματα αδύνατα, πράξεις ακατόρθωτες. Και είναι έτοιμος πάντοτε να μας δεχτεί με την απέραντη αγάπη Του. Γνωρίζει την ανθρώπινη φύση. Γνωρίζει τις αδυναμίες μας ως Θεός, και εκτός αυτού, έζησε και μαζί μας. Σημειώσει στην προς Εβραίους επιστολή του ο Απόστολος Παύλος: *«Ου γαρ έχομεν αρχιερέα μη δυνάμενον συμπαθήσαι ταις ασθενείαις ημών»*. Μη νομίσετε, λέγει ο απόστολος, ότι έχομε αρχιερέα που δεν γνωρίζει ό,τι μας συμβαίνει, και επειδή είναι Θεός, μάς έχει εγκαταλείψει. Είναι πάντοτε κοντά μας. Κατανοεί τις φυσικές και ηθικές μας αδυναμίες. Μας συγχωρεί όταν ειλικρινά μετανοούμε και ζητούμε τη βοήθειά Του. *«Προσερχόμεθα ουν μετά παρρησίας τω θρόνω της χάριτος, ίνα λάβωμεν έλεον και χάριν εύρωμεν εις εύκαιρον βοήθειαν»*. Γι' αυτό συνεχίζει ο Απόστολος, με θάρρος χωρίς φόβο προσεγγίζουμε, για να πάρουμε την χάρη και τη συγχώρηση που πηγάζει από τον θρόνο Του και να βρούμε και την βοήθειά Του στις ανάγκες μας. Βρίσκεται λοιπόν, δίπλα μας, όταν μετέχουμε στα μυστήρια της Εκκλησίας, ιδιαίτερα στην περίοδο αυτή των Νηστειών, και παίρνουμε τη βοήθειά Του. Απλοί και μικροί άνθρωποι είμαστε. Μικρές και ανάξιες λόγου είναι και οι ενέργειές μας. Αυτές οι απλές και καθημερινές μας σκέψεις, τα λόγια και έργα, είναι απλά και εύκολα και ωφέλιμα. Αρκεί να θέλουμε να τα πράξουμε με γνώμονα το θείο θέλημα. Μόνο που αποκτούν ιδιαίτερο κύρος και σημασία, γιατί μας χαρακτηρίζουν. Σημαδεύουν το μέλλον μας για τη βασιλεία του Θεού. Γι' αυτό δεν πρέπει να παραμελούμε και να παραβλέπουμε τον απώτερο προορισμό μας. Στόχος λοιπόν αμετάθετος και καθημερινή μας ενασχόληση και φροντίδα πρέπει να είναι η εναρμόνιση των πράξεών μας, των λόγων μας, των σκέψεων μας, με τον λόγο του Θεού. Στόχος απαρέγκλιτος η διαφύλαξη της καθαρότητας άλλα και η θεραπεία της ψυχής μας, που είναι ό,τι πολύτιμο, μάς έχει εμπιστευθεί ο Δημιουργός μας. Κι ας μην λησμονούμε ότι η ψυχή μας, η μοναδική αξία που διαθέτουμε, αυτή θα παραμείνει αιώνια και θα επιστρέψει στον Δημιουργό μας. Ας το προσπαθήσουμε λοιπόν με τη βοήθεια του Κυρίου μας.

Δ.Γ.Σ.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΝΥΣΣΗΣ
ΣΤΟΥΣ ΜΑΚΑΡΙΣΜΟΥΣ, ΛΟΓΟΣ Δ΄

«...Ποια είναι λοιπόν η τροφή που δεν ντρέπεται να την επιθυμεί ο Ιησούς; Λέει στους μαθητές του μετά το διάλογό του με τη Σαμαρείτιδα· «τροφή δική μου είναι να κάνω το θέλημα του Πατέρα μου». Και είναι φανερό το θέλημα του Πατέρα, «που θέλει να σωθούν όλοι οι άνθρωποι και να γνωρίσουν την αλήθεια». Αν εκείνος λοιπόν επιθυμεί να σωθούμε και τροφή του είναι η δική μας ζωή, έχουμε μάθει σε τι πρέπει ν' αξιοποιήσουμε τη διάθεση αυτή της ψυχής μας. Ποιο είναι αυτό; Να πεινάσουμε τη σωτηρία μας, να διψάσουμε το θείο θέλημα, που είναι να σωθούμε. Πώς λοιπόν θα κατορθώσουμε την πείνα αυτή, το μάθαμε από το μακαρισμό. Αυτός δηλαδή που πόθησε τη δικαιοσύνη του Θεού βρήκε το αληθινό αντικείμενο της όρεξης που δεν εκπλήρωσε την επιθυμία του με τον ένα μόνο τρόπο που λειτουργεί η όρεξη· δεν πόθησε δηλαδή μόνο ως φαγητό τη μετουσία του δικαίου. Αν η όρεξη σταματούσε σ' αυτή μονάχα τη διάθεση θα ήταν ημιτελής, ενώ τώρα έκανε το αγαθό αυτό και αντικείμενο πόσης, για να δείξει με το αίσθημα της δίψας πόσο ένθερμη και φλογερή είναι η επιθυμία. Γινόμαστε κατά κάποιο τρόπο ξηροί και φλογεροί κατά την περίοδο της δίψας και παίρνουμε μ' ευχαρίστηση το ποτό ως μέσο θεραπείας της διάθεσης μας αυτής. Επειδή είναι για το ανθρώπινο γένος μία η όρεξη για τη βρώση και την πόση, αλλά διαφορετική η διάθεση για καθένα από αυτά, για να νομοθετήσει ο Λόγος σ' εμάς το άκρο άωτο της επιθυμίας του αγαθού, μακαρίζει όσους αισθάνονται τις δύο αυτές επιθυμίες της δικαιοσύνης, την πείνα και τη δίψα, γιατί το ποθούμενο είναι σε θέση ν' ανταποκριθεί κατάλληλα και στη μία και στην άλλη όρεξη, και να γίνει τροφή στερεά σ' αυτόν που πείνα, άλλα και ποτό σ' αυτόν που με τη δίψα του προσέλυσε τη χάρη.

«Μακάριοι είναι όσοι πεινούν και διψούν τη δικαιοσύνη, γιατί αυτοί θα τη χορτάσουν». Είναι λοιπόν άραγε η όρεξη προς τη δικαιοσύνη άξια μακαρισμού, ενώ αν νιώθει κανένας το ίδιο αίσθημα για τη σωφροσύνη ή τη σοφία ή τη φρόνηση ή όποιο άλλο είδος υπάρχει της αρετής, αυτόν δεν τον μακαρίζει ο Λόγος; Ίσως όμως η ρήση αυτή έχει ένα τέτοιο νόημα· Ένα από αυτά που αποτελούν την αρετή είναι η δικαιοσύνη. Η αγία Γραφή συνηθίζει στην αναφορά ενός μέρους να περιλαμβάνει το όλο, όπως όταν ερμηνεύει τη θεία φύση με κάποια επιμέρους ονόματα. Γιατί λέει ο προφήτης σαν να μιλάει ο ίδιος ο Θεός· «Εγώ είμαι ο Κύριος· αυτό είναι το όνομά μου, να το θυμούνται γενεές γενεών». Και πάλι λέει «Εγώ είμαι αυτός που υπάρχει»· και αλλού «είμαι σπλαχνικός». Και με μύρια άλλα ονόματα που δηλώνουν το υψηλό και θείο γνωρίζει να τον ονομάζει η αγία Γραφή, ώστε με αυτά να μάθουμε ακριβώς ότι, αν χρησιμοποιήσει το ένα, συνυπονοείται μαζί με αυτό το ένα όλος ο κατάλογος των ονομάτων κατά το σχήμα της αποσιώπησης. Γιατί δε γίνεται όταν τον λέμε Κύριο να μην είναι και τα άλλα, αλλά στο ένα όνομα περιλαμβάνονται όλα. Από αυτό καταλήξαμε ότι ο θεόπνευστος λόγος γνωρίζει με ένα όνομα να περιλαμβάνει πολλά.

Όταν λοιπόν κι εδώ είπε ο Λόγος ότι προτάσσεται η δικαιοσύνη για όσους πεινούν τη μακάρια πείνα, υπαινίσσεται με αυτή κάθε είδος αρετής, επειδή είναι άξιος μακαρισμού κι αυτός που πεινά και για φρόνηση και ανδρεία και σωφροσύνη και όποιο άλλο εννοούμε με το όνομα της αρετής. Γιατί βέβαια δεν είναι δυνατό ένα μόνο είδος της αρετής χωρισμένο από τα άλλα να είναι αυτό καθαυτό πλήρης η αρετή. Γιατί με όποιο τυχόν δε συμπεριλαμβάνομε και όσα νοούνται με το αγαθό, σ' αυτό κατ' απόλυτη ανάγκη έχουν θέση τα αντίθετά της. Και αντίθετο στη σωφροσύνη είναι η ακολασία, στη φρόνηση η αφροσύνη και σε κάθε αγαθό που εννοούμε υπάρχει οπωσδήποτε το αντίθετο. Αν λοιπόν δεν συμπεριλαμβάνομε όλα τα αγαθά μέσα στη δικαιοσύνη, είναι αδύνατο αυτό που παίρνει τη θέση τους να είναι αγαθό. Δεν μπορεί βέβαια να πει κανένας δικαιοσύνη ανόητη ή θρασεία ή ακόλαστη ή κάτι άλλο που το νοούμε με την κακία. Αν όμως ο λόγος της δικαιοσύνης είναι καθαρός από κάθε κακό, περιλαμβάνει οπωσδήποτε μέσα του όλο το αγαθό. Και αγαθό είναι ό,τι θεωρούμε μέσα στην αρετή. Επομένως με το όνομα της δικαιοσύνης σημαίνεται εδώ κάθε αρετή που ο Λόγος μακαρίζει όποιους πεινούν και διψούν γι' αυτήν, υποσχόμενος σ' αυτή την αφθονία όλων αυτών που ποθούν.

«Μακάριοι», λέει, «όσοι πεινούν και διψούν τη δικαιοσύνη, γιατί αυτοί θα τη χορτάσουν». Η ρήση μου φαίνεται έχει αυτό περίπου το νόημα. Καμιά από τις ηδονές που επιδιώκονται στη

ζωή δεν ολοκληρώνεται γι' αυτούς που την επιδιώκουν, αλλά όπως λέει κάπου η Σοφία συμβολικά «είναι πιθάρι τρύπιο η απασχόληση με τις ηδονές», που, ενώ καταβάλλεται έντονη προσπάθεια να γεμίσει, αυτοί που επιχειρούν κάνουν κόππο ανολοκλήρωτο και ατελεσφόρητο χύνοντας πάντοτε κάτι μέσα στο βυθό της επιθυμίας και ρίχνοντας σ' αυτήν ό,τι συντελεί στην ηδονή, δεν καταφέρνουν να κορέσουν την επιθυμία. Ποιος διαπίστωσε όριο στη φιλαργυρία, κι αν ακόμα οι φιλάργυροι επέτυχαν ό,τι επιδιώκουν; Ποιος μανιώδης για τη δόξα σταμάτησε πετυχαίνοντας αυτό που ήθελε; Κι όποιος στράγγισε την ηδονή σε ακροάματα και θεάματα ή με τη λυσσασμένη μανία της κοιλιάς και των κάτω από την κοιλία, τι βρήκε να του έχει απομένει από αυτή την απόλαυση; Κάθε είδος ηδονής που πραγματοποιείται με το σώμα δεν πετάει και φεύγει με το που θα πλησιάσει χωρίς να μένει σ' αυτούς που τη δοκίμασαν ούτε μια στιγμή;

Αυτό λοιπόν το υψηλό μάθημα μας κάνει ο Κύριος, ότι μόνο ο αγώνας για την αρετή είναι κάτι σταθερό και ουσιαστικό. Όποιος κατόρθωσε κάτι από τα υψηλά, όπως η σωφροσύνη η μετριοπάθεια ή η ευσέβεια προς το Θεό ή όποιο άλλο από τα υψηλά και ευαγγελικά διδάγματα, δεν έχει για κάθε κατόρθωμα του μια παροδική και φευγαλέα χαρά, αλλά θεμελιωμένη και μόνιμη που συμπαρατείνεται με όλη τη διάρκεια της ζωής του. Για ποιο λόγο; Επειδή αυτά είναι στην εξουσία σου να τα πραγματοποιείς πάντοτε και δεν υπάρχει περίπτωση σ' όλη τη διάρκεια της ζωής σου να προκληθεί κόρος στην ενέργεια του αγαθού. Και η σωφροσύνη δηλαδή και η καθαρότητα και η σταθερότητα σε κάθε αγαθό και η απουσία κάθε σχέσης με το κακό ενεργείται πάντοτε, όσο εξακολουθεί κανένας να ατενίζει προς την αρετή και η χαρά του συμπαρατείνεται μαζί με την ενέργεια. Σε όσους όμως έχουν επιδοθεί στις άστοπες επιθυμίες, ακόμα κι αν η ψυχή τους είναι στραμμένη πάντοτε στην ακολασία, όμως δεν τους συνοδεύει πάντοτε και η χαρά. Γιατί την ηδονή των φαγητών τη σταματά η κόρος και η ηδονή εκείνου ο οποίος πίνει διακόπηκε με τη δίψα και με τον ίδιο τρόπο όλα τα άλλα κάποιο χρόνο απαιτούν και κάποιο διάλειμμα, ώστε να επανέλθει η όρεξη γι' αυτό που θα τους ευχαριστήσει, η οποία είχε, μαραθεί από την ηδονή και τον κόρο. Η απόκτηση όμως της αρετής, σ' αυτούς που μια φορά θεμελιώθηκε σταθερά, ούτε με χρόνο μετριέται ούτε από τον κόρο περιορίζεται, αλλά προξενεί σ' αυτούς που ζουν σύμφωνα μ' αυτήν ακέρια πάντοτε και ζωντανή κι έντονη την αίσθηση των αγαθών της. Γι' αυτό ο θεός Λόγος υπόσχεται την πλήρωση σε όσους πεινούν γι' αυτόν, πλήρωση που ερεθίζει την όρεξη με τον κόρο, δεν την μειώνει.

**ΠΑΤΕΡΙΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ
«ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ Ο ΠΑΛΛΑΜΑΣ»
ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΝΥΣΣΗΣ ΕΡΓΑ
ΤΟΜΟΣ 8^{ος} Σελ. 195 – 201)**

ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΕΣ ΚΑΙ ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ

ΠΑΝΙΕΡΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΠΑΦΟΥ κ.κ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ

Κυριακή	6 Μαρτίου	:	ΚΙΣΣΟΝΕΡΓΑ
Τετάρτη	9 Μαρτίου	:	ΦΑΣΟΥΛΑ
Παρασκευή	11 Μαρτίου (Α΄ Χαιρετισμοί)	:	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Κενδέας
Κυριακή	13 Μαρτίου	:	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος
Παρασκευή	18 Μαρτίου (Β΄ Χαιρετισμοί)	:	ΟΜΟΔΟΣ
Πέμπτη	24 Μαρτίου (Εσπερινός)	:	ΒΑΣΑ
Παρασκευή	25 Μαρτίου	:	ΚΑΤΩ ΠΑΦΟΣ, Θεοσκέπαστη
Παρασκευή	25 Μαρτίου (Δοξολογία)	:	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος
Παρασκευή	25 Μαρτίου (Γ΄ Χαιρετισμοί)	:	ΠΕΓΕΙΑ
Κυριακή	27 Μαρτίου	:	Ι. Μ. ΤΡΟΟΔΟΤΙΣΣΗΣ

ΘΕΟΦΙΛΕΣΤΑΤΟΥ ΧΩΡΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΡΣΙΝΟΗΣ κ. ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ

Σάββατο	5 Μαρτίου	:	ΑΓΙΟΣ ΚΟΝΩΝΑΣ
Κυριακή	6 Μαρτίου	:	ΜΕΣΟΓΗ
Παρασκευή	11 Μαρτίου (Α΄ Χαιρετισμοί)	:	ΠΕΡΙΣΤΕΡΩΝΑ
Κυριακή	13 Μαρτίου	:	ΑΡΓΑΚΑ
Παρασκευή	18 Μαρτίου (Β΄ Χαιρετισμοί)	:	ΠΟΛΙΣ ΧΡΥΣΟΧΟΥΣ
Κυριακή	20 Μαρτίου	:	ΘΕΛΕΤΡΑ
Πέμπτη	24 Μαρτίου (Εσπερινός)	:	ΚΑΘΗΚΑΣ
Παρασκευή	25 Μαρτίου	:	ΠΟΛΙΣ ΧΡΥΣΟΧΟΥΣ
(στη συνέχεια θα προστεί της Δοξολογίας με την ευκαιρία της εθνικής επετείου)			
Παρασκευή	25 Μαρτίου (Γ΄ Χαιρετισμοί)	:	ΛΥΣΟΣ
Κυριακή	27 Μαρτίου	:	ΑΓΙΑ ΜΑΡΙΝΑ ΧΡΥΣΟΧΟΥΣ

ΠΑΝΟΣΙΟΛΟΓΙΩΤΑΤΟΥ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ κ. ΤΥΧΙΚΟΥ

Κυριακή	6 Μαρτίου	:	ΠΟΛΕΜΙ
Τετάρτη	9 Μαρτίου	:	ΤΑΛΑ
Παρασκευή	11 Μαρτίου (Α΄ Χαιρετισμοί)	:	Ι. Μ. ΣΑΛΑΜΙΩΤΙΣΣΗΣ
Κυριακή	13 Μαρτίου	:	ΠΑΝΑΓΙΑ
Παρασκευή	18 Μαρτίου (Β΄ Χαιρετισμοί)	:	ΓΙΟΛΟΥ
Πέμπτη	24 Μαρτίου (Εσπερινός)	:	Ι. Μ. ΧΡΥΣΟΡΡΟΓΙΑΤΙΣΣΗΣ
Παρασκευή	25 Μαρτίου	:	Ι. Μ. ΧΡΥΣΟΡΡΟΓΙΑΤΙΣΣΗΣ
Παρασκευή	25 Μαρτίου (Γ΄ Χαιρετισμοί)	:	Ι. Μ. ΧΡΥΣΟΡΡΟΓΙΑΤΙΣΣΗΣ
Σάββατο	26 Μαρτίου (Εσπερινός)	:	Ι. Μ. ΣΤΑΥΡΟΥ ΜΙΝΘΗΣ
Κυριακή	27 Μαρτίου	:	Ι. Μ. ΣΤΑΥΡΟΥ ΜΙΝΘΗΣ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΘΕΟΛΟΓΩΝ

ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ ΠΑΠΑΣΑΒΒΑ

Κυριακή 6 Μαρτίου : ΦΟΙΝΙ
Κυριακή 20 Μαρτίου : ΑΓΙΑ ΜΑΡΙΝΑ ΧΡΥΣΟΧΟΥΣ

ΗΡΟΔΟΤΟΣ ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ

Παρασκευή 11 Μαρτίου (Α΄ Χαιρ.): ΜΕΣΟΓΗ
Παρασκευή 18 Μαρτίου (Β΄ Χαιρ.): ΜΟΥΤΑΛΛΟΣ
Παρασκευή 25 Μαρτίου (Γ΄ Χαιρ.): ΠΑΝΤΑΝΑΣΣΑ

ΠΑΥΛΟΣ ΑΡΚΟΥ

Κυριακή 13 Μαρτίου : ΔΟΡΑ
Κυριακή 20 Μαρτίου : ΧΟΥΛΟΥ
Κυριακή 27 Μαρτίου : ΓΕΡΟΣΚΗΠΟΥ
Άγια Παρασκευή

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

ΜΗΤΣΙΟΥΝΗΣ

Κυριακή 13 Μαρτίου : ΜΕΣΑΝΑ
Κυριακή 20 Μαρτίου: ΑΡΣΟΣ
Κυριακή 27 Μαρτίου: ΑΓΙΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΝΟΣ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΑΒΒΙΑΔΗΣ

Κυριακή 6 Μαρτίου : ΑΧΕΛΕΙΑ
Κυριακή 20 Μαρτίου : ΕΜΠΑ
ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΚΑΣΚΑΝΗΣ
Κυριακή 13 Μαρτίου: ΓΙΟΛΟΥ
Κυριακή 20 Μαρτίου: ΔΡΟΥΣΙΑ
Κυριακή 27 Μαρτίου: INNIA

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΑΦΟΥ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ
ΚΗΡΥΓΜΑΤΩΝ

Το πρώτον Αποστολικόν κήρυγμα εις την Πάφον
Πράξ. ιγ, 6-12

ΑΠΡΙΛΙΟΣ 2011

ΕΤΟΣ ΛΒ΄

ΑΡ.370

ΚΥΡΙΑΚΗ Δ΄ ΝΗΣΤΕΙΩΝ

Απόστολος: Εβρ. στ΄ 23 – 30

Ευαγγέλιο: Μάρκ. θ΄ 17 – 31

3 Απριλίου 2011

«Ω γενεά άπιστος, έως πότε προς υμάς έσομαι; Έως πότε ανέξομαι υμών; Φέρετε αυτόν προς με» (Μάρκ. θ΄ 19).

Τα γεγονότα του σημερινού Ευαγγελίου διαδραματίζονται λίγο πριν από το Πάθος και αμέσως μετά το γεγονός της Θείας Μεταμορφώσεως. Ενώ, εκεί στο Θαβώρ, αποκάλυπτε ο Κύριος τη δόξα του στους μαθητές Του, Πέτρο, Ιάκωβο και Ιωάννη, ούτως ώστε «όταν σε ίδωσι σταυρούμενον το Πάθος νοήσωσιν εκούσιον», αλλά και για να μην κλονισθεί η πίστη τους, στους πρόποδες του Θαβώρ συνέβαινε δραματική σκηνή πόνου και απιστίας. Έτσι, σε σύντομο χρονικό διάστημα οι μαθητές του έζησαν σε μικρογραφία όλα όσα διαδραματίζονται στην καθημερινή ζωή, όπου εναλλάσσονται καταστάσεις χαράς και λύπης, πίστεως και απιστίας, δυνατοτήτων, αλλά και λόγους εκδήλωσης των αδυναμιών του ανθρώπου.

Οι ερωτήσεις, οι επικρίσεις, αλλά και οι απαντήσεις του Ιησού φανερώνουν ότι ο άνθρωπος φέρει ευθύνη όταν αδιαφορήσει για κάποια προβλήματα και αδυναμίες που στο τέλος θα καταστούν δυσκολότερα αν δεν αντιμετωπιστούν έγκαιρα. Για παράδειγμα, το ερώτημα του Κυρίου προς τον πατέρα «πόσος χρόνος εστί, ως τούτο γέγονεν αυτώ;», καθώς και η απάντηση του πατέρα «παιδιόθεν», ήταν μια επισήμανση, τόσο για τον πατέρα εκείνον, όσο και για όλους τους γονείς διαχρονικά ότι, σε ό,τι αφορά τα παιδιά η υγιής ηθική και πνευματική διαπαιδαγώγηση θα πρέπει να αρχίζει από νωρίς, «παιδιόθεν». Αν αυτή η διαπαιδαγώγηση καθυστερήσει, τότε οι συνέπειες τόσο σε ατομικό, όσο και σε κοινωνικό επίπεδο, θα είναι τεράστιες. Αυτό το διαπιστώνουμε καθημερινά με την επιθετικότητα και την αντικοινωνική συμπεριφορά των νέων μας, είτε στα σχολεία, είτε στους δρόμους, είτε στις εκδρομές και τελευταία πολύ έντονα στα γήπεδα. Τα παιδιά θέλουν σωστή καθοδήγηση και σωστά πρότυπα. Όμως, απ' ότι φαίνεται, ούτε το ένα ούτε το άλλο τους προσφέρουμε!

Συνεπώς, ας μην στρουθοκαμηλίζουμε και προ παντός ας μην επιρρίπτουμε τις ευθύνες στους άλλους, όπως έκανε ο πατέρας του σημερινού Ευαγγελίου, ο οποίος αδιαφόρησε για χρόνια και όταν αποφάσισε να ενδιαφερθεί, μετακίνησε το βάρος της αρχικής αποτυχίας στους μαθητές του Ιησού στους οποίους απευθύνθηκε, αλλά «ουκ ίσχυσαν», αλλά δεν μπόρεσαν να τον βοηθήσουν. Ο πατέρας εκείνος είχε δίκιο ως ένα σημείο, γεγονός που το υπέδειξε ο Κύριος στο τέλος στους μαθητές του, ότι τούτο οφειλόταν στην ολιγοπιστία τους, αλλά και στο γεγονός ότι «τούτο το γένος εν ουδενί δύναται εξελθείν, ει μη εν προσευχή και νηστεία». Ολιγοπιστία δεν επέδειξε μόνον ο πατέρας αλλά και οι μαθητές του Ιησού. Όμως, πέρα από τη δική τους πίστη ή ολιγοπιστία, στην προκειμένη περίπτωση χρειαζόταν μέσα από την άσκηση της προσευχής και της νηστείας, η επίκληση και ενεργότερη παρέμβαση του Θεού. Γεγονότα που φαίνεται να αγνόησαν τόσο ο ίδιος όσο και οι μαθητές.

Παρά το ότι ο Ιησούς είναι επικριτικός τόσο προς τον πατέρα, όσο και τους μαθητές του, εν τούτοις, δεν αρνήθηκε να προσφέρει τη βοήθειά του. Αποκαλύπτει την αχίλλειο πτέρνα της αδυναμίας τους. Και αυτή η κοινή αδυναμία είναι η ολιγοπιστία, ή απιστία. Το ανέφερε ο Ιησούς στην αρχική του επίκριση, όταν τους χαρακτήρισε όλους, σαν «άπιστη γενιά». Για μεν τους μαθητές του, γιατί δεν αντιλαμβάνονται ακόμα την θεία του ιδιότητα, για δε τον πατέρα, γιατί, ενώ ζητά τη βοήθειά του, την ίδια στιγμή, διακατέχεται από αμφιβολία. «Αν μπορείς να κάνεις κάτι, σπλαχνίσου μας και βοήθησέ μας».

Στο ερώτημα του πατέρα ο Ιησούς απαντά με ερώτημα, προσπαθώντας να τον βοηθήσει στην ενδυνάμωση της πίστεώς του. «Αν μπορείς να πιστέψεις όλα είναι δυνατά γι' αυτόν που πιστεύει». Ο Ιησούς επαναλαμβάνει τις λέξεις του πατέρα, για να επιστήσει την

προσοχή σ' αυτές, αλλά και την αμφιβολία που διατυπώνουν και που αποτελεί το κύριο εμπόδιο για την εκπλήρωση της παρακλήσεώς του. Δεν του είπε ο Ιησούς ότι εγώ όλα τα μπορώ, αλλά μεταθέτει τη δύναμη της θεραπείας, στη δύναμη της πίστης του ανθρώπου. Στην απιστία του πατέρα αντιπαρατάσσει την παντοδυναμία της πίστεως η οποία θέτει στη διάθεση του ανθρώπου τη δύναμη του Θεού. Με τον τρόπο αυτό τονίζει και σε μας ότι αν πιστεύουμε όσο πρέπει, μπορούμε μέσα από την πίστη μας, να κάνουμε και θαύματα. Όμως, εδώ χρειάζεται προσοχή, γιατί δεν μπορεί «επιδεικτική» πίστη να φέρει οποιαδήποτε θετικά αποτελέσματα, γιατί αυτή θα είναι βλασφημία και όχι πίστη. Η πίστη είναι πηγαία και αβίαστη εκδήλωση που καταλήγει στην παράκληση. «Γενηθήτω το θέλημά σου». Είναι για τούτο που και οι μαθητές παρεκάλεσαν τον Κύριο να τους αυξήσει την πίστη, «πρόσθες ημίν πίστιν» (Λουκ. ιζ' 5). Έτσι, η πίστη γίνεται ταυτόχρονα και δώρο του Θεού, αλλά και άσκηση πνευματική του ανθρώπου, για τούτο ο άνθρωπος πρέπει να στέκεται με δέος μπροστά στο φαινόμενο της πίστεως και να παρακαλεί το Θεό να τον βοηθήσει να ξεπεράσει το φαινόμενο της ολιγοπιστίας. Για τούτο σήμερα ο πατέρας του παιδιού, με δάκρυα στα μάτια, φώναξε δυνατά: «Πιστεύω Κύριε· βοήθει μου τη απιστία». Πιστεύω Κύριε. Βοήθησέ με, όμως, γιατί η πίστη μου δεν είναι δυνατή.

Ο Ιησούς άκουσε την παράκληση του πονεμένου πατέρα και αναγνώρισε μέσα από τα δάκρυα τόσο τη μετάνοια, όσο και τη δύναμη της πίστεώς του. Για τούτο, αμέσως, προχώρησε στο θαύμα. Πρόσταξε το δαιμονικό πνεύμα μ' αυτά τα λόγια: «Άλαλο και κουφό πνεύμα, εγώ σε διατάζω: Βγες απ' αυτόν και μην ξαναμπείς πια σ' αυτόν». Τότε το πνεύμα, αφού έκραξε δυνατά και συντάρραξε το παιδί, βγήκε. Το παιδί τότε έμεινε ανάισθητο, ώστε πολλοί να λένε ότι πέθανε. Ο Ιησούς όμως το έπιασε από το χέρι του, το σήκωσε, κι αυτό στάθηκε όρθιο. Όσο μακροχρόνια και αν υπήρξε η κατοχή του σατανά δεν μπορεί να σταθεί μπροστά στην προστακτική δύναμη του Ιησού. Εκείνο το κράτημα του χεριού του παιδιού ήταν το επιστέγασμα της δυνάμεως και η εγγύηση του Ιησού ότι το παιδί δεν πρέπει στο εξής να φοβάται από τίποτε.

Αδελφοί μου, στώμεν καλώς, στώμεν μετά φόβου, αλλά και χαράς. Μετά φόβου, λόγω της ολιγοπιστίας και των αδυναμιών μας. Μετά χαράς, για τις δυνατότητες που έχουμε να γίνουμε μέτοχοι των δωρεών του Θεού, μέσα από τη δύναμη της πίστεως. Παράλληλα με την πίστη, όπλα ενισχυτικά κατά των δαιμονικών δυνάμεων, είναι η προσευχή και η νηστεία, όπως αποκάλυψε ο Κύριος στους μαθητές του. Ας αξιοποιήσουμε αυτά τα όπλα που μας προσφέρει η Χάρις του Θεού, για ν' αποφύγουμε τα επικριτικά λόγια του Κυρίου για «άπιστο γενεά», αλλά και να προλάβουμε την εξάντληση της υπομονής και ανοχής του. Αμήν.

Θεόδωρος Αντωνιάδης

ΚΥΡΙΑΚΗ Ε΄ ΝΗΣΤΕΙΩΝ

Απόστολος: Εβρ. θ΄ 11 – 14

Ευαγγέλιο: Μάρκ. ι΄ 32 – 45

10 Απριλίου 2011

«Και γαρ ο Υιός του ανθρώπου ουκ ήλθε διακονηθῆναι, αλλά διακονῆσαι και δούνααι την ψυχήν αυτού λύτρον αντί πολλών» (Μάρκ. ι΄ 45).

Η Εκκλησία, μέσα στα πλαίσια της καθοδήγησης των πιστών της, προσπαθεί να μας βοηθήσει, ούτως ώστε να κατανοήσουμε τα διάφορα γεγονότα που επηρεάζουν άμεσα τη ζωή μας και ειδικότερα τη σωτηρία μας. Όμως, πέρα από την κατανόηση, η Εκκλησία προσπαθεί να μας βοηθήσει να γίνουμε συμμετοχοί αυτών των γεγονότων, για τούτο και μεταφέρει τα γεγονότα στη σημερινή ημέρα ή εποχή. Είπε ο Κύριος στους μαθητές του και κατ' επέκταση λέει και σε μας: «Ίδού αναβαίνομεν εις Ιεροσόλυμα». Ακούτε ανεβαίνουμε στα Ιεροσόλυμα.

Όμως, ενώ η πορεία είναι κοινή, στη συνέχεια ξεχωρίζει τα καθήκοντα του καθενός. Ο Ιησούς οδηγείται προς το πάθος και στο σταυρικό θάνατο, εκούσια, δηλαδή με τη θέλησή του. Μοναδικό κίνητρό του η αγάπη προς τον άνθρωπο. Μας λέει ο Ιησούς: «εγώ τίθημι την ψυχήν μου». Εγώ θυσιάζω τη ζωή μου. Γιατί; Προσφέρω τη ζωή μου σαν «λύτρο», σαν αντάλλαγμα για τη σωτηρία του κόσμου.

Αυτή η προσφορά, αυτή η θυσία είναι η έκφραση της αγάπης του Θεού προς τον άνθρωπο, τον αμαρτωλό άνθρωπο, που θα μετανοήσει και μέσα από την πίστη του θα καρπωθεί αυτό το δώρο της σωτηρίας. Άρα θα χρειαστεί να συμβάλει ο καθένας με τη θέληση, τη μετάνοια, την πίστη και την προσπάθειά του.

Πρότυπό του ο Ιησούς. Κριτήριο, η αγάπη, που ξέρει να θυσιάζεται για τους άλλους. Μια αγάπη που ξέρει να δίνει χωρίς να ζητά ανταλλάγματα. «Η αγάπη», κατά τον Απόστολο Παύλο, «ου ζητεί τα εαυτής» «εκείνος που αγαπάει έχει μακροθυμία, έχει και καλοσύνη. Εκείνος που αγαπάει δε ζηλοφθονεί. Εκείνος που αγαπάει δεν κομπάζει, ούτε υπερηφανεύεται, είναι ευπρεπής, δεν είναι εγωιστής ούτε ευερέθιστος. Ξεχνάει το κακό που του έχουν κάνει, αλλά μετέχει στη χαρά για το σωστό» (Α΄ Κορ. ιγ΄ 4 – 6).

Όμως, ενώ ο Ιησούς προαναγγέλλει το «εκούσιον» Πάθος, ποια ήταν η ανταπόκριση των μαθητών του; Στην αρχή οι μαθητές αδυνατούν να αντιληφθούν ότι το Πάθος του Κυρίου ήταν αναγκαίο, για τούτο και προσπαθούν να τον κρατήσουν μακριά από αυτό. Στη συνέχεια, οι μαθητές εκδηλώνουν σε όλο της το μεγαλείο την ανθρώπινη αδυναμία, μέσα από την φιλοπρωτία της εξουσίας των δύο και της ζηλοφθονίας και της αγανάκτησης των δέκα. Όπως ακούσαμε, ενώ ο Κύριος προαναγγέλλει ότι πλησιάζει το Πάθος του και ο οδυνηρός σταυρικός θάνατος, δυο από τους μαθητές του, ο Ιάκωβος και ο Ιωάννης, ζητούν σαν χάρη να τους προσφέρει τις πρώτες θέσεις στη βασιλεία του. Οι άλλοι δέκα στο άκουσμα αυτής της επιθυμίας, αγανακτούν κατά των δύο.

Αυτή η συμπεριφορά, όπως διαπιστώνουμε όλοι, όλοι μηδενός εξαιρουμένου, βρίσκεται έξω από τα πλαίσια της ζωής, της διδασκαλίας, αλλά και του έργου του Κυρίου. Για τούτο και η απάντησή του προς αυτούς ήταν ότι: «Δεν ξέρετε τι ζητάτε», για να καταλήξει στην προτροπή προς όλους: «Ξέρετε ότι αυτοί που θεωρούνται ηγέτες των εθνών ασκούν απόλυτη εξουσία πάνω τους, και οι άρχοντές τους τα καταδυναστεύουν. Σ' εσάς όμως δεν πρέπει να συμβαίνει αυτό, αλλά όποιος θέλει να γίνει μεγάλος ανάμεσά σας, πρέπει να γίνει υπηρέτης σας. Και όποιος από σας θέλει να είναι πρώτος, πρέπει να γίνει δούλος όλων. Γιατί και ο Υιός του Ανθρώπου δεν ήρθε για να τον υπηρετήσουν, αλλά για να υπηρετήσει και να προσφέρει τη ζωή του λύτρο για όλους».

Τούτη τη δύσκολη ώρα για όλους ο Ιησούς διδάσκει όχι μόνο με λόγια, αλλά και με την όλη στάση και συμπεριφορά του. Στην φιλοπρωτία της εξουσίας των μαθητών του ο Ιησούς προβάλλει το πρωτείο της προσφοράς, της θυσίας και της αγάπης. Ο δρόμος για να ξεχωρίσετε δεν είναι ο δρόμος του εγωισμού και της καταδυναστευσης των ανθρώπων και

των λαών, αλλά ο δρόμος της προσφοράς που θα φτάνει στα όρια της θυσίας. Σε αντίθεση δε με την αγανάκτηση των δέκα, διδάσκει με ηρεμία. Διδάσκει με το παράδειγμά του, προσφέροντας πρότυπο για να το μιμηθούν. Τους προτρέπει να παραδειγματισθούν από τον ίδιο, ο οποίος δεν ήρθε για να υπηρετηθεί αλλά για να υπηρετήσει και προχωρώντας ένα βήμα παρακάτω, τους λέει ότι, όχι μόνο δεν ήρθε για να τον υπηρετήσουν οι άνθρωποι, αλλά ήρθε για να θυσιαστεί για τους ανθρώπους.

Ο σεβασμός κερδίζεται, δεν επιβάλλεται. Γιατί, αν ο σεβασμός είναι καρπός επιβολής, αυτό θα κρατήσει όση και η επιβολή της εξουσίας. Αυτό το βλέπουμε διαχρονικά, ακόμα και σήμερα, οι δε πανίσχυροι άντρες στο τέλος ψάχνουν καταφύγιο για να σωθούν. Αντίθετα, όταν ο σεβασμός κερδηθεί μέσα από τα έργα της αγάπης και της προσφοράς, τότε αυτός ο σεβασμός εκδηλώνεται δια βίου και ακόμα πέρα από αυτόν, χωρίς να χρειαστεί η επιβολή της εξουσίας.

Αυτό είναι το έργο του Ιησού. Μέσα από τη δική του θυσία απελευθερώνει τον άνθρωπο από το ζυγό της δουλείας της αμαρτίας. Μέσα από αυτή την απελευθέρωση που προσφέρει στον άνθρωπο τον λυτρώνει προσωπικά και τον συνδέει φιλικά με το περιβάλλον του. Για την παραμονή του ανθρώπου στο νέο περιβάλλον του προσφέρει τη λέξη κλειδί, που είναι η αγάπη και στην οποία ανακεφαλαιώνει όλη τη διδασκαλία του. Αγάπη μέσα από την οποία ενεργεί σωστικά ο Θεός. Αγάπη η οποία εκφράζει την ουσία του Θεού, αφού κατά τον Ιωάννη, «ο Θεός αγάπη εστιν» (Α΄ Ιωάν. δ΄ 8).

Αγάπη. Λέξη πολύπαθη, χιλιοειπωμένη, αφού από όλους αναφέρεται, αλλά από πολύ λίγους εφαρμόζεται. Μπορεί στην αρχαία τραγωδία η Αντιγόνη να τονίζει ότι «δεν πλάστηκα για να μισώ, αλλά για ν' αγαπώ», όμως τραγωδία του σύγχρονου ανθρώπου είναι ότι βιώνει καθημερινά ακριβώς το αντίθετο. Δηλαδή, τη βία, το μίσος και το θάνατο, τόσο σε ατομικό, όσο και σε ομαδικό επίπεδο! Έτσι, αν παρ' ελπίδα ερχόταν και σήμερα ο αρχαίος Διογένης σε αναζήτηση «ανθρώπου», όχι μόνο με φανάρι, αλλά ούτε και με προβολέα δε θα μπορούσε να βρει άνθρωπο, γιατί τον «άνθρωπο» τον ράψαμε στα δικά μας ατελή και εγωιστικά μέτρα.

Αδελφοί μου, εδώ και είκοσι αιώνες μας επαναλαμβάνει ο Κύριος το «ιδού αναβαίνομεν εις Ιεροσόλυμα». Όμως πόσοι τον ακολουθούμε; Και το σημαντικότερο, τον ακολουθούμε ως συνοδοιπόροι ή ως σταυρωτές; Αν ισχύει το πρώτο τότε σημαίνει ότι συνειδητοποιούμε τη βαρύτητα της προσφοράς και της θυσίας του Κυρίου. Αυτή τη συνειδητοποίησή μας την εκφράσουμε μέσα από τη μετάνοια, την ταπείνωση και ιδιαίτερα την αγάπη προς το συνάνθρωπο. Αυτή θα είναι η καλύτερη εγγύηση ότι συμπορευόμαστε με το Χριστό και ότι συσταυρωνόμαστε μαζί του. Αμήν.

Θεόδωρος Αντωνιάδης

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΒΑΪΩΝ

Απόστολος: Φιλίπ. δ' 4 - 9

Ευαγγέλιο: Ιωαν. ιβ' 1 – 18

17 Απριλίου 2011

«Προ εξ ημερών του Πάσχα»

Φτάσαμε πλέον στο τέλος των πέντε εβδομάδων των νηστειών. Οι Άγιοι Πατέρες της Εκκλησίας μας όρισαν την περίοδο αυτή ως προπαρασκευαστικό στάδιο αγώνων πνευματικών, για να βιώσουμε την επόμενη εβδομάδα, τα Πάθη του Κυρίου μας. Φυσικά δεν είναι ευχάριστο, αγαπητοί μου, να παραδεχόμαστε ότι έχουμε αφήσει να ξεθωριάσει αυτή η περίοδος, να χάσει την αρχική της σημασία, να αποσιλωθεί από αγώνες πνευματικούς. Είναι κοινή διαπίστωση η απόλυτη σχεδόν ενασχόλησή μας με τις καθημερινές, βασανιστικές πολλές φορές, φροντίδες και τα υλικά αγαθά που αποτελούν τα αποκλειστικά μας ενδιαφέροντα. Ωστόσο όλα μπορεί να διορθωθούν. Πάντα υπάρχει χρόνος. Δεν θα λείψουν ποτέ οι ευκαιρίες για να φροντίσουμε και για την ψυχή μας. Ακόμη και τώρα, την ύστατη στιγμή, την τελευταία εβδομάδα, δεν λείπουν οι ευκαιρίες πνευματικής απασχόλησης με τον εσώτερο εαυτό μας. Θα έχουμε πολλές ευκαιρίες στο διάστημα της εβδομάδας που έρχεται να πλησιάσουμε περισσότερο, έστω και νοερά, τον Κύριό μας. Να παρακολουθήσουμε τα πάθη και την σταύρωσή Του, που υπέστη για χάρη μας. Να φτάσουμε και στην ανάστασή Του, προάγγελο και της δικής μας δυνατότητας να ζήσουμε τις συνέπειες της ανάστασής Του στην ζωή μας. Έξη λοιπόν, ημέρες πριν το Πάσχα, που γιόρταζαν οι Εβραίοι την έξοδο από την Αίγυπτο, και την μακρόχρονη δουλεία του. Μέρα σημαδιακή γι αυτούς, μέρα σωτηρίας από την σκληρή δουλεία. Συμβολική αποτύπωση της απαλλαγής μας από την δουλεία της αμαρτίας που με το θείο Του αίμα, μάς δώρισε ο Κύριος. Είναι συνεπώς πολύ σημαντικότερη γιορτή για μας τους χριστιανούς. Σταθμός σωτηρίας από την αμαρτία η θυσία του Κυρίου μας.

Είχαν περάσει τρία χρόνια από τη δημόσια παρουσία του Κυρίου μας, αγαπητοί μου αδελφοί. Χρόνια των μεγάλων περιοδειών Του, σε πόλεις και χωριά της Παλαιστίνης. Χρόνια διδασκαλίας της νέας θρησκείας. Χρόνια γεμάτα από την ένσαρκη παρουσία Του, πλημμυρισμένα από θαυματουργικές θεραπείες και αναστάσεις νεκρών. Παρά την πολεμική και την κατασυκοφάντησή Του από τους γραμματείς και τους φαρισαίους, που δεν μπορούν ή και δεν θέλουν να αποδεχτούν την θεότητά Του, υπάρχει ο λαός. Ο λαός που ευεργετήθηκε. Ο λαός που άκουσε τη θεία διδασκαλία Του. Ο λαός που Τον πλησίασε και Τον ένοιωσε κοντά του. Ένοιωσε την αγάπη και το ενδιαφέρον Του. Ανέπνευσε την θεία πνοή που απέπνεε και πλημμύριζε η έντονη παρουσία Του. Αυτός ο λαός έχει πληροφορηθεί και το πρόσφατο θαύμα της ανάστασης του Λαζάρου στη Βηθανία, την ανάμνηση του οποίου επαναφέραμε την χθεσινή ημέρα. Θέλει αυτός ο λαός, να Τον δει αλλά και να βεβαιωθεί το μεγάλο θαύμα. Η οικογένεια του αναστημένου Λάζαρου γεμάτη αγάπη και ευγνωμοσύνη, ετοιμάζει μεγάλο δείπνο, γιορτή για να γιορτάσει το μοναδικό γεγονός. Η αδελφή του Μαρία δεν διστάζει να πλύνει τα καταπονημένα πόδια Του με ένα πανάκριβο άρωμα που προκαλεί την πλεονεξία του καταχραστή Ιούδα. Ο λαός έρχεται να Τον προϋπαντήσει με τα βαιία των φοινίκων, τώρα που φτάνει στα Ιεροσόλυμα.

«**Ωσαννά ευλογημένος ο ερχόμενος εν ονόματι Κυρίου**», κραυγάζει το πλήθος την ωραία, χαρούμενη και ανοιξιάτικη αυτή μέρα. Υποδέχεται, όπως προφήτευσε ο προφήτης Ζαχαρίας, ως θριαμβευτή τον Χριστό, «**επί πύλων όνου**», πάνω σ' ένα γαϊδουράκι, στους στολισμένους και στρωμένους με τα βαιία των φοινίκων, δρόμους των Ιεροσολύμων. Και όχι μόνο ως θριαμβευτή. Ηχούν ακόμη στα αυτιά τους

τα θεία διδάγματά Του. Βρίσκονται ανάμεσά τους αψευδείς μάρτυρες της θείας προέλευσής Του, το πλήθος των ανθρώπων που θεραπεύτηκαν, που είδαν την υγεία τους, δώρο του Θεανθρώπου.

Και όμως αυτά τα ενθουσιώντα και παραληρούντα πλήθη δεν θα αργήσουν να παρασυρθούν από τη δημαγωγική τυφλότητα «των αρχιερέων και πρεσβυτέρων του λαού». Δεν θα αργήσουν να εξέλθουν μετά μαχαιρών και ξύλων και να φωνάξουν, «άρρον, άρρον σταύρωσον αυτόν».

Είναι πράγματι εντυπωσιακό, αγαπητοί μου αδελφοί, πως τόσο πολλοί άνθρωποι, τόσο ποικίλα και πολλαπλά ευεργετημένοι, άλλαξαν με τόση ευκολία. Περιφρόνησαν την θεία μοναδική διδασκαλία Του και την πλούσια αγάπη Του, λησμόνησαν και τις υλικές αλλά τόσο σημαντικές ευεργεσίες Του, που δέχτηκαν.

Είναι πραγματικά περίεργο αλλά και ανεξήγητο πως τόσο εύκολα και τόσο γρήγορα, όπως οι κάτοικοι των Ιεροσολύμων εκείνης της εποχής, λησμονούμε τις πολλές και ποικίλες καθημερινές ευεργεσίες που δεχόμαστε. Είναι λυπηρή η διαπίστωση πόσο περιορισμένη είναι η μνήμη μας, και ειδικά όταν πρόκειται να θυμηθούμε ευεργεσίες και καλοσύνες. Ζητούμε επίμονα, έντονα και ακατάπαυστα την βοήθεια του Θεού, επικαλούμαστε και την Παναγία μητέρα Του, που την θεωρούμε πιο κοντά μας, αφού ήταν ένας άνθρωπος, όπως και εμείς. Μόλις όμως περάσει η δυσκολία, μόλις λυθεί το πρόβλημά μας, τα ξεχνούμε αμέσως, τα καταγράφουμε σαν προσωπική μας επιτυχία ή ακόμη σαν αναγκαία υποχρέωση του Κυρίου μας. Γινόμαστε αγνώμονες, κάποτε και βλάσφημοι αν δεν γίνει αυτό που θέλαμε, η υλική επιτυχία που επιδιώκαμε.

Εύκολα μας παρασύρουν γεγονότα της καθημερινότητας. Χωρίς πολλή δυσκολία παραβλέπουμε ηθικές αξίες και ευαγγελικές επιταγές, προκειμένου να πετύχουμε. Ωστόσο, θα πρέπει να το επαναλάβουμε, υπάρχει ακόμη ο καιρός που πρέπει να τον εκμεταλλευθούμε. Αυτές τις μέρες που έρχονται, η εβδομάδα των Παθών του Κυρίου μας, είναι μια ακόμη ευκαιρία να φροντίσουμε για την σωτηρία της ψυχής μας. Πάντα θα υπάρχουν οι δυνατότητες, εφόσον βρισκόμαστε σ' αυτή τη ζωή, να δεχτούμε τα δώρα της θυσίας του Κυρίου μας. Ας μελετήσουμε το πάθος Του κι ας οδηγηθούμε πιο κοντά Του, για να προετοιμάσουμε και τον δρόμο μας για τον τελικό μας προορισμό, της βασιλεία Του.

Δ.Γ.Σ

ΤΟ ΑΓΙΟΝ ΠΑΣΧΑ

Απόστολος: Πραξ. α'1-8

Ευαγγέλιο: Ιωαν. α'1-17

24 Απριλίου 2011

« Χριστός Ανέστη »

Η Κυριακή του Πάσχα, αδελφοί μου, είναι για την Εκκλησία η αφετηρία της νέας δημιουργίας. Η φθορά και ο θάνατος πλέον δεν έχουν καμία δύναμη στη ζωή του ανθρώπου και της κτίσης, αλλά "τα πάντα πεπλήρωται φωτός, ουρανός τε και γη και τα καταχθόνια". Αυτό φαντάζει οξύμωρο για τη νοοτροπία του κόσμου, καθώς όλοι διαπιστώνουμε την συνεχή καταστροφή του περιβάλλοντος, τον θάνατο που κρατά δέσμιο τον κάθε άνθρωπο, αλλά και το γεγονός ότι ο κόσμος μας ελάχιστα έχει αλλάξει, παρά τα μηνύματα και την παρουσία της πίστης στο Χριστό. Αδικίες και πόλεμοι γίνονται, τα συμφέροντα κυριαρχούν, η ζωή είναι πάντοτε απλόχερη για τους λίγους, ενώ οι πολλοί βιώνουν την δυσκολία, η πρόοδος δεν έχει εξασφαλίσει την ευτυχία, αλλά έχει εξοβελίσει το Θεό από την ζωή των πολλών.

Επομένως, το ερώτημα ποια είναι η σημασία της Ανάστασης για τον σημερινό άνθρωπο φαντάζει δυσκολοαπάντητο. Όσο κι αν η γλώσσα της θεολογίας δίνει περιγραφές του γεγονότος και φανερώνει σημεία, στα οποία θα μπορούσε κανείς να σταθεί, η πλειοψηφία των ανθρώπων περιμένει να ακούσει το "Χριστός Ανέστη" και να διασκορπισθεί, όπως περιγράφει ο στίχος: "Αναστήτω ο Θεός και διασκορπισθήτωσαν οι εχθροί αυτού και φυγέτωσαν από προσώπου αυτού οι μισούντες αυτόν". Εκτός από την φαινομενική αταραξία του κόσμου και της ζωής, το ίδιο το μήνυμα της Ανάστασης δεν φαίνεται να αλλάζει και τους πολλούς.

Είμαστε όμως τα παιδιά του Αναστημένου Θεού. Ο Χριστός δεν είναι ένα κήρυγμα ηθικής, δεν είναι ένας κοινωνικός αναμορφωτής, δεν είναι ένας απλός επαναστάτης, διαφορετικός από τους άλλους, αλλά πάντως ένας από τους πολλούς που πέρασαν από την ανθρώπινη ιστορία. Ο Χριστός είναι ο Θεός που γίνεται άνθρωπος, κρατώντας τη Θεότητά Του, για να μας κάνει θεούς κατά χάριν, δηλαδή να ζούμε αιώνια, να μας απαλλάξει από τον θάνατο και τη φθορά. Για μας που πιστεύουμε σ' Αυτόν, αλλά και για όλο τον κόσμο, και γι' αυτούς ακόμη που δεν τον πίστεψαν και δεν θα τον πιστέψουν, ο Χριστός έφερε αυτή την καινούρια δημιουργία, την Εκκλησία.

Σ' αυτήν και το τελευταίο φυλλαράκι έχει αξία, καθώς και μέσα απ' αυτό μπορούμε να θαυμάσουμε την ομορφιά της ζωής, που ο Θεός έπλασε. Μπορούμε να θαυμάσουμε το μυστήριο της αγάπης, την μεταμόρφωση του καθενός που πιστεύει κι αγωνίζεται, τη δύναμη της μετάνοιας, την δύναμη της αγιότητας που αγκαλιάζει τον Άλλο και όλο τον κόσμο. Τη δύναμη εκείνη που κάνει την Εκκλησία να προχωρά 21 αιώνες, χωρίς τα λάθη των όσων την απαρτίζουν να την καταστρέφουν, χωρίς το αίμα και οι διωγμοί να αποτρέπουν την πίστη, αλλά να την αυξάνουν. Την δύναμη εκείνη που δίνει ελπίδα και στον τελευταίο άνθρωπο της γης.

Αν τα πάντα γίνονται καινά, αν η φθορά και ο θάνατος καταργούνται, αυτό μπορούμε να το ζήσουμε, μόνο με το να δούμε τον Χριστό ως προσωπικό Θεό μας, ως Σταυρωμένο για μας προσωπικά, ως Αναστημένο για μας προσωπικά, ως ερχόμενο για μας προσωπικά. Στην σχέση βρίσκεται το νόημα της Πίστης, στη σχέση βρίσκεται το νόημα της Ανάστασης, στη σχέση με τον Χριστό επαναποκτούμε ως δωρεά την γνήσια και μοναδική ελευθερία, του να μπορούμε να είμαστε παιδιά Του, παιδιά της Ανάστασης.

Όσοι ζούμε το φως που πλημμυρίζει την κτίση, το φως που ανατέλλει από τον Πανάγιο Τάφο, όσοι ζούμε την Ανάσταση στις καρδιές μας πιστεύοντας, συγχωρώντας, κοινωνώντας με το Χριστό και τον συνάνθρωπο δεν αγνοούμε τον παραγμένο κόσμο μας. Αγωνιζόμαστε να τον καλύτερέψουμε. Αλλά, η ελπίδα μας είναι η Αναστάσιμη Ελευθερία. Ξεφεύγουμε, ζώντας στον πλημμυρισμένο από το Φως του Χριστού εσωτερικό μας κόσμο, από ό,τι μας θανατώνει. Και γευόμαστε, μένοντας στην αναστάσιμη και σε κάθε Θεία Λειτουργία την μετάληψη του Φωτός, την μετάληψη του Χριστού, ζώντας τη χαρά στο πρόσωπο του αδελφού μας και περιμένοντας την στιγμή εκείνη που ο Αναστημένος Χριστός θα μας αρπάξει στην ουράνια βασιλεία Του, περνώντας με το Πάσχα του θανάτου στην χαρά της άλλης βιοτής, της αιώνιας, της Αναστάσιμης, της μοναδικά ελεύθερης.

Ζούμε την μυστική χαρά σήμερα, έχουμε την Αναστάσιμη φωνή του Χριστού άγκυρα ελπίδας στη ζωή μας. Δεν μένουμε στα λαογραφικά έθιμα, αλλά μετανοημένοι, σταυρωμένοι ως προς τα πάθη μας, πανηγυρίζουμε και γιορτάζουμε “μη εν ζύμη παλαιά, μηδέ εν ζύμη κακίας και πονηρίας, αλλ’ εν αζύμοις ειλικρινείας και αληθείας”, όπως λέει ο Παύλος. Και ζυμώνουμε ως μικρά ζύμη, όλο το φύραμα, καλώντας όλο τον κόσμο να μετάσχει στη χαρά. Γινόμαστε οι χριστιανοί σήμερα το προζύμι που φτιάχνει τον άρτο της ζωής, την Εκκλησία, την Ελπίδα, την Αλήθεια. Την Ελευθερία της Ανάστασης...

Γιώργος Σαββίδης

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΤΟΥ ΘΕΟΛΟΓΟΥ
ΛΟΓΟΣ Α΄ ΕΙΣ ΤΟ ΑΓΙΟΝ ΠΑΣΧΑ

1. Ημέρα αναστάσεως και αρχή δεξιά! Ας λάμψωμεν από χαράν δια την εορτήν, και ας αγκαλιάσωμεν ο ένας τον άλλον! Ας είπωμεν, αδελφοί, όχι μόνον εις εκείνους οι οποίοι από αγάπην μας έχουν ευεργετήσει ή έχουν ευεργετηθή από ημάς, αλλά και εις εκείνους οι οποίοι μας μισούν· ας συγχωρήσωμεν τα πάντα με την ευκαιρίαν της αναστάσεως· ας δώσωμεν συγχώρησιν ο ένας εις τον άλλον, και εγώ ο οποίος έχω τυραννηθή από την καλήν τυραννίαν των επαίνων σας – αυτό σας το ομολογώ τώρα – και σεις οι οποίοι έχετε ασκήσει την καλήν αυτήν τυραννίαν, εάν με κατηγορήτε δια την βραδυπορίαν μου, επειδή βεβαίως η βραδυπορία αυτή είναι καλύτερα και πολυτιμότερα δια τον Θεόν από την βιασύνην άλλων. Διότι είναι καλόν και να διστάζωμεν επ' ολίγον να δεχθώμεν την κλήσιν του Θεού, όπως έκαμεν ο Μωϋσής παλαιότερα και ο Ιερεμίας αργότερα, αλλά και να τρέχωμεν με προθυμίαν όταν μας καλή, όπως ο Ααρών και ο Ησαΐας, αρκεί μόνον να τα κάμωμεν με ευσέβειαν και τα δύο, να διστάζωμεν δηλαδή εξ αιτίας της αδυναμίας της φύσεώς μας, και να σπεύδωμεν με προθυμίαν εξ αιτίας της δυνάμεως εκείνου ο οποίος μας καλεί.

2. Μυστήριον με έχει καλέσει, και ενώπιον του μυστηρίου εδίστασα επ' ολίγον δια να εξετάσω τον εαυτόν μου. Με την ευκαιρίαν του μυστηρίου παρουσιάζομαι πάλιν, χρησιμοποιών ως καλήν σύμμαχον της δειλίας και της αδυναμίας μου την εορτήν, δια να ανακαινίση και εμέ με το πνεύμα εκείνος ο οποίος ανεστήθη σήμερα από τους νεκρούς και αφού με ενδύση με τον νέον άνθρωπον να με παραδώση εις την νέαν δημιουργίαν, εις εκείνους οι οποίοι έχουν γεννηθή από τον Θεόν, ως καλόν δημιουργόν και διδάσκαλον, ο οποίος με προθυμίαν αποθνήσκει και ανίσταται μαζί με τον Χριστόν.

3. Χθες εσφάζετο το αρνίον και ηλείφοντο οι παραστάται των θυρών και εθρήνησεν η Αίγυπτος τα πρωτότοκα και επέρασεν από κοντά μας ο εξολοθρευτής χωρίς να μας πειράξη, επειδή η σφραγίς ήτο φοβερά και σεβαστή, και είχομεν περιτειχισθή από το τίμιον αίμα. Σήμερα έχομεν φύγει ολότελα από την Αίγυπτον και έχομεν απαλλαγή από τον Φαραώ, τον φοβερόν ηγεμόνα, και από τους σκληρούς επιστάτας, και από τον πηλόν και την κατασκευήν πλίνθων, και δεν θα μας εμποδίσω κανείς να πανηγυρίσωμεν εις τον Θεόν μας εορτήν δια την έξοδον και να εορτάσωμεν «όχι με την παλαιάν ζύμην της κακίας και της πονηρίας αλλά με τα άζυμα της ειλικρινείας και της αληθείας», χωρίς να φέρωμεν μαζί μας ούτε ίχνος από το άθεον αιγυπτιακόν προζύμι.

4. Χθες εσταυρωνόμην μαζί με τον Χριστόν και σήμερα δοξάζομαι μαζί του. Χθες ενεκρωνόμην, και σήμερα ζωοποιούμαι μαζί του. Χθες εθαπτόμην, και σήμερα ανίσταμαι μαζί του. Εμπρός ας προσφέρωμεν καρπούς εις εκείνον ο οποίος έπαθε χάριν ημών και ανεστήθη! Ίσως νομίζετε ότι εννώ χρυσόν ή αργύριον ή υφάσματα ή διαφανείς και πολυτίμους λίθους, την ρευστήν δηλαδή όλην της γης, η οποία μένει κάτω, και της οποίας το μεγαλύτερον μέρος κατέχουν οι κακοί, οι οποίοι είναι δούλοι εις τα γήινα και εις τον κοσμοκράτορα διάβολον. Ας προσφέρωμεν ως καρπούς τους εαυτούς μας, το πολυτιμότεον και το αγαπητώτατον κτήμα του Θεού. Ας αποδώσωμεν εις την εικόνα το κατ' εικόνα, ας κατανοήσωμεν την αξίαν μας, ας τιμήσωμεν το πρωτότυπον της εικόνας μας, ας γνωρίσωμεν την δύναμιν του μυστηρίου, και ας μάθωμεν προς χάριν ποίου απέθανεν ο Χριστός.

5. Ας γίνωμεν όπως είναι ο Χριστός, επειδή και ο Χριστός έγινε όμοιος με ημάς. Ας γίνωμεν Θεοί δι' αυτόν, επειδή και εκείνος έγινε άνθρωπος προς χάριν μας. Έλαβε το χειρότερον δια να μας δώση το καλύτερον. Έγινε πτωχός δια να πλουτήσωμεν εμείς από την πτωχείαν του. Έλαβε μορφήν δούλου δια να απολαύσωμεν ημείς την ελευθερίαν. Κατέβη, δια να υψωθώμεν. Υπέμεινε τους πειρασμούς, δια να νικήσωμεν. Υπέμεινε την ατίμωσιν, δια να μας δοξάση. Απέθανε, δια να μας σώση, και ανέβη, δια να μας σύρη κοντά του από κάτω, όπου ευρισκόμεθα εξαπλωμένοι και απονεκρωμένοι από την αμαρτίαν. Ας δώσει έκαστος τα πάντα! Ας προσφέρη τα πάντα εις εκείνον ο οποίος έδωσε τον εαυτόν του ως λύτρον και αντάλλαγμα χάριν ημών! Δεν ημπορεί δε να προσφέρη τίποτε καλύτερον από τον εαυτόν του, αφού θα έχη εννοήσει το μυστήριον και θα έχη γίνει όλα όσα έγινε εκείνος προς χάριν μας.

6. Και εις σας μεν, όπως βλέπετε, προσφέρει ποιμένα. Διότι τούτο ελπίζει και εύχεται και ζητεί από σας, οι οποίοι ποιμαίνεσθε, ο καλός ποιμήν, ο οποίος δίδει την ψυχήν του διά τα πρόβατα.

Και σας δίδει τον εαυτόν του όχι μίαν φοράν αλλά δύο. Την ράβδον, η οποία στηρίζει το γήρας, την κάμνει ράβδον του πνεύματος, και προσθέτει εις τον άψυχον ναόν τον έμψυχον, εις δε τον περικαλλή και ουράνιον τον οιονδήποτε, ο οποίος, όσον μικρός και αν είναι, είναι δι' αυτόν το πολυτιμότεον πράγμα και έχει συντελεσθή με πολύν ιδρώτα και κόπους, θα ηδυνάμεθα δε να είπωμεν ότι αξίζει τους κόπους αυτούς. Και σας προσφέρει όλα τα ιδικά του (ω, πόσον μεγάλη είναι η μεγαλοψυχία του, ή, δια να το είπωμεν ορθότερον, η αγάπη του προς τα τέκνα!), το γήρας, την νεότητα, τον ναόν, τον αρχιερέα, τον κληροδότην, τον κληρονόμον και τους λόγους, τους οποίους εποθείτε. Και από τους λόγους αυτούς όχι τους ματαιούς, οι οποίοι πετούν εις τον αέρα και σταματούν εις τα αυτιά, αλλά εκείνους τους οποίους γράφει το πνεύμα και εντυπώνει εις λιθίνας πλάκας, δηλαδή εις σαρκικάς, και οι οποίοι δεν χαράσσονται εις την επιφάνειαν ούτε απαλείφονται εύκολα, αλλά εγχαράσσονται βαθιά μέσα με την χάριν και όχι με μελάνην.

7. Αυτά λοιπόν όλα σας τα προσφέρει ο σεμνός αυτός Αβραάμ, ο πατριάρχης, η τιμία και σεβασμία κεφαλή, ο κάτοχος όλων των καλών, το υπόδειγμα της αρετής, η εκπλήρωσις της ιερωσύνης, ο οποίος προσφέρει σήμερα ως εθελοντικήν θυσίαν εις τον Κύριον τον μονογενή υιόν του, τον οποίον είχαν αποκτήσει κατόπιν της υποσχέσεως του Θεού. Σεις δε προσφέρετε εις τον Θεόν και εις ημάς το ότι ποιμαίνεσθε καλώς, με το να έχετε κατασκηνώσει εις τόπον δροσερόν και να τρέφεσθε με ύδωρ αναπαύσεως, να γνωρίζετε καλώς τον ποιμένα και να γνωρίζεσθε απ' αυτόν, και να τον ακολουθήτε με την ελευθέραν θέλησίν σας και να εισέρχεσθε από την θύραν όταν σας καλή ως ποιμήν, να μη ακολουθήτε δε ξένους, οι οποίοι έχουν πηδήσει και έχουν μπή εις την αυλήν κατά τρόπον ληστρικών και ύπουλον. Ούτε να ακούετε ξένην φωνήν, η οποία σας παρασύρει τον νουν και σας απομακρύνει από την αλήθειαν εις τα όρη και εις τας ερημίας και εις τα βάραθρα και εις τόπους τους οποίους δεν επισκέπτεται ο Κύριος, και η οποία απομακρύνει μεν από την υγιά πίστιν εις τον Πατέρα και τον Υιόν και το Άγιον Πνεύμα, εις την μίαν δύναμιν και θεότητα (φωνήν την οποίαν ήκουον πάντοτε και ακούουν τα πρόβατά μου), και με λόγους ψευδείς και διεφθαρμένους κλέπτει και απομακρύνει από τον αληθινόν και πρώτον ποιμένα. Είθε όλοι ημείς, και οι ποιμένες και το ποίμνιον, να βοσκώμεθα και να βόσκωμεν μακράν από τους λόγους αυτούς, ωσάν να ήσαν δηλητηριώδες και θανατηφόρον φυτόν, εις τρόπον ώστε να είμεθα όλοι ηνωμένοι με τον Ιησούν Χριστόν, εις τον οποίον ανήκει η δόξα και η δύναμις εις τους αιώνας των αιώνων, και τώρα και εις την μετά θάνατον ζωήν. Αμήν.

**ΠΑΤΕΡΙΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ
«ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ Ο ΠΑΛΑΜΑΣ»
ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΝΥΣΣΗΣ ΕΡΓΑ
ΤΟΜΟΣ 1^{ος} Σελ. 65 – 73)**

ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΕΣ ΚΑΙ ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ**ΠΑΝΙΕΡΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΠΑΦΟΥ κ.κ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ**

Παρασκευή	1 Απριλίου	:	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος (θα προστεί της καθιερωμένης Δοξολογίας με την ευκαιρία της εθνικής επετείου)
Παρασκευή	1 Απριλίου (Δ' Χαιρετισμοί)	:	ΦΟΙΝΙ
Παρασκευή	8 Απριλίου (Ακάθιστος Ύμνος)	:	ΠΑΦΟΣ, Αγίων Παύλου και Βαρνάβα
Κυριακή των Βαΐων		:	ΓΕΡΟΣΚΗΠΟΥ, Αγία Παρασκευή
Κυριακή των Βαΐων (Βράδυ)		:	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Δημήτριος
Μεγάλη Δευτέρα (Βράδυ)		:	ΠΙΣΣΟΥΡΙ
Μεγάλη Τρίτη (Βράδυ)		:	ΓΕΡΟΣΚΗΠΟΥ, Άγιος Σπυρίδων
Μεγάλη Τετάρτη (Βράδυ)		:	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Κενθέας
Μεγάλη Πέμπτη (Πρωϊ και Βράδυ)		:	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος
Μεγάλη Παρασκευή (Πρωϊ και Βράδυ)		:	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος
Μεγάλο Σάββατο (Πρωϊ και Βράδυ)		:	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος
ΑΓΙΟΝ ΠΑΣΧΑ		:	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος
Δευτέρα	25 Απριλίου	:	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος
Τρίτη	26 Απριλίου	:	ΠΑΧΥΑΜΜΟΣ
Πέμπτη	28 Απριλίου (Εσπερινός)	:	ΑΜΑΡΓΕΤΗ
Παρασκευή	29 Απριλίου	:	ΠΑΡΑΜΑΛΙ
Σάββατο	30 Απριλίου (Εσπερινός)	:	ΚΟΛΩΝΗ

ΘΕΟΦΙΛΕΣΤΑΤΟΥ ΧΩΡΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΡΣΙΝΟΗΣ κ. ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ

Παρασκευή	1 Απριλίου	:	ΠΟΛΙΣ ΧΡΥΣΟΧΟΥΣ (θα προστεί της καθιερωμένης Δοξολογίας με την ευκαιρία της εθνικής επετείου)
Παρασκευή	1 Απριλίου (Δ' Χαιρετισμοί)	:	ΦΙΛΟΥΣΑ ΧΡΥΣΟΧΟΥΣ
Κυριακή	3 Απριλίου	:	ΧΛΩΡΑΚΑ
Παρασκευή	8 Απριλίου (Ακάθιστος Ύμνος)	:	ΔΡΥΝΙΑ
Σάββατο	9 Απριλίου	:	ΠΩΜΟΣ
Κυριακή	10 Απριλίου	:	ΛΑΡΝΑΚΑ
Κυριακή των Βαΐων		:	ΚΑΛΛΕΠΕΙΑ
Κυριακή των Βαΐων (Βράδυ)		:	ΠΑΦΟΣ, Παντάνασσα
Μεγάλη Δευτέρα (Βράδυ)		:	ΓΙΟΛΟΥ
Μεγάλη Τρίτη (Βράδυ)		:	ΠΑΦΟΣ, Άγιοι Ανάργυροι
Μεγάλη Τετάρτη (Βράδυ)		:	ΘΕΛΕΤΡΑ
Μεγάλη Πέμπτη (Πρωϊ και Βράδυ)		:	ΠΕΡΙΣΤΕΡΩΝΑ
Μεγάλη Παρασκευή (Πρωϊ)		:	ΠΕΡΙΣΤΕΡΩΝΑ
Μεγάλη Παρασκευή (Βράδυ)		:	ΠΟΛΙΣ ΧΡΥΣΟΧΟΥΣ
Μεγάλο Σάββατο (Πρωϊ)		:	ΠΕΡΙΣΤΕΡΩΝΑ
Μεγάλο Σάββατο (Βράδυ)		:	ΠΟΛΙΣ ΧΡΥΣΟΧΟΥΣ
ΑΓΙΟΝ ΠΑΣΧΑ		:	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος
Δευτέρα	25 Απριλίου	:	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος
Δευτέρα	25 Απριλίου (Εσπερινός)	:	ΠΑΧΥΑΜΜΟΣ

ΠΑΝΟΣΙΟΛΟΓΙΩΤΑΤΟΥ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ κ. ΤΥΧΙΚΟΥ

Παρασκευή	1 Απριλίου (Δ' Χαιρετισμοί)	:	ΧΛΩΡΑΚΑ
Κυριακή	3 Απριλίου	:	ΚΟΝΙΑ
Παρασκευή	8 Απριλίου (Ακάθιστος Ύμνος - Αγρυπνία)	:	ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΣΑΛΑΜΙΩΤΙΣΣΗΣ
Κυριακή	10 Απριλίου	:	ΜΕΣΑΝΑ
Κυριακή των Βαΐων		:	ΜΕΣΟΓΗ
Κυριακή των Βαΐων (Βράδυ)		:	ΚΑΤΩ ΠΑΦΟΣ, Θεοσκεπάστη
Μεγάλη Δευτέρα (Βράδυ)		:	ΠΑΦΟΣ, Αγ. Δημήτριος
Μεγάλη Τρίτη (Βράδυ)		:	ΤΣΑΔΑ
Μεγάλη Παρασκευή (Βράδυ)		:	ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΧΡΥΣΟΡΡΟΓΙΑΤΙΣΣΗΣ
Μεγάλο Σάββατο (Πρωϊ)		:	ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΧΡΥΣΟΡΡΟΓΙΑΤΙΣΣΗΣ
ΑΓΙΟΝ ΠΑΣΧΑ		:	ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΧΡΥΣΟΡΡΟΓΙΑΤΙΣΣΗΣ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΘΕΟΛΟΓΩΝ**ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ ΠΑΠΑΣΑΒΒΑ**

Κυριακή 10 Απριλίου : ΚΑΘΗΚΑΣ

Κυριακή 17 Απριλίου : ΚΟΙΛΗ

ΗΡΟΔΟΤΟΣ ΙΟΥΔΙΑΝΟΥ

Κυριακή 3 Απριλίου : ΣΤΑΤΟΣ – ΑΓΙΟΣ ΦΩΤΙΟΣ

Κυριακή 10 Απριλίου : ΠΑΝΑΓΙΑ

ΠΑΥΛΟΣ ΑΡΚΟΥ

Κυριακή 3 Απριλίου : ΤΑΛΑ

Κυριακή 10 Απριλίου : ΠΑΧΥΑΜΜΟΣ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ**ΜΠΙΤΣΙΟΥΝΗΣ**

Κυριακή 3 Απριλίου : ΣΚΟΥΛΛΙ

Κυριακή 10 Απριλίου : ΤΡΑΧΥΠΕΔΟΥΛΑ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΑΒΒΙΑΔΗΣ

Κυριακή 3 Απριλίου : ΤΙΜΗ

Κυριακή 17 Απριλίου : ΚΟΝΙΑ

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΚΑΣΚΑΝΗΣ

Κυριακή 3 Απριλίου : ΜΑΝΔΡΙΑ

Κυριακή 10 Απριλίου : ΚΟΛΩΝΗ

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΑΦΟΥ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΩΝ

Το πρώτον Αποστολικόν κήρυγμα εις την
Πάφον

Πράξ. ιγ, 6-12

ΜΑΙΟΣ 2011

ΕΤΟΣ ΛΒ΄

ΑΡ.371

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΑΝΤΙΠΑΣΧΑ (ΘΩΜΑ)

Απόστολος: Πράξ. ε' 12 – 20

Ευαγγέλιο: Ιωάν. κ' 19 – 31

1 Μαΐου 2011

«Ότι εώρακάς με πεπίστευκας· μακάριοι οι μη ιδόντες και πιστεύσαντες» (Ιωάν. κ' 20).

Κυριακή του Αντίπασχα ή του Θωμά η σημερινή Κυριακή. Κυριακή του Αντίπασχα, γιατί και σήμερα δεσπόζει το γεγονός της Αναστάσεως του Κυρίου. Μάλιστα το πρώτο μέρος του Ευαγγελίου είναι επανάληψη του Ευαγγελίου της Κυριακής του Πάσχα. Όμως, η σημερινή Κυριακή λέγεται και Κυριακή του Θωμά, γιατί σ' αυτήν δεσπόζει όχι μόνο η απιστία του Θωμά, αλλά και η θαυμαστή ομολογία του ότι ο Ιησούς Χριστός είναι ο Κύριος και Θεός του. Μια ομολογία η οποία θεραπεύει την απιστία του Θωμά και ισχυροποιεί στο εξής την πίστη των ανθρώπων στο γεγονός της Αναστάσεως του Κυρίου.

Ο Κύριος, λοιπόν, θέλοντας να τιμήσει την πρώτη ημέρα της εβδομάδος, οικονομεί, συγκαταβαίνει, ούτως ώστε η Ανάσταση, αλλά και οι δύο εμφανίσεις του στους μαθητές του, να γίνουν αυτή την ημέρα. Με τον τρόπο αυτό ευλογεί και αγιάζει αυτή την ημέρα. Έτσι, «η μιά των σαββάτων» θα γίνει στο εξής ημέρα «κλητή και αγία ... εορτών εορτή και πανηγυρίς πανηγύρεων», κατά την οποία θα ευλογούμε και θα δοξολογούμε το Χριστό δια μέσου των αιώνων. Για τούτο και στο εξής η ημέρα αυτή θα ονομαστεί Κυριακή, προς τιμήν αλλά και ανάμνηση της Αναστάσεως του Κυρίου.

Ιδιαίτερα σημαντική η σημερινή ημέρα, γιατί δια της Αναστάσεως του Κυρίου έχουμε νέκρωση του θανάτου, καθαίρεση του Άδου και την απαρχή της αιώνιας ζωής. Ιδιαίτερα σημαντική, γιατί σήμερα ο Κύριος μεταφέρει στους ανθρώπους τους καρπούς και τα αποτελέσματα του θανάτου και της Αναστάσεώς του. Μέσα από το χαιρετισμό «ειρήνη υμίν» ο Ιησούς μεταφέρει στους μαθητές του, και μέσω αυτών σε όλους τους ανθρώπους, το μήνυμα της συμφιλίωσης με το Θεό και τους ανθρώπους, καθώς και με την ίδια τη συνειδησή τους.

Η Ανάσταση του Κυρίου, η παρουσία του «των θυρών κεκλεισμένων» και ο χαιρετισμός «ειρήνη υμίν», γίνονται πρόξενος μεγάλης χαράς. Χαράς για το ίδιο το γεγονός της Αναστάσεως και της παρουσίας του Κυρίου. Χαράς για το γεγονός της συμφιλίωσής του με το Θεό. Χαράς, γιατί δεν τους ελέγχει για λάθη τους, για το φόβο τους ή για την ολιγοπιστία τους και το διασκορπισμό τους την ώρα του πάθους του.

Όλα διαγράφονται με τον χαιρετισμό «ειρήνη υμίν». Και όχι μόνο αλλά, επαναλαμβάνοντας αυτό το χαιρετισμό, προχωρεί σε νέες δωρεές στους μαθητές του. Πρώτον, τους καλεί να γίνουν συνεχιστές του έργου του για τη σωτηρία των ανθρώπων. Δεύτερον, τους προσφέρει το Άγιο Πνεύμα και όχι απλά τις δωρεές του Αγίου Πνεύματος. Και τρίτον, τους προσφέρει την εξουσία που έχει ο ίδιος ως Θεός «αφιέναι αμαρτίαις» να συγχωρούν αμαρτίες.

Επειδή δε κατά την πρώτη, μετά την Ανάσταση, εμφάνιση στους μαθητές του απουσίαζε ο Θωμάς, ο Ιησούς, οκτώ μέρες μετά, εμφανίζεται και πάλιν ενώπιον των μαθητών του, παρόντος τώρα και του Θωμά, επαναλαμβάνοντας τον ίδιο χαιρετισμό, «ειρήνη υμίν». Τόσο η νέα εμφάνιση, όσο και η επανάληψη του χαιρετισμού της ειρήνης, ήταν η ένδειξη ότι πρόσφερε και στο Θωμά τη συγχώρηση, καθώς και τη συμφιλίωση με το Θεό, παρά τη δυσπιστία του. Παράλληλα με τη συγκατάβασή του στο Θωμά, του προσφέρει και τη δυνατότητα της αποκατάστασης μέσα από μια δυνατή ομολογία: «ο Κύριός μου και ο Θεός μου».

Υποκλινόμαστε με θαυμασμό στον Κύριο για τις δωρεές του προς τους μαθητές Του. Υποκλινόμαστε με θαυμασμό στο έργο της Θείας Οικονομίας, της Θείας συγκατάβασης. Δηλαδή, η απομάκρυνση του Θωμά κατά την πρώτη εμφάνιση, με στόχο να του προξενήσει

περισσότερη ασφάλεια και βεβαιότητα, «Γιατί, κατά τον Άγιο Ιωάννη το Χρυσόστομο, αν ήταν μαζί ο Θωμάς, δε θα είχε βέβαιη αμφιβολία· κι αν δεν είχε αμφιβολία, δε θα ζητούσε μ' επιμονή. Και αν δε ζητούσε, δε θα ψηλαφούσε· Αν όμως δεν ψηλαφούσε, δε θα ομολογούσε τον Κύριο και Θεό, κι αν δεν ομολογούσε Κύριο και Θεό, το Χριστό, δε θα είχαμε εμείς διδαχθεί να τον δοξολογούμε μ' αυτό τον τρόπο. Ώστε με την απουσία του μας ποδηγέτησε προς την αλήθεια κι όταν ήρθε σταθεροποίησε την πίστη μας».

Ο Θωμάς, λοιπόν, μέσα από την επίμονη άρνησή του να δεχθεί ότι ο Διδάσκαλός του Αναστήθηκε, και μάλιστα για τη διάλυση και της πιο μικρής αμφιβολίας του, ότι θα έπρεπε να δει με τα μάτια του τις πληγές από τα καρφιά και να βάλει το χέρι στη λογχισμένη πλευρά, ζει ένα δράμα για οχτώ ημέρες. Σ' αυτό το χρονικό διάστημα παλεύει ανάμεσα στην αμφιβολία και την πίστη. Σ' αυτό το μαρτύριο των οκτώ ημερών φαίνεται ότι η ζυγαριά έκλινε προς την πλευρά της πίστης. Έτσι, με τη νέα εμφάνιση του Ιησού, και ιδιαίτερα με την προτροπή «φέρε τον δάκτυλόν σου ώδε και ίδε τας χείρας μου, και φέρε την χείρα σου και βάλε εις την πλευράν μου, και μη γίνου άπιστος, αλλά πιστός», ο Θωμάς αντέδρασε με τη θαυμαστή ομολογία: «ο Κύριός μου και ο Θεός μου». Ω Κύριε και Θεέ μου. Πιστεύω στην οικονομία και τη συγκατάβασή σου. Και όχι απλά πιστεύω στην Ανάστασή σου, αλλά αναγνωρίζω ότι Εσύ είσαι ο Κύριός μου και ο Θεός μου.

Η ομολογία του Θωμά ξεπερνά την ομολογία του Ναθανάηλ ο οποίος είχε πει: «Ραββί συ ει ο Υιός του Θεού, συ ει ο βασιλεύς του Ισραήλ» (Ιωάν. α' 49). Η ομολογία του Θωμά εκφράζει μια από τις σημαντικότερες αλήθειες του Χριστιανισμού, που είναι η πίστη στη θεότητα του Ιησού και την οποία επιβεβαιώνει και ο Ευαγγελιστής Ιωάννης, λέγοντας στην αρχή του Ευαγγελίου «και Θεός ην ο λόγος» (Ιωάν. α' 1).

Ιδιαίτερα σημαντική η ομολογία του Θωμά γιατί προέρχεται από δύσπιστα χείλη στα οποία προσφέρθηκαν όλες οι αποδείξεις που ζητούσαν. Αυτή την ομολογία οφείλουμε να εκφράζουμε κι εμείς για το Χριστό. Ότι δηλαδή είναι ο Θεός μας που έγινε άνθρωπος για τη δική μας σωτηρία και όχι άνθρωπος που έγινε Θεός.

Αδελφοί μου, μεγάλη η δύναμη της πίστης. Η πίστη ανυψώνει τον άνθρωπο στον ουρανό και τον κάνει να βλέπει ξεκάθαρα όχι μόνο τα ορατά, αλλά και τα αόρατα. Για τούτο λέει σήμερα ο Κύριος στο Θωμά: «Ότι εώρακάς με πεπίστευκας· μακάριοι οι μη ιδόντες και πιστεύσαντες». Πείστηκες επειδή με είδες με τα μάτια σου. Μακάριοι εκείνοι που χωρίς να με έχουν δει πιστεύουν. Ιδιαίτερα σημαντική η προτροπή του Κυρίου και για μας σήμερα. Αν θέλουμε να προβάλλει μέσα μας η ανάσταση, θα πρέπει να μας διακρίνει η βαθιά και ξεκάθαρη πίστη που θα μας συνδέσει προσωπικά με το Χριστό. Αν αναζητούμε την πληρότητα, αυτή βρίσκεται στη συνειδητή ομολογία στο πρόσωπο του Ιησού: «Εσύ είσαι ο Κύριος και ο Θεός μου». Ας αναζητήσουμε αυτή την πληρότητα. Αμήν.

Θεόδωρος Αντωνιάδης

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΜΥΡΟΦΟΡΩΝ

Απόστολος: Α΄ Καθ Ιωάν. α΄ 1 – 7

Ευαγγέλιο: Μάρκ. ιε΄ 43 – ιστ΄ 8

8 Μαΐου 2011

«Ελθών Ιωσήφ ο από Αριμαθαίας ... τολμήσας εισήλθε προς Πιλάτον και ητήσατο το σώμα του Ιησού» (Μάρκ. ιε΄ 43).

Τιμώντας διαχρονικά κάποια πρόσωπα, σημαίνει ότι αναγνωρίζουμε την προσφορά τους. Σημαίνει ακόμα ότι αποδεχόμαστε τη διδασκαλία τους και τέλος δεσμευόμαστε να τους μιμηθούμε. Τα πρόσωπα που τιμούμε σήμερα ήταν αυτόπτες μάρτυρες της παρουσίας «του λόγου της ζωής», κατά το σημερινό «Απόστολο». Αυτοί «είσαν, άκουσαν και εψηλάφησαν τη ζωή όπως αυτή φανερώθηκε στο πρόσωπο του Χριστού». Αυτοί έγιναν κοινωνοί και συμμετοχοί αυτής της χαράς της κοινωνίας με τον Πατέρα και τον Υιό και αργότερα με το Άγιο Πνεύμα. Αυτής δε της «κοινωνίας» θέλουν να μας καταστήσουν κοινωνούς και εμάς, για να είναι και η δική μας χαρά ολοκληρωμένη.

Κατά τη σημερινή Κυριακή των Μυροφόρων τιμούμε τα «μυροφόρα» πρόσωπα, άντρες και γυναίκες, όπως τον Ιωσήφ από την Αριμαθαία και το Νικόδημο, καθώς και τις γυναίκες, Μαρία τη Μαγδαληνή, τη Μαρία τη μητέρα του Ιακώβου και τη Σαλώμη. Τέλος, τιμούμε σήμερα, 8 Μαΐου, και τη μνήμη του Ευαγγελιστού Ιωάννου. Όλοι τους, άντρες και γυναίκες, οδήγησαν τη φύση μας στην καταξίωση, ξεπερνώντας τα όρια του «φύλου». Όλοι τους επιβεβαίωσαν τη βασική διδασκαλία του Χριστιανισμού, ότι «ουκ ένι άρσεν και θήλυ» (Γαλ. γ΄ 28) και ότι όλοι είναι «κληρονόμοι της ζωής», η οποία προσφέρθηκε ξανά στους ανθρώπους δια του θανάτου και της Αναστάσεως του Χριστού.

Όλοι τους επιβεβαίωσαν με τις πράξεις τους ότι η ισότητα ανδρός και γυναικός δεν είναι ούτε ευκαιριακό σύνθημα, αλλά ούτε και μαθηματική πράξη. Η ισότητα είναι τρόπος ζωής που πηγάζει από την ένωση του ανθρώπου με την πηγή της ζωής, το Θεό. Η ισότητα είναι στάση ζωής απέναντι σε καταστάσεις, απέναντι στους ανθρώπους και τέλος στάση ζωής απέναντι στο Θεό.

Τόσο στο σημερινό «Απόστολο», που είναι από την πρώτη καθολική επιστολή του Ευαγγελιστού Ιωάννου, όσο και στο Ευαγγέλιο του Μάρκου, καταγράφονται οι «μαγικές» λέξεις που οδήγησαν σ΄ αυτή τη στάση ζωής όλα τα πρόσωπα που τιμούμε σήμερα. Λέξεις όπως, «ακηκόαμεν», «εωράκαμεν», «εθεασάμεθα» και «αι χείρες ημών εψηλάφησαν», και που ακούσαμε στο σημερινό «Απόστολο». Λέξεις που αποτελούν όχι απλά μαρτυρία, αλλά βεβαιότητα η αίσθηση της παρουσίας της αιώνιας ζωής, καθώς και της συμμετοχής σ΄ αυτήν.

Αυτή ακριβώς η βιωματική ζωή τους οδήγησε σε τολμηρές αποφάσεις, που είχαν σαν αποτέλεσμα να γίνουν συμμετοχοί της κοινωνίας με το Θεό. Οι λέξεις «τολμήσας» και «εδωρήσατο», του σημερινού Ευαγγελίου, εκφράζουν όλο το δυναμισμό της πίστεως, αλλά και τη χαρά της δικαίωσης, κατ΄ αρχάς με την παράδοση του σώματος του Ιησού από τον Πιλάτο και στη συνέχεια με το να ακούσουν το χαρμόσυνο μήνυμα της Αναστάσεως του Ιησού. «Μη εκθαμβείσθε», τους είπε ο Άγγελος και συνέχισε: «Ιησούν ζητείτε τον Ναζαρηνόν τον εσταυρωμένον· ηγέρθη, ουκ έστιν ώδε· ίδε ο τόπος όπου έθηκαν αυτόν». Μην τρομάζετε. Ψάχνετε για τον Ιησού από τη Ναζαρέτ, το σταυρωμένο. Αναστήθηκε. Δεν είναι εδώ. Να και το μέρος όπου τον είχαν βάλει.

Η πίστη στο πρόσωπο του Ιησού τους έκαμε όλους να πάρουν, για τα δεδομένα των ημερών, τολμηρές αποφάσεις. Ο Ιωάννης, του οποίου τιμούμε σήμερα τη μνήμη, παρευρίσκετο στη δίκη του Ιησού, άκουσε με τα ίδια του τα αυτιά την καταδίκη του Διδασκάλου του και τέλος ήταν ο μοναδικός από τους δώδεκα Μαθητές που παρακολούθησε τη σταύρωση του Ιησού. Μέσα από αυτή την οδυνηρή εμπειρία μπόρεσε, σαν αυτόπτης μάρτυρας, να μας αποκαλύψει αυτά που ακούσαμε στο σημερινό «Απόστολο»: «Όταν η ζωή φανερώθηκε, την είδαμε με τα μάτια μας. καταθέτουμε, λοιπόν, τη μαρτυρία μας και σας μιλάμε για την αιώνια ζωή που ήταν με τον Πατέρα, φανερώθηκε

όμως σ' εμάς. Αυτό που είδαμε κι ακούσαμε το αναγγέλλουμε και σ' εσάς, για να συμμετάσχετε κι εσείς μ' εμάς, στην ίδια κοινωνία, που είναι η κοινωνία με τον Πατέρα και τον Υιό του τον Ιησού Χριστό. Κι αυτά σας τα γράφουμε για να είναι ολοκληρωμένη η χαρά σας».

Τόλμησε ο Ιωάννης. Τόλμησαν και ο Ιωσήφ με το Νικόδημο καθώς και οι Μυροφόρες γυναίκες. Τόλμησαν και αντιπαρατάχθηκαν, τόσο με τους θρησκευτικούς και πολιτικούς άρχοντες, όσο και με τον Ιουδαϊκό λαό. Τόλμησαν, ξεπερνώντας φόβο και υπολογισμούς. Τόλμησαν, παίρνοντας το δρόμο της ελευθερίας, αφού προηγουμένως ξεπέρασαν και τον ίδιο τον εαυτό τους. Πήραν το δρόμο της ελευθερίας, ένα δρόμο που κατά τον ποιητή «θέλει αρετήν και τόλμη». Τόλμησε ο Ιωσήφ από την Αριμαθαία. Παραμέρισε το φόβο και ζήτησε από τον Πιλάτο το σώμα του Ιησού, μαζί δε με τον Νικόδημο το έθαψαν σε λαξευμένο βράχο. Τόλμησαν και νίκησαν. Τόλμησαν την ώρα που οι μαθητές του, εκτός του Ιωάννη, τον είχαν προδώσει, αρνηθεί και εγκαταλείψει. Τόλμησαν κυριαρχημένοι από την αγάπη. Και η τόλμη αυτή τους δικαίωσε, γιατί ο Πιλάτος «εδωρήσατο το σώμα τω Ιωσήφ».

Αυτή την τόλμη, κι αυτή την αγάπη διακρίνουμε και στις μυροφόρες που ξεπέρασαν «τον φόβον των Ιουδαίων», ξεπέρασαν το φόβο της παρουσίας των Ρωμαίων στρατιωτών και τέλος ξεπέρασαν το φόβο της απομάκρυνσης του λίθου από την είσοδο του τάφου. Και οι τρεις τους απέδειξαν ότι δεν υπάρχει «ασθενές» και «ισχυρό» φύλο, αλλά αντίστοιχη αδυναμία, ή δύναμη της ψυχής. Και όλα τα πρόσωπα που τιμούμε σήμερα είχαν αυτή την ψυχική δύναμη, χάρις στην οποία θυσίασαν το ατομικό συμφέρον και υπερασπίστηκαν με αποφασιστικότητα την πίστη τους. γιατί, το πνεύμα που μας έδωσε ο Θεός, είναι πνεύμα δύναμης και αγάπης και όχι πνεύμα δειλίας.

Σήμερα, περισσότερο παρά ποτέ, χρειαζόμαστε, αδελφοί μου, αυτό το πνεύμα της δύναμης της πίστεως και της ηθικής που θα προτάξουμε στον επιχειρούμενο αποχρωματισμό μας ως Χριστιανών. Ο μεγαλύτερος κίνδυνος βρίσκεται στο δικό μας συμβιβασμό, ή τη δική μας αδιαφορία. Σε εποχές δύσκολες ή εύκολες χρειάζεται μια δυναμική στους Χριστιανούς που θα προβάλουν τη δύναμη της πίστεως μέσα από τη ζωή και τη συμπεριφορά τους. στο χώρο της πίστεως δεν υπάρχει χώρος για συμβιβασμούς ή λιποταξίες. Αν θεωρηθεί ότι η Χριστιανική ζωή είναι σταυρική, αφού, όπως προέτρεψε και ο ίδιος ο Κύριος ότι «όποιος θέλει να με ακολουθήσει, ας απαρνηθεί τον εαυτό του, ας σηκώσει το σταυρό του και ας με ακολουθήσει» (Ματθ. 1στ' 24), τότε, να ξέρουμε ότι όσοι βρίσκονται στο σταυρό δεν κατεβαίνουν από μόνοι τους. Μένουν εκεί, όπως έκανε και ο Χριστός. Μένουν στις επάλξεις του αγώνα, όπως έκαναν όλα τα πρόσωπα που τιμούμε σήμερα και μέσα από την τόλμη τους γίνονται οι ζωντανοί μάρτυρες της πίστεως και της αγάπης προς το Θεό. Ας τους μιμηθούμε. Αμήν.

Θεόδωρος Αντωνιάδης

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΠΑΡΑΛΥΤΟΥ

Απόστολος: Πράξ. θ' 32 - 42

Ευαγγέλιο: Ιωαν. ε' 1 – 15

15 Μαΐου 2011

Τρία θαύματα μας παρουσιάζουν τα σημερινά αναγνώσματα που ακούσαμε. Δύο παραλυτικοί θεραπεύονται, ο ένας από τον Ιησού. Μας το αναφέρει ο ευαγγελιστής Ιωάννης. Ο άλλος θεραπεύεται από τον απόστολο Πέτρο. Αξιόλογη είναι η ανάσταση της Ταβιθά, από τον Πέτρο, που όπως σημειώνεται στις Πράξεις, *«ην πλήρης αγαθών έργων και ελεημοσυνών»*, αλλά και πολύ αγαπητή από το πλήθος των πιστών. Πολύ σημαντικά και τα τρία αυτά θαύματα, που μας διέσωσαν οι συγγραφείς της Αγίας Γραφής. Ενώ φανερώνουν την γνωστή σε μας δύναμη που έχει ο Κύριός μας, να χαρίζει την σωματική και ψυχική υγεία σ' όσους με πίστη την ζητούν, δείχνουν επιπλέον και την δυνατότητα που έχουν και οι πιστοί να θαυματοποιούν, στο όνομά Του και με την βοήθειά Του. Αυτό όπως που ιδιαίτερα προσέχουμε, στην ευαγγελική περικοπή, είναι ο λόγος που απευθύνει ο Κύριος στον πρώην παραλυτικό: *«Ίδε υγιής γέγονας. Μηκέτι αμάρτανε, ίνα μη χειρόν σοί τι γένηται»*

Η χαρά που ένοιωσε ο παραλυτικός όταν θεραπεύτηκε δεν τον άφησε να σκεφτεί, εκείνη τη στιγμή, και να ευχαριστήσει Αυτόν που του χάρισε την υγεία. Μια ολόκληρη ζωή, καθηλωμένος μπροστά στην κολυμβήθρα, περίμενε αυτό, που είναι πλέον γεγονός. Μόνον όταν τελικά συνειδητοποίησε πως σε μια στιγμή άλλαξε η ζωή του, μετά πολλές αναζητήσεις, βρίσκει τον Ιησού προφανώς για να Τον ευχαριστήσει για τη σωματική του αποκατάσταση. Έκπληκτος, ωστόσο, ακούει τον Κύριο να του λέγει: Βλέπεις, είσαι τώρα υγιής. Και επειδή δεν του χάρισε μόνο τη σωματική υγεία αλλά τον απάλλαξε και από τις αμαρτίες του, συνεχίζει: Πρόσεξε λοιπόν να μην αμαρτάνεις πλέον, για να μην πάθεις κάτι χειρότερο από την αναπηρία που είχες πριν. Συνήθως, αγαπητοί μου αδελφοί, χαρακτηρίζουμε την αμαρτωλή και έκλυτη ζωή, ως ηθική παραλυσία. Και είναι, γιατί δεν αφήνουμε τη συνείδησή μας να αντιδράσει στα λάθη και τις αμαρτίες μας. Θεωρούμε ηθικά και πνευματικά παράλυτο, δηλαδή ανάπηρο, ηθικά ανήμπορο, τον άνθρωπο που είναι έκλυτος στην αμαρτία, την παρανομία, την ανηθικότητα.

Ο Κύριος γνώριζε την προηγούμενη ζωή του παραλυτικού και γι' αυτό του συνιστά να φροντίσει, από δω και πέρα, να αποφεύγει την αμαρτία. Να

αποφεύγει την αμαρτία που μπορεί να τον οδηγήσει σε χειρότερες καταστάσεις. Συνέπειες που ασφαλώς θα επηρεάσουν κυρίως την ψυχή του, που είναι ό,τι πολυτιμότερο διαθέτει ο άνθρωπος, αλλά και την σωματική του υγεία και αρτιότητα. Την ειρήνη της ψυχής του. Είναι γνωστό και παρατηρημένο από την προσωπική μας πείρα πόσο άσχημα νοιώθουμε όταν κάνουμε κάποιο λάθος, όταν ενοχλήσουμε ή αδικήσουμε κάποιον, όταν παραβούμε τον νόμο του Θεού. Χάνουμε το κέφι μας, ή και τον ύπνο μας. Συμπεριφερόμαστε δύστροπα στους δικούς μας και σε άλλους με τους οποίους έχουμε σχέσεις. Γινόμαστε απρόσεχτοι και κάνουμε λάθη. Δυσκολεύουμε γενικά τη ζωή μας με αποτέλεσμα να διαταράσσεται και η ψυχική μας ηρεμία και η ομαλή αντιμετώπιση των καθημερινών μας προβλημάτων. Είναι βέβαια πρώτα απ' όλα, καθήκον μας να ακολουθούμε τον νόμο του Θεού στη ζωή μας, αλλά δεν μπορεί να μας αφήνουν αδιάφορους τα γενικότερα επακόλουθα στην ζωή μας.

«*Μηκέτι αμάρτανε*» θα επαναλάβει ο Κύριος, «*ίνα μη χείρόν σοί τι γένηται*». Πολλά τα ευεργετήματα που δεχόμαστε συνεχώς στη ζωή μας. Πολλά είναι εκείνα που ούτε τα υπολογίζουμε, θεωρώντας τα δεδομένα. Σκεφτήκαμε ποτέ, να συνέβαινε κάποια στιγμή να μην μπορούμε να αναπνεύσουμε ή να μην υπάρχει αέρας. Να χαθεί το φως του ήλιου, το νερό που πίνουμε. Να σταματήσουν οι διάφορες λειτουργίες του σώματος και της ψυχής μας; Δεδομένα, όλα αυτά. Καθημερινές πραγματικότητες για όλους μας. Φυσικές συνέπειες και φαινόμενα καθορισμένα τα θεωρούμε. Κι όμως Κάποιος τα δημιούργησε, τα επέτρεψε να υπάρχουν, να τα χρησιμοποιούμε ως όργανα ύπαρξης. Αλλά μας δίνει ακόμη η Εκκλησία μας και την δυνατότητα να καθαρίσουμε την ψυχή μας από την αμαρτία, ώστε απελευθερωμένοι από τις συνέπειές της, να απολαμβάνουμε τα δώρα της πρόσκαιρης αλλά ευτυχισμένης επίγειας ζωής. Γιατί ο Θεός θέλει τα δημιουργήματά Του να απολαμβάνουν τα αγαθά της ζωής που μας χάρισε.

Δ.Γ.Σ.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΣΑΜΑΡΕΙΤΙΔΟΣ

Απόστολος: Πραξ. ια´ 19-30

Ευαγγέλιο: Ιωαν. δ´ 5-42

22 Μαΐου 2011

«Και έδωκεν αν σοι ύδωρ ζων»

Ο Ιησούς Χριστός έφθασε στα μέρη της Σαμάρειας. Έξω από το χωριό Συχάρ κάθισε σε ένα πηγάδι, ενώ οι μαθητές Του πήγαν στο χωριό να αγοράσουν τρόφιμα. Εκεί συνάντησε ο Κύριος μια γυναίκα Σαμαρείτισσα που ήρθε να πάρει νερό και βρήκε την ευκαιρία να της μιλήσει για το άλλο εκείνο νερό, που δροσίζει και καθαρίζει τις ψυχές. Της μίλησε για την Θεία Χάρη, παίρνοντας σαν παράδειγμα το νερό του πηγαδιού. Και ποια σχέση μπορεί να έχει το νερό με την Χάρη του Θεού; Δεν έχει σχέση, αλλά έχει ομοιότητες και διαφορές που μας διευκολύνουν να καταλάβουμε τις ιδιότητες και τα χαρίσματα της θείας Χάριτος.

Το νερό καθαρίζει, βγάζει και διώχνει κάθε ακαθαρσία. Η Θεία Χάρις διώχνει από τις ψυχές την αμαρτία και τις καθαρίζει και τις κάνει λευκότερες από το χιόνι. Το νερό είναι απαραίτητο για την ζωή των ανθρώπων, των ζώων, των φυτών και όλης της φύσεως. Χωρίς νερό δεν υπάρχει ζωή, αλλά και χωρίς την Χάρη του Θεού δεν υπάρχει πνευματική ζωή και σωτηρία. Το νερό διώχνει τη δίψα του σώματος που είναι τόσο βασανιστική και τόσο επικίνδυνη, ώστε περισσότερο αντέχει ο άνθρωπος από στέρηση τροφής και ολιγότερο από έλλειψη νερού.

Το νερό κάνει τους σπόρους να μαλακώνουν στην γη και να φυτρώνουν και να δίνουν ζωή στον άνθρωπο και η θεία Χάρις κάνει να φυτρώνουν στην ψυχή οι αρετές, που δίνουν χαρά στον άνθρωπο και ευλογία στην κοινωνία. Το νερό σβήνει τη φωτιά, όπως και η θεία Χάρις σβήνει τις φωτιές των παθών, που καίνε και καταστρέφουν ψυχές και σώματα.

Το νερό παίρνει το σχήμα του δοχείου στο οποίο το βάζουμε, όπως το βλέπουμε και παγωμένο που παίρνει διάφορα σχήματα. Αλλά και η Θεία Χάρις αλλάζει μορφή ανάλογα με τις ανάγκες του ανθρώπου. Στον ένα εμφανίζεται σαν συγχώρεση αμαρτιών, στον άλλο σαν φωτισμός του Θεού, σε άλλο ευσπλαχνία και μακροθυμία του Θεού. Η ίδια Θεία Χάρις διαφορετικά εμφανίζεται κατά την ώρα του Βαπτίσματος, διαφορετικά κατά την ώρα της χειροτονίας, διαφορετικά κατά την ώρα του γάμου και ιδιαίτερος κατά την ώρα της Θείας Λειτουργίας.

Και όπως ο Θεός βρέχει «επι δικαίους και αδίκους», δίδει και την χάρη Του σε όλους. Για τούτο γράφει και ο απόστολος Παύλος «ενί εκάστω ημών εδόθη η χάρις κατά το μέτρον της δωρεάς του Χριστού». Και η ποικιλία των εκδηλώσεων της Θείας Χάριτος φανερώνει την αγάπη του Θεού που θέλει όλους να τους βοηθήσει, όλους να τους σώσει.

Αλλά υπάρχουν και διαφορές· και μια ουσιώδης διαφορά είναι αυτή την οποία επισημαίνει ο Κύριος, όπως ακούσαμε σήμερα στο Ευαγγέλιο. Είπε στην Σαμαρείτισσα: «Πας ο πίνων εκ του ύδατος τούτου διψήσει πάλιν· ος δ' αν πίνη εκ του ύδατος ου εγώ δώσω αυτώ, ου μη διψήσῃ εις τον αιώνα». Το φυσικό νερό, όσο κι αν πιεις θα ξαναδιψάσεις, αλλά αυτός που θα ξεδιψάσει την ψυχή του με την Θεία Χάρη δεν πρόκειται να ξαναδιψάσει στον αιώνα. Το ένα φυσικό, υλικό, προσωρινό, το άλλο θεϊκό, πνευματικό, αιώνιο. Δίκαια είχε να πει η Σαμαρείτισσα, «Κύρια δος μου αυτό το νερό, για να μην έρχομαι κάθε τόσο στο πηγάδι και κοπιάζω».

«Κύριε, δος μοι το ύδωρ, το ύδωρ της Θείας Χάριτος», θέλουμε να πούμε και εμείς, παρακαλώντας τον Κύριο να μας το δώσει. Και όμως, μας το έχει δώσει το ύδωρ της ζωής ο Κύριος. Το έχουμε στην διάθεση μας. Υπάρχει άφθονο νερό στο φρέαρ, στο πηγάδι που λέγεται Εκκλησία.

Πηγή της Θείας Χάριτος είναι ο Σταυρός του Χριστού. Και άντλημα, με το οποίο μπορούμε να πάρουμε το νερό αυτό της Θείας Χάριτος, είναι το κάθε Μυστήριο της Εκκλησίας. Το Βάπτισμα, το Χρίσμα, η Θεία Κοινωνία, η Εξομολόγηση, η Ιεροσύνη, ο Γάμος, το Ευχέλαιο. Αλλά και η προσευχή και η μελέτη του λόγου του Θεού και η νηστεία και η τήρηση των εντολών του Θεού και μάλιστα της αγάπης, της ταπεινώσεως, της πραότητας, της συγχωρήσεως των άλλων, διευκολύνουν να έλθει η Χάρις του Θεού στην ψυχή μας. Η Χάρις του θεού ανέδειξε αυτήν την Σαμαρείτισσα Αγία της Εκκλησίας μας. Είναι η Αγία Φωτεινή, την οποία εορτάζουμε την 26^η Φεβρουαρίου.

Αλλά και όλο το χωριό εκείνο της Σαμαρείας ξεδίψασε με την Χάρι του Θεού. Έτρεξαν και είδαν και γνώρισαν τον Ιησού Χριστό. Και δήλωσαν ότι πιστεύουν όχι γιατί τους μίλησε η συγχωριανή τους Σαμαρείτισσα, αλλά γιατί οι ίδιοι, όπως είπαν, άκουσαν τον Ιησού, τον είδαν και πίστεψαν: «αυτοί γαρ ακηκόαμεν, και οίδαμεν ότι ούτος εστιν αληθώς ο σωτήρ του κόσμου, ο Χριστός» και παρακάλεσαν τον Κύριο να μείνει στο χωριό τους και ο Κύριος δέχθηκε «και έμεινεν εκεί δύο ημέρας». Από εμάς εξαρτάτε να ζητήσουμε το νερό της Θείας Χάριτος να καθαρίσει και να ξεδιψάσει την ψυχή μας. Το φρέαρ της Εκκλησίας είναι πάντοτε στην διάθεση μας.

Γιώργος Σαββίδης

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΤΥΦΛΟΥ

Απόστολος: Πράξ. στ´16 – 34

Ευαγγέλιο: Ιωάν. θ´1 – 38

29 Μαΐου 2011

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ

Του Μητροπολίτη Πάφου Γεωργίου για τη διεξαγωγή εράνου υπέρ των τυφλών.

Τέκνα εν Κυρίω αγαπητά,

Το φως είναι από τις μεγαλύτερες ευεργεσίες του Θεού προς τον άνθρωπο. Η δημιουργική προσταγή του Θεού «γεννηθήτω φως» έφερε σε τάξη τη δημιουργία κι έδωσε τις προϋποθέσεις, τόσο για τη φυσική ζωή, όσο και για τον ανθρώπινο πολιτισμό.

Και πράγματι! Χωρίς φως δεν μπορεί να υπάρξει ζωή, γιατί δεν μπορεί να υπάρξει φωτοσύνθεση, ούτε και, επομένως, οξυγόνο. Μα, έστω κι αν υπήρχε οξυγόνο με άλλο τρόπο, χωρίς το φως δεν θα μπορούσαν να γραφούν και να διαβαστούν βιβλία, δεν θα μπορούσαν να υπάρξουν σχολεία και πανεπιστήμια, δεν θα μπορούσε να υπάρξει πνευματική ζωή.

Ως εκ τούτου η όραση θεωρήθηκε ως ανεκτίμητος θησαυρός για τον άνθρωπο. Μπορεί μ' αυτήν ο άνθρωπος όχι απλώς να απολαμβάνει τη θέα του κόσμου τούτου, αλλά και να εργάζεται και να δημιουργεί. Αντίθετα η στέρηση της θεωρήθηκε ανέκαθεν μια μεγάλη έλλειψη για τον άνθρωπο. Γι' αυτό κι όσοι είχαν στερηθεί το φως τους ετύγγχαναν πάντοτε της συμπάθειας των άλλων ανθρώπων. Όπως ακριβώς συνέβη και με τον εκ γενετής τυφλό της σημερινής ευαγγελικής περικοπής. Αυτός δεν προκαλεί μόνο την συμπάθεια των ανθρώπων που τον ελεούν, αλλά και των Αποστόλων, που προβληματίζονται για το ποιος φταίει για να γεννηθεί τυφλός.

Όσο κι αν η τύφλωση είναι μια σοβαρή έλλειψη, που προκαλεί μεγάλη θλίψη στον άνθρωπο, αυτή εντάσσεται μέσα στο σχέδιο του Θεού για τη σωτηρία του καθενός μας. Κάποιοι συναντούν στη ζωή τους φτώχεια, άλλοι ανίατες ασθένειες, άλλοι πολλά άλλα. Ως παιδαγωγία από το Θεό μερικοί συναντούν την τύφλωση. Δεν είναι όμως τούτο το μεγαλύτερο κακό. Για ένα πιστό τούτο δεν θεωρείται καν κακό. Κακό, και μάλιστα μέγιστο κακό, είναι η ψυχική τύφλωση. Το να είναι κανείς ψυχικά τυφλός, «σκοτεινός περί το φως» του Χριστού. Λέει χαρακτηριστικά ο άγιος Συμεών ο Νέος Θεολόγος: «Εάν το σώμα τυφλωθή υπό της ψυχής κινείται. Η ψυχή δε τυφλωθείσα, ποίαν κίνησιν ευρήσει;»

Ο Χριστός, κατά την επίγεια παρουσία του, χρησιμοποίησε τους όρους «φως» και «σκότος» με αυτή την μεταφορική έννοια. Πριν τη σημερινή θεραπεία διακήρυξε: «Όταν εν τω κόσμω ω, φως ειμί του κόσμου», εννοώντας το πνευματικό φως, αυτό που σχετίζεται με τους ψυχικούς οφθαλμούς. Και σ' άλλη περίπτωση διαβεβαιώνει: «Ο ακολουθών εμοί ου μη περιπατήσει εν τη σκοτία αλλ' έξει το φως της ζωής». Κι αλλού, πάλιν, αποκάλυψε το σκοπό της έλευσής του στον κόσμο: « Εγώ φως εις τον κόσμον ελήλυθα, ίνα πας ο πιστεύων εις εμέ εν τη σκοτία μη μείνη». Ήλθα, λέει ο Χριστός, για να φέρω τον θείο φωτισμό, ώστε κάθε ένας, που θα πιστεύει σ' εμένα, να μην παραμείνει στο σκοτάδι του σατανά.

Ο Προφήτης Ησαΐας μιλώντας για τον Μεσσία λέει ότι έργο Του θα ήταν «κηρύξαι αιχμαλώτους άφεσιν και τυφλοίς ανάβλεψιν», δηλ να κηρύξει στους αιχμαλώτους απελευθέρωση και στους τυφλούς ανάβλεψη. Η ανάβλεψη θα παρέχεται διά του κηρύγματος κι είναι πρόδηλο ότι αναφέρεται στη διάνοιξη των ψυχικών οφθαλμών. Και ψες, στον εσπερινό, η υμνολογία μας ανεφέρθη στο Χριστό ως «το ανέσπερο φως, το επί τέλει των αιώνων ως εν εσόπτρω διά σαρκός λάμπαν τω κόσμω και μέχρις Άδου κατελθόν και το εκείσε σκότος λύσαν». Είναι προφανές ότι το φως, που διαλύει τα σκοτάδια του Άδου, δεν είναι το αισθητό φως αλλά το θεϊκό.

Ο σημερινός τυφλός εκ γενετής, απέκτησε με το θαύμα του Χριστού, πρώτιστα το θείο φωτισμό, που ήταν και μεγαλύτερη ευεργεσία από την σωματική όραση. Γι' αυτό και τον βλέπουμε να υπερασπίζεται με πάθος τη θεότητα του Χριστού μπροστά στους Φαρισαίους. Εκείνοι τον περιφρονούν σκαιότατα. Του λεν ξεδιάντροπα, ότι γεννήθηκε ολόκληρος μέσα

στην αμαρτία κι όμως, επιμένει στη θεότητα του Χριστού: «Ει μη ην ούτος παρά Θεού, ουκ ηδύνατο ποιείν ουδέν». Τον έβγαλαν έξω, κι όμως επιμένει στις θέσεις του. Αποκορύφωμα ήταν η ομολογία του στην ερώτηση του Χριστού εάν πιστεύει εις τον Υιό του Θεού. «Πιστεύω Κύριε. Και προσεκύνησεν αυτόν».

Τι ωφέλησε τους Φαρισαίους η φυσική όραση; Έβλεπαν και το Χριστό και τα θαύματά Του κι όμως απιστούσαν. Ζητούσαν να διαστρεβλώσουν κάθε του λόγο και κάθε του ενέργεια. Εφαρμόστηκε έτσι στο πρόσωπο τους το ψαλμικό «οφθαλμούς έχουσι και ουκ όψονται». Έχουν μάτια αλλά δεν μπορούν να δουν.

Τέκνα εν Κυρίω αγαπητά,

Χαρακτηριστικό των ανθρώπων με τον θείο φωτισμό είναι και η συμπάθεια κι η αλληλεγγύη προς τους έχοντας ανάγκη. Κατανοούν πλήρως πως, αφού όλοι είμαστε ενιαίο σύνολο, ως μέλη του Σώματος του Χριστού, δεν είναι δυνατόν κάποιοι να πάσχουν κι αυτοί να μένουν αδιάφοροι. Μπορεί η σωματική τύφλωση να μην συνιστά πνευματικό μειονέκτημα για τους τυφλούς. Είναι όμως μια αναπηρία, για την αντιμετώπιση της οποίας απαιτούνται αυξημένες δαπάνες και ως εκ τούτου χρειάζονται και τη δική μας βοήθεια.

Καλούμαστε κι εμείς, σήμερα που διεξάγεται ο καθιερωμένος έρανος υπέρ των τυφλών, να συνεισφέρουμε κατά τη δυνατότητα μας. Όσοι μπορούν να συνεισφέρουν πολλά, ας το κάνουν. Εφαρμόζουν έτσι τη προτροπή του Απ. Παύλου: «το υμών περίσσευμα εις το εκείνο υστέρημα, ίνα γένηται ισότης». Όσοι αδυνατούν, ας προσφέρουν το «δίλεπτον της χήρας». Ο Χριστός, ως γνωστόν, επαίνεσε την μικρή αυτή προσφορά περισσότερο από τα μεγάλα ποσά άλλων, γιατί δινόταν από το υστέρημα.

Είμαστε σίγουροι ότι όλοι θα συμβάλετε με την εισφορά σας, όσο μπορείτε, στην απάμβλυνση των αναγκών αυτής της ομάδας των συνανθρώπων μας. Εύχομαι ο Θεός να ανταποδώσει στον καθένα πολλαπλάσια τις ευλογίες Του.

Μετ' ευχών

† Ο Πάφου Γεώργιος

Σημείωση: Το ποσόν που θα συγκεντρωθεί να παραδοθεί, με ευθύνη της Εκκλησιαστικής Επιτροπής, έναντι αποδείξεως, στην Ιερά Μητρόπολη Πάφου, ή στην Επισκοπή Αρσινόης μέχρι το Σάββατο 4 Ιουνίου 2011, απ' όπου θα σταλεί στον προορισμό του.

ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΕΣ ΚΑΙ ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ

ΠΑΝΙΕΡΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΠΑΦΟΥ κ.κ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ

Κυριακή	1 Μαΐου	:	ΑΓΙΟΣ ΘΩΜΑΣ
Τετάρτη	4 Μαΐου (Εσπερινός)	:	ΑΓΙΟΣ ΑΜΒΡΟΣΙΟΣ
Πέμπτη	5 Μαΐου	:	ΤΙΜΗ
Κυριακή	8 Μαΐου	:	ΕΜΠΙΑ
Τετάρτη	11 Μαΐου (Εσπερινός)	:	ΑΣΠΡΟΓΙΑ
Κυριακή	15 Μαΐου	:	ΠΟΤΑΜΙΟΥ
Παρασκευή	20 Μαΐου (Εσπερινός)	:	ΑΚΟΥΡΣΟΣ
Κυριακή	22 Μαΐου	:	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος
Κυριακή	29 Μαΐου	:	ΛΕΥΚΩΣΙΑ

ΘΕΟΦΙΛΕΣΤΑΤΟΥ ΧΩΡΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΡΣΙΝΟΗΣ κ. ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ

Κυριακή	1 Μαΐου	:	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Δημήτριος
Τετάρτη	4 Μαΐου (Εσπερινός)	:	ΕΛΕΔΙΩ
Κυριακή	8 Μαΐου	:	ΛΑΡΝΑΚΑ
Πέμπτη	12 Μαΐου	:	ΔΡΟΥΣΙΑ
Κυριακή	15 Μαΐου	:	ΛΕΥΚΩΣΙΑ
Κυριακή	22 Μαΐου	:	ΓΕΡΟΣΚΗΠΟΥ, Αγία Παρασκευή
Κυριακή	29 Μαΐου	:	ΠΑΝΩ ΑΚΟΥΡΔΑΛΙΑ

ΠΑΝΟΣΙΟΛΟΓΙΩΤΑΤΟΥ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ κ. ΤΥΧΙΚΟΥ

Κυριακή	1 Μαΐου	:	ΚΟΛΩΝΗ
Τετάρτη	4 Μαΐου (Εσπερινός)	:	ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΑΓΙΟΥ ΕΦΡΑΙΜ
Πέμπτη	5 Μαΐου	:	ΕΛΕΔΙΩ
Κυριακή	8 Μαΐου	:	ΠΑΦΟΣ, Παναγία
Παντάνασσα			
Τετάρτη	11 Μαΐου (Εσπερινός)	:	ΔΡΟΥΣΙΑ
Πέμπτη	12 Μαΐου	:	ΑΝΑΡΙΤΑ
Παρασκευή	20 Μαΐου	:	ΜΕΛΑΝΤΡΑ
Παρασκευή	20 Μαΐου (Εσπερινός)	:	ΤΣΑΔΑ
Σάββατο	21 Μαΐου	:	ΑΚΟΥΡΣΟΣ
Κυριακή	22 Μαΐου	:	ΣΑΛΑΜΙΟΥ
Τετάρτη	25 Μαΐου	:	ΑΓΙΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ
Κυριακή	29 Μαΐου	:	ΣΙΜΟΥ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΘΕΟΛΟΓΩΝ

ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ ΠΑΠΑΣΑΒΒΑ

Κυριακή 8 Μαΐου : ΜΕΣΟΓΗ

Κυριακή 22 Μαΐου : ΜΑΡΑΘΟΥΝΤΑ

ΗΡΟΔΟΤΟΣ ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ

Κυριακή 8 Μαΐου : ΑΡΜΟΥ

Κυριακή 15 Μαΐου : ΚΟΝΙΑ

Κυριακή 22 Μαΐου : ΜΕΣΑ ΧΩΡΙΟ

ΠΑΥΛΟΣ ΑΡΚΟΥ

Κυριακή 15 Μαΐου : ΧΟΛΕΤΡΙΑ

Κυριακή 22 Μαΐου : ΜΑΝΔΡΙΑ

Κυριακή 29 Μαΐου : ΤΡΕΜΙΘΟΥΣΑ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

ΜΗΠΤΣΙΟΥΝΗΣ

Κυριακή 8 Μαΐου : ΚΑΤΩ ΠΛΑΤΡΕΣ

Κυριακή 15 Μαΐου : ΠΕΝΤΑΛΙΑ

Κυριακή 22 Μαΐου : ΜΕΣΑΝΑ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΑΒΒΙΑΔΗΣ

Κυριακή 8 Μαΐου : ΑΧΕΛΕΙΑ

Κυριακή 22 Μαΐου : ΕΜΠΙΑ

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΚΑΣΚΑΝΗΣ

Κυριακή 15 Μαΐου : ΠΑΦΟΣ, Αγ. Δημήτριος

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΑΦΟΥ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ
ΚΗΡΥΓΜΑΤΩΝ

Το πρώτον Αποστολικόν κήρυγμα εις την Πάφον

Πράξ. ιγ, 6-12

ΙΟΥΝΙΟΣ 2011

ΕΤΟΣ ΛΒ΄

ΑΡ.372

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ (Α΄ Οικουμενικής Συνόδου)

Απόστολος: Πράξ. κ' 16 – 18, 28 – 36

Ευαγγέλιο: Ιωάν. ιζ' 1 – 13

5 Ιουνίου 2011

«Πάτερ άγιε, τήρησον αυτούς εν τω ονόματί σου ω δέδωκάς μοι, ίνα ώσιν εν καθώς και ημείς» (Ιωάν. ιζ' 11).

Δυο σοβαρούς κινδύνους αντιμετωπίζει η Χριστιανική θρησκεία δια μέσου των αιώνων. Πρώτον, τον κίνδυνο του πολέμου από τους εχθρούς της και δεύτερον, τον κίνδυνο του εσωτερικού διχασμού, είτε λόγω του εγωισμού, είτε λόγω της αλλοίωσης ή της παραχάραξης του περιεχομένου της διδασκαλίας της.

Τον πρώτο κίνδυνο, εκείνον του πολέμου και των διωγμών, τον αντιμετώπισε με επιτυχία μέσα από τη δύναμη της πίστεως, καθώς και το μαρτύριο του αίματος και τη μαρτυρία της ζωής των εκατομμυρίων μαρτύρων. Το δεύτερο κίνδυνο, εκείνο του διχασμού και της διαίρεσης, που είναι και ο σοβαρότερος, τον αντιμετώπισε μέσα από τις αποφάσεις των Οικουμενικών Συνόδων, που ερμήνευσαν σωστά τη διδασκαλία του Κυρίου.

Οι Πατέρες της Εκκλησίας, ως εντολοδόχοι του Αγίου Πνεύματος, αλλά και με το φωτισμό του Αγίου Πνεύματος, διατήρησαν αναλλοίωτη την πίστη, αντιμετωπίζοντας αποτελεσματικά τις κατά καιρούς αιρετικές διδασκαλίες. Όμως, παρά τη διαφύλαξη της πίστεως, δυστυχώς, δε διαφυλάχθηκε η ενότητα της Εκκλησίας. Η Εκκλησία εξακολουθεί να είναι διασπασμένη σε Ορθόδοξη, Ρωμαιοκαθολική και Προτεσταντική. Αυτή η διάσπαση δεν είχε επιπτώσεις μόνο στο περιεχόμενο της πίστεως, αλλά αλλοίωσε το ήθος, δηλαδή τον τρόπο ζωής και συμπεριφοράς των χριστιανών.

Είναι για τούτο που σήμερα και στις δύο περικοπές, της Αποστολικής και της Ευαγγελικής, δεσπάζει η διαφύλαξη της ενότητας των Χριστιανών, μέσα από τη διαφύλαξη της ενότητας της Πίστεως. Κατά τον Απόστολο Παύλο, ο κίνδυνος της διάσπασης δε θα προερχόταν μόνο από έξω, αλλά και μέσα από την Εκκλησία και μάλιστα από σημαντικά ηγετικά στελέχη. «Εγώ το ξέρω, είπε στους πρεσβυτέρους και τους επισκόπους της Εκκλησίας της Μικράς Ασίας, ότι μετά την αναχώρησή μου θα εισβάλουν σ' εσάς λύκοι άγριοι, που δε θα λυπηθούν το ποίμνιο. Ακόμα και από ανάμεσά σας θα βγουν πρόσωπα που θα διδάσκουν πλάνες, για να παρασύρουν τους πιστούς με το μέρος τους».

Ο κίνδυνος της διάσπασης της ενότητας της πίστεως και των πιστών είναι όχι μόνο ορατός αλλά και εξαιρετικά κρίσιμος. Για τούτο θα χρειαστεί η άμεση παρέμβαση του Θεού. Έτσι, βλέπουμε τον ίδιο τον Ιησού να ζητά την παρέμβαση του θεού Πατέρα για να διαφυλάξει αυτή την ενότητα των μαθητών του, μέσα από τον καθγιασμό, την καθιέρωση και το φωτισμό που δημιουργεί στις ψυχές των ανθρώπων η αναγεννητική δύναμη και η αλήθεια του λόγου του Θεού. «Αγιάσον αυτούς εν τη αληθεία σου· ο λόγος ο σος αλήθεια εστι». Αλλά και ο Απόστολος Παύλος, μπροστά στον κίνδυνο της καταστροφής της ενότητας της Εκκλησίας και των πιστών, υποδεικνύει σαν μέσο διεξόδου από την κρίση, την καταφυγή στο Θεό, μέσα από την προσευχή. Όπως ακούσαμε: «Θεις τα γόνατα αυτού συν πάσι αυτοίς προσήξατο».

Εναγώνια η προσευχή του Ιησού για τη διαφύλαξη της ενότητας των μαθητών και κατ' επέκταση των πιστών και της Εκκλησίας. Εναγώνια και η προσευχή του Αποστόλου Παύλου και των πρεσβυτέρων της Εκκλησίας. Εναγώνια, τέλος, παραμένει στη λατρεία της Εκκλησίας από τα πρώτα χρόνια η προσευχή για τη διαφύλαξη και τώρα για την επίτευξη αυτής της ενότητας. Είναι δε παράδοξο το γεγονός να παρατηρούμε ακόμα και στην εποχή μας να εκδηλώνεται αντίδραση στις προσπάθειες «υπέρ της των πάντων ενώσεως» από πρόσωπα που και εκ καθήκοντος εκφωνούν αυτή την προσευχή. Προβάλλουν τον υπερασπιστή των αληθειών της πίστεως και διδάσκουν πλάνες, δυστυχώς, και μέσα από

έντυπα μοναστηριακής κοινότητας, στα οποία ο πιστός μπορεί να διακρίνει μίσος και όχι αγάπη. Μια τέτοια στάση όμως τους φέρνει ή και μας φέρνει, σε αντίθεση με τη διδασκαλία του Ιησού ότι «κύριο γνώρισμα των μαθητών του θα είναι η αγάπη». «Εν τούτω γνώσονται πάντες ότι εμοί μαθηταί εστε, εάν αγάπην έχητε εν αλλήλοις» (Ιωάν. ιγ' 35).

Είναι ιδιαίτερα σημαντική η υπόδειξη του Αποστόλου Παύλου προς τα πρόσωπα που ασκούν ποιμαντικό έργο, ότι πρέπει να προσέχουν τόσο τον εαυτό τους, όσο και το ποίμνιό τους. γιατί το ποιμαντικό έργο στο χώρο της Εκκλησίας, έχει ανατεθεί σ' αυτούς από το Άγιο Πνεύμα. Για τούτο προτρέπει, αλλά και υπενθυμίζει ότι την Εκκλησία του Θεού ο Ιησούς την έκανε δική του με το αίμα του. «Προσέχετε, λοιπόν, τον εαυτό σας και όλο το ποίμνιο, στο οποίο το Πνεύμα το Άγιο σας έθεσε επισκόπους για να ποιμαίνετε την Εκκλησία του Κυρίου και Θεού, που την έκανε δική του με το αίμα του» (Πράξ. κ' 28).

Οι ποιμένες, λοιπόν, παίρνοντας την εντολή από το Άγιο Πνεύμα, φέρουν ευθύνη, τόσο απέναντι στον εαυτό τους, όσο και απέναντι στο ποίμνιό τους. Φέρουν ευθύνη να γνωρίσουν το Θεό, αλλά να αναγνωρίσουν οι άνθρωποι τον αληθινό Θεό, καθώς και εκείνον που έστειλε, τον Ιησού Χριστό. Και αυτή η αληθινή θεογνωσία, κατά τον Κύριο, ταυτίζεται με την αιώνια ζωή.

Ο Κύριος, μέσα από την αρχιερατική προσευχή, μας αποκαλύπτει σήμερα ότι ο Χριστός είναι «ομοούσιος» με τον Πατέρα, αφού, όπως είπε: «τα εμά πάντα σα εστι και τα σα εμά, και δεδόξασμαι εν αυτοίς». Αυτή την αλήθεια υπερασπίστηκαν οι 318 Πατέρες της πρώτης Οικουμενικής Συνόδου, καταπολεμώντας την αίρεση του Αρείου και διατυπώνοντας τα επτά πρώτα άρθρα του συμβόλου της Πίστεως και από τα οποία τα έξι αναφέρονται στο δεύτερο πρόσωπο της Αγίας Τριάδος. Ο Ιησούς Χριστός είναι Υιός του Θεού, Θεός αληθινός εκ Θεού αληθινού, γεννηθέντα ου ποιηθέντα, ομοούσιος με τον πατέρα και δημιουργός του κόσμου. Έγινε άνθρωπος εκ Πνεύματος Αγίου και Μαρίας της Παρθένου. Σταυρώθηκε, έπαθε, ετάφη και αναστήθηκε την Τρίτη ημέρα. Ανελήφθη στους ουραμούς, ενώ αναμένεται «και πάλιν ερχόμενον μετά δόξης κρίναι ζώντας και νεκρούς».

Αδελφοί μου, ο Ιησούς μάς αποκαλύπτει το περιεχόμενο της αιώνιας ζωής, το οποίο αποτελεί και την αληθινή θεογνωσία. Γνώση του πατέρα, αλλά και γνώση του Υιού, τον οποίο απέστειλε για τη σωτηρία του κόσμου. Αυτή την αληθινή θεογνωσία ας αποκτήσουμε κι εμείς, μέσω της γνώσεως του Υιού, όπως έκαναν και οι Πατέρες της πρώτης Οικουμενικής Συνόδου που τιμούμε σήμερα. Αμήν.

Θεόδωρος Αντωνιάδης

**«Τούτο δε είπε περί του Πνεύματος ου έμελλον λαμβάνειν
ΟΙ ΠΙΣΤΕΥΟΝΤΕΣ ΕΙΣ ΑΥΤΟΝ» (Ιωάν. ζ' 39).**

Προαιώνιες, αλλά και πρόσφατες υποσχέσεις του Θεού προς τους ανθρώπους εκπληρώνονται σήμερα με την άφιξη και την παραμονή του Αγίου Πνεύματος. Κατά τη σημερινή ημέρα της Πεντηκοστής εκπληρώνεται η υπόσχεση του Θεού που δόθηκε μέσω του Προφήτη Ιωήλ ότι: «εκχεώ από του Πνεύματος επί πάσαν σάρκα» (Ιωήλ γ' 1). Το Πνεύμα μου πλουσιοπάροχα θα το χαρίσω σε κάθε άνθρωπο. Κατά τη σημερινή ημέρα εκπληρώνεται ακόμη η υπόσχεση του Ιησού προς τους μαθητές του ότι: «Λήψεσθε δύναμιν επεληθόντος του Αγίου Πνεύματος».

Δικαιολογημένα, λοιπόν, κατά τον υμνωδό: «Πεντηκοστήν εορτάζομεν και Πνεύματος επιδημίαν και προθεσμίαν επαγγελίας και ελπίδος συμπλήρωσιν». Κατά τη σημερινή ημέρα της Πεντηκοστής γιορτάζουμε δυο σημαντικά γεγονότα. Πρώτον την εκπλήρωση των υποσχέσεων του Θεού προς τους ανθρώπους και δεύτερον την ολοκλήρωση των ελπιδοφόρων προσδοκιών του ανθρώπου.

Έτσι, το Άγιο Πνεύμα το οποίο, μετά την πώση του ανθρώπου στην αμαρτία, «αποσύρεται» και δρα, κατά καιρούς, επιλεκτικά μέσω των Προφητών, σήμερα επανέρχεται «επί πάσαν σάρκα». Όπως ακούσαμε και στο σημερινό «Απόστολο», το Άγιο Πνεύμα με τη μορφή πυρίνων γλωσσών «εκάθισέ τε εφ' ένα έκαστον αυτών». «Όλοι τότε πλημμύρισαν από Πνεύμα Άγιο και άρχισαν να μιλούν σε άλλες γλώσσες, ανάλογα με την ικανότητα που τους έδινε το Άγιο Πνεύμα». Η έλευση του Αγίου Πνεύματος ήταν ταυτόχρονα αισθητή, αφού ήρθε ξαφνικά από τον ουρανό «ήχος ώσπερ φερομένης πνοής βιαίας», αλλά και ως πύρινες γλώσσες. Κατά το σημερινό «Απόστολο», «ώφθησαν αυτοίς διαμεριζόμεναι γλώσσαι ωσει πυρός, εκάθισέ τε εφ' ένα έκαστον αυτών και επλήσθησαν άπαντες Πνεύματος Αγίου».

Δυναμική, αλλά και καθοριστική η παρουσία του Αγίου Πνεύματος που αλλάζει ριζικά τη ζωή και τη συμπεριφορά των μαθητών από την πρώτη κι όλας στιγμή. Οι αγράμματοι ψαράδες τώρα γίνονται πάνσοφοι «και άρχισαν να μιλούν σε άλλες γλώσσες, ανάλογα με την ικανότητα που τους έδινε το Άγιο Πνεύμα». Ακόμα αυτοί που ως τώρα έμεναν «των θυρών κεκλεισμένων ... δια τον φόβον των Ιουδαίων», από σήμερα βγαίνουν στους εξώστες, στους δρόμους και τις πλατείες, και με περισσή δύναμη και τόλμη διηγούνται τα μεγαλεία του Θεού. Παράλληλα με την κριτική, καλούν τους ανθρώπους να μετανοήσουν.

Οι άνθρωποι τότε ένιωσαν βαθιά συντριβή και είπαν στον Πέτρο και τους άλλους Αποστόλους: «Τι να κάνουμε αδελφοί;» Κι ο Πέτρος τους απάντησε: «Να μετανοήσετε και να βαπτισθεί ο καθένας σας στο όνομα του Ιησού Χριστού για να συγχωρηθούν οι αμαρτίες σας, κι έτσι θα λάβετε τη δωρεά του Αγίου Πνεύματος». Τότε, κατά τις Πράξεις των Αποστόλων: «όσοι δέχτηκαν με χαρά το λόγο του βαφτίστηκαν και προστέθηκαν στην εκκλησία την ημέρα εκείνη περίπου τρεις χιλιάδες άνθρωποι» (Πράξ. β' 38 – 41). Για τούτο και η Πεντηκοστή χαρακτηρίζεται και σαν η γενέθλια ημέρα της Εκκλησίας. Από τότε το Άγιο Πνεύμα «όλον συγκροτεί τον θεσμόν της Εκκλησίας» ποιμένοντας, φωτίζοντας και αγιάζοντας.

Όπως αισθητή ήταν η παρουσία του Αγίου Πνεύματος κατά την ημέρα της Πεντηκοστής, έτσι αισθητά είναι και τα αποτελέσματα στη ζωή της Εκκλησίας και των πιστών. Αυτή τη μεγαλειώδη αλλαγή στη ζωή των χριστιανών περιγράφει ο Λουκάς στις Πράξεις των Αποστόλων: «Όλοι όσοι πίστεψαν είχαν μία καρδιά και μία ψυχή. Κανείς δε θεωρούσε ότι κάτι από τα υπάρχοντά του ήταν δικό του, αλλά όλα τα είχαν κοινά ... Κι ο Θεός έδινε σε όλους πλούσια τη χάρη του. δεν υπήρχε κανείς ανάμεσά τους που να στερείται τα απαραίτητα» (Πράξ. δ' 32 – 34).

Πνεύμα σοφίας, πνεύμα δυνάμεως, πνεύμα αγιασμού, διέκρινε γενικά τη ζωή των πρώτων χριστιανών. Και τούτο γιατί μπόρεσαν ν' ανιχνεύσουν το αιώνιο, ξεχωρίζοντάς το από το πρόσκαιρο, μέσα από την αληθινή σύνδεση με το αιώνιο. Έτσι, μπόρεσαν να εναρμονίσουν

τη ζωή τους με το θέλημα του Θεού. Αυτή η αρμονία λόγων και έργων δεν εβελτίωσε μόνο τον εαυτό τους, αλλά ημέρεψε τις ψυχές, τις γλύκανε και έστησε μια νέα ηθική στο χώρο της κοινωνίας, η οποία άφησε βαθιά ίχνη, ιδιαίτερα στην κοινωνική συμπεριφορά των ανθρώπων. Ο πολιτισμός της ψυχής έγινε για κάποιο χρονικό διάστημα η ψυχή του πολιτισμού.

Όμως οι ωραίες αυτές στιγμές του Χριστιανισμού άρχισαν να χάνονται στην πορεία. Διάσπαση της ενότητας της Εκκλησίας, πόλεμοι μεταξύ χριστιανικών κρατών, εκμετάλλευση ανθρώπων και λαών από χριστιανικά κράτη, συνέτειναν στην αλλοίωση του Χριστιανικού ήθους και την μεταστροφή του περισσότερο σε ύφος υποκριτικό. Ένα ύφος το οποίο, δυστυχώς, εξακολουθεί να υπάρχει και στις μέρες μας. Αυτή η τρομερή αλλοίωση στον τρόπο της Χριστιανική ζωής οδηγεί σταδιακά στη χαλάρωση των ηθών, οδηγεί στον αυτοεξευτελισμό τους ίδιους τους Χριστιανούς, με αποτέλεσμα να μη γίνονται πιστευτοί ούτε από φίλους, πολύ δε περισσότερο από τους οπαδούς άλλων θρησκειών.

Ο Χριστιανισμός σιγά – σιγά μπαίνει στο περιθώριο, εξ αιτίας λαθών, παραλείψεων και αντιφάσεων μεταξύ λόγων και έργων των ίδιων των Χριστιανών. Με την όλη στάση και συμπεριφορά μας, ή όπως είναι πιο σωστό να πούμε, με την απραξία μας, μετατρέπουμε την αμφιβολία των ανθρώπων σε ολιγοπιστία και τελικά σε απιστία. Ο Χριστιανισμός που επιβίωσε την εποχή των διωγμών και των κατακομβών, δυστυχώς, σήμερα οδηγείται σε μαρασμό και σε τάσεις αυτοκαταστροφής, γιατί αποξενώθηκε από την πηγή των αληθειών, το Θεό, που σώζει και αναγεννά.

Αδελφοί μου, ο Θεός από άκρα συγκατάβαση μπήκε στην ιστορία και έγινε άνθρωπος για να μας οδηγήσει στη θέωση. Σήμερα, και πάλι από συγκατάβαση, το τρίτο πρόσωπο της Αγίας Τριάδος, το Άγιο Πνεύμα, έρχεται και σκηνώνει ανάμεσά μας, προσμένοντας υπομονετικά για να έλθει και να σκηνώσει μέσα μας. περιμένει η παράκληση «ελθέ και σκήνωσον εν ημίν» να γίνει διακαής πόθος με την αντίστοιχη βελτίωση της όλης ζωής και συμπεριφοράς μας. αν δεν υπάρξει αυτή η βελτίωση στη ζωή και τη συμπεριφορά μας, τότε θα διώξουμε από κοντά μας το Άγιο Πνεύμα. Για τούτο μας προτρέπει ο Απόστολος Παύλος: «Μη λυπείτε με τη συμπεριφορά σας το Πνεύμα του Θεού το Άγιο, το οποίο αποτελεί τη σφραγίδα του Θεού πάνω σας, εγγύηση ότι θα έρθει η ημέρα της τελικής απολύτρωσης. Διώξτε μακριά σας κάθε δυσaréσκεια, θυμό, οργή, κραυγή, κατηγορία, καθώς και άλλη κακότητα. Να φέρεστε μεταξύ σας με καλοσύνη κι ευσπλαχνία, και να συγχωρείτε ο ένας τον άλλον, όπως κι ο Θεός σας συγχώρησε δια του Χριστού» (Εφεσ. δ' 30 – 32). Λοιπόν, αφού είμαστε αγαπητά παιδιά του Θεού, ας τον μιμηθούμε το πρότυπο της αγάπης του Χριστού και σήμερα της αγάπης του Αγίου Πνεύματος. Αμήν.

Θεόδωρος Αντωνιάδης

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΠΑΝΤΩΝ

Απόστολος: Εβρ. ια' 33 - ιβ' 2

Ευαγγέλιο: Ματθ. ι' 32-33, 37-38, ιθ' 27-30

19 Ιουνίου 2011

«Ιδού ημείς αφήκαμεν πάντα και ηκολουθήσαμεν σοι»

Έχει αφιερώσει η Εκκλησία μας την σημερινή Κυριακή στην τιμητική ανάμνηση όλων εκείνων των αγίων και μαρτύρων που προσέφεραν τη ζωή τους και τα πάντα ως αντίδωρο στον Κύριο μας, για ό, τι πλουσιοπάροχα Εκείνος μάς δίνει. Οι Άγιοι οι Πάντες, *«το περικείμενον ημίν νέφος μαρτύρων»*, όπως σημειώνει ο σημερινός απόστολος, επώνυμοι και ανώνυμοι άγιοι και μάρτυρες, ελάμπρυναν την ιστορία της Εκκλησίας μας και έγιναν ο φωτεινός οδηγός με το παράδειγμά τους και την συνεπή ζωή τους. Αποτελούν όλοι αυτοί ένα μεγάλο και πυκνό σύννεφο ανθρώπων, γύρω μας, που μαρτύρησαν με την ζωή και την ομολογία τους, την βαθιά και δυνατή πίστη τους. Πολλοί από αυτούς αφού έζησαν την μακρά ή σύντομη ζωή τους ακολουθώντας το θέλημά Του, διακηρύττοντας με παρρησία την πίστη τους, δεν δίστασαν να υποστούν μαρτύρια. Δεν δίστασαν να αφήσουν την πρόσκαιρη αυτή ζωή ομολογώντας την πίστη τους στο μοναδικό αληθινό Θεό. Ασφαλώς δεν γεννήθηκαν άγιοι και αναμάρτητοι. Δεν ήταν λίγοι αυτοί που ήταν προηγουμένως ειδωλολάτρες ή αδιάφοροι για οποιαδήποτε θρησκεία. Δεν ήταν λίγοι εκείνοι που είχαν ζήσει ζωή αμαρτωλή. Δεν ήταν λίγοι εκείνοι που πριν ήταν διώκτες της Εκκλησίας του Χριστού και της πίστης Του. Όλοι όμως αυτοί, κάποια στιγμή της ζωής τους, άκουσαν το κήρυγμα του Εσταυρωμένου, γνώρισαν την αλήθεια του ευαγγελίου Του. Ένοιωσαν ότι αυτή η αλήθεια έδινε τις απαραίτητες απαντήσεις που ζητούσαν, στα προβλήματά τους. Ανάπαυε την ψυχική τους αναταραχή. Και έκαμαν την επιλογή τους. Και άρχισαν έναν όχι εύκολο αγώνα, συνεχή όμως και με συνέπεια, για να ακολουθήσουν τις εντολές του Κυρίου μας, για να φτάσουν τελικά στο σημείο να μπορούν να αναφωνήσουν μαζί με τον απόστολο Πέτρο: *«Ιδού ημείς αφήκαμεν πάντα και ηκολουθήσαμεν σοι»*. Ιδού, Κύριε, εμείς εγκαταλείψαμε όλα τα υλικά δεσμά που μας κρατούσαν κολλημένους στις γήινες αδυναμίες και την αμαρτία και Σε ακολουθήσαμε. Πολλοί από αυτούς έζησαν σε εποχές που ήταν έντονη η καταδίωξη της νέας θρησκείας, του Χριστιανισμού. Ωστόσο πολλοί έζησαν και σε περιόδους που ενώ είχε πλέον επικρατήσει η πίστη στον Ναζωραίο, δεν έπαυσε να κυριαρχεί η αμαρτία ανάμεσα στους ανθρώπους και στις σχέσεις τους. Και πάλι όμως υπήρξαν ξεχωριστοί πιστοί, άγιοι, που πέτυχαν με αγώνα καθημερινό και σκληρό, κάποτε πέφτοντας αλλά πάντοτε εγειρόμενοι, για να ακολουθούν το θέλημά Του.

Σε μια παρόμοια κοινωνία ζούμε κι εμείς σήμερα. Η καλοπέραση, η επιθυμία του πλουτισμού και της ανάδειξης σε πρώτες και κυρίαρχες θέσεις, και όχι πάντα με ηθικές μεθόδους ή και νόμιμα μέσα, έχουν γίνει τρόπος ζωής. Χωρίς δισταγμούς και αναστολές, με μεγάλη ευκολία παραβαίνουμε τον θείο νόμο, και προσπαθούμε να πείσουμε και την ανήσυχη συνείδησή μας, να σιωπήσει. Είμαστε αδύναμοι, δεν μπορούμε να αντισταθούμε στις ενδόμυχες επιθυμίες μας, στις αμαρτωλές παρορμήσεις μας. Αυτή είναι μια αναντίρρητη αλήθεια. Αυτό που απουσιάζει από αυτή τη διαπίστωση όμως, είναι ότι λησμονούμε ότι δεν είμαστε μόνοι μας. Τονίζεται έντονα στο σημερινό αποστολικό ανάγνωσμα και με πολλά παραδείγματα ότι με την

απαρασάλευτη πίστη στη δύναμη του Θεού, οι Άγιοι οι Πάντες, αντιμετώπισαν ποικίλες, απερίγραπτες και φοβερές δυσκολίες, βασανιστήρια και απάνθρωπα μαρτύρια. Και τελικά επέτυχαν τη δικαίωσή τους.

Λογικό, οπωσδήποτε είναι και ηθικά αποδεκτό να επιζητούμε την επιτυχία στη ζωή μας και να αγωνιζόμαστε γι αυτό. Αλλά είναι δύσκολη η ζωή μας. Πολλοί είναι οι πειρασμοί γύρω μας. Πολλά παραδείγματα μας καθοδηγούν λανθασμένα. Εύκολα παρασυρόμαστε από τα εύκολα, που μας φέρνουν πιο κοντά στην απόκτηση του επιθυμητού, χωρίς να προσέχουμε το πιθανό λάθος, χωρίς να ακούμε τη φωνή της συνείδησής μας. Ακριβώς σ' αυτό το σημείο πρέπει να προσέξουμε. Τα εξετάσουμε το σκοπό μας, σε συνδυασμό με τα μέσα που χρησιμοποιούμε. Να βρούμε τι είναι εκείνο που συμφωνεί με το νόμο του Θεού και τις εντολές Του. Να ζητήσουμε τη βοήθειά Του, στις βέβαιες δυσκολίες μας, με έντονη προσευχή. Να μη διστάσουμε να δηλώσουμε σε κάποιους που μας παρακινούν σε ανήθικες ενέργειες, ότι δεν μπορούμε να κάνουμε κάτι αντίθετο προς τις εντολές του Κυρίου μας, για να πετύχουμε κάτι που θέλουμε. Αυτή είναι μια ομολογία πίστης που θα εκτιμηθεί πολύ από τον δίκαιο Κριτή. *«Εκατονταπλασίονα λήφεται και ζωήν αιώνιον κληρονομήσει»*. Πολλαπλή θα είναι η αμοιβή και κυρίως θα εξασφαλιστεί η αιώνια ζωή, όπως μας διαβεβαιώνει ο Κύριός μας.

Πολύ σημαντικό, λοιπόν, το διαχρονικό φωτεινό παράδειγμα των μαρτύρων της πίστεώς μας. Πολύ πειστικές οι αναφορές του αποστολικού αναγνώσματος για τα αδιανόητα κατορθώματα της πίστεως. Και όλα αυτά κατατείνουν σε ένα στόχο. Την τήρηση του θείου θελήματος που θα οδηγήσει και στη δική μας δικαίωση και την κληρονομία της αιώνιας βασιλείας του Θεού. Γένοιτο.

Α.Γ.Σ.

ΚΥΡΙΑΚΗ Β΄ ΜΑΤΘΑΙΟΥ
Απόστολος: Ρωμ. β΄10-16
Ευαγγέλιο: Ματθ. δ΄18-23
26 Ιουνίου 2011

«Οι δε ευθέως αφέντες τα δίκτυα ηκολούθησαν αυτώ»

Στην κλήση των τεσσάρων Αποστόλων: Πέτρου, Ανδρέου, Ιακώβου και Ιωάννου, αναφέρεται το σημερινό Ευαγγέλιο. Περιπατώντας ο Ιησούς στη θάλασσα της Γαλιλαίας τους συνάντησε να ασχολούνται με την ψαρική τέχνη. Ο Πέτρος κι ο Ανδρέας έριχναν τα δίκτυα στη θάλασσα. Δεν πρόλαβαν να τα ανασύρουν κι έπεσαν πρώτοι αυτοί στα δίκτυα της αγάπης του Θεού. «Δεύτε οπίσω μου και ποιήσω υμάς αλιείς ανθρώπων» τους είπε ο Διδάσκαλος. Χωρίς δεύτερο λόγο εκείνοι, την ίδια στιγμή, άφησαν τα δίκτυα «και ηκολούθησαν αυτώ».

Οι άλλοι δυο, ο Ιάκωβος κι ο Ιωάννης, μαζί με τον πατέρα τους Ζεβεδαίο ήταν μέσα στο πλοίο τους και μπάλωναν τα δίκτυα. Κι αυτούς κάλεσε ο Ιησούς. «Οι δε ευθέως αφέντες το πλοίον και τον πατέρα αυτών ηκολούθησαν αυτώ». Για το Χριστό εγκατέλειψαν πατέρα, οικογένεια, περιουσία, πατρίδα, επάγγελμα.

Μαγνητισμένοι από το θείο πρόσωπο του Ιησού ένιωσαν στην ψυχή τους μια δύναμη να τους ελκύει κοντά Του. Δεν υπολόγισαν ούτε συγγένειες, ούτε περιουσίες. Παρέδωσαν στα χέρια Του τη ζωή τους. Τον ακολούθησαν σαν πιστά κι όλοι τους για χάρη Του μαρτύρησαν και θυσιάστηκαν ηρωικά. Κάτω από συνθήκες σκληρές, περιόδευσαν γη και θάλασσα, για να διαδώσουν το φως της αλήθειας και της αγάπης. Επανειλημμένα κινδύνεψαν για το Ευαγγέλιο του Χριστού. Ποιος μπορεί να διηγηθεί τις θλίψεις και τα δεσμά, τους αγώνες και τους κόπους, τους μόχθους και τις αγρυπνίες, τις κακοπάθειες και τα ναυάγια, που υπέμειναν για τη σωτηρία του κόσμου! Από αλιείς ιχθύων, έγιναν αλιείς ανθρώπων! Από άσημοι και μικροί αναβιβάστηκαν στους θρόνους της τιμής από τους οποίους μαζί με το Χριστό θα κρίνουν τις δώδεκα φυλές του Ισραήλ. Ρητή και συγκεκριμένη υπήρξε η διαβεβαίωση του Ιησού: «Υμείς οι ακολουθήσαντες μοι, εν τη παλιγγενεσία, όταν καθίση ο υιός του ανθρώπου επί θρόνου δόξης αυτού, καθίσεσθε και υμείς επί δώδεκα θρόνους κρίνοντες τας δώδεκα φυλάς του Ισραήλ και πας ος αφήκεν οικίας ή αδελφούς ή αδελφάς, ή πατέρα ή μητέρα, ή γυναίκα ή τέκνα, ή αγρούς ένεκεν του ονόματος μου, εκατονταπλασίονα λήψεται και ζωήν αιώνιον κληρονομήσει» (Ματθ. ιθ΄ 28-29).

Αξιοθαύμαστη είναι η ανταπόκριση των Αποστόλων στο κάλεσμα του Ιησού. Εκείνο όμως που την καθιστά περισσότερο θαυμαστή, είναι η λέξη «ευθέως». Αμέσως, χωρίς να υπολογίσουν τα υπέρ και τα κατά, χωρίς να τακτοποιήσουν τις οικογενειακές τους υποθέσεις, χωρίς να αποχαιρετήσουν συγγενείς και φίλους. Απαρνήθηκαν τον εαυτό τους και ακολούθησαν το Χριστό με εμπιστοσύνη. Απογυμνώθηκαν από κάθε γήινο και πρόσκαιρο κι ενδύθηκαν την ουράνια δόξα. Εγκατέλειψαν τους κατά σάρκα συγγενείς και ακολούθησαν το μοναδικό πατέρα, αδελφό και φίλο, το Θεάνθρωπο (Ιωάν. ιε΄15. Ματθ. ιβ΄50). Και όλα αυτά αποφασίστηκαν «εν ριπή οφθαλμού». Όταν ομιλεί ο Θεός, ο άνθρωπος πρέπει να υπακούει. Μάλιστα όταν τον καλεί στο δρόμο της σωτηρίας, δεν πρέπει να χρονοτριβεί, αλλά «ευθέως» να ανταποκρίνεται στην κλήση. Το παρόν είναι δικό μας, το μέλλον δεν γνωρίζουμε αν θα μας ανήκει: «έρχεται νυξ ότε ουδείς δύναται εργαζεσθαι» (Ιωάν. θ΄4). Σήμερα έχουμε υγεία και μπορούμε να εργαστούμε για τη

δόξα του Θεού. Ίσως αύριο χάσουμε τη δύναμη. Σήμερα έχουμε τα μέσα και τον τρόπο, αύριο ίσως να χάσουμε τις ευκαιρίες...

Ο Χριστός συνεχίζει και σήμερα να μας προσκαλεί στη βασιλεία της αγάπης και της ειρήνης. Μας προτρέπει να αφήσουμε τις αδυναμίες και τα πάθη και να Τον ακολουθήσουμε, Μεσ' από τα γεγονότα της ζωής μας απευθύνει διαρκώς προσκλήσεις. Εμείς τι θα κάνουμε; Θα μείνουμε προσκολλημένοι στα γήινα και θα χάσουμε τα ουράνια; ή θα απαρνηθούμε τα τερπνά του κόσμου και θα Τον ακολουθήσουμε;

Είναι αλήθεια, ότι όσοι πιστεύουμε στο Χριστό, θέλουμε να είμαστε κοντά Του. Από την άλλη όμως πλευρά δειλιάζουμε να περιφρονήσουμε εκείνα που κρατούν δέσμιο το πνεύμα μας στη γη. Συμβαίνει εκείνο για το οποίο γράφει ο Απόστολος Παύλος: «Το θέλειν παράκειται μοι, το δε κατεργάζεσθαι το καλόν ουχ ευρίσκω ου γαρ ο θέλω ποιώ αγαθόν, αλλ' ο ου θέλω κακόν τούτο πράσσω» (Ρωμ. ζ'20). Αποτέλεσμα αυτής της καταστάσεως είναι η αναβολή. Αναγνωρίζω ότι πρέπει να αλλάξω πορεία. Σήμερα όμως αδυνατώ λόγω πολλών περιστάσεων. Αύριο, σε λίγο καιρό. «Μη αναβάλλου επιστρέψαι προς Κύριον» λέγει ο ιερός Χρυσόστομος «μηδέ ανάμενε ημέραν εξ' ημέρας, μήποτε, ως μέλλεις, εκτριβής». Και ο Θεολόγος Γρηγόριος συμπληρώνει: «Ου δει καιρόν αναμένειν επί τη εαυτού διορθώσει δια το ασφαλές μη έχειν περί την αύριον».

Σήμερα ένιωσεσ σκίρτημα μετανοίας; Σήμερα σπεύσε στον πνευματικό να εξομολογηθείς. Σήμερα συναισθάνθηκες την αμαρτωλότητα σου κι άκουσεσ τη φωνή του Χριστού να σε προσκαλεί; Μη αναβάλλεις. Σκέψου, ότι η έξη της αμαρτίας από την συνεχή επανάληψη γίνεται τόσο ισχυρή, ώστε καταλαμβάνει μέσα σου θέση φύσεως. Όπως οι ταπεινοί ψαράδες της Γαλιλαίας έτσι και συ «ευθέως» ακολούθησε το Σωτήρα Χριστό. Μη λησμονείς, ότι το σήμερα είναι δικό σου. Τώρα που έχεις θέληση, τώρα που έχεις δυνάμεις, τώρα που έχεις τα λογικά σου, ανταποκρίσου στην κλήση του Ιησού. Ίσως αύριο να είναι πολύ αργά....

Γιώργος Σαββίδης

ΙΩΑΝΝΟΥ ΔΑΜΑΣΚΗΝΟΥ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΤΡΙΑΔΟΣ. ΛΟΓΟΣ Α΄.

Πιστεύουμε επίσης και σε ένα Πνεύμα άγιο, το οποίο είναι κυρίαρχο, ζωοποιό, που εκπορεύεται από τον Πατέρα και αναπαύεται στον Υιό, που προσκυνείται και δοξάζεται μαζί με τον Πατέρα και τον Υιό, ως ομοούσιο και συναΐδιο, το Πνεύμα του Θεού, το ευθές, το ηγεμονικό, την πηγή της ζωής και του αγιασμού, που είναι και αποκαλείται Θεός μαζί με τον Πατέρα και τον Υιό, άκτιστο, πλήρες, δημιουργικό, παντοκρατορικό, παντουργό, παντοδύναμο, απειροδύναμο, που δεσπόζει όλης της κτίσεως και δεν δεσπόζεται, που θεοποιεί και δεν θεοποιείται που γεμίζει και δεν γεμίζεται - που μετέχεται και δεν μετέχει, που αγιάζει και δεν αγιάζεται, παράκλητον, με την έννοια ότι δέχεται τις παρακλήσεις όλων, όμοιο καθ' όλα με τον Πατέρα και τον Υιό, που εκπορεύεται από τον Πατέρα και μεταδίδεται και μεταλαμβάνεται μέσω του Υιού από όλη την κτίση· που κτίζει μέσω αυτού και δίνει ουσία στα πάντα, και τα αγιάζει και τα συγκρατεί, που είναι ενυπόστατο, δηλαδή υπάρχει ως ιδιαίτερη υπόσταση, αχώριστο και μη απομακρυνόμενο από τον Πατέρα και τον Υιό, και το οποίο έχει όλα όσα έχουν ο Πατέρας και ο Υιός, εκτός από την αγεννησία και τη γέννηση. Γιατί ο Πατέρας είναι χωρίς αιτία και αγέννητος, αφού δεν έχει από κάποιον άλλο (αλλά από τον εαυτό του) την ύπαρξη, ούτε κάτι από όσα έχει, το έχει από άλλον ή καλύτερα αυτός είναι αρχή και αιτία της υπάρξεως και του τρόπου της φυσικής υπάρξεως σε όλα. Ο Υιός όμως προέρχεται από τον Πατέρα με γέννηση, και το άγιο Πνεύμα και αυτό προέρχεται από τον Πατέρα, όχι όμως με γέννηση, αλλά με εκπόρευση.

Και ότι βέβαια υπάρχει διαφορά ανάμεσα στη γέννηση και στην εκπόρευση το μάθαμε, ποιος όμως είναι ο τρόπος της διαφοράς, όχι. Είναι ταυτόχρονες και η γέννηση του Υιού από τον Πατέρα και η εκπόρευση του αγίου Πνεύματος. Όλα λοιπόν όσα έχει ο Υιός και το Πνεύμα τα έχουν από τον Πατέρα, ακόμα και αυτή την ύπαρξη, και εάν δεν υπάρχει, ο Πατέρας, ούτε ο Υιός υπάρχει, ούτε το Πνεύμα. Και εάν ο Πατέρας δεν έχει τίποτε, ούτε ο Υιός έχει, ούτε το Πνεύμα και εξαιτίας του Πατέρα έχει ο Υιός και το Πνεύμα όλα όσα έχουν, δηλαδή, επειδή τα έχει αυτά ο Πατέρας, εκτός από την αγεννησία και τη γέννηση και την εκπόρευση. Γιατί μόνο σ' αυτές τις υποστατικές ιδιότητες διαφέρουν μεταξύ τους οι άγιες τρεις υποστάσεις· όχι στην ουσία, αλλά διακρινόμενες αχώριστα με το χαρακτηριστικό γνώρισμα της δικής τους υποστάσεως.

Λέμε λοιπόν ότι κάθε ένα από τα τρία έχει τέλεια υπόσταση (γι να μη γνωρίσουμε από τις τρεις ατελείς μία σύνθετη και τέλεια φύση), αλλά μία ουσία απλή, υπερτέλεια και παντέλεια, σε τρεις τέλειες υποστάσεις. Γιατί, κάθε τι που αποτελείται από ατελή, είναι οπωσδήποτε σύνθετο, ενώ από τέλειες υποστάσεις είναι, αδύνατο να γίνει σύνθεση. Γι' αυτό άλλωστε δεν λέμε το είδος «από υποστάσεις», αλλά «σε υποστάσεις». Ενώ στα ατελή το λέμε, επειδή δεν διασώζουν το είδος του πράγματος που αποτελείται από αυτά. Η πέτρα, για παράδειγμα, και το ξύλο και το σίδηρο, το καθένα μόνο του είναι τέλειο κατά τη φύση του - όμως ως προς το σπίτι, το οποίο αποτελείται από αυτά, το καθένα από αυτά είναι ατελές, δεν είναι δηλαδή το καθένα μόνο του σπίτι. Λέμε λοιπόν τέλειες τις υποστάσεις, για να μη αποδώσουμε σύνθεση στη θεία φύση (γιατί η σύνθεση είναι αρχή διαιρέσεως)· επίσης λέμε τις τρεις υποστάσεις μεταξύ τους, για να μη εισαγάγουμε πλήθος και όχλο θεών. Με τις τρεις λοιπόν υποστάσεις αναγνωρίζουμε το ασύνθετο και ασύγχυτο, ενώ με το ομοούσιο και το ότι οι τρεις υποστάσεις υπάρχουν μεταξύ τους αναγνωρίζουμε και την ταυτότητα του θελήματος και της ενέργειας και της δυνάμεως και της εξουσίας και της κινήσεως, για να μη πω έτσι, το αδιαίρετο και το ότι υπάρχει ένας Θεός. Γιατί όντως ένας Θεός είναι ο Θεός και ο Λόγος και το Πνεύμα του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Ι΄

Πρέπει να γνωρίζουμε, ότι άλλο πράγμα είναι η πραγματική θεώρηση, και άλλο η θεώρηση με τη λογική και τη σκέψη. Σε όλα λοιπόν τα κτίσματα η διάκριση των υποστάσεων θεωρείται πραγματικά (διότι πράγματι ο Πέτρος θεωρείται χωριστά από τον Παύλο), η κοινή ιδιότητα όμως και σχέση και το ένα θεωρούνται με τη λογική και τη σκέψη. Κατανοούμε δηλαδή με το νου μας ότι ο Πέτρος και ο Παύλος είναι της ίδιας φύσεως και έχουν μία κοινή φύση. Γιατί ο καθένας από αυτούς είναι ζώο λογικό θνητό, και ο καθένας τους είναι σάρκα εφοδιασμένη με ψυχή λογική και άυλη. Αυτή λοιπόν η κοινή φύση θεωρείται με το λόγο. Διότι ούτε οι υποστάσεις βρίσκονται η μία μέσα στην άλλη, αλλά η κάθε μία είναι ιδιαίτερη και επιμέρους, δηλαδή είναι χωρισμένη καθεαυτή και έχει πολλά που την κάνουν να ξεχωρίζει από την άλλη. Διότι και ως προς τον τόπο είναι χωρισμένες και ως προς τον χρόνο

διαφέρουν, και ως προς τη γνώμη είναι μοιρασμένες, και ως προς τη δύναμη και τη μορφή, δηλαδή ως προς τη διάθεση και την κράση και την αξία και το επάγγελμα και ως προς όλα τα χαρακτηριστικά γνωρίσματα. Περισσότερο από όλα, ότι δεν είναι η μία μέσα στην άλλη, αλλά χωρισμένες. Γι' αυτό και λέγονται και δύο και τρεις άνθρωποι και πολλοί. Αυτό μπορούμε να το δούμε και σε όλη την κτίση.

Όμως στην αγία και υπερούσια και πέρα από όλα και ασύλληπτη Τριάδα συμβαίνει το αντίθετο. Γιατί εκεί το κοινό και ένα θεωρείται πραγματικά, επειδή είναι συναΐδιο και είναι ταυτόσημες η ουσία και η ενέργεια και η θέληση και επειδή έχει σύμπτωια γνώμης και εξαιτίας της ταυτότητας της εξουσίας και της δυνάμεως και της αγαθότητας (δεν είπα ομοιότητα, αλλά ταυτότητα) και τη μια εκδήλωση της κινήσεως. Γιατί μία ουσία είναι, μία αγαθότητα, μία δύναμη μία θέληση, μία ενέργεια, μία εξουσία, μία και η αυτή· όχι τρεις όμοιες μεταξύ τους, αλλά μία και η αυτή κίνηση των τριών υποστάσεων. Γιατί το καθένα από αυτά δεν έχει σε σχέση με το άλλο λιγότερο από ό,τι έχει προς τον εαυτό του, δηλαδή κατά πάντα είναι ένα ο Πατέρας και ο Υιός και το άγιο Πνεύμα, εκτός από την αγεννησία και τη γέννηση και την εκπόρευση. Η διαίρεση γίνεται με το συλλογισμό. Γιατί Ένα Θεό γνωρίζουμε, και κατανοούμε τη διαφορά μόνο με τις ιδιότητες της πατρότητας και της υιότητας και της εκπορεύσεως, ως προς το αίτιο και το αιτιατό και την τελειότητα της υποστάσεως, τον τρόπο δηλαδή της υπάρξεως. Γιατί ούτε τοπικό χωρισμό, όπως σε μας, μπορούμε να πούμε για την απεριόριστη θεότητα (αφού οι υποστάσεις βρίσκονται η μία μέσα στην άλλη, όχι κατά τρόπο που να συγχέονται, αλλά να είναι σύμφωνα με τα λόγια του Κυρίου που είπε - «εγώ υπάρχω μέσα στον Πατέρα και ο Πατέρας μέσα σε μένα», ούτε διαφορά θελήματος ή γνώμης ή ενέργειας ή δυνάμεως ή κάποιου άλλου, τα οποία γεννούν την πραγματική γενικά μεταξύ μας διάκριση. Γι' αυτό δεν λέμε τρεις θεούς τον Πατέρα και τον Υιό και το άγιο Πνεύμα, αλλά ένα μάλλον Θεό την αγία Τριάδα, επειδή ο Υιός και το Πνεύμα αναφέρονται σε ένα αίτιο, χωρίς να συντίθενται ή να εξαφανίζονται, κατά τη συγχώνευση του Σαβελλίου (γιατί, όπως είπαμε, ενώνονται έτσι, ώστε να μη συγχέονται, αλλά να υπάρχουν μεταξύ τους - και έχουν τη μεταξύ τους περιχώρηση χωρίς καμιά σύγχυση και ανάμιξη), ούτε να διαιρούνται, και να τέμνονται κατά την ουσία, σύμφωνα με τη διαίρεση του Αρείου. Γιατί, η θεότητα είναι αμέριστη μεταξύ μοιρασμένων, και αν πρέπει να μιλήσω με συντομία, όπως είναι μία η ανάμιξη και συνένωση του φωτός σε τρεις ήλιους, που περιέχονται ο ένας στους άλλους και είναι αχώριστοι

**ΠΑΤΕΡΙΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ
«ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ Ο ΠΑΛΑΜΑΣ»
ΙΩΑΝΝΟΥ ΔΑΜΑΣΚΗΝΟΥ ΕΡΓΑ
ΤΟΜΟΣ 4^{ος} Σελ. 75 – 83)**

ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΕΣ ΚΑΙ ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ

ΠΑΝΙΕΡΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΠΑΦΟΥ κ.κ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ

Κυριακή	5 Ιουνίου	:	ΠΡΑΣΤΕΙΟ ΑΥΔΗΜΟΥ
Παρασκευή	10 Ιουνίου (Εσπερινός)	:	ΜΕΣΟΓΗ
Κυριακή	12 Ιουνίου	:	ΚΑΤΩ ΠΑΦΟΣ, Άγιοι Ανάργυροι
Δευτέρα	13 Ιουνίου	:	ΣΤΡΟΥΜΠΙ
Κυριακή	19 Ιουνίου	:	ΔΟΡΑ
Κυριακή	26 Ιουνίου	:	ΚΕΛΟΚΕΔΑΡΑ
Τρίτη	28 Ιουνίου (Εσπερινός)	:	ΠΑΦΟΣ, Αγίων Παύλου και Βαρνάβα
Τετάρτη	29 Ιουνίου	:	ΠΑΦΟΣ, Αγίων Παύλου και Βαρνάβα
Τετάρτη	29 Ιουνίου (Εσπερινός)	:	ΚΑΤΩ ΠΑΦΟΣ, Στήλη Αποστόλου Παύλου

ΘΕΟΦΙΛΕΣΤΑΤΟΥ ΧΩΡΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΡΣΙΝΟΗΣ κ. ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ

Κυριακή	5 Ιουνίου	:	ΛΥΣΟΣ
Σάββατο	11 Ιουνίου	:	ΜΕΣΟΓΗ
Κυριακή	12 Ιουνίου	:	ΠΟΛΙΣ ΧΡΥΣΟΧΟΥΣ
Δευτέρα	13 Ιουνίου	:	ΠΕΡΙΣΤΕΡΩΝΑ
Κυριακή	19 Ιουνίου	:	ΓΟΥΔΙ
Τρίτη	21 Ιουνίου (Εσπερινός)	:	ΑΝΑΔΙΟΥ
Κυριακή	26 Ιουνίου	:	ΑΥΔΗΜΟΥ
Τετάρτη	29 Ιουνίου	:	ΑΡΓΑΚΑ
Τετάρτη	29 Ιουνίου (Εσπερινός)	:	ΚΑΤΩ ΠΑΦΟΣ, Στήλη Αποστόλου Παύλου

ΠΑΝΟΣΙΟΛΟΓΙΩΤΑΤΟΥ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ κ. ΤΥΧΙΚΟΥ

Κυριακή	5 Ιουνίου	:	ΣΙΜΟΥ
Τετάρτη	8 Ιουνίου	:	ΛΕΤΥΜΠΟΥ
Σάββατο	11 Ιουνίου (Εσπερινός)	:	ΚΑΘΗΚΑΣ Άγιος Ονούφριος
Κυριακή	12 Ιουνίου	:	ΠΙΣΣΟΥΡΙ
Κυριακή	12 Ιουνίου (Εσπερινός)	:	ΣΤΡΟΥΜΠΙ
Κυριακή	19 Ιουνίου	:	ΠΩΜΟΣ
Τετάρτη	22 Ιουνίου	:	ΑΝΑΔΙΟΥ
Παρασκευή	24 Ιουνίου	:	ΚΕΔΑΡΕΣ
Κυριακή	26 Ιουνίου	:	ΠΑΧΥΑΜΜΟΣ
Τρίτη	28 Ιουνίου (Εσπερινός)	:	ΑΡΓΑΚΑ
Τετάρτη	29 Ιουνίου	:	ΚΑΤΩ ΠΑΧΝΑ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΘΕΟΛΟΓΩΝ

ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ ΠΑΠΑΣΑΒΒΑ

Κυριακή 12 Ιουνίου : ΑΛΕΚΤΟΡΑ
Κυριακή 19 Ιουνίου: ΠΡΑΣΤΕΙΟ ΑΥΔ.
Κυριακή 26 Ιουνίου : ΛΥΣΟΣ

ΗΡΟΔΟΤΟΣ ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ

Κυριακή 5 Ιουνίου : ΦΥΤΗ
Κυριακή 12 Ιουνίου : ΤΣΑΔΑ
Κυριακή 19 Ιουνίου : ΛΑΣΑ

ΠΑΥΛΟΣ ΑΡΚΟΥ

Κυριακή 5 Ιουνίου : ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΑ
Κυριακή 19 Ιουνίου : ΝΙΚΟΚΛΕΙΑ
Κυριακή 26 Ιουνίου : ΛΕΤΥΜΠΟΥ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

ΜΠΙΤΣΙΟΥΝΗΣ

Κυριακή 5 Ιουνίου : ΣΚΟΥΛΛΙ
Κυριακή 12 Ιουνίου: ΕΛΕΔΙΩ
Κυριακή 19 Ιουνίου: ΑΓΙΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΝΟΣ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΑΒΒΙΑΗΣ

Κυριακή 5 Ιουνίου : ΤΙΜΗ
Κυριακή 19 Ιουνίου : ΚΟΝΙΑ

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΚΑΣΚΑΝΗΣ

Κυριακή 12 Ιουνίου: ΜΕΣΑ ΧΩΡΙΟ
Κυριακή 19 Ιουνίου: ΑΝΑΒΑΡΓΟΣ

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΑΦΟΥ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΩΝ

Το πρώτον Αποστολικόν κήρυγμα εις την Πάφον

Πράξ. ιγ, 6-12

ΙΟΥΛΙΟΣ 2011

ΕΤΟΣ ΛΒ΄

ΑΡ.373

«Ζητείτε δε πρώτον την βασιλείαν του Θεού και την δικαιοσύνην αυτού, και ταύτα πάντα προστεθήσεται υμίν» (Ματθ. στ' 33).

Η αποκατάσταση των σχέσεων του ανθρώπου με το Θεό είναι καρπός – αποτέλεσμα δυο σημαντικών παραγόντων. Πρώτον, της αγάπης του Θεού προς τον άνθρωπο, χάρις στην οποία ο Χριστός έδωσε τη ζωή του για μας, και δεύτερον, της πίστης μας προς το Χριστό στην οποία οδηγηθήκαμε και ακόμα οδηγούμαστε από τη Χάρη του Θεού.

Και τα δύο είναι δώρα του Θεού προς τον άνθρωπο. Προσφέρονται σαν δώρο στον άνθρωπο και το μόνο που χρειάζεται από τον άνθρωπο είναι η αποδοχή τους ελεύθερα και χωρίς εξαναγκασμό, καθώς και η μετατροπή του σε τρόπο καθημερινής ζωής. Η αποδοχή αυτών των δώρων και δωρεών του Θεού προσφέρει στον άνθρωπο τη δυνατότητα να απελευθερωθεί από κάθε είδους εξαρτήσεις, όπως είναι η αμαρτία και η προσκόλληση στα υλικά αγαθά. Αυτή η αποδοχή, σαν βίωμα και καθημερινή πράξη, προσφέρει τη δυνατότητα στον άνθρωπο να ισορροπεί τη σχέση του με το Θεό και με τον κόσμο και κάτω από τις πιο δυσμενείς συνθήκες, όπως είναι οι θλίψεις και οι δοκιμασίες. Κατά το σημερινό «Απόστολο», οι θλίψεις ερμηνεύονται θετικά, καλλιεργούν την υπομονή, βελτιώνουν το χαρακτήρα, αναπτύσσουν την ελπίδα και οδηγούν τον άνθρωπο στην ανακάλυψη της αγάπης του Θεού. Μιας αγάπης, της αγάπης του Θεού, που μας δόθηκε με το Άγιο Πνεύμα και την οποία αισθανόμαστε σε όλη την ύπαρξή μας.

«Τώρα, λοιπόν, αφού ο Θεός μάς απάλλαξε από την καταδίκη, με τη μεσολάβηση του σταυρικού θανάτου του Χριστού, πολύ δε περισσότερο θα μας σώσει κι από τη μέλλουσα οργή. Παρ' ότι ήμασταν εχθροί με το Θεό, μας συμφιλίωσε μαζί του ο σταυρικός θάνατος του Υιού του. Πολύ δε περισσότερο θα μας χαρίσει τη σωτηρία». Και καταλήγει ο Απόστολος Παύλος: «Κι όχι μόνο συμφιλιωθήκαμε, αλλά και καυχόμαστε για το Θεό, που μας έδωσε τώρα αυτή τη συμφιλίωση μέσω του Κυρίου μας Ιησού Χριστού».

Κατά συνέπεια, αν ο καθένας συναισθάνεται αυτή τη συμφιλίωση, θα προσπαθήσει να το αποδείξει με έργα και όχι λόγια. Και για να είναι βέβαιος ότι βρίσκεται στο σωστό δρόμο, θα πρέπει να κρατά σε κατάσταση υγιή τόσο το νου όσο και τη συνείδηση. Και τα δύο αποτελούν ένα είδος φωταγωγού για τον άνθρωπο. Εάν αυτός ο φωταγωγός σκεπαστεί, τότε αναπόφευκτα θα κυριαρχήσει το σκοτάδι.

Φως για την ψυχή, λοιπόν, ο νους, το λογικό του ανθρώπου, το οποίο πρέπει να είναι συνεχώς δέκτης του θείου φωτισμού που θα οδηγεί στο δρόμο της σωτηρίας. Αν αυτή η έλξη του φωτός εκλείψει, τότε θα κυριαρχήσει το σκοτάδι, το σκοτάδι της αμαρτίας. Εάν, λοιπόν, ο νους, που δόθηκε σαν δώρο για να καθοδηγεί την ψυχή, σκοτιστεί, τότε το σκοτάδι των παθών θα καταστήσει σκοτεινή την ψυχή και η ψυχή θα τυφλωθεί. Και η τύφλωση της ψυχής είναι χειρότερη από την τύφλωση του σώματος, γιατί η ψυχή έχει μεγαλύτερη αξία από το σώμα.

Είναι για τούτο που ο Κύριος μάς ξεκαθαρίζει ότι: «Κανείς δεν μπορεί να είναι δούλος σε δυο κυρίους. Γιατί ή θα μισήσει τον ένα και θα αγαπήσει τον άλλο, ή θα σπηριχτεί στον ένα και θα περιφρονήσει τον άλλο. Δεν μπορείτε να είστε δούλοι και στο Θεό και στο χρήμα». Και δουλεία του χρήματος είναι η πλεονεξία, η οποία αφήνει συνεχώς ανικανοποίητο τον άνθρωπο, γεγονός που κάνει τον Απόστολο Παύλο να την χαρακτηρίσει «ειδωλολατρία» (Κολ. γ' 5).

Ο Κύριος δεν εμποδίζει τον άνθρωπο από το να είναι συνετός και προνοητικός. Τον εμποδίζει από την αγωνιώδη φροντίδα να αποκτήσει υλικά αγαθά, όχι για συντήρηση, αλλά για ασφάλεια, ή για να καυχάται για τα αποθέματα που έχει. Ακόμα και σε εποχές οικονομικής κρίσης, όπως η σημερινή, η αγωνιώδης φροντίδα παραμένει γύρω από το ίδιο τριπλό ερώτημα: «Τι θα φάμε, τι θα πιούμε και πώς θα ντυθούμε;» και σε εποχές κρίσης η αγωνία παραμένει, όχι αν θα έχουμε σήμερα να φάμε, αλλά πώς θα αυξήσουμε τα αποθέματά μας για να μην πεινάσουμε. Αδιαφορούμε για τους απρόβλεπτους κινδύνους μιας φυσικής καταστροφής, από μια πυρκαγιά, ένα σεισμό, ένα ... τσουνάμι!!

Η ασφάλεια για τον άνθρωπο είναι μόνο ο Θεός, ο οποίος φροντίζει ακόμα και για τα άψυχα δημιουργήματα. Μας παρουσιάζει μάλιστα δυο παραδείγματα, τα πουλιά και τα αγριόκρινα. Τα πρώτα ούτε σπέρνουν, ούτε θερίζουν, ούτε και συνάζουν αγαθά σε αποθήκες. Κι όμως ο ουράνιος Πατέρας σας τα τρέφει. Και ρωτά: «εσείς δεν αξίζετε περισσότερο από αυτά;» Τα δεύτερα, πάλι, τα αγριόκρινα, ούτε κοπιάζουν ούτε γνέθουν. Κι όμως, η περιβολή τους είναι ωραιότερη από αυτή του ξακουστού Σολομώντα. «Αν όμως ο Θεός ντύνει έτσι το αγριόχορτο, που σήμερα υπάρχει κι αύριο θα το ρίξουν στη φωτιά, δε θα φροντίσει πολύ περισσότερο για σας ολιγόπιστοι;»

Τα πιο πάνω λόγια του Κυρίου δεν έχουν σαν στόχο να καταδικάσουν τον άνθρωπο σε αδράνεια, αλλά στο να αποφύγει την περιττή και αγωνιώδη φροντίδα. Δεν είπε ο Κύριος μη σπέρνετε ή μη θερίζετε, ούτε να μην εργάζεσθε, αλλά «μη μεριμνάτε», μη φροντίζετε αγωνιωδώς για τα μικρά και τα ασήμαντα, όπως είναι κάθε τι που σχετίζεται με την ύλη. Υπάρχουν ανώτερα πνευματικά αγαθά για τα οποία θα πρέπει να ενδιαφερθούμε με περισσότερη φροντίδα. Και αυτό το ενδιαφέρον, όταν εκδηλώθηκε, εξύψωσε πνευματικά τον άνθρωπο, δημιούργησε πολιτισμό, πρόσφερε ψυχική γαλήνη και συνέβαλε στη χαρά της δημιουργίας.

Πρέπει, λοιπόν, να απαλλαγούμε τόσο από την αγωνιώδη φροντίδα, όσο και από την αμεριμνησία που αποκοιμίζει τον άνθρωπο και τον καθιστά νωθρό και τεμπέλη. Αντίθετα, πρέπει να μιμηθούμε τον πρωτοπόρο κάθε προόδου και ο οποίος μας είπε: «Ο πατήρ μου έως άρτι εργάζεται, καγώ εργάζομαι» (Ιωάν. ε' 17) για να προειδοποιήσει ότι «έρχεται νυξ ότε ουδείς δύναται εργαζεσθαι» (Ιωάν. θ' 4).

Αδελφοί μου, ο Κύριος αφού μας αποκάλυψε τους κινδύνους τους καθημερινούς που αποπροσανατολίζουν αλλά και αποχρωματίζουν τη ζωή μας, μας προσφέρει στο τέλος και λύσεις που θα δώσουν νόημα στη ζωή μας. Μας προτρέπει να κινηθούμε θετικά: «Ζητείτε δε πρώτον την βασιλείαν του Θεού και την δικαιοσύνην αυτού και ταύτα πάντα προστεθήσεται υμίν». Γι' αυτό πρώτα απ' όλα να επιζητείτε τη βασιλεία του Θεού και την επικράτηση του θελήματός Του κι όλα αυτά θα ακολουθήσουν. Ας θυμηθούμε το της Κυριακής προσευχής «ελθέτω η βασιλεία σου, γενηθήτω το θέλημά σου ως εν ουρανών και επί της γης» (Ματθ. στ' 10). Τα αιτήματα αυτά ζητούν αύξηση της γνώσεως του θελήματος του Θεού μέσα από τη δική μας συμβολή που θα εκφράζεται σαν αποδοχή της διδασκαλίας και έμπρακτη εφαρμογή των εντολών του. Με τον τρόπο αυτό γινόμαστε συνδιαμορφωτές στην επικράτηση αυτής της βασιλείας του. Ας κάνουμε τη δική μας προσπάθεια. Να 'μαστε σίγουροι ότι θα έχει θετικό αποτέλεσμα. Αμήν.

Θεόδωρος Αντωνιάδης

«Αμήν λέγει υμίν, ουδέ εν τω Ισραήλ τοσαύτην πίστιν εύρον (Ματθ. η΄ 10).

Σε δυο περιπτώσεις ο Ιησούς εκδηλώνει θαυμασμό για την πίστη ανθρώπων και την οποία όχι απλώς εγκωμιάζει, αλλά και επιβραβεύει. Και οι δυο περιπτώσεις αφορούν ανθρώπους έξω από τον Ιουδαϊκό χώρο. Και οι δυο περιπτώσεις αφορούν ειδωλολάτρες. Η μια περίπτωση ήταν η Χαναναία και η άλλη η σημερινή, του εκατοντάρχου. Και οι δυο τους, παρά το ότι ανήκουν στον ειδωλολατρικό χώρο και οι οποίοι δεν είχαν διδαχθεί για τον ερχομό του Λυτρωτή, εν τούτοις, όταν έρχεται, τον αποδέχονται και ζητούν το έλεός του.

Και ο Ιησούς δεν αρνείται την προσφορά του ελέους του, προετοιμάζοντας παράλληλα την ανθρωπότητα ότι είναι ο Λυτρωτής του κόσμου, ο Λυτρωτής του συνόλου των λαών και όχι μόνο του Ιουδαϊκού λαού. Παράλληλα, στέλλει το μήνυμα σε όλους ότι η σωτηρία δεν είναι φυσικό επακόλουθο της ένταξης του ανθρώπου είτε στην Ιουδαϊκή, είτε και σήμερα στη χριστιανική θρησκεία. Η σωτηρία είναι το αποτέλεσμα της σύνδεσης του ανθρώπου μετά του Ιησού και μέσα από την πίστη της αποδοχής του ως Λυτρωτή και Σωτήρα.

Όμως, και στις δυο περιπτώσεις, της Χαναναίας και σήμερα του εκατοντάρχου, η πίστη, σαν αρετή, δεν είναι μοναχική, αλλά εκφράζεται μέσα από δυο άλλες αρετές, της ταπεινοφροσύνης και της αγάπης. Και αυτές οι αρετές κοσμούν σήμερα τον εκατόνταρχο. Παρά το ότι ασκεί ένα επάγγελμα, του Ρωμαίου στρατιωτικού, και κατέχει ένα υψηλό αξίωμα, εκείνο του εκατοντάρχου, εν τούτοις, παρουσιάζεται με μεγάλη ταπεινοφροσύνη μπροστά στον Ιησού. Μπροστά στον Ιησού υποχωρεί κάθε ανθρώπινο αξίωμα. Γιατί ο Ιησούς είναι ο Θεός και ο Λυτρωτής. Είναι Εκείνος ο οποίος, ως Θεός, μπορεί τα πάντα, σε αντίθεση με τους ανθρώπους, που έχουν περιορισμένες δυνατότητες, όποιο αξίωμα κι αν κατέχουν.

Αναγνωρίζοντας τη δική του μικρότητα, υποκλίνεται με ταπείνωση μπροστά στην ανωτερότητα και το μεγαλείο του Ιησού. Στην πρόθεση του Ιησού να πάει σπίτι του εκατοντάρχου και να θεραπεύσει τον υπηρέτη του, αποκρίνεται με μια αφάνταστη ταπεινοφροσύνη: «Κύριε, δεν είμαι άξιος να σε δεχτώ στο σπίτι μου». Παράλληλα με την ταπεινοφροσύνη, αφήνει την πίστη να ξεδιπλωθεί. Εκτός του ότι δεν είμαι άξιος για να σε δεχτώ στο σπίτι μου, πιστεύω ότι δε χρειάζεται να 'ρθεις εκεί για να κάνεις το θαύμα. «Πες μόνο ένα λόγο και θα γιατρευτεί ο δούλος μου». Μάλιστα τεκμηριώνει αυτή την πίστη με επιχειρήματα: «Κι εγώ είμαι άνθρωπος κάτω από εξουσία κι έχω στρατιώτες στη διοίκησή μου. Λέω στον ένα «πήγαινε» και πηγαίνει και στον άλλο «έλα» και έρχεται, και στο δούλο μου «κάνε αυτό» και το κάνει». Με τη δύναμη της πίστης του σαν να λέει στον Ιησού: «Αν εγώ, που είναι απλός άνθρωπος, έχω τόση δύναμη, πόσο μάλλον ο δικός σου λόγος, επειδή εσύ είσαι Θεός».

Αυτή είναι η δύναμη της πίστης. Αναγνωρίζει το μεγαλείο και τη δύναμη του Θεού, μπροστά στα οποία υποκλίνεται με θαυμασμό και απέραντη ταπεινοφροσύνη. Είναι μια πίστη πρωτάκουστη και υπέροχη που δεν υπάρχει ούτε και μεταξύ των ανθρώπων που έχουν διδαχθεί για τον αληθινό Θεό, όπως οι Ισραηλίτες.

Αξιοθαύμαστη, λοιπόν, πίστη που παρατηρείται σε έναν άνθρωπο ειδωλολάτρη, έναν αλλόθρησκο. Για τούτο και δεν προσπερνιέται απαρατήρητη. Όμως αυτή την πίστη την ακούει, τη διακρίνει και τη θαυμάζει μόνο ένας, ο Ιησούς. Οι άλλοι, ίσως και να ενοχλούνται, ή και να εκφράζουν αντίθεση στο ότι ο Ιησούς καταδέχεται να μιλά με έναν ειδωλολάτρη. Κι όμως, ο Ιησούς δεν προσπερνά αδιάφορα την πίστη του εκατοντάρχου, αλλά ούτε και την χωρίς πίστη συμπεριφορά των Ιουδαίων. Επαινεί τον εκατόνταρχο για την πίστη του. Την ίδια στιγμή ασκεί κριτική για την ολιγοπιστία των Ιουδαίων, ενώ προειδοποιεί παράλληλα όχι μόνο αυτούς που τον ακολουθούν, αλλά και τις επόμενες γενιές ότι η σωτηρία δεν επιτυγχάνεται μόνο με μια απλή παρουσία στο χώρο της θρησκείας. Χρειάζεται παράλληλα

πίστη και ενεργουμένη αγάπη. Αγάπη που να εκφράζεται μέσα από τα έργα και την όλη ζωή και συμπεριφορά.

Και τον εκατόνταρχο δεν τον διακρίνουν μόνο η δυνατή και σταθερή πίστη, καθώς και η πραγματική ταπεινοφροσύνη, αλλά και η αγάπη. Σε μια εποχή που ο άνθρωπος υποτιμάται και ιδιαίτερα ο δούλος, ο εκατόνταρχος εκδηλώνει αγάπη προς το δούλο του, για τούτο και υποβάλλεται σε θυσία και παράλληλα ταπεινώνεται για χάρη του δούλου του. Με τον τρόπο αυτό εφαρμόζει στην πράξη την «καινή» εντολή της αγάπης του Ιησού. Μιας αγάπης που ξεπερνά τον εαυτό του και που εκφράζεται μέσα από τη θυσία του για μας. Μια αγάπη που μας θυμίζει η Εκκλησία, όχι μόνο τη Μεγάλη Εβδομάδα, αλλά καθημερινά μέσα από την εικόνα της σταυρώσεως που υπάρχει στο ύψος του εικονοστασίου, σαν υπενθύμιση αλλά και σαν προτροπή σε μας να ανυψωθούμε από τα μικρά, τα ταπεινά και εφήμερα και να φτάσουμε τα ουράνια και πνευματικά.

Δικαιολογημένος, λοιπόν, ο θαυμασμός του Ιησού καθώς και η κριτική του ότι: «ουδέ εν τω Ισραήλ τασαύτην πίστιν εύρον». Γιατί ο εκατόνταρχος διαφέρει από αυτούς. Διαφέρει από τον πατέρα του δαιμονιζόμενου παιδιού που όταν τον πλησιάζει, εκφράζει αμφιβολία για τον Ιησού λέγοντάς του «αν μπορείς να κάνεις κάτι, βοήθησέ μας» (Μάρκ. θ' 22). Διαφέρει από τον Ιάειρο που πέφτει μεν στα πόδια του Ιησού και τον παρακαλεί θερμά, αλλά την ίδια στιγμή του ζητά: «έλα να βάλεις τα χέρια σου πάνω της για να γιατρευτεί και να ζήσει» (Μάρκ. ε' 23). Ακόμα και ο μαθητής του ο Θωμάς ζητά να βάλει τον δάκτυλό του στον «τύπον των ήλων» (Ιωάν. κ' 23), προκειμένου να πιστέψει στο γεγονός της Αναστάσεως του Κυρίου.

Ο έπαινος δεν περιορίζεται μόνο στον εκατόνταρχο, ούτε και η κριτική μόνο στους ανθρώπους της εποχής του. Ο έπαινος αλλά και η προειδοποίηση απευθύνονται και σε μας σήμερα για να εξετάσουμε το βαθμό της δικής μας πίστης κάθε φορά που τον πλησιάζουμε. Ο Κύριος μάς διαβεβαιώνει ότι: «το ει δύνασαι πιστεύσαι, πάντα δυνατά τω πιστεύοντι» (Μάρκ. θ' 23). Εάν μπορείς να πιστέψεις, όλα είναι δυνατά γι' αυτόν που πιστεύει.

Αδελφοί μου, υποκλινόμαστε με θαυμασμό μπροστά στην πίστη του εκατοντάρχου που δεν επεδίωξε τη σωματική παρουσία του Κυρίου, αλλά ούτε και έφερε κοντά του τον άρρωστο υπηρέτη του. Πίστεψε στη δύναμη και την εξουσία που είχε ο Ιησούς να κάνει το θαύμα με μόνο το λόγο του, αναγνωρίζοντας με τον τρόπο αυτό τη θεότητά του. Και ο Ιησούς, ανταμείβοντάς τον, τον εξύψωσε με θαυμασμό και του πρόσφερε περισσότερα από όσα εζήτησε. Ας μιμηθούμε την πίστη του εκατοντάρχου και να 'μαστε βέβαιοι ότι θ' ακούσουμε κι εμείς τα παρήγορα λόγια: «Ύπαγε και ως επίστευσας γεννηθήτω σοι». Πήγαινε, κι ας γίνει αυτό που πίστεψες. Αμήν.

Θεόδωρος Αντωνιάδης

ΚΥΡΙΑΚΗ ΑΓΙΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ Δ΄ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΗΣ ΣΥΝΟΔΟΥ

Απόστολος: Τίτ. γ' 8 – 15

Ευαγγέλιο: Μαθθ. ε' 14 – 19

17 Ιουλίου 2011

«Υμείς εστε το φως του κόσμου»

Η Εκκλησία μας τιμά σήμερα, αγαπητοί μου αδελφοί, τους Αγίους Πατέρες της Τετάρτης Οικουμενικής Συνόδου, τους ανυποχώρητους εκείνους αγωνιστές που ξεκάθαρα και ασυμβίβαστα, διακήρυξαν την αλήθεια της Ορθοδόξου πίστεως μας. Τιμούμε σήμερα όλους εκείνους που ανταποκρίθηκαν πλήρως στο κέλευσμα αυτό που ο Κύριος απηύθυνε προς τους Μαθητές και Αποστόλους του. Και πρώτοι οι Πατέρες αυτοί έγιναν φως του κόσμου, που μέχρι σήμερα φωτίζουν την Οικουμένη, με τα όσα εθέσπισαν στην περίφημη αυτή Οικουμενική Σύνοδο, εναντίον των διαστρεβλωτών της πίστεώς μας αιρετικών Μονοφυσιτών, δηλαδή αυτών που πιστεύουν μόνο στη Θεία Φύση του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού.

Αλλά το κέλευσμα αυτό δεν απευθύνεται μόνο στους Αποστόλους και Πατέρες της Εκκλησίας μας. Απευθύνεται και στον κάθε χριστιανό, που πρέπει να είναι για τον Κύριο φως του κόσμου και που θα πρέπει με το φωτεινό παράδειγμά του να φωτίζει τους ανθρώπους που βρίσκονται μακριά από το Θεό, στο σκοτάδι της αμαρτίας. Τα λυχνάρια, συνεχίζει η ευαγγελική περικοπή, δεν τα ανάβουν κάτω από κάδους, αλλά τα τοποθετούν ψηλά πάνω στο λυχνοστάτη, για να φωτίζουν όλους όσοι βρίσκονται μέσα στο σπίτι. Κι έτσι σαν το λυχνάρι ζητά ο Κύριος να λάμπει το φως της αρετής μας στους συνανθρώπους μας για να βλέπουν τα καλά μας έργα και να δοξάζουν τον Θεό Πατέρα μας.

Κάθε χριστιανός, λέγει και πάλιν ο Κύριος, είναι σαν μια πόλη που είναι κτισμένη πάνω σ' ένα ψηλό βουνό. Έτσι, είτε το θέλουμε είτε όχι, είμαστε θεατές απ' όλους. Όπου κι αν κρυφτούμε είναι ολοφάνερη η ζωή μας, γιατί μας βλέπουν τα μάτια όλων των ανθρώπων. Γι' αυτό και το πρώτο στοιχείο που θα μας κάμει φως του κόσμου, είναι η ενάρετη ζωή μας και τα θεάρεστα έργα μας. Η προσπάθεια του καθενός από εμάς είναι να εφαρμόζει όσο το δυνατόν το θέλημα του Θεού. Η εφαρμογή όλων ανεξαιρέτως των εντολών του, που για τον Κύριο δεν υπάρχουν μικρές και μεγάλες. Η ζωή μας θα πρέπει να είναι καθαρή από την αμαρτία, να είναι μια ζωή καθ' όλα αγία. Μια ζωή που να προβάλλεται η αλήθεια, η σεμνότητα, η δικαιοσύνη, η αγιότητα και που να παρουσιάζεται με μια λέξη η αρετή.

Κι όλα αυτά θα πρέπει να τα επιδεικνύουμε και να τα προβάλλουμε σ' όλες τις εκφάνσεις της ζωής μας. Οι γονείς να είναι υπόδειγμα στην οικογένεια. Οι σύζυγοι μεταξύ τους να ζουν αρμονικά. Οι γονείς προς τα παιδιά και τα παιδιά προς τους γονείς, να επιδεικνύουν το σεβασμό και την αγάπη που είναι απαραίτητο στοιχείο για μια σωστή οικογένεια. Στην εξάσκηση του επαγγέλματός μας θα πρέπει να κυριαρχεί η τιμιότητα, η δικαιοσύνη, η ειλικρίνεια. Και τέλος, στις διάφορες κοινωνικές εκδηλώσεις μας θα πρέπει να δεσπόζει η ευγένεια, η εξυπηρετικότητα, η προθυμία και σαν επιστέγασμα όλων η αγάπη.

Όταν ασκούμε την αγάπη προς όλους, και μάλιστα όπως την ζητά ο Χριστός, τότε αναδεικνύομαστε φως του κόσμου. Τότε τα καλά μας έργα δεν κρύβονται. Αντίθετα φαίνονται και μας υψώνουν εμάς τους ίδιους και φωτίζουν και τις ψυχές των άλλων. Χρειάζεται, λοιπόν, για να ανταποκρινόμαστε στην κλήση του Κυρίου και για να είμαστε φως του κόσμου, να βάλουμε όλες μας τις δυνάμεις, ώστε παντού και πάντοτε να τηρούμε τις εντολές και το άγιο θέλημα του Κυρίου. Γιατί αν δεν έχουμε ζωή χριστιανική, όχι μόνο δεν θα είμαστε φως του κόσμου, αλλά θα συντελούμε και στο να βλασφημείται

το όνομα του Κυρίου. Κι ότι το φωτεινό παράδειγμα έχει μεγάλη αξία, αυτό είναι αλήθεια, που την ομολογεί κάθε άνθρωπος. Η πνευματική ευωδία που αποπνέει σαν άλλο θυμιατήρι η ζωή των πιστών, ευχαριστεί και αυτούς ακόμα τους άπιστους, γιατί το καλό παράδειγμα αξίζει αυτό καθ' εαυτό. Γιατί η ενάρετη συμπεριφορά και τα φωτεινά έργα, φανερώνουν ότι αυτός που τα έχει, ενίκησε τις αδυναμίες του και κατέκτησε την αρετή. Έγινε και είναι φως που φωτίζει τους γύρω του. Πράγμα κάθε άλλο παρά συνηθισμένο και εύκολο. Χρειάζεται δύναμη και γενναιότητα ψυχής για να κατορθωθεί.

Αν επί πλέον λάβουμε υπόψη μας και τις θετικές επιδράσεις που προξενεί το καλό παράδειγμα σ' όσους το βλέπουν, τότε θα εννοήσουμε ακόμα περισσότερο την αξία του. Γιατί δεν είναι μόνο το γεγονός ότι παρακινεί πολλούς συνανθρώπους μας στο να αφήσουν την ζωή της αμαρτίας και να ακολουθήσουν το δρόμο της αρετής, αλλά το παράδειγμα συντελεί στο να δοξάζουν οι άνθρωποι το Πανάγιο Όνομα του Θεού, που αναδεικνύει με τη Χάρη του τα φωτεινά παραδείγματα των πιστών του. Πολύ μεγάλη, λοιπόν, είναι η αξία του καλού παραδείγματος, που δεν είναι τίποτα άλλο, παρά η πλήρης εφαρμογή του Νόμου του Θεού.

Αδελφοί μου, οι Άγιοι Εξακόσιοι Τριάντα Πατέρες της Τέταρτης Οικουμενικής Συνόδου, τους οποίους γιορτάζει σήμερα η Εκκλησία μας, υπήρξαν πράγματι φως του κόσμου. Με την άγια ζωή τους και τους ιερούς λόγους τους, ανεδείχθησαν, φώτα πνευματικά στην εποχή τους και στην Εκκλησία. Ανεδείχθησαν, όπως ακούσαμε και από το δοξαστικό τους σήμερα, «αστέρες πολύφωτοι»: αστέρες πολύφωτοι που πιο πολύ σήμερα χρειάζεται η κοινωνία μας. Γιατί, δυστυχώς, σήμερα, λείπουν από την κοινωνία μας τα ηθικά πρότυπα. Η κοινωνία μας σήμερα παραπαίει και αυτό οφείλεται στο ότι οι εχθροί της πίστεώς μας τα κατάφεραν να αμβλύνουν λίγο – λίγο τα ηθικά αισθητήριά μας. Και βλέπει κανείς στην πατρίδα μας να έχει αλλάξει τόσο ραγδαία σε διάστημα λίγων δεκαετιών η νοοτροπία και η ζωή των πολλών, έπειτα από σταδιακούς και αδιόρατους συμβιβασμούς.

Ας μιμηθούμε, λοιπόν, τους Αγίους Πατέρες που οι ίδιοι εφάρμοσαν το Νόμο του Θεού με ταπείνωση και που edίδαξαν και εμάς να τον εφαρμόζουμε στην εντέλεια. Με το φωτεινό δε παράδειγμά τους, ας εμπνέουν κι εμάς και ας μας παρακινούν σε αγώνες για την κατάκτηση της αρετής. Ας τους μιμηθούμε, λοιπόν, για να δοξασθούμε κι εμείς μαζί τους στην Ουράνιο Βασιλεία, που έχει ετοιμάσει ο Κύριος για τους εκλεκτούς του.

Ηγούμενος Χρυσορροϊατίσσης Διονύσιος

ΚΥΡΙΑΚΗ ΣΤ' ΜΑΤΘΑΙΟΥ

Απόστολος: Ρωμ. ιβ 6 – 14

Ευαγγέλιο: Ματθ. θ' 1 – 8

24 Ιουλίου 2011

«Τι γαρ ευκοπώτερον, ειπείν, αφέωνταί σοι αι αμαρτίαι, ή ειπείν, έγειρε και περιπάτει;»

Πρόκειται για μια από τις πολλές θαυματουργικές θεραπείες του Ιησού, και στη σημερινή περίπτωση, τη θεραπεία ενός παραλυτικού στην Καπερναούμ. Δεν είναι το μοναδικό θαύμα με το οποίο ο Κύριος χάρισε την υγεία και την χαρά, τόσο στον θεραπευθέντα παράλυτο, όσο, βέβαια, και στην οικογένειά του. Αυτό όμως που προβλημάτισε τους αρνητικά δύσπιστους γραμματείς της Ιουδαϊκής θρησκείας, αγαπητοί μου αδελφοί, ήταν η άφεση των αμαρτιών που χάρισε στον παραλυτικό, πριν από την θεραπεία και που ασφαλώς ειρήνευσε την ψυχή του. Βλασφημία θεωρήθηκε από τους γραμματείς, αφού μόνο ο Θεός έχει το απόλυτο δικαίωμα να συγχωρεί τις αμαρτίες των ανθρώπων. Και ενώ πληροφορούνται ή και παρακολουθούν οι ίδιοι τη διδασκαλία και τα θαύματά του Κυρίου, τους είναι αδύνατον να σκεφτούν λογικά και με βάση τη γνώση της Παλαιάς Διαθήκης, να υποπτευθούν έστω, την θεία Του προέλευση. Φαίνεται σε μας, που ζούμε στην περίοδο της χάριτος του Θεού και γνωρίσαμε τον αληθινό Θεό, σαν κάτι πολύ απλό που δεν επιδέχεται συζήτηση ή αμφισβήτηση. Εκείνοι όμως υπηρέτες του ναού με κύριο καθήκον τη μελέτη του νόμου του Θεού και την ερμηνεία των θεόπνευστων και αποκαλυπτικών προφητειών προς χάριν του λαού, δεν μπορούσαν να δουν, να αντιληφθούν την ένσαρκη παρουσία του Μεσσία, που τους είχε υποσχεθεί ο Θεός. Αυτή η αδυναμία τους, έγινε η αιτία να παραμείνει μέχρι σήμερα ο Ιουδαϊκός λαός, ο περιούσιος λαός του Κυρίου, μακριά από την αληθινή πίστη, να χάσει την ευκαιρία της σωτηρίας, που υποσχέθηκε στον ανθρώπινο γένος, χωρίς εξαιρέσεις και διαχωρισμούς. Και έμεινε μακριά, ενώ ήταν δίπλα του ο Χριστός, ενώ τιμήθηκε με την ενανθρώπιση Του, τη ζωή Του ανάμεσά τους, τον σταυρικό θάνατο και την ανάστασή Του. Εκείνοι βέβαια, αγαπητοί μου αδελφοί, σκοτισμένοι και προκατειλημμένοι, δεν μπόρεσαν να κατανοήσουν. Εμείς όμως; Δεχτήκαμε δια του βαπτίσματος την θεία χάρη και βιώνουμε τα μυστήρια της Εκκλησίας μας. Πόσο νοιώθουμε δίπλα μας και μέσα μας τον Ιησού Χριστό, τον Κύριό μας; Πως το δείχνουμε αυτό; Γιατί, αν ο γιος του Θεού, ο Χριστός, ήλθε και έζησε σαν άνθρωπος, εδώ στη γη, για τη σωτηρία μας, «πώς ημείς εκφευξόμεθα τηλικαύτης αμελήσαντες σωτηρίας;» Πως είναι δυνατόν να αποφύγουμε την τιμωρία, εάν αμελήσουμε μια τόσο μεγάλη και σπουδαία ευκαιρία να σωθούμε;

Ο Κύριος λοιπόν, αγαπητοί μου αδελφοί, απευθύνεται στους μυωπικά κακόπιστους γραμματείς, ανθρώπους του ναού, αλλά και σ' όλους εμάς, και απαντά στις αμφιβολίες τους, που ωστόσο δεν τόλμησαν να εκφράσουν. Γι αυτό και τους προλαμβάνει. «Τι γαρ ευκοπώτερον, ειπείν, αφέωνταί σοι αι αμαρτίαι, ή ειπείν, έγειρε και περιπάτει;» Τι είναι ευκολότερο να πει ο Χριστός με την εξουσία που έχει, σε κάποιον; Σου έχουν συγχωρηθεί οι αμαρτίες του. Ή να του πει σήκω επάνω και περπάτα; Φυσικά η άφεση των αμαρτιών του παραλυτικού, ή η βλασφημία κατά τους γραμματείς, δεν είναι κάτι χειροπιαστό. Ούτε όμως και εμείς μπορούμε να εκτιμήσουμε την ανυπολόγιστη αξία της. Η ανθρώπινη φύση μας, υπολογίζοντας

πολύ λίγο ή και καθόλου την αξία της άυλης και αθάνατης ψυχής μας, μετρά και εκτιμά μόνο ό, τι βλέπει ή μπορεί να αισθανθεί με την αφή, την ακοή, γενικά τις αισθήσεις. Δύσκολα αντιλαμβανόμαστε την σοβαρή και μοναδική αξία της ψυχής μας. Αντίθετα, σημαντική, πολύ σημαντική και ουσιώδη για τη ζωή μας θεωρούμε την σωματική μας υγεία, περισσότερο και από πολλά άλλα αγαθά. Περνούμε όμως στενοχώριες, πιεζόμαστε από άγχη, ζούμε ανήσυχα, την ημέρα, αλλά και κυρίως τη νύχτα. Κάποτε όλα αυτά προέρχονται από πραγματικά γεγονότα που πολλές φορές τα μεγαλοποιούμε, ή από τις δυσκολίες της ζωής, προβλήματα σωματικής υγείας, ή από αυτά που μας προκαλούν οι γύρω μας. Άλλοτε πάλι, είναι συνέπεια κάποιας λύπης που προκαλέσαμε σ' ένα συνάνθρωπό μας και νοιώθουμε τύψεις, κάποιο λάθος μας ή και από κάποια αμαρτία μας. Κι άλλοτε, και τις πιο πολλές φορές, δημιουργούνται αυτές οι νοσηρές καταστάσεις από τις τύψεις της συνειδήσεώς μας, που μας ελέγχει. Και ίσως είναι το μόνο που νοιώθουμε σχεδόν όλοι μας. Γιατί πολλές φορές, μερικοί από μας, κλείνουμε τα αυτιά της ψυχής μας ερμητικά, για να μη φτάνει η διαμαρτυρία της. Αλλά και πολλοί είναι εκείνοι που συστηματικά αγνοούν την αλήθεια και πνίγουν την φωνή της συνείδησής τους. Ενεργούν αντίθετα από αυτή στις σχέσεις τους με τους συνανθρώπους τους, με τον Θεό, αλλά και με το πραγματικό συμφέρον του εαυτού τους. Έρχεται όμως η στιγμή, που μακριά από όλους, στην ήσυχη νύχτα ή την ώρα της απομόνωσης από τους άλλους, νοιώθουμε βαθιά μέσα μας την επανάσταση της συνείδησης μας και τον ασίγαστο έλεγχο της. Αυτή άλλωστε είναι που ή μας επιβραβεύει και μας ειρηνεύει για κάτι καλό που κάναμε, ή μας ελέγχει βασανιστικά, μας τιμωρεί, για τις πράξεις μας, που είναι αντίθετες, όχι μόνο και αποκλειστικά στο νόμο του Θεού, αλλά και στον έμφυτο νόμο που υπάρχει σ' όλους μας, αλάνθαστο κριτήριο των πράξεών μας. Η ειρήνευση της ψυχής μας, αγαπητοί μου, είναι φανερό ότι είναι επακόλουθο των καλών σχέσεων που θα έχουμε με τους συνανθρώπους μας, αλλά, και κυρίως με τον Θεό, την τήρηση των εντολών Του. Και φυσικά η εσωτερική ειρήνη, μεταβάλλει όλη τη ζωή μας και αντανakλά και στους γύρω μας, που ευχάριστα δέχονται τους καρπούς της. Είναι αυτή η ειρήνη το αποτέλεσμα όλων αυτών των αρετών και των δωρημάτων του Θεού, που απαριθμεί στην σημερινή αποστολική περικοπή ο Απόστολος Παύλος και αυτή ας έχουμε όλοι μας στην ψυχή μας. Αμήν

Δ.Γ.Σ.

ΚΥΡΙΑΚΗ Ζ΄ ΜΑΤΘΑΙΟΥ

Απόστολος: Ρωμ. ιε΄ 1 – 7

Ευαγγέλιο: Ματθ. θ΄ 27 – 35

31 Ιουλίου 2011

«Και ανεώχθησαν αυτών οι οφθαλμοί»

Έτρεξαν να συναντήσουν τον Ιησού Χριστό δυο τυφλοί, και όταν Εκείνος μπήκε σε κάποιο σπίτι, ήλθαν και αυτοί και Τον παρεκάλεσαν να τους θεραπεύσει. Τους ρωτά ο Κύριος: Πιστεύετε ότι μπορώ να κάμω αυτό που ζητάτε; Και όταν αυτοί δήλωσαν ότι πιστεύουν, τότε τους θεράπευσε. Την ίδια ημέρα, στο ίδιο σπίτι, θεράπευσε έναν κωφάλαλο.

Πλήθος πολύ συνόδευε τον Ιησού. Είχε γεμίσει το σπίτι. Όλοι είδαν τα θαύματα. Αλλά άλλοι πίστεψαν στη θεία δύναμη του Κυρίου «και εθαύμαζον», οι όχλοι, το πλήθος των ανθρώπων και έλεγαν «ουδέποτε εφάνη ούτως εν των Ισραήλ», δηλαδή δεν είδαμε ποτέ τόσα και τέτοια θαύματα. Άλλοι δε, όπως οι Φαρισαίοι που παρακολουθούσαν και αυτοί τον Κύριο ζητώντας ευκαιρία να Τον κατηγορήσουν, να διώξουν από τις ψυχές των ανθρώπων την πίστη και τον θαυμασμό που είχαν στον Χριστό, έλεγαν ότι «εν τω άρχοντι των δαιμονίων εκβάλλει τα δαιμόνια», δηλαδή με σατανική δύναμη κάνει αυτά τα θαύματα.

Το ίδιο θαύμα, η ίδια διδασκαλία γίνεται δεκτή και αρεστή σε μια αθώα ψυχή και την φωτίζει και κάνει τον άνθρωπο που είδε και άκουσε το θαύμα να εκφράζει την πίστη του, ενώ απεναντίας μια σκοτισμένη από τον εγωισμό και τον φθόνο και την απιστία ψυχή, την σκοτίζει ακόμη περισσότερο και την κάνει να απορρίπτει πράγματα που άλλοι βλέπουν και θαυμάζουν.

Ας το έχουν αυτό υπ' όψη και μερικοί Χριστιανοί μεν, αλλά χλιαροί στην πίστη, που λέγουν, ας γίνει ένα θαύμα να δώ και να πιστέψω. Στον κύκλο των δώδεκα μαθητών του Χριστού, οι έντεκα πίστεψαν και έδωσαν και τη ζωή τους για την πίστη του Χριστού, ο ένας μόνον, ο Ιούδας, δεν πίστευε. Όσα θαύματα είδαν οι έντεκα, είδε και αυτός. Όσες διδασκαλίες του Κυρίου άκουσαν οι άλλοι άκουσε και αυτός, αλλά ήταν σκοτισμένος από το πάθος της φιλαργυρίας. Λέγει ένα τροπάριο της Εκκλησίας: «Ποίος σε τρόπος Ιούδα, προδότην του Σωτήρος ειργάσατο»; Ποια συμπεριφορά του Κυρίου σε έκανε να Τον προδώσεις; «Μη του χορού σε των Αποστόλων εχώρησε»;

Μήπως σε ξεχώρισε από τους Αποστόλους δείχνοντας περιφρόνηση σε σένα; «Μη του χαρίσματος των ιαμάτων εστέρησε»; Μήπως δεν έδωκε και σε σένα το χάρισμα που έδωκε στους άλλους να θεραπεύουν αρρώστους; Μήπως έφαγε με τους άλλους στο τραπέζι του Μυστικού Δείπνου και σε έδιωξε απ' αυτό; «Μη των άλλων νίψας τους πόδας τους σούς υπερείδεν»; Μήπως όταν έπλυne τα πόδια των άλλων μαθητών, περιφρόνησε τα δικά σου; Ω πόσων αγαθών αμνήμων εγένου! Ω πόσα καλά, πόσες ευεργεσίες του Δασκάλου σου ξέχασες! για πόσα φάνηκες αχάριστος!»

Όταν δεν είναι καθαρή η ψυχή, όταν έχει τα σαράκια του φθόνου, της κακίας, της πλεονεξίας, του εγωισμού, κλείνουν τα μάτια, σκοτίζεται ο νους, τυφλώνεται ψυχικά ο άνθρωπος.

Χιλιάδες, εκατομμύρια θαυμάτων έχουν καταγραφεί στην Αγία Γραφή. Θαύμα μεγάλο είναι και η θεμελίωση και ανάπτυξη της Χριστιανικής Εκκλησίας παρ' όλα τα

εμπόδια τα οποία συνάντησε και την πολεμική την οποία ακόμη και σήμερα συναντά. Άπειρα θαύματα γίνονται και σήμερα με την πίστη στο Θεό, στην Παναγία, στους Αγίους. Άπειρα θαύματα μυστικά και μέσα στις ψυχές των ανθρώπων που με τη Θεία Χάρη από το βάθος της αμαρτίας φτάνουν στα ύψη της αγιότητας. Θαύμα είναι και όλη η φύση με την πανσοφία και αρμονία και σκοπιμότητα με την οποία λειτουργεί και μας εξυπηρετεί παρόλο ότι εμείς παραβιάσαμε την λειτουργία της με τον τρόπο της δήθεν πολιτισμένης ζωής μας. Θαύμα είναι ο ίδιος ο εαυτός μας. Η συγκατοίκηση της ψυχής μέσα στο σώμα μας. Θαύμα η συνεργασία όλων των οργάνων και μελών του σώματος, ώστε το ένα να συνεργάζεται και να βοηθά το άλλο. Θαύμα είναι η λογική σκέψη την οποία μας χάρισε ο Θεός και μας κάνει να διαφέρουμε από τα ζώα και να κανονίζουμε τον τρόπο της ζωής μας. Αυτά μελετούσε ο σοφός Δαβίδ και έλεγε «ως θαυμαστόν το όνομα σου εν πάση τη γη», «πάντα εν σοφία εποίησας» και την Εκκλησία να ψάλλει :«Τις Θεός μέγας ως ο Θεός ημών, ο ποιών θαυμάσιαμόνος».

Τι ζητάμε, λοιπόν, άλλα θαύματα για να πιστέψουμε; Αν δεν θέλουμε να πιστέψουμε, δεν θα πιστέψουμε όσα θαύματα και να δούμε να γίνονται μπροστά μας. «Ει Μωϋσέως και των Προφητών ουκ ακούουσι, ουδέ εάν τις εκ νεκρών αναστή πεισθήσονται». Δηλαδή και νεκρανάσταση να γίνει δεν θα πιστέψουμε, λέγει ο Αβραάμ στον άσπλαχνο πλούσιο της παραβολής του πλουσίου και του Λαζάρου.

Ας μη ζητάμε, λοιπόν, άλλα θαύματα, για να πιστέψουμε. Ας φροντίζουμε καλύτερα να κρατούμε τις ψυχές μας καθαρές, ικανές να δέχονται τα θεία μηνύματα και να ομολογούμε τη πίστη μας. Η πίστη κάνει τα θαύματα και όχι τα θαύματα την πίστη. Είναι άξιο προσοχής στο σημερινό Ευαγγέλιο ότι ο Κύριος πριν θεραπεύσει τους δυο τυφλούς, ενώ αυτοί παρακαλούν και ζητούν να τους θεραπεύσει Εκείνος τους ρωτά: «πιστεύετε ότι δύναμαι τούτο ποιήσαι;» Τους ζητά να δηλώσουν ότι πιστεύουν και όταν αυτοί απάντησαν ότι πιστεύουν, τότε τους θεράπευσε, όπως έγινε και σε πολλές άλλες περιπτώσεις.

Την πίστη μας ζητά ο Κύριος, την εμπιστοσύνη μας στα λόγια Του, στο Ευαγγέλιο. Πίστη θερμή και σταθερή, όχι μόνο όταν έχουμε ανάγκη να του ζητήσουμε την χάρη Του, την βοήθεια Του αλλά και πάντοτε, ομολογώντας τη θεότητα Του και την αγάπη που έδειξε για μας .

Γιώργος Σαββίδης

ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΕΣ ΚΑΙ ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ

ΠΑΝΙΕΡΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΠΑΦΟΥ κ.κ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ

Παρασκευή	1 Ιουλίου	:	ΚΑΤΩ ΠΑΦΟΣ, Άγιοι Ανάργυροι
Κυριακή	3 Ιουλίου	:	ΚΟΥΚΛΙΑ
Κυριακή	10 Ιουλίου	:	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος
Πέμπτη	14 Ιουλίου (Εσπερινός)	:	ΛΕΤΥΜΠΟΥ
Κυριακή	17 Ιουλίου	:	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος
Τρίτη	19 Ιουλίου (Εσπερινός)	:	ΚΑΛΛΕΠΕΙΑ
Κυριακή	24 Ιουλίου	:	ΠΩΜΟΣ
Δευτέρα	25 Ιουλίου (Εσπερινός)	:	ΓΕΡΟΣΚΗΠΟΥ, Αγία Παρασκευή
Τρίτη	26 Ιουλίου	:	ΜΗΛΙΟΥ
Τρίτη	26 Ιουλίου (Εσπερινός)	:	ΧΟΛΕΤΡΙΑ
Κυριακή	31 Ιουλίου	:	ΝΑΤΑ

ΘΕΟΦΙΛΕΣΤΑΤΟΥ ΧΩΡΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΡΣΙΝΟΗΣ κ. ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ

Παρασκευή	1 Ιουλίου (Εσπερινός)	:	ΠΑΧΥΑΜΜΟΣ
Κυριακή	3 Ιουλίου	:	ΑΥΓΟΡΟΥ
Κυριακή	10 Ιουλίου	:	ΠΑΧΥΑΜΜΟΣ
Σάββατο	16 Ιουλίου (Εσπερινός)	:	ΑΓΙΑ ΜΑΡΙΝΑ ΚΕΛΟΚΕΔΑΡΩΝ
Κυριακή	17 Ιουλίου	:	ΛΑΡΝΑΚΑ
Τρίτη	19 Ιουλίου (Εσπερινός)	:	ΝΕΑ ΔΗΜΜΑΤΑ
Κυριακή	24 Ιουλίου	:	ΑΓΙΑ ΜΑΡΙΝΑ ΧΡΥΣΟΧΟΥΣ
Τρίτη	26 Ιουλίου	:	ΓΕΡΟΣΚΗΠΟΥ, Αγία Παρασκευή
Τρίτη	26 Ιουλίου (Εσπερινός)	:	ΚΑΤΩ ΑΚΟΥΡΔΑΛΙΑ
Κυριακή	31 Ιουλίου	:	ΠΡΟΔΡΟΜΙ

ΠΑΝΟΣΙΟΛΟΓΙΩΤΑΤΟΥ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ κ. ΤΥΧΙΚΟΥ

Παρασκευή	1 Ιουλίου	:	ΜΗΛΙΟΥ
Κυριακή	3 Ιουλίου	:	ΜΑΛΛΙΑ
Παρασκευή	8 Ιουλίου	:	ΤΡΑΧΥΠΙΔΟΥΛΑ
Παρασκευή	15 Ιουλίου	:	ΛΕΤΥΜΠΟΥ
Σάββατο	16 Ιουλίου (Εσπερινός)	:	ΑΓΙΑ ΜΑΡΙΝΟΥΔΑ
Κυριακή	17 Ιουλίου	:	ΑΓΙΑ ΜΑΡΙΝΑ ΚΕΛΟΚΕΔΑΡΩΝ
Δευτέρα	18 Ιουλίου	:	ΑΝΑΡΙΤΑ
Τετάρτη	20 Ιουλίου	:	ΚΑΛΛΕΠΕΙΑ
Κυριακή	24 Ιουλίου	:	ΧΟΥΛΟΥ
Τρίτη	26 Ιουλίου	:	ΨΑΘΙ
Τετάρτη	27 Ιουλίου	:	ΚΑΤΩ ΑΚΟΥΡΔΑΛΙΑ
Κυριακή	31 Ιουλίου	:	ΦΙΛΟΥΣΑ ΚΕΛΟΚΕΔΑΡΩΝ

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΑΦΟΥ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΩΝ

Το πρώτον Αποστολικόν κήρυγμα εις την Πάφον

Πράξ. ιγ, 6-12

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 2011

ΕΤΟΣ ΛΒ΄

ΑΡ.374

«Δότε αυτοίς υμείς φαγείν... οι δε εσθιοντες ήσαν άνδρες ωσει πεντακισχίλιοι, χωρίς γυναικών και παιδίων» (Ματθ. ιδ΄ 16 και 21).

Ιδιαίτερα σημαντικό το θαύμα της διατροφής των πεντακισχιλίων, για τούτο και αναφέρονται σ' αυτό και οι τέσσερις Ευαγγελιστές. Είναι ιδιαίτερα σημαντικό, όχι απλά σαν θαύμα, αλλά κυρίως για τα μηνύματα που στέλλονται μέσα από αυτό, όπως: Πρώτον, ότι ο Θεός δεν είναι μόνο γνώστης, αλλά γίνεται και κοινωνός των προβλημάτων του ανθρώπου. Δεύτερον, ο Θεός, στο πρόσωπο του Ιησού, γίνεται Εμμανουήλ, που σημαίνει, όπως είπε ο άγγελος στον Ιωσήφ: «ο Θεός είναι μαζί μας» (Ματθ. α΄ 23). Δηλαδή, στο πρόσωπο του Ιησού έχουμε το Θεάνθρωπο. Έχουμε τον τέλειο Θεό που γίνεται και τέλειος άνθρωπος. Αυτή η ένωση της θείας και της ανθρώπινης φύσης στο πρόσωπο του Χριστού είναι το θεμέλιο της ενώσεως του Θεού με τους ανθρώπους. Τρίτον, ο Θεός βλέπει τον άνθρωπο σαν σώμα και πνεύμα. Τέταρτον, όλοι οι άνθρωποι, ανεξαρτήτως φύλου και ηλικίας, γίνονται κοινωνοί των δωρεών του Θεού. Και πέμπτον, εγκαινιάζεται ένας νέος τρόπος κοινωνικής συμπεριφοράς του ανθρώπου, όπου ο άνθρωπος δε θα είναι απλά γνώστης των προβλημάτων των συνανθρώπων του, αλλά και θα συμπάσχει μαζί τους, μοιραζόμενος κι αυτά τα αγαθά του.

Σήμερα, λοιπόν, δεν έχουμε απλά καταγραφή ενός ακόμα θαύματος του Ιησού. Σήμερα, πέρα από το θαύμα έχουμε καταγραφή της Χριστιανικής αλλά και της κοινωνικής Θεολογίας. Ο Ιησός, θέλοντας να επιβεβαιώσει ότι έρχεται από τον Πατέρα και ότι είναι ίσος του, για τούτο και έστρεψε το βλέμμα στον ουρανό και ύστερα ευλόγησε. Ως Θεός τώρα παρουσιάζεται γνώστης των προβλημάτων και των αναγκών του ανθρώπου, είτε αυτές είναι πνευματικές, είτε υλικές. Χωρίς να περιφρονεί καμιά από τις ανάγκες του ανθρώπου, τις αξιολογεί και τις ικανοποιεί ιεραρχικά. Προηγούνται οι ανάγκες της ψυχής, οι πνευματικές ανάγκες τις οποίες και ικανοποιεί. Στη συνέχεια προτεραιότητα έχει η ασθένεια. Είναι χαρακτηριστικό ότι και για τις δυο περιπτώσεις οι Ευαγγελιστές Μαθαίος (ιδ΄ 14) και Μάρκος (στ΄ 34) χρησιμοποιούν την ίδια διατύπωση «και εσπλαγχνίσθη επ' αυτοίς». Αυτή η ευσπλαχνία έκανε το Θεό να γίνει άνθρωπος, συναναστράφηκε μαζί του και τέλος ανέβηκε ακόμα και στο σταυρό, προκειμένου να προσφέρει τη σωτηρία στον άνθρωπο.

Σήμερα, πέρα από το ότι επιβεβαιώνει τη Θεότητά του, προσφέρει στους μαθητές του λύσεις και διέξοδο, έστω κι αν βρισκόντουσαν στην έρημο. Τους καλεί κατ' αρχάς, να γίνουν κοινωνοί των προβλημάτων των συνανθρώπων τους. Στη συνέχεια τους αποκαλύπτει την καταφυγή στο Θεό. Αυτές είναι οι δυο σημαντικές δυνάμεις που θα πρέπει να ανακαλύψουν. Να ελευθερωθούν από την εξάρτηση των υλικών αγαθών, φθάνοντας στο σημείο να μοιραστούν με τους συνανθρώπους τους, έστω κι αν τα στερηθούν οι ίδιοι. Αυτή η απελευθέρωση από την εξάρτηση των αγαθών θα τους οδηγήσει στην απελευθέρωση από τη δύναμη – αδυναμία του ανθρώπου και θα στρέψει την προσοχή τους στο Θεό, μέσα από τη δύναμη της προσευχής.

Με τα δυο αυτά σημαντικά μέσα θα μπορέσουν οι μαθητές να ανταποκριθούν στην αποστολή τους, που είναι η δημιουργία του νέου, του ανακαινισμένου από το Θεό ανθρώπου, όπου θα μπορεί, με τη δύναμη της αγάπης του, να θυσιάσει ακόμα για το συνάνθρωπο. Σ' αυτό τον κόσμο προσφέρονται τα δώρα του Θεού ισότιμα σε όλους. Άντρες, γυναίκες και παιδιά γίνονται μέτοχοι αυτών των αγαθών, όπως η διδασκαλία, η θεραπεία και η τροφή. Μπορεί στην πλειοψηφία τους να ήταν άντρες. Όμως δε στερήθηκαν των δωρεών του Θεού οι γυναίκες και τα παιδιά, έστω κι αν ήταν λιγότεροι σε αριθμό. Κατά το σημερινό Ευαγγέλιο αυτοί που έφαγαν «ήσαν άνδρες ωσει πεντακισχίλιοι χωρίς γυναικών και παιδίων».

Ιδιαίτερα σημαντικό από μόνο του τούτο το γεγονός. Σε μια εποχή που και τους πιο πολλούς άντρες τους μεταχειρίζονταν σαν δούλους, οι δε γυναίκες και τα παιδιά ήταν χωρίς δικαιώματα, η ισότιμη συμμετοχή ανδρών, γυναικών και παιδιών στις δωρεές του Θεού, ήταν μια επανάσταση.

Δυστυχώς, όμως, οι πιο πάνω αρχές του Ευαγγελίου, παρά το ότι βρισκόμαστε στην αρχή της τρίτης χιλιετίας, δεν εφαρμόζονται στο βαθμό που πρέπει. Παρά το ότι σαν κοινωνία και σαν πολιτισμός επικαλούμαστε τις αρχές του Ευαγγελίου, εντούτοις κάποιες συμπεριφορές σε ανθρώπους και λαούς, σε γυναίκες και παιδιά, μας παίρνουν σε ... προχριστιανικές εποχές! Και τούτο γιατί σαν άτομα, αλλά και σαν κοινωνίες, στεκόμαστε μακριά από τον άνθρωπο και τα προβλήματά του. Στο τέλος της ημέρας το μόνο που αφήνουμε να διαφανεί είναι μόνο ο εαυτός μας.

Όμως, μια τέτοια νοοτροπία μετατρέπει την ψυχή μας σε άγονη έρημο και τους ανθρώπους σε πολλούς αλλά άγονους κόκκους άμμου. Μια νοοτροπία που, δυστυχώς, παρασέρνει σήμερα και τους μαθητές, που επικαλούνται το προχωρημένο της ώρας καθώς και το ότι «έρημος εστιν ο τόπος».

Κοίταξαν, σαν άνθρωποι, πρώτα τον εαυτό τους. αγνόησαν τη δυνατότητα της βοήθειας του Θεού. Έτσι τους ξάφνιασε η προτροπή «δότε αυτοίς υμείς φαγείν». Δώστε τους εσείς να φάνε. Μια προτροπή με μια προοπτική που αποκάλυπτε την ποιότητα του ανθρώπου που έπρεπε να δημιουργηθεί. Ενός ανθρώπου που θα γνιιάζεται για το συνάνθρωπο και θα θυσιάζεται γι' αυτόν, ξέροντας ότι, ό,τι μοιράζεται από αγάπη, ευλογείται από το Θεό και στο τέλος, όχι μόνο φτάνει αλλά και περισσεύει, όπως και τα δώδεκα κοφίνια με τα κομμάτια των ψωμιών. Σαν να μας λέει ο Κύριος: Μοιραστείτε τα κι εκεί που η δική σας αγάπη αδυνατεί, τότε απευθυνθείτε στο Θεό. Ας μην ξεχνούμε την υπόσχεση του Κυρίου ότι: «Όλα όσα ζητήσετε στην προσευχή με πίστη, θα τα λάβετε» (Ματθ. κα' 22).

Αδελφοί μου, ο Κύριος με τις τρεις διαδοχικές εκδηλώσεις του, δηλαδή τη διδασκαλία, τη θεραπεία από τις ασθένειες και το χορτασμό του πλήθους, έκανε ισότιμα κοινωνούς των δωρεών του όλους τους ανθρώπους. Μέσα από την τριπλή αυτή προσφορά απέδειξε ότι ο Χριστιανισμός ενδιαφέρεται όχι μόνο για τις πνευματικές ανάγκες του ανθρώπου, αλλά ενδιαφέρεται ακόμα για την υγεία και τη διατροφή του ανθρώπου. Αυτό επιβεβαιώνεται και από την πορεία της Εκκλησίας δια μέσου των αιώνων. Το μαρτυρούν μεγάλα κοινωνικά έργα, όπως η «Βασιλειάδα». Έργα που θα πρέπει να βρουν και σήμερα συνεχιστές, έστω κι αν υπάρχει κοινωνικό κράτος. Η ευσέβεια θα πρέπει να συνοδεύεται και από τα ανάλογα έργα αγάπης. Αυτή η ευσέβεια είναι ωφέλιμη γιατί κατά τον Απόστολο Παύλο: «υπόσχεται τη ζωή και την τωρινή και τη μελλοντική» (Α' Τιμ. δ' 8). Ας την εφαρμόσουμε. Αμήν.

Θεόδωρος Αντωνιάδης

«Θαρσείτε, εγώ ειμί·μη φοβείσθε» (Ματθ. ιδ', 27)

Μέσα στο βαθύ σκοτάδι της νύκτας, μέσα στη φουρτουνιασμένη και αγριεμένη θάλασσα, με τους ισχυρούς και θεελλώδεις ανέμους, στους φόβους των μαθητών προστίθεται, αγαπητοί μου αδελφοί, και η εμφάνιση του Διδασκάλου τους, να περπατά πάνω στη λυσσασμένη θάλασσα. Με την απρόσμενη εμφάνισή Του, οι μαθητές φοβήθηκαν και άρχισαν να φωνάζουν με δυνατή και ενοχλητική φωνή. Ηρέμησαν όμως όταν άκουσαν τη γνώριμη και γλυκεία φωνή Του, να τους λέει: «Θαρσείτε εγώ ειμί·μη φοβείσθε». Ένοιωσαν αμέσως χαρά και αγαλλίαση, και ταυτόχρονα ψυχική και σωματική ενίσχυση. Κι όλα αυτά αμέσως μετά που άκουσαν τη φωνή του Κυρίου τους. Τα συναισθήματα αυτά τα συναντούμε πάντοτε σε κάθε παραγμένη ψυχή. Γιατί, αδελφοί μου, όπως οι μαθητές, έτσι και όλοι εμείς δοκιμάζουμε στη καθημερινή μας ζωή ποικίλους φόβους μέσα στη θάλασσα της ζωής. Από την αφορμή, λοιπόν, που μας δίνει ο Κύριος με τους λόγους Του, στη σημερινή ευαγγελική περικοπή, θεωρούμε σκόπιμο να ασχοληθούμε σήμερα με το φαινόμενο του φόβου στη ζωή μας και στον τρόπο που χρειάζεται, με τη βοήθεια του Θεού, να υπερνικήσουμε το εξαιρετικά αυτό δυσάρεστο συναίσθημα, που λίγο ή πολύ μας βασανίζει στη γήινη ζωή μας.

Δεν υπάρχει άνθρωπος στον κόσμο που να μη εδοκίμασε φόβο στη ζωή του. Κι αρχίζουμε από την πτώση των πρωτοπλάστων, του Αδάμ και της Εύας, που ζούσαν στον κήπο της Εδέμ, στον Παράδεισο. Αμέσως μετά την πτώση τους, η ενοχή της παραβάσεως της εντολής του Θεού, τους γεμίζει με φόβο. Κι ενώ κανείς δεν τους επιβουλεύεται τη ζωή τους, θέλουν να κρυβούν «από προσώπου Κυρίου του Θεού». Έκτοτε ο φόβος συνυφάνθη με τη ζωή μας και επολλαπλασιάσθη, ώστε ποικίλοι φόβοι να γεμίζουν τη ζωή μας. Φοβούμαστε τους διάφορους κινδύνους, τις τρικυμίες, τους σεισμούς, τους κεραυνούς, τις πλημμύρες, τους ισχυρούς και απότομους κρότους. Έπειτα είναι οι φόβοι που προέρχονται από τις προλήψεις και τις δεισιδαιμονίες. Από τα όνειρα, από τα ωροσκόπια και τις διάφορες μαντείες. Κι αυτό συμβαίνει περισσότερο με τις γυναίκες που είναι περισσότερο ευαίσθητες στους φόβους και πιο πολύ ευφάνταστες σε επερχόμενα δεινά. Και γενικά φοβούμαστε τους κινδύνους που κατά ένα τρόπο απειλούν τη ζωή μας.

Αλλά και σε περιπτώσεις ασθενειών, ελαφρότερων ή σοβαροτέρων, οι ψυχές μας γεμίζουν με φόβο. Φοβούμαστε για την υγεία μας, αλλά και για την υγεία των δικών μας και μάλιστα των παιδιών μας. Φοβούμαστε ακόμα μπροστά στο άγνωστο μέλλον. Τι θα γίνει αύριο. Πώς θα συντηρηθούμε, πώς θα τακτοποιηθούν τα παιδιά, πώς θα εξελιχθεί η διεθνής κατάσταση. Πολλοί είναι σήμερα εκείνοι που αισθάνονται φόβο πολύ για ένα τυχόν νέο πόλεμο. Φοβούμαστε ακόμα μπροστά στην κακία των κακών ανθρώπων, που με διάφορους τρόπους μπορούν να μας βλάψουν. Φοβούμαστε και ενώπιον του πνευματικού κόσμου, των Αγγέλων και των δαιμόνων. Κι επειδή είμαστε αμαρτωλοί αισθανόμαστε φόβο και έναντι του Θεού μας, που είναι αγάπη, αλλά και δικαιοσύνη.

Όμως πρέπει να ξέρουμε ότι το μέλλον μας είναι στα χέρια του Θεού. Σαν παιδιά που έχουμε τέλεια εμπιστοσύνη στον πατέρα μας, και γι' αυτό για τίποτα δεν ανησυχούμε, πιο πολύ θα πρέπει να εμπιστευόμαστε τον εαυτό μας τελείως σ' Εκείνο, που σαν Θεός Πατέρας μας είναι Παντοδύναμος. Ό,τι και να μας συμβεί ας το δεχθούμε με τέλεια εμπιστοσύνη, ότι αυτό είναι το θέλημά Του. Και ό,τι είναι θέλημα Θεού είναι και το συμφέρον μας. Και εδώ θα πρέπει πάντοτε να ενθυμούμαστε, ότι με το φόβο τίποτα δεν κερδίζουμε, αλλά τουναντίον ζημιωνόμαστε τα μέγιστα. Γιατί η ζωή μας γίνεται πραγματικά κόλαση, τα νεύρα μας κλονίζονται και το χειρότερο ο ύπνος μας γίνεται εφιαλτικός.

Γιατί όμως συμβαίνουν όλα αυτά στη ζωή μας; Συμβαίνουν γιατί δεν έχουμε αγαθή συνείδηση. Συμβαίνουν γιατί κυριαρχεί μέσα μας η αμαρτία που δημιουργεί ενοχή. Κι ο ένοχος, έστω κι αν υποκρίνεται ότι είναι δήθεν αδιάφορος, και προσποιείται τον ατρόμητο, στην ουσία

φοβάται και αυτή ακόμα τη σκιά του. Με τη φαντασία του νομίζει ότι τον υποπτεύονται οι πάντες. Αποφεύγει τα βλέμματα των άλλων. Φαντάζεται ότι όλοι οι άνθρωποι μιλούν εις βάρος του. Καταντά, όπως λέει ο Άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος, «πιο δειλός από το λαγό και το βάτραχο». Εφ' όσον ζει με την αμαρτία, έχει σύντροφό του παντοτινό το φόβο και την ταραχή. Τόσο φοβάται ο ασεβής και αμαρτωλός άνθρωπος, γράφει ο σοφός Παροιμιστής, ώστε «φεύγει χωρίς να τον καταδιώκει κανείς». Τόσο είναι έντονος μέσα του ο φόβος, που το παραμικρό θρόϊσμα των φύλλων ενός δέντρου τον ταλαιπωρεί και τον βασανίζει αφάνταστα. Ο φόβος, όμως, από οποιανδήποτε αιτία και αν προέρχεται, φανερώνει έλλειψη εμπιστοσύνης από το Θεό, που ρυθμίζει σαν στοργικός πατέρας που είναι, και τις τελευταίες λεπτομέρειες της ζωής μας. Ακόμη και αυτό το θάνατο, συστήνει ο Σωτήρ μας να μη τον φοβούμαστε, αφού μόνο τη φυσική ζωή μας αφαιρεί χωρίς να προκαλεί καμιά ζημιά στην αθάνατη ψυχή μας.

Εάν, επομένως, θέλουμε να μη δοκιμάζουμε την πικρή γεύση του φόβου, που γεννά η ένοχη συνείδηση, είναι ανάγκη να έχουμε αγαθή συνείδηση και να ζούμε «εν Χριστώ Ιησού τω Κυρίω ημών». Ζωή με τον Κύριο, σημαίνει ζωή με Εκείνο που χαρίζει προστασία και γαλήνη και ασφάλεια σ' όσους Τον αγαπούν. Και πράγματι, όταν αγαπήσουμε με πολλή θερμότητα τον Κύριο και φροντίζουμε με τη Χάρη Του, που μας χαρίζει και σήμερα διά μέσου της Εκκλησίας και ζούμε όπως Εκείνος θέλει, τότε δεν θα φοβούμαστε καθόλου. Όπως λέει ο Ευαγγελιστής της αγάπης ο Ιωάννης ο Θεολόγος, «η τέλεια αγάπη έξω βάλλει τον φόβον». Η τέλεια, δηλαδή η έμπρακτος και αληθινή αγάπη προς τον Θεό, διώχνει και βγάζει έξω από την ψυχή το φόβο της ενοχής. Μας κάμνει να αισθανόμαστε απόλυτα ήρεμοι μέσα στην πατρική αγκάλη του Θεού μας.

Αδελφοί μου! Κανένας άνθρωπος δεν ευχαριστείται με τον φόβο. Κανένας άνθρωπος δεν θέλει μια ζωή ταραγμένη και ανήσυχη. Όλοι μας, μικροί και μεγάλοι, θέλουμε να είμαστε ήρεμοι και νηφάλιοι και να διατηρούμε πάντοτε την ψυχραιμία μας. Ας φροντίσουμε, λοιπόν, να συνδεθούμε μέσω των Ιερών Μυστηρίων μας, πιο στενά με τον Κύριο, και με τη βοήθειά Του ας αποφεύγουμε συστηματικά την αμαρτία, που μας ταραίζει σωματικά και ψυχικά. Ας έχουμε πάντοτε υπόψη μας το «θαρσείτε, εγω ειμί· μη φοβείσθε». Έχετε θάρρος είμαι εγώ έρχομαι εις βοήθειά σας. Είμαι εγώ ο Διδάσκαλός σας, ο Δυνατός του οποίου έχετε διαπιστώσει μέχρι τώρα πολλές φορές την Παντοδυναμία, αλλά και τη στοργική αγάπη και το ζωηρό ενδιαφέρον για σας. Τότε θα νοιώσουμε κι εμείς την αφοβία που αισθάνθηκαν οι μαθητές και όλοι οι Άγιοι της Εκκλησίας μας, επειδή είχαν αγαπήσει πολύ τον Κύριο. Και τότε θα μπορέσουμε να ζήσουμε από τώρα, την γαλήνη της αιώνιου βασιλείας του Θεού, την οποία ετοίμασε ο Κύριος για όλους μας.

† Ηγούμενος Χρυσορροϊατίσσης Διονύσιος

ΚΥΡΙΑΚΗ Γ' ΜΑΤΘΑΙΟΥ

Απόστολος: Α΄ Κορ. δ' 9 – 16

Ευαγγέλιο: Ματθ. ιζ' 14 – 23

21 Αυγούστου 2011

«Κύριε, ελέησον τον υιόν.... Προσήνεγκα αυτόν τοις μαθηταίς σου και ουκ ηδυνήθησαν αυτόν θεραπεύσαι»

Δεν είναι η πρώτη φορά που με αφορμή το σοβαρότατο αυτό θαύμα του Κυρίου, θα ασχοληθούμε με τους νέους, τα παιδιά μας. Ασφαλώς, αγαπητοί μου, η φροντίδα και η αγάπη για τα παιδιά μας είναι μια έμφυτη στάση που έχει αποθησαυριστεί μέσα μας για την εξασφάλιση της επιβίωσης του ανθρωπίνου γένους. Ωστόσο δεν περιορίζεται στο απλό ένστικτο που κάθε ζωντανός οργανισμός έχει, αλλά παίρνει μια άλλη μορφή και ένα σημαντικό περιεχόμενο όταν αναφερόμαστε στον άνθρωπο. Η αγάπη μας για τα παιδιά μας περιλαμβάνει πολύ περισσότερα από την υλική συντήρησή τους. Φροντίζουμε με πολλή αγάπη και ιδιαίτερη στοργή για τη μόρφωσή τους, την ανατροφή τους. Ξενυχτούμε δίπλα τους, σε κάθε τους ανάγκη. Θυσιάζουμε τον πολύτιμο μας χρόνο, χωρίς να υπολογίζουμε τίποτε. Γιατί τα θεωρούμε μέρος του εαυτού μας, μια προέκτασή μας. Και φυσικά είναι. Και είμαστε υπεύθυνοι για τα παιδιά μας.

Αλλά αυτή η φροντίδα είναι και μια κοινωνική ανάγκη. Είναι η αυριανή γενιά των πολιτών της πατρίδας μας και όχι μόνο η προέκταση της οικογένειάς μας. Γι αυτό και οι οργανωμένες κοινωνίες καταβάλλουν με ποικίλους τρόπους, συστηματικές φροντίδες για τη νέα γενιά. Άλλοτε βέβαια περιορίζονται στη νομική κατοχύρωση της προστασίας τους και τη μόρφωσή τους. Κι άλλοτε αντιμετωπίζουν με πραγματικό ενδιαφέρον τα διάφορα προβλήματα που έχει φέρει μαζί του ο σύγχρονος πολιτισμός, η απρόσκοπτη διακίνηση ιδεών, που δεν είναι πάντοτε προς όφελός της νεολαίας. Είναι φανερό ότι ενώ η νεότητα ξεκινά από την αθωότητα της παιδικής ηλικίας, δεν διακρίνεται πάντοτε από την αναγκαία ωριμότητα για να αντιμετωπίσει, ανυποψίαστη όπως είναι, τις ποικίλες και αφανείς παγίδες που σκόπιμα κάποιιο τοποθετούν στο πέρασμά της. Και το χειρότερο είναι ότι τις πιο πολλές φορές, άλλο τόσο ανυποψίαστοι είναι και οι γονείς για το τι συμβαίνει στα παιδιά τους. Και δυστυχώς πολλές φορές, τελευταίοι αυτοί, πληροφορούνται τα παθήματα και προβλήματα των παιδιών, και κάποτε είναι πολύ αργά.

Προσφεύγει λοιπόν, αγαπητοί μου αδελφοί, ο δυστυχής πατέρας του σημερινού ευαγγελικού αναγνώσματος, για το γιο του, απογοητευμένος από την αδυναμία των μαθητών του Κυρίου, πιστεύοντας όμως στη δύναμή Του. Και το θαύμα συμβαίνει. Ο πατέρας το άτυχου, μέχρι εκείνη τη στιγμή, παιδιού, γνώριζε το πρόβλημα της υγείας του γιου του. Δεν γνώριζε όμως κανένα φάρμακο. Δεν κατόρθωσε κανένας γιατρός να τον θεραπεύσει. Είχε ακούσει για τα θαύματα του Κυρίου, αλλά όπως φαίνεται και των μαθητών, για να απευθυνθεί σ' αυτούς πρώτα. Πλησίασε τους μαθητές, που φαίνεται δεν μπόρεσαν να ασκήσουν τη θεόδοτη δύναμη της πίστης τους και να θεραπεύσουν τον νεαρό. Αλλά προφανώς η πίστη του ανθρώπου αυτού δεν ήταν τυχαία. Ο Κύριος δεν χρειάστηκε να τον ρωτήσει αν πιστεύει, γιατί το είδε. Δεν χρειάστηκε να το τονίσει, όπως σε άλλες περιπτώσεις έπραξε για να αντιληφθούν και οι άλλοι γύρω, ότι προαπαιτείται πίστη για να συμβεί το θαύμα. Και δεν χρειάστηκε, γιατί όλοι εκεί γύρω, κατάλαβαν από τη όλη

συμπεριφορά του γονατισμένου, του και ίσως και λίγο θυμωμένου, ανθρώπου που δεν ήταν διατεθειμένος να δεχτεί αντίρρηση. Ευχαριστεί τον Θεό, αγαπητοί μου αδελφοί, η έντονη και επίμονη απαίτησή μας, όταν συνοδεύεται από βαθιά και σταθερή πίστη. Χαίρεται ο Θεός όταν το πλάσμα Του, έρχεται όπως το παιδί στη μάνα και τον πατέρα για να ζητήσει κάτι που θέλει, κάτι που έχει ανάγκη.

Και ο Θεός δεν αρνείται. *«Εάν έχητε πίστιν ως κόκκον σινάπεως, ερείτε τω όρει τούτω, μετάβηθι εντεύθεν εκεί, και μεταβήσεται, και ουδέν αδυνατήσεται υμίν».* Αν λοιπόν έχετε τόση πίστη όση χωράει σε ένα μικρό σιναπόσπορο και ζητήσετε από το βουνό να μετακινηθεί από εδώ και τοποθετηθεί εκεί. Θα γίνει αυτό και δεν θα είναι τίποτε αδύνατο για σας. Τεράστια η δύναμη της πίστης, αγαπητοί μου. Η εικόνα του τόσο μικρού σιναπόσπορου από τη μια μεριά και του βουνού από την άλλη χαρακτηρίζουν την τρομερή δύναμη, που δυστυχώς δύσκολα μπορούμε να αντιληφθούμε. Όταν όμως έχουμε την χωρίς αμφιβολίες και σταθερή πίστη στη δύναμη που δεχόμαστε από τον Θεό, τότε τίποτε δεν μπορεί να αδυνατίσει σε μας. Κι όταν, πονεμένοι γονείς, βλέπουμε τα παιδιά μας να ξεφεύγουν από το δρόμο του Θεού, όταν εμπλέκονται σε συνήθειες καταστρεπτικές, ή όταν έχουν κάποιο πρόβλημα υγείας ή και κάποια άλλη δυσκολία ή αναποδιά στη ζωή τους, τότε τι μας μένει; Η προσφυγή μας στον Κύριο. Εκείνος μόνο μπορεί. Από εκεί θα ζητήσουμε βοήθεια, προστασία. Και να είστε βέβαιοι, ότι δεν πρόκειται να μας αρνηθεί. Προσέθεσε όμως και κάτι άλλο ο Κύριος στους μαθητές Του, που απορούσαν για την αδυναμία τους να ελευθερώσουν από το πρόβλημά του το νεαρό. Την προσευχή και τη νηστεία. Η προσευχή είναι το χρήσιμο εργαλείο που θα στερεώσει την επικοινωνία μας με τον Θεό και η νηστεία που θα αφήσει ελεύθερο το νου μας και ήρεμες τις αισθήσεις μας για να νοιώσουμε την έντονη παρουσία και τη δύναμη του Πατέρα μας. Με τη βοήθειά Του και απέραντη αγάπη Του για μας, θα αντιμετωπίσουμε με επιτυχία τα προσωπικά και οικογενειακά προβλήματά μας. Γένοιτο.

Δ.Γ.Σ

ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΑ΄ ΜΑΤΘΑΙΟΥ
Απόστολος: Α΄ Κορ. θ΄ 2-12
Ευαγγέλιο: Ματθ. ιη΄ 23-35
28 Αυγούστου 2011

«Αφήτε έκαστος τω αδελφώ αυτού από των καρδιών υμών τα παραπτώματα αυτών»

Είναι μεγάλη, είναι αφάνταστη, άγνωστη στα ανθρώπινα μέτρα η αγάπη του Θεού στον άνθρωπο. Τόσο που ο Δαβίδ θαυμάζοντας λέγει: «Θεέ μου, τι είναι ο άνθρωπος, ώστε να τον θυμάσαι σε κάθε περίπτωση να τον βοηθάς, να δείχνεις την αγάπη σου σ' αυτόν; Τον έκαμες κατά τι κατώτερο από τους Αγγέλους αλλά τον στεφάνωσες με δόξα και τιμή και έδωκες στα χέρια του, την εξουσία στα άλλα δημιουργήματα που έφτιαξες στη γη. «Κατέστησας αυτόν επί τα έργα των χειρών σου, δόξη και τιμή εστεφάνωσας αυτόν»!

Και αυτά μεν για όσο βρίσκεται στη ζωή αυτή ο άνθρωπος. Αλλά η αγάπη του Θεού δεν σταματά εδώ. Ο Θεός τον θέλει κοντά του για πάντα, όπως ο πατέρας το παιδί του. Θέλει να του εξασφαλίσει και κληρονομιά αιώνιο. Να χαίρεται τα αιώνια αγαθά στην άλλη ζωή, στη Βασιλεία των Ουρανών. Μας θέλει όλους παιδιά του. Αλλά και εμείς να αναγνωρίζουμε μόνον Εκείνον Πατέρα μας, αλλά και μεταξύ μας να ξέρουμε ο ένας τον άλλο σαν αδελφό μας, σαν μια οικογένεια, την οικογένεια του Θεού. Θέλει όπως και κάθε πατέρας, τα παιδιά του να έχουν αγάπη μεταξύ τους και στην ζωή αυτή και στην αιώνια. Πόσες φορές με παραβολές και διδαχές μας μίλησε για το ζήτημα αυτό ο Κύριος.

Αυτό το μάθημα μας δίνει και με την παραβολή που ακούσαμε σήμερα στο Ευαγγέλιο. Εμφανίζει την αγάπη, την μακροθυμία, την ευσπλαχνία, την συγχώρηση του Θεού, αλλά μέσα στο πλαίσιο της δικαιοσύνης που όλοι εκτιμούμε και επιζητούμε στην ζωή μας. Τι μας λέει;

Κάποιος βασιλιάς κάλεσε έναν υπήκοο του, που χρωστούσε ένα τεράστιο χρηματικό ποσό, από δάνειο που είχε πάρει και του ζήτησε να εξοφλήσει το δάνειο. Αυτό ήταν αδύνατο. Παρακαλούσε ο οφειλέτης τον βασιλιά, και έλεγε: «Μακροθύμησον επ' εμού και πάντα σοι αποδώσω». Δώσε μου κάποια προθεσμία και θα εξοφλήσω όλο το δάνειο. Αλλά ήταν τόσο μεγάλο το ποσό – μύρια τάλαντα – που ήταν αδύνατο να το πληρώσει, όσα χρόνια και να περνούσαν. Ακόμα και αν πωλούσε τον εαυτό του δούλο και τη γυναίκα του και τα παιδιά του, πράγμα που γινόταν εκείνα τα χρόνια, πάλι θα ήταν αδύνατο να εξοφλήσει το δάνειο. Τον λυπήθηκε ο βασιλιάς και του χάρισε όλο το δάνειο. «Πάσαν την οφειλήν αφήκεν αυτός». Έσχισε το γραμμάτιο, του χάρισε όλο το ποσό.

Φεύγει χαρούμενος ο οφειλέτης των μυρίων ταλάντων. Έφυγε το βάρος από πάνω του. Ανέλπιστη ευτυχία.

Την ίδια ημέρα συναντά στην αγορά έναν φτωχό άνθρωπο που του χρωστούσε ένα ελάχιστο χρηματικό ποσό, εκατό δηνάρια, ελάχιστο ποσόν που δεν άξιζε τον κόπο ούτε να του το ζητήσει, έπειτα από τόσο μεγάλο κέρδος που ανέλπιστα εξασφάλισε. Και όμως, του το ζητά με σκληρότητα. «Κρατήσας αυτόν έπνιγε λέγων, απόδος μοι ότι οφείλεις». Τον κράτησε με άγριο τρόπο, τον έπνιγε λέγοντας: «δώσε μου τώρα αυτά που μου χρωστάς».

Παρακαλούσε ο φτωχός λέγοντας κι αυτός «μακροθύμησον επ’ εμοί και πάντα σοι αποδώσω». Κάμε υπομονή, δώσε μου μια προθεσμία και όλα θα σου τα δώσω. Αλλά αυτός ήταν ανένδοτος. Τον έκλεισε στη φυλακή.

Είδαν την άδικη και άπρεπη και σκληρή αυτή συμπεριφορά του κακού οφειλέτη και ήρθαν στον βασιλιά και του λένε ότι συνέβη. Συνέλαβε τότε ο βασιλιάς τον άσπλαχνο οφειλέτη και του λέγει: Άνθρωπε κακέ, όλο το τεράστιο ποσό που μου χρωστούσες σου το χάρισα, «πάσαν την οφειλήν εκείνην αφηκά σοι, επει’ παρεκάλεσάς με· ουκ έδει και σε ελεήσαι τον συνδουλόν σου, ως και εγώ σε ηλέησα;». Δεν έπρεπε και συ να χαρίσεις το ελάχιστο ποσό του φτωχού αυτού ανθρώπου; Αναπολόγητος αυτός. Και διέταξε ο βασιλιάς να τον κλείσουν στις φυλακές, και ήταν φανερό ότι δεν επρόκειτο να βγει απ’ αυτές. Και καταλήγει ο Κύριος λέγοντας: Το ίδιο θα πάθει και εκείνος που δεν συγχωρεί τον οποιονδήποτε συνάνθρωπο του για ότι νομίζει ότι τον έφτιαξε.

Και όλα αυτά, για να μας διευκολύνει να κερδίσουμε την άλλη, την αιώνια ζωή. Είμαι πρόθυμος, λέγει ο Θεός, να συγχωρήσω τα τεράστια ποσά των αμαρτιών σας, υπό τον όρο, ότι θα συγχωρήσετε και σεις με όλη σας την καρδιά και από αγάπη ότι σας έφταιξαν, ότι κι αν σας έκαναν οι άλλοι.

Βλέπουμε υποσχέσεις, διαφημίσεις Τραπεζών για παροχές δανείων, για διευκολύνσεις δανειστών, δήθεν προσφορές επιχειρήσεων, καταστημάτων που τις περισσότερες φορές, αν όχι όλες εξαπατούν τον κόσμο, γιατί είναι φανερό ότι όλα προς το συμφέρον τους αποβλέπουν.

Ο Θεός στις υποσχέσεις του κινείται από αγάπη στον άνθρωπο. Δεν έχει δικά του συμφέροντα να εξυπηρετήσει, αφού και στον Σταυρό από αγάπη για τη σωτηρία μας ανέβηκε. Όλα για μας. Μας χαρίζει τα τρισεκατομμύρια των λαβών, των αμαρτημάτων, των προσβολών, των παραβάσεων του Νόμου Του, υπό τον όρο να συγχωρήσουμε κι εμείς ο ένας τον άλλο αδελφό μας, ώστε να μπορέσουμε να χαρούμε όλοι μαζί την Βασιλεία Του.

Μας δίνει Εκείνος πρώτος το παράδειγμα της ευσπλαχνίας, αλλά και της ευθύνης και τιμωρίας, την οποία θα έχει η ειδική μας σκληρότητα έναντι των αδελφών μας. Ας νικήσει η δική Του αγάπη και η πατρική προτροπή Του: «Γίνεσθε ουν οικτίρμονες, καθώς και ο πατήρ υμών οικτίρμων εστί».

Γιώργος Σαββίδης

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΝΥΣΣΗΣ
ΣΤΟΥΣ ΜΑΚΑΡΙΣΜΟΥΣ. ΛΟΓΟΣ Ε΄.

«Μακάριοι είναι οι ελεήμονες, γιατί αυτοί θα ελεηθούν»

Ίσως είναι κάτι τέτοιο εκείνο που διδάχτηκε αιγιματικά ο Ιακώβ σε μια οπτασία του, βλέποντας μία κλίμακα να υψώνεται από τη γη στο ύψος του ουρανού, και πάνω απ' αυτήν το Θεό, όπως κάνει τώρα και σ' εμάς η διδασκαλία με τους μακαρισμούς, υψώνοντας στα υψηλότερα νοήματα εκείνους που ανεβαίνουν μ' αυτήν. Γιατί και εκεί, νομίζω, διατυπώνεται στον πατριάρχη ο βίος της αρετής με τη μορφή της κλίμακας, ώστε και ο ίδιος να καταλάβει και τους έπειτα από αυτόν να διδάξει, ότι δεν υπάρχει άλλος τρόπος να υψωθεί κανένας στο Θεό, αν δε βλέπει πάντοτε προς τα άνω και δεν έχει αδιάκοπα την επιθυμία των υψηλών, ώστε να μην αρκείται να μένει σ' αυτά που έχει επιτύχει, αλλά να θεωρεί ζημία του, αν δεν πλησιάσει τα ανώτερα. Και εδώ λοιπόν το ανέβασμα με τους αλληπάλληλους μακαρισμούς ετοιμάζει την προσέγγιση του ίδιου του Θεού, που είναι ο αληθινά μακάριος και υψωμένος πάνω από κάθε μακαριότητα. Και ασφαλώς όπως πλησιάζομε το σοφό με τη σοφία και το καθαρό με την καθαρότητα, έτσι και το μακάριο τον οικειωνόμαστε από την οδό των μακαρισμών. Γιατί αληθινά ίδιο γνώρισμα του Θεού είναι η μακαριότητα. Γι' αυτό κι ο Ιακώβ διηγήθηκε ότι στην κεφαλή αυτής της κλίμακας ήταν ο Θεός. Η μετουσία λοιπόν των μακαρισμών δεν είναι τίποτε άλλο, παρά μετοχή της θεότητας, προς την οποία μας οδηγεί ο Κύριος με αυτά που λέει.

Θεοποιεί λοιπόν, νομίζω, κατά κάποιο τρόπο εκείνον που ακούει και κατανοεί το λόγο με την υπόδειξη του μακαρισμού που παρατίθεται στη συνέχεια. Γιατί λέει, «μακάριοι είναι οι ελεήμονες, γιατί αυτοί θα ελεηθούν». Γνωρίζω ότι σε πολλά σημεία της θείας Γραφής οι άγιοι άντρες επικαλούνται με το όνομα του ελεήμονα τη θεία δύναμη. Αυτό κάνει ο Δαβίδ στους ψαλμούς, το ίδιο ο Ίωάννης στην προφητεία του, έτσι κι ο μεγάλος Μωϋσής ονομάζει τη θεότητα σε πολλά σημεία της νομοθεσίας του. Αν λοιπόν η ονομασία του ελεήμονα είναι η πρέπει στο Θεό, τι άλλο σε προσκαλεί ο Λόγος να γίνεις αν όχι Θεός, παίρνοντας κατά κάποιο τρόπο τη μορφή του Θεού από το ίδιο γνώρισμα του Θεού; Αν δηλαδή ο Θεός ονομάζεται ελεήμων από τη θεόπνευστη Γραφή και το αληθινά άξιο μακαρισμού είναι η θεότητα, είναι αδιαφιλονίκητη και η σκέψη που επακολουθεί λογικά, ότι, αν κάποιος ενώ είναι άνθρωπος γίνει ελεήμων, αυτός γίνεται άγιος για τη θεία μακαριότητα, αφού πραγματοποιήσει εκείνο με το οποίο ονομάζεται η θεότητα. «Ο Κύριος είναι ελεήμων και δίκαιος και ο Θεός μας ελεεί». Πώς λοιπόν δεν είναι μακάριο να ονομαστεί ο άνθρωπος και να γίνει εκείνο που από το έργο του ονομάζεται ο Θεός; Ο θείος Απόστολος μας συμβουλεύει με τα ίδια τα λόγια του να επιδιώκομε τα ανώτερα χαρίσματα και εμείς έχομε την πρόθεση, όχι για να πεισθούμε να επιθυμούμε τα αγαθά (γιατί αυτό υπάρχει από μόνο του μέσα στην ανθρώπινη φύση, να ρέπει δηλαδή προς το καλό), αλλά, να μην κάνομε λάθος στη διάκριση του καλού. Γιατί σ' αυτό το σημείο κυρίως γίνεται το λάθος στη ζωή, στην αδυναμία να κατανοήσομε ακριβώς ποιο είναι το από τη φύση του καλό και ποιο θεωρείται ψευδώς καλό. Γιατί, αν η κακία παρουσιαζόταν γυμνή μέσα στη ζωή και δεν ήταν χρωματισμένη από κάποια ιδέα καλού, δε θ' αυτομολούσε προς αυτήν ο άνθρωπος.

Χρειάζεται λοιπόν σκέψη, για να κατανοήσομε τη ρήση αυτή, ώστε να μάθομε την αληθινή ομορφιά του νοήματός της και να την αποτυπώσομε επάνω μας. Η ιδέα της θεότητας υπάρχει από τη φύση τους σε όλους τους ανθρώπους· αλλά το λάθος στο ζητούμενο γίνεται από την άγνοια του αληθινού Θεού (γιατί άλλοι σέβονται την αληθινή θεότητα στο όνομα του Πατρός και του Υιού και του αγίου Πνεύματος, άλλοι πλανήθηκαν σε άτοπες αντιλήψεις, τοποθετώντας την ανάμεσα στα κτίσματα). Έτσι και στο νόημα αυτό, αν δεν το καταλάβομε αληθινά, δε θα είναι για μας μικρή η ζημία, αφού θα έχομε παρεκκλίνει από την αλήθεια.

Τι είναι λοιπόν το έλεος και σε τι εκδηλώνεται; Και πώς είναι μακάριος εκείνος που αντιδωρίζεται με ό,τι δωρίζει; Γιατί λέει, «μακάριοι είναι οι ελεήμονες, γιατί αυτοί θα ελεηθούν». Το πρόχειρο νόημα του χωρίου αποτελεί πρόσκληση του ανθρώπου προς τη φιλαλληλία και τη συμπάθεια, επειδή, εξαιτίας της ανισότητας και της ακαταστασίας των περιστάσεων της ζωής, δε ζουν όλοι σε όμοιες συνθήκες ούτε σύμφωνα με την αξία τους ούτε σύμφωνα με την κατασκευή του σώματος ούτε κατά τα λοιπά υπάρχοντά τους. Είναι συνηθισμένο να μοιράζεται ο βίος στα αντίθετα, τη δουλεία και την κυριότητα, τον πλούτο και τη φτώχεια, τη δόξα και την αισχύνη, τη σωματική καχεξία και ευεξία, και στα άλλα παρόμοια στα όποια χωρίζεται. Για να 'ρθει λοιπόν όποιο υστερεί σε μια ισότητα μ' αυτό που υπερτερεί και να αναπληρωθεί η έλλειψη από το περίσσειμα, θέτει στους ανθρώπους το νόμο της ευσπλαχνίας προς τους κατώτερους. Δεν υπάρχει άλλος τρόπος να καταπιαστές με τη θεραπεία

της συμφοράς του διπλανού σου, αν το έλεος δεν μαλακώσει, την ψυχή γι' αυτή την ενέργεια. Όπως λοιπόν τον αδυσώπητο και άγριο είναι αδύνατο να τον πλησιάσουν όσοι το επιθυμούν, έτσι ο συμπονετικός και ελεήμων συμμερίζεται κατά κάποιο τρόπο τη διάθεση εκείνου που έχει ανάγκη και γίνεται γι' αυτόν που λυπάται ό,τι επιζητεί η πονεμένη ψυχή. Και είναι το έλεος, για να περιλάβει κανένας την ερμηνεία του σ' ένα ορισμό, λύπη εκούσια που προκαλείται από ξένες συμφορές.

Αν δεν δώσαμε με ακρίβεια το νόημά του, ίσως το εξηγήσομε σαφέστερα με άλλη διατύπωση. Έλεος είναι μια συμμετοχή αγάπης στη λύπη εκείνων που υποφέρουν από δεινά. Όπως η σκληρότητα και θηριωδία ξεκινά από το μίσος, έτσι κι από την αγάπη ξεφυτρώνει κατά κάποιο τρόπο το έλεος και δε θα εκδηλωνόταν παρά μόνο από αυτήν. Κι αν εξετάσει κανένας επισταμένα το ιδιαίτερο γνώρισμα του ελέους, θα βρει πως είναι επίταση της αγαπητικής διάθεσης αναμιγμένη με το συναίσθημα τής λύπης. Τη συμμετοχή στα ευχάριστα την επιδιώκουν όλοι εξίσου και εχθροί και φίλοι· το να θέλουν όμως να συμμετάσχουν και στα λυπηρά αυτό είναι γνώρισμα μόνο εκείνων που κυριαρχούνται από την αγάπη. Αλλά είναι ομολογημένο ότι από όλες τις εκδηλώσεις της ζωής αυτής η σπουδαιότερη είναι η αγάπη. Και το έλεος είναι επίταση της αγάπης. Είναι επομένως κατεξοχήν άγιος μακαρισμός εκείνος που η ψυχή του κατέχεται από αυτή τη διάθεση, επειδή αγγίζει το ακρότατο σημείο της αρετής. Και κανένας ας μη βλέπει την αρετή μόνο στα υλικά, γιατί έτσι δεν θα μπορούσε κάθε άνθρωπος να την κατορθώσει, παρά μόνο εκείνος που έχει αυτή την προϋπόθεση για να ευεργετεί. Πιο σωστό είναι νομίζω να αναζητούμε τη διάθεση στην προαίρεση. Γιατί εκείνος που θέλησε το αγαθό μόνο, αλλά εμποδίστηκε να το πράξει από αδυναμία, δεν είναι καθόλου κατώτερος στη διάθεση της ψυχής από αυτόν που φανέρωσε τη γνώμη του με τα έργα. Πόσο κέρδος λοιπόν προκύπτει για τη ζωή, αν αποδεχτεί ένα τέτοιο νόημα του μακαρισμού, είναι περιττό να αναπτύξομε· είναι φανερά πόσα και οι τελείως νήπιοι μπορούν να κατορθώσουν στη ζωή από τη συμβουλή αυτή.

Αν υποθέσομε ότι έχουν όλοι αυτή τη διάθεση της ψυχής προς το ολιγότερο, δε θα υπάρξει ανώτερο και κατώτερο, δε θα μοιράζεται πια η ζωή στα αντίθετα, δε θα στενοχωρεί η πενία τον άνθρωπο, δε θα τον ταπεινώνει η δουλεία, δε θα τον λυπήσει η περιφρόνηση. Όλα θα είναι κοινά σε όλους. Και θα κυριαρχεί στη ζωή των ανθρώπων ισότητα μπροστά στο νόμο και ίσο δικαίωμα λόγου, αφού εκούσια θα εξισώνεται η περίσσεια με την έλλειψη. Κι όταν γίνει αυτό, δε θ' απομείνει καμιά βάση για εχθρότητα. Ο φθόνος θ' αδρανήσει, το μίσος θα νεκρωθεί, η μνησικακία θα εξοριστεί, το ψεύδος, η απάτη, ο πόλεμος. Όλα αυτά είναι απότοκα της επιθυμίας του περισσότερου. Κι όταν εξοριστεί αυτή η ασυμπαθής διάθεση, συνεξορίζονται οπωσδήποτε, όπως από μια πονηρή ρίζα, οι βλαστοί της κακίας. Με την αφαίρεση των κακών μπαίνει στη θέση τους ο κατάλογος των αγαθών, η ειρήνη και η δικαιοσύνη και όλη η σειρά που αποτελούν όσα θεωρούμε αγαθά.

**ΠΑΤΕΡΙΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ
«ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ Ο ΠΑΛΑΜΑΣ»
ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΝΥΣΣΗΣ ΕΡΓΑ
ΤΟΜΟΣ 8^{ος} Σελ. 207 – 213)**

ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΕΣ ΚΑΙ ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ

ΠΑΝΙΕΡΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΠΑΦΟΥ κ.κ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ

Δευτέρα	1 Αυγούστου	:	ΑΝΩΓΥΡΑ
Παρασκευή	5 Αυγούστου (Εσπερινός)	:	ΑΥΔΗΜΟΥ
Σάββατο	6 Αυγούστου	:	ΣΤΑΤΟΣ – ΑΓΙΟΣ ΦΩΤΙΟΣ
Κυριακή	7 Αυγούστου	:	ΠΟΛΕΜΙ
Παρασκευή	12 Αυγούστου	:	ΑΓΙΟΣ ΦΩΤΙΟΣ
Κυριακή	14 Αυγούστου	:	ΠΑΧΥΑΜΜΟΣ
Κυριακή	14 Αυγούστου (Εσπερινός)	:	ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΤΡΟΟΔΙΤΙΣΣΗΣ
Δευτέρα	15 Αυγούστου	:	ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΤΡΟΟΔΙΤΙΣΣΗΣ
Παρασκευή	19 Αυγούστου (Εσπερινός)	:	ΤΡΕΜΙΘΟΥΣΑ
Κυριακή	21 Αυγούστου	:	ΑΓΙΟΣ ΘΩΜΑΣ
Κυριακή	28 Αυγούστου	:	ΤΣΑΔΑ
Δευτέρα	29 Αυγούστου (Εσπερινός)	:	ΜΑΝΔΡΙΑ, Αγία Βρυαίνη

ΘΕΟΦΙΛΕΣΤΑΤΟΥ ΧΩΡΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΡΣΙΝΟΗΣ κ. ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ

Παρασκευή	5 Αυγούστου (Εσπερινός)	:	ΔΡΥΜΟΥ
Σάββατο	6 Αυγούστου	:	ΑΥΔΗΜΟΥ
Κυριακή	7 Αυγούστου	:	ΓΟΥΔΙ
Κυριακή	14 Αυγούστου	:	ΠΑΧΥΑΜΜΟΣ
Κυριακή	14 Αυγούστου (Εσπερινός)	:	ΚΙΝΟΥΣΑ
Δευτέρα	15 Αυγούστου	:	ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΧΡΥΣΟΡΡΟΪΑΤΙΣΣΗΣ
Κυριακή	21 Αυγούστου	:	ΘΕΛΕΤΡΑ
Κυριακή	28 Αυγούστου	:	ΝΕΟ ΧΩΡΙΟ

ΠΑΝΟΣΙΟΛΟΓΙΩΤΑΤΟΥ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ κ. ΤΥΧΙΚΟΥ

Δευτέρα	1 Αυγούστου	:	Ι. Μ. ΤΙΜΙΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ ΜΙΝΘΗΣ
Τρίτη	2 Αυγούστου	:	ΛΕΜΠΑ
Παρασκευή	5 Αυγούστου (Εσπερινός)	:	ΣΤΑΤΟΣ – ΑΓΙΟΣ ΦΩΤΙΟΣ
Σάββατο	6 Αυγούστου	:	ΚΙΣΣΟΝΕΡΓΑ, Μεταμορφώσεως
Κυριακή	14 Αυγούστου (Εσπερινός)	:	ΜΑΛΛΙΑ
Δευτέρα	15 Αυγούστου	:	ΑΝΩ ΑΚΟΥΡΔΑΛΙΑ
Σάββατο	20 Αυγούστου	:	ΤΡΕΜΙΘΟΥΣΑ, Αγ. Ρηγίνου και Ορέστου
Δευτέρα	29 Αυγούστου	:	ΚΕΔΑΡΕΣ
Τρίτη	30 Αυγούστου	:	ΜΑΝΔΡΙΑ, Αγία Βρυαίνη

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΑΦΟΥ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΩΝ

Το πρώτον Αποστολικόν κήρυγμα εις την Πάφον

Πράξ. ιγ, 6-12

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 2011

ΕΤΟΣ ΛΒ΄

ΑΡ.375

«ΕΙ ΘΕΛΕΙΣ ΕΙΣΕΛΘΕΙΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΖΩΗΝ, ΤΗΡΗΣΟΝ ΤΑΣ ΕΝΤΟΛΑΣ» (ΜΑΤΘ. ΙΘ΄ 17).

Ο πόθος για τελείωση είναι έμφυτος στον άνθρωπο. Όμως, πώς αντιλαμβάνεται τον όρο «τελείωση» ο άνθρωπος και πώς ο Θεός; Και οι δύο θεωρούν ότι η τελείωση είναι ολοκλήρωση του σκοπού της δημιουργίας του ανθρώπου. Δηλαδή, της μετάβασης του ανθρώπου από το «κατ' εικόνα Θεού» στο «καθ' ομοίωσιν Θεού». Είναι ένας αγώνας και μια συνεχής πορεία για να γίνει ο άνθρωπος τέλειος και άρα όμοιος με το Θεό.

Αφού λοιπόν, η τελειότητα είναι υπαρκτή, όπως και ο Θεός, εκείνο που χρειάζεται να γίνει από την πλευρά του ανθρώπου, είναι να θελήσει να γίνει όμοιος με το Θεό. Στη συνέχεια θα πρέπει να βρει τον τρόπο που θα τον βοηθήσει να φτάσει στην τελειότητα. Και ο Ιησούς μάς αποκαλύπτει σήμερα αυτό τον τρόπο: «Ει θέλεις εισελθείν εις την ζωήν, τήρησον τας εντολάς». Αν θέλεις πάντως να μπεις στη ζωή, τήρησε τις εντολές.

Χρειάζονται, λοιπόν, δύο πράγματα. Πρώτον, η θέληση του ανθρώπου και δεύτερον, η εφαρμογή των εντολών του Θεού. Η τελείωση δεν είναι αναγκαστική, για τούτο για να έχει αξία θα πρέπει να στηρίζεται στην ελεύθερη θέληση του ανθρώπου. Στη συνέχεια χρειάζεται να γίνει από την πλευρά του ανθρώπου η επόμενη κίνηση, που είναι η υπακοή στις εντολές του Θεού. Όπως ο πρωτόπλαστος πήρε το «κατ' εικόνα», αλλά για να φτάσει στο «καθ' ομοίωσιν» έπρεπε να υπακούσει στις εντολές του Θεού και να τις εφαρμόσει, έτσι και ο κάθε άνθρωπος θα πρέπει να προχωρήσει από τη θέληση στην υπακοή με την εφαρμογή των εντολών του Θεού. Με τον τρόπο αυτό η αιώνια ζωή από δώρο μεταβάλλεται σε αγώνισμα και κατάκτηση. Η αιώνια ζωή, η οποία ταυτίζεται με το Θεό, δεν είναι απλή επιθυμία. Θα πρέπει να μετουσιωθεί σε τρόπο ζωής, δηλαδή να γίνει βίωμα με τη συμμετοχή ολόκληρης της ύπαρξης του ανθρώπου. Και ο τρόπος ζωής εκφράζεται μέσα από την έκταση της εφαρμογής του θελήματος του Θεού.

Όμως, η εφαρμογή του θελήματος του Θεού κινείται σε δύο κατευθύνσεις, την αρνητική, αλλά και τη θετική. Δηλαδή, αποφεύγω το κακό, αλλά και κάνω το καλό. Και στις δύο περιπτώσεις η υπακοή στο θέλημα του Θεού δεν εξαντλείται σε μια τυπική διαδικασία. Το θέλημα του ανθρώπου που γίνεται ταυτόσημο με το θέλημα του Θεού, περνά μέσα από την προσφορά και τη θυσία. Περνά μέσα από την ανιδιοτελή αγάπη.

Αν ο άνθρωπος παραμείνει στα πλαίσια μιας τυπικής εφαρμογής του θελήματος του Θεού, τότε, ή θα νιώθει μέσα του ένα κενό, όπως ένιωσε και ο πλούσιος του σημερινού Ευαγγελίου, ή θα έχει την ψευδαίσθηση της τελειότητας, όπως και ο Φαρισαίος.

Η τελειότητα δεν εξαντλείται με την απλή, ή και την τυπική αποφυγή του κακού. Η τελειότητα είναι ενεργοποίηση καλού. Είπε σήμερα ο Ιησούς: «Αν θέλεις να γίνεις τέλειος, πήγαινε πούλησε τα υπάρχοντά σου, δώσε τα χρήματα στους φτωχούς και θα έχεις θησαυρό στον ουρανό, κι έλα να με ακολουθήσεις». Η τελειότητα, λοιπόν, είναι ποιότητα ζωής που εκφράζεται μέσα από την έμπρακτη εφαρμογή του συνόλου των εντολών του Θεού, με αφετηρία, αλλά και τέρμα την ελεύθερη θέληση του ανθρώπου. Η αλυσίδα που ενώνει το σύνολο των εντολών είναι η αγάπη. Η ανιδιοτελής αγάπη. Αυτή η αγάπη που εκδηλώνεται μέσα από την προσφορά απελευθερώνει τον άνθρωπο από τη δύναμη των υλικών αγαθών καθώς και την αυταπάτη του εγωισμού. Ο πειρασμός του πλούτου στρεβλώνει τη συνείδηση και αυξάνει την επιθυμία για απόκτηση υλικών αγαθών. Η προσήλωση σ' αυτά είναι τόσο μεγάλη που αδρανοποιεί το νου, νεκρώνει το συναίσθημα και κλείει την καρδιά στον άνθρωπο που υποφέρει. Τα πλούτη δημιουργούν αρχικά στον άνθρωπο μια αυτοπεποίθηση, που στην πορεία εξελίσσεται σε αλαζονεία και επιδειξιομανία και καταλήγει σε αδιαφορία για τα συμφέροντα των άλλων.

Αυτού του είδους η συμπεριφορά, πέραν από το ότι ανατρέπει την κοινωνική ισορροπία και ισονομία, στο τέλος καταλήγει στην κοινωνική έκρηξη με απρόβλεπτες διαστάσεις τόσο για εκείνον που αδικεί, όσο και για εκείνους που αδικούνται. Η καλλιέργεια του ατομικισμού αναπόφευκτα θα οδηγήσει σε πτωχούρισμα την κοινωνία, αφού δε θα έχουμε πλέον κοινωνία ανθρώπων, αλλά αγέλη ζώων!

Αυτή την δραματική εικόνα θέλει να προλάβει ο Ιησούς και η οποία θα καταστήσει «περίλυτον» τον κάθε ένα από τους ανθρώπους, ο οποίος θα απομακρύνεται από τους άλλους. Η κοινωνική συμβίωση αντί να είναι πηγή χαράς, αντίθετα θα είναι πηγή θλίψης. Η λύπη για το ακατόρθωτο θα τρέπει σε φυγή τους ανθρώπους, με αποτέλεσμα να καταστρέφεται και το ελάχιστο καλό που έκαμε στη ζωή του. Ιδιαίτερα θα αποτραπεί η δυνατότητα να αναζητήσει το καλό, με αποτέλεσμα να μην μπορεί να βρει ο ίδιος τη σωτηρία. Και τούτο, γιατί ο άνθρωπος στήριξε την ευτυχία του στα υλικά αγαθά τα οποία και δεν μπορούσε να αποχωρισθεί. Ο πλούτος από μόνος του δεν είναι καλός ή κακός. Ο τρόπος που θα χρησιμοποιηθεί από τον άνθρωπο του προσφέρει τη δυνατότητα να γίνει πηγή καλού ή κακού. Δυστυχώς, ζούμε σε μια εποχή κρίσης, όχι μόνο οικονομική, αλλά ιδιαίτερα κρίσης αξιών. Όλοι φέρουμε ευθύνη, άλλοι ως δημιουργοί της κρίσης και άλλοι γιατί την ανεχθήκαμε μέσα από την αδιαφορία μας, με αποτέλεσμα όταν η κρίση επηρεάσει τον εαυτό μας να μην μπορούμε να αντιδράσουμε. Μέσα από πράξεις ή παραλείψεις γίναμε συνδημιουργοί της κρίσης. Υπάρχει δυνατότητα εξόδου από το αδιέξοδο που δημιουργήσαμε; Η απάντηση είναι ναι, με τη βοήθεια του Θεού και τη δική μας θέληση για αλλαγή.

Αδελφοί μου, είπε σήμερα ο Ιησούς: «Ει θέλεις εισελθὲν εἰς τὴν ζωὴν, τήρησον τὰς ἐντολάς». Θέληση, λοιπόν, για είσοδο στη ζωή και εφαρμογή των εντολών του Θεού. Αυτή είναι η συνταγή της εξόδου από το αδιέξοδο. Η ζωή, είτε η παρούσα, είτε η αιώνια, αν και είναι δώρα του Θεού σε μας τους ανθρώπους, εν τούτοις μας προσφέρει τη δυνατότητα να οδηγηθούμε στην καταξίωση ή την κατάκτηση αντίστοιχα και με τη δική μας συμβολή. Αρκεί να αντιληφθούμε ότι η τελειότητα είναι κατάσταση συνειδητής αφοσίωσης στο θέλημα του Θεού. Κι αυτή η αφοσίωση ας μην εκλαμβάνεται ως καθήκον, ως υποχρέωση, αλλά ως αγάπη που επιστρέφει στο Θεό σαν «ευχαριστώ» στην άπειρη αγάπη του. Είμαστε έτοιμοι να προσφέρουμε αυτή την αγάπη ή θα φύγουμε κι εμείς «περίλυτοι» όπως τον πλούσιο του Ευαγγελίου; Ας φροντίσουμε η απάντησή μας να είναι θετική. Αμήν.

Θεόδωρος Αντωνιάδης

ΚΥΡΙΑΚΗ ΠΡΟ ΤΗΣ ΥΨΩΣΕΩΣ

Απόστολος: Γαλ. στ' 11 – 18

Ευαγγέλιο: Ιωάν. γ' 13 – 17

11 Σεπτεμβρίου 2011

«Ούτω γαρ ηγάπησεν ο Θεός τον κόσμον, ώστε τον υιόν αυτού τον μονογενή έδωκεν...» (Ιωάν. γ', 16)

Τα βαρυσήμαντα και κοσμοσωτήρια αυτά λόγια του Κυρίου μας, αγαπητοί μου αδελφοί, φανερώνουν το ύψος και το μέγεθος της αγάπης του Θεού προς τον άνθρωπο. Της αγάπης που ήταν και είναι πάντοτε μεγάλη, και εφανερώθη ιδιαίτερα τρανή και συγκλονιστική, με τη σταυρική θυσία του μονογενοῦς Υιού Του. Ο Σταυρός, το σύμβολο αυτό της ατιμώσεως και της καταδίκης, που προκαλούσε φρίκη στους αρχαίους λαούς, με το θάνατο του Σωτήρος πάνω σ' Αυτόν, απέβη η πηγή της χαράς, της δύναμης και της δόξας και έγινε το κλειδί με το οποίο ο εξωσμένος Αδάμ, ξανάνοιξε τις πύλες του Παραδείσου. Έγινε το καύχημα της χριστιανοσύνης και το πανάκριβο κόσμημα που έλαβε σαν δώρο και σαν απόδειξη της αγάπης Του, από το Θείο Νυμφίο της, η Εκκλησία. Γι' αυτό και στο σημερινό Ευαγγέλιο, για να μας καταστήσει πιο ζωηρή την έννοια της αγάπης Του, μας παρουσιάζει την κυριότερή της εκδήλωση, την πλέον συγκινητική και άγια πράξη της Θείας Του αγάπης. Δηλαδή τη σταυρική θυσία του Υιού Του, που έγινε για τη σωτηρία του πεσόντος αμαρτωλού ανθρώπου. Με αφορμή την άπειρη αυτή αγάπη του Θεού που έχει σαν θέμα η σημερινή περικοπή, ας δούμε πόσο μεγάλη υπήρξε η αγάπη του Θεού σ' εμάς και ποιο είναι το δικό μας χρέος, απέναντι στην αγάπη αυτή.

Είναι αλήθεια ότι ο Θεός, σαν ο δημιουργός της ζωής, μας αγαπά πολύ, επειδή είμαστε έργα των χειρών Του. «Αι χείρες σου εποίησαν με και έπλασαν με», λέει με ευγνωμοσύνη ο Ψαλμωδός Δαβίδ. Δηλαδή ο Θεός μας έπλασε «κατ' εικόνα αυτού», και μας επτροίκισε με θαυμάσια προσόντα και χαρίσματα. Και μας προόρισε να γίνουμε όμοιοι με Αυτόν. Όμως ο άνθρωπος, παρασυρθείς από τον διάβολο, έπεσε στην αμαρτία. Κι ο Θεός αντί να τον τιμωρήσει και να απομακρυνθεί από τον αποστάτη άνθρωπο, σαν στοργικός πατέρας, συνέχισε και συνεχίζει να τον αγαπά. Όπως ο πατέρας της γνωστής παραβολής του ασώτου υιού, δεν έπαυσε ποτέ να αγαπά τον άσωτο υιό του και να σκέπτεται γι' αυτόν, έτσι εξακολούθησε και εξακολουθεί ο Πλάστης και Δημιουργός μας να μας αγαπά. Γιατί στόχος και επιδίωξή του ήταν και είναι ο αμαρτωλός, ο ασεβής και ένοχος άνθρωπος, αυτός ο φαύλος κόσμος να μη χαθεί, να μη ριφθεί στην απώλεια, αλλά να σωθεί και να γίνει μέλος της Ουρανίου βασιλείας Του.

Κι ενώ εμείς παρανομούμε και παραβαίνουμε καθημερινά τις εντολές του Θεού, και περιφρονούμε με την όλη συμπεριφορά μας τα Θεία και Ιερά, που σε μια τέτοια περίπτωση μας αξίζει η καταδίκη και η τιμωρία, ο Πανάγαθος Θεός σε κάθε εποχή έκαμε πλείστα όσα για την σωτηρία μας. Και ενώ είμαστε άνθρωποι βλάσφημοι, άπιστοι, υβριστές, αμαρτωλοί και φαύλοι, ο Θεός δε μας εγκατέλειψε. Μας έδωσε το Νόμο Του σαν οδηγό και φύλακα της ζωής μας και μας έστειλε Προφήτες και απεσταλμένους, για να φανερώσουν το Θέλημα Του και στο τέλος απέστειλε το Μονογενή Υιό Του για τη σωτηρία μας. Και ήλθε στη γη σαν άνθρωπος. Μας έδωσε νέο τέλειο ηθικό Νόμο και μας πρόσφερε τέλειο πρότυπο ηθικότητας και αρετής με την αγία ζωή Του. Τέλος δε υψώθηκε πάνω στο σταυρό και πέθανε για τη σωτηρία και λύτρωσή μας.

Αυτή την κορυφαία εκδήλωση της αγάπης του Θεού, θα μας υπενθυμίσει ο Τίμιος Σταυρός του Κυρίου, την ύψωση του οποίου θα γιορτάσουμε σε τρεις μέρες. Η γιορτή αυτή θα μας υπενθυμίσει τη Σταυρωμένη αγάπη, το οδυνηρό Πάθος, το ατίμητο Αίμα και τον Πόνο του Μεγάλου Λυτρωτή μας. Θα μας υπενθυμίσει επίσης την ανερμήνευτη αγάπη και τη συγκλονιστική θυσία που μας έσωσε και μας σώζει από την αμαρτία και μας αναδεικνύει και πάλιν υιούς του Θεού, αγαπητούς. Αυτή η αγάπη είναι που μας άνοιξε και πάλιν τον Παράδεισο.

Ποιο είναι όμως το χρέος μας απέναντι στο Θεό; Όταν αναλογισθεί ο χριστιανός όλα όσα του εχάρισεν ο Θεός μέσω του Υιού Του, αισθάνεται πολύ μεγαλύτερη την αμηχανία και απορία που αισθανόταν ο Ψαλμωδός, που έζησε πριν την εποχή της χάριτος. «Τι ανταποδώσω τω Κυρίω περί πάντων ων ανταπέδωκέ μοι;».(Ψαλμ. 115,3). Πράγματι, εμείς οι μικροί και αμαρτωλοί, δεν έχουμε τίποτε ισάξιο της Θείας αγάπης, για να αντισταθμίσουμε την ύψιστη δωρεά της σωτηρίας που ο Κύριος μας πρόσφερε με το Σταυρό του. Έτσι, με τη θυσία της αγάπης του Θεού, εδόθη σα δώρο στον αμαρτωλό η άφεση, η αιώνιος ζωή και σωτηρία.

Για να ολοκληρωθεί όμως το έργο της σωτηρίας του ανθρώπου θα πρέπει να δώσει κάτι και ο άνθρωπος. Ο Θεός έδωσε την αγάπη του, τη θυσία του Υιού Του. Ο άνθρωπος θα πρέπει να δώσει και αυτός την αγάπη του. Δηλαδή την πλήρη αφοσίωσή του στο Θεό με την πίστη του. Χωρίς την πίστη είναι αδύνατον να ευαρεστήσουμε στο Θεό και να εξασφαλίσουμε την σωτηρία. Γιατί χωρίς πίστη από μέρους μας, η θυσία του Χριστού μένει ένα ιστορικό γεγονός άσχετο μ' εμάς. Γι' αυτό θα πρέπει να πιστέψουμε ότι για μας εσταυρώθη ο Υιός του Θεού. Για μας έχυσε το Αίμα του. Για μας πέθανε ως κακούργος ο Κύριος της δόξης. Κι αυτό πρέπει να το πιστέψουμε. Να το παραδεχθούμε με όλη μας την ψυχή. Να το ενστερνισθούμε, να το ζήσουμε και να το ζούμε. Με αυτή την πίστη να ζούμε και με αυτή να πεθαίνουμε. Αυτό θα πει πίστη.

Αλλά μαζί με την πίστη χρειάζεται και η έμπρακτη αγάπη προς τον Κύριο. Πρώτη αγάπη μας να γίνει ο Κύριος και μόνο Αυτός. Και η αγάπη αυτή να λάβει πρακτική μορφή. Να γίνει συστηματική προσπάθεια εφαρμογής των εντολών Του. Ο καθένας από μας να γίνει «καινή κτίση». Νέοι άνθρωποι, αναγεννημένοι πνευματικά. Πιστοί, δίκαιοι, ειλικρινείς, τίμιοι, αγνοί και σώφρονες, συγχωρητικοί και υποχωρητικοί. Να θερμάνουμε την ψυχή μας με τα δάκρυα της ειλικρινούς μετανοίας, για να επανέλθει κοντά στον Κύριο. Να μη ζούμε πλέον για τον αμαρτωλό εαυτό μας και τα ένοχα θελήματά μας. Αλλά να πράττουμε τα αρεστά σ' Εκείνον, που πέθανε πάνω στο σταυρό και αναστήθηκε για τη δική μας σωτηρία και ευτυχία. Έτσι θα πετύχουμε την ομοίωσή μας μ' Εκείνον, που είναι ο μεγάλος προορισμός μας που μας έταξε ο Πλάστης και Δημιουργός μας.

Αδελφοί μου, ο Ουράνιος Πατέρας μας παρέδωσε τον Μονογενή Υιό Του στο θάνατο, για να κερδίσουμε εμείς τη ζωή και την αθανασία. Και η δωρεά αυτή του Θεού, αλλά και ο καρπός της, είναι χαρίσματα ασύλληπτης αξίας. Ας πιστέψουμε, λοιπόν, ολόψυχα στον Κύριο και Λυτρωτή μας. Ας πιστέψουμε και ας Τον αγαπήσουμε. Ας Τον αγαπήσουμε και ας ζήσουμε κατά το άγιο θέλημά Του. Και τότε θα μας δοθεί ο μεγάλος και άγιος καρπός της πίστεως και ενάρτητης ζωής μας, που δεν είναι άλλη από την αιώνια ζωή και μακαριότητα.

† Ηγούμενος Χρυσορροιατίσσης Διονύσιος

ΚΥΡΙΑΚΗ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΥΨΩΣΙΝ

Απόστολος: Γαλ. β´ 16 – 20

Ευαγγέλιο: Μαρκ. η´ 34 – θ´ 1

18 Σεπτεμβρίου 2011

«Αράτω τον σταυρόν αυτού»

Το Ευαγγέλιο το οποίο ακούσαμε σήμερα, αλλά και το Ευαγγέλιο της προηγούμενης Κυριακής, είναι διαλεγμένα από τους Θεοφώτιστους Πατέρες της Εκκλησίας να συνοδεύσουν την εορτή της υψώσεως του Τιμίου Σταυρού.

Μας υπενθυμίζουν, ότι ο Ιησούς Χριστός ήρθε, έγινε άνθρωπος. δίδαξε, μας έδειξε με το παράδειγμα Του πως πρέπει να ζει ο άνθρωπος. Σταυρώθηκε από αγάπη για μας, με ένα και μόνο σκοπό, την σωτηρία μας. Την σωτηρία μας, όχι από κίνδυνο προσωρινής, σωματικής βλάβης, αλλά από τον κίνδυνο να χάσουμε, να καταστρέψουμε την ψυχή μας με τον απώτερο, τον τελικό κίνδυνο να χάσουμε την αιώνια ζωή.

Κατέβηκε Εκείνος στη γη, για να ανεβάσει ημάς στους Ουρανούς. Δεν το καταλάβαμε ακόμη, ότι ο Θεός από αγάπη μας θέλει κοντά του για πάντα, όταν θα φύγουμε από τη ζωή αυτή. Μας θέλει παιδιά του γνήσια και άξια να ζούμε μαζί του, κοντά του στην άλλη ζωή, στην Βασιλεία των Ουρανών.

Ως Θεός παντογνώστης, έβλεπε και βλέπει ότι δεν σκεπτόμαστε αυτό το αιώνιο συμφέρον μας. Βλέπει ότι παρασυρόμαστε και κάνουμε πράγματα που νομίζουμε ότι εξυπηρετούν το συμφέρον μας, ενώ απεναντίας, αυτά είναι ζημιά και θάνατος για τη ψυχή μας. Μας υπενθυμίζει, λοιπόν, σήμερα το Ευαγγέλιο που ακούσαμε τα λόγια του Κυρίου: «Τι ωφελήσει άνθρωπος εάν κερδίσει τον κόσμο ολον και ζημιωθεί την ψυχήν αυτού ή τι δώσει άνθρωπος αντάλλαγμα της ψυχής αυτού»: Η απάντηση είναι φανερή, όχι μόνο δεν θα κερδίσει αλλά και θα χάσει τα πάντα.

Για τούτο ξεκαθαρίζει ο Ιησούς Χριστός τα πράγματα και λέγει: «Αν πραγματικά νοιώθετε το αιώνιο συμφέρον σας και θέλετε (όχι υποχρεωτικά) να ακολουθήσετε την γραμμή που σας δείχνει το δρόμο που οδηγεί σε μένα και στη σωτηρία σας, πρέπει να απαρνηθείτε, να σταματήσετε, να διακόψετε, κάθε κακό και αμαρτωλό, κάθε τι που καταστρέφει την αγνότητα, την καθαρότητα της ψυχής σας, όσο και αν έχει συνηθίσει σ' αυτή ο εαυτός σας. Θα αρνηθείτε αυτόν τον αμαρτωλό εαυτό σας με όλα του τα κακά έργα, ακόμα και τις σκέψεις τις κακές και τις επιθυμίες που ζημιώνουν την ψυχή σας.

Θα σας είναι δύσκολο· και όμως, πρέπει να αρνηθείτε την αμαρτία. Αυτό σημαίνει το «αράτω τον σταυρόν αυτού» ο καθένας σας. Όπως εγώ σήκωσα τον δικό μου σταυρό στον Γολγοθά, για να σταυρώσω τις δικές σας αμαρτίες, είναι λογικό να κάμετε κι εσείς αυτή την προσπάθεια. Να συμβάλετε κι εσείς κατά κάποιον τρόπο στη σωτηρία σας. Να νοιώθετε ότι έχετε υποχρέωση γι' αυτή την ψυχή που εγώ σας έδωκα και θέλω και πρέπει να κάνετε τα πάντα για να την διατηρήσετε σαν θεϊκό δώρο, όπως σας την παρέδωσα. Αυτό είναι το συμφέρον σας».

Από την ποιότητα της ψυχής του κρίνεται και χαρακτηρίζεται ο καλός ή κακός ο άνθρωπος. Αυτή συνδέει τον άνθρωπο με το Θεό. Αυτή προσεύχεται, αυτή η ίδια γνωρίζει ότι είναι αθάνατη και ότι σαν αθάνατη προορίζεται να ζήσει στην άλλη, την αιώνια ζωή με το Θεό.

Ίσως να πει κάποιος: Μα δεν αρκεί, Κύριε, το ότι βαφτιστήκαμε; Ότι έχουμε το όνομα σου, λεγόμαστε Χριστιανοί; Πηγαίναμε κάποτε-κάποτε στην Εκκλησία. Δεν είναι αρκετό αυτό;

Όχι μόνον δεν είναι αρκετό, αλλά είναι και κακό και επιζήμιο. Κάνει ζημιά και στον εαυτό σου και στους άλλους. Στον εαυτό σου, διότι ξεγελιέσαι ότι είσαι εντάξει και δεν καταβάλλεις προσπάθεια για κάτι καλύτερο, ζημιά και στους άλλους που θέλεις να φαίνεσαι και να λέγεσαι Χριστιανός, ότι έρχεσαι και στην Εκκλησία, όταν η ζωή σου, η συμπεριφορά σου στην κοινωνία φανερώνει το αντίθετο. Κάνεις καλό ίσως σε πολλούς, που αν ήθελαν να πλησιάσουν την Εκκλησία, να γίνουν καλύτεροι, να σωθούν είναι φυσικό να λένουν: «Βλέπω κι αυτούς που πηγαίνουν στην Εκκλησία». Κατακρίνονται όλοι οι Χριστιανοί από τη δική μας χλιαρότητα, και κατακρίνεται η Εκκλησία μας, η πίστη μας, σαν ανίκανη να σώσει τον άνθρωπο και κατά την έκφραση του Αποστόλου Παύλου «βλασφημείται ο Θεός».

Τι το όφελος αν πηγαίνεις στην Εκκλησία, αλλά εξαπατάς τον πελάτη σου, εάν εκμεταλλεύεται τον εργάτη σου, εάν χαρτοπαίζεις, εάν αφήνεις την πλεονεξία να κυβερνά τις σκέψεις σου και τις πράξεις σου. Πλήθος άλλων παθών και αδυναμιών πρέπει να προσέξουμε να απομακρύνουμε από τις ψυχές μας, προτιμώντας το αιώνιο συμφέρον μας.

Ας μείνει στη σκέψη, στη ψυχή μας ο λόγος του Κυρίου «όστις θέλει οπίσω μου ελθείν απαρνησάσθω εαυτόν και αράτω τον σταυρόν αυτού και ακολουθείτω μοι... Τι γαρ ωφελήσει άνθρωπον εάν κερδίσει τον κόσμον όλον και ζημιωθεί την ψυχήν αυτού ή τι δώσει άνθρωπος αντάλλαγμα της ψυχής αυτού;».

Ο Σταυρός του Κυρίου, όπου και αν τον βλέπουμε αυτό το μήνυμα μάς απευθύνει, το μήνυμα που αποβλέπει στο αιώνιο συμφέρον μας, στην σωτηρία μας.

Γιώργος Σαββίδης

ΚΥΡΙΑΚΗ Α΄ ΛΟΥΚΑ

Απόστολος: Β΄ Κορ. δ΄ 6 – 15

Ευαγγέλιο: Λουκά ε΄ 1 – 11

25 Σεπτεμβρίου 2011

Από την πρώτη στιγμή που θα νοιώσει ο άνθρωπος τον εαυτό του, αγαπητοί μου αδελφοί, αρχίζει να αγωνίζεται, να προσπαθεί, να φτάσει στην επιτυχία. Θέτει συνεπείς λοιπόν στόχους, μακρινούς και κάποτε απροσδιόριστους, στη ζωή του ο άνθρωπος. Ή ίσως και κάποιοι άλλοι, συνήθως οι γονείς μας, συνθέτουν και καταρτίζουν προγράμματα για μας, και υποχρεωνόμαστε να προσβλέπουμε συστηματικά και κάποτε με άγχος προς αυτά. Γενικά είναι φυσικό, έμφυτο από τον Θεό, να επιζητούμε την επιτυχία, πνευματική αλλά και υλική, την κατάκτηση, την αναγνώριση και καταξίωση από τους γύρω μας, την ανάπτυξη μας μέσα κοινωνία στην οποία ζούμε. «Πληρώσατε την γην και κατακυριεύσατε αυτής», είπε ο Θεός στους πρωτόπλαστους. Είναι αυτό που μας διαφοροποιεί από τα άλλα δημιουργήματα του Θεού. Για τα ζώα, όλη η προσπάθεια και ο αγώνας τους περιορίζεται στην επιβίωσή τους και είναι αποτέλεσμα του έμφυτου ενστίκτου τους, που τα καθοδηγεί χωρίς παρεκκλίσεις και διαφοροποιήσεις. ενστίκτου τους που τα καθοδηγεί χωρίς παρεκκλίσεις και διαφοροποιήσεις. Αυτό όμως το διαφορετικό, το πέραν του ζωώδους ενστίκτου, είναι αυτό που επιβάλλει και υποχρεώνει. Υποχρεώσεις προσφοράς, γιατί «Θεού το δώρον» ό,τι έχουμε και διαθέτουμε από Εκείνον προέρχεται. Έχουμε υποχρεώσεις προς τον εαυτό μας και την γενική ανάπτυξη του. Οφείλουμε ωστόσο να προσφέρουμε και στους άλλους. Τους δικούς μας, πρώτα και φυσικά, αλλά και σε όσους άλλους έχουμε τη δυνατότητα, υλική ή πνευματική, να δώσουμε αφειδώλευτα, να προσφέρουμε απλόχερα με ειλικρίνεια και αγάπη. Έτσι ο αρχικός στόχος της ανάπτυξής μας, της επιτυχίας μας, αποκτά νόημα, έχει σκοπιμότητα, γίνεται υπηρετικός και κοινωνικός. Αλλά φυσικά τίποτε δεν επιτυγχάνεται χωρίς προσπάθεια, χωρίς κόπο. Αυτό το γνωρίζουμε όλοι μας. Πόσες όμως φορές δεν συμβαίνει, ενώ έχουμε κοπιάσει, έχουμε ματώσει αγωνιζόμενοι να πετύχουμε κάτι σπουδαίο ή ακόμη και κάτι ασήμαντο, να γευόμαστε απελπισμένοι την αποτυχία; Άλλοτε πάλι φτάνουμε, με πολλή μας λύπη, σε φτωχικά αποτελέσματα, που απέχουν από τις επιθυμίες μας. Πόσες φορές νοιώθουμε ότι χανόμαστε, γιατί είχαμε επενδύσει σ' αυτή μας την προσπάθεια, όλο μας το είναι, κάθε δύναμη και μέσο που διαθέταμε; Και τότε δυσανασχετούμε, διαμαρτυρόμαστε. Υπάρχει όμως και άλλος τρόπος αντιμετώπισης.

«Επιστάτα, δι' όλης της νυκτός κοπιάσαντες ουδέν ελάβομεν· επί δε τω ρήματί σου χαλάσω το δίκτυον». Ο Πέτρος και οι σύντροφοί του, από την ψαρόβαρκά τους, κουρασμένοι και απογοητευμένοι από νυχτερινή αποτυχία τους, καθαρίζουν και πλένουν τα δίχτυα τους στην άκρη της λίμνης, όταν ο Κύριος του ζητεί να ξαναρίξουν τα δίχτυα τους για ψάρεμα. Και ο Πέτρος, χωρίς να δυσανασχετεί, με απόλυτη ηρεμία: Δάσκαλε, όλη τη νύχτα κοπιάσαμε και δεν πιάσαμε τίποτε. Ωστόσο, υπακούοντας στην εντολή Σου, θα ρίξω τα δίχτυα και πάλι. Είναι γνωστή η συνέχεια. Αν και ακατάλληλη η ώρα του ψαρέματος, δέχεται και ακολουθεί την εντολή του Κυρίου. Αυτό που χρειάζεται να συμπληρώσουμε είναι ότι μετά από τη συνάντηση αυτή και την κλήση του Κυρίου, γίνεται ψαράς ψυχών προς σωτηρία. Αλλά αυτό που θα έπρεπε να παρατηρήσουμε εδώ, αγαπητοί μου αδελφοί, είναι μια άλλη παράμετρος, που συνήθως λησμονούμε ή παραβλέπουμε. Λέγαμε λίγο πριν για τις ποικίλες προσπάθειες που καταβάλλουμε και τους σκληρούς αγώνες που νυχθημερόν

διεξάγουμε. Και λέγαμε ακόμη, ότι κάποτε, αντί της επιτυχίας, δεχόμαστε αναπάντεχες αποτυχίες που σημαδεύουν τη ζωή μας ακόμη. Είδαμε ότι απογοητευμένος ο Πέτρος, γιατί άμεσα και χωρίς αντίρρηση, δέχεται την υπόδειξη του Κυρίου και αμείβεται πλουσιοπάροχα. Πόσο συχνά λοιπόν, ζητούμε και τη βοήθεια του Θεού, όταν ξεκινούμε ένα έργο, όταν θέτουμε ένα στόχο; Εμπιστευόμαστε συνήθως και αποκλειστικά τις δυνάμεις και δυνατότητές μας, θεωρώντας ότι επαρκούν αυτές και μόνον. Γινόμαστε σαν τα μικρά παιδιά, που όταν προσπαθούμε να τα βοηθήσουμε, διαμαρτύρονται φωνάζοντας «μόνο μου». Και σκεφτόμαστε πόσο γελοία είναι η απαίτησή τους. Γιατί είναι φανερό ότι χωρίς τη βοήθειά μας, σχεδόν τίποτε δεν μπορούν να πετύχουν. Κι όμως εμείς φερόμαστε σαν μικρά παιδιά, μπροστά στην παντοδυναμία του Θεού. Δύσκολα αφηνόμαστε στην πρόνοιά Του και την απέραντη αγάπη Του. Φυσικά δεν είναι επειδή αμφιβάλλουμε ότι η βοήθεια του Θεού είναι αναγκαία. Αλλά τις πιο πολλές φορές το λησμονούμε, γιατί έχουμε μεγάλη ιδέα για τον εαυτό μας. Παλιός ψαράς ο Πέτρος και όμως αμέσως και χωρίς συζήτηση άκουσε το Δάσκαλο, που δεν ήταν ψαράς. Ένοιωσε ενδόμυχα ότι δεν ήταν ένας συνηθισμένος άνθρωπος όπως φαινόταν και όπως κάποιοι άλλοι τον υπολόγιζαν. Εμπιστεύτηκε στο λόγο Του, ένοιωσε να τον διαπερνά η δύναμή Του.

«*Επί δε τω ρήματι*». Υπακούοντας στην εντολή Σου, Κύριε, θα κάνω ό,τι μου ζητάς. Σε κάθε περίπτωση να επιζητούμε τι είναι του θέλημα του Θεού και να το ακολουθούμε. Είναι το άλλο δίδαγμα που μας αφήνει το σημερινό ευαγγελικό ανάγνωσμα. Αποδοχή των εντολών του Θεού. Ρύθμιση της ζωής μας με οδηγό το θέλημά Του. Αυτό θα εξασφαλίσει εκτός την απαλλαγή από τα άγχη που κατατρίβουν την καθημερινή μας ζωή, την ηρεμία και την επιτυχία με τη βοήθεια του Κυρίου μας. Γένοιτο.

Δ.Γ.Σ.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΝΥΣΣΗΣ
ΣΤΟΥΣ ΜΑΚΑΡΙΣΜΟΥΣ. ΛΟΓΟΣ Ε΄.

Τι λοιπόν θα είναι αξιότερο για μακαρισμό, από το να είναι η ζωή μας έτσι, να μην εμπιστευόμαστε την ασφάλειά της σε πέτρες μεγάλες και μάνταλα, άλλα να την επιτυγχάνουμε μεταξύ μας; Όπως δηλαδή ο σκληρός και άγριος διαθέτει εχθρικά εναντίον του όσους δοκίμασαν τη θηριωδία του, έτσι από την αντίθετη άποψη, αγαπούμε όλοι αυτόν που ελεεί, γιατί φυσικά το έλεος γεννά μέσα μας την αγάπη. Όπως λοιπόν έδειξε ο λόγος μας η ευσπλαχνία είναι η μητέρα της συμπάθειας, η εγγύηση της αγάπης, ο σύνδεσμος κάθε φιλικής διάθεσης. Από την ασφάλεια αυτή ποιο ασφαλέστερο οχύρωμα μπορεί να επινοηθεί; Όστε δίκαια ο Λόγος μακαρίζει τον ελεήμονα, αφού το όνομα αυτό μας φανερώνει τόσα αγαθά. Άλλα ότι η συμβουλή αυτή είναι ωφέλιμη στη ζωή μπορεί ν' αντιληφθεί ο καθένας, εγώ όμως νομίζω ότι κάτι περισσότερο από αυτά που πρόχειρα σκεφτόμαστε παραδηλώνει αινιγματικά η έννοια με τη χρήση του μέλλοντος. Γιατί λέει, «μακάριοι είναι οι ελεήμονες, γιατί αυτοί θα ελεηθούν». Επιφυλάσσεται δηλαδή γι' αργότερα σε όσους ελεούν η ανταπόδοση του ελέους τους.

Αφού λοιπόν αφήσομε, όσο μπορούμε, την εύκολη αυτή ερμηνεία που με την πρώτη ματιά βρίσκουν οι πολλοί, ας προσπαθήσομε να σκύψομε στα εσώτερα του καταπετάσματος με το λόγο και κατά τη δύναμή μας. «Μακάριοι είναι οι ελεήμονες, γιατί αυτοί θα ελεηθούν». Στο λόγο αυτόν μπορούμε να διδαχτούμε κι ένα υψηλότερο δίδαγμα, ότι αυτός που έπλασε τον άνθρωπο σύμφωνα με την εικόνα του εναπόθεσε μέσα στο πλάσμα του τις αφορμές όλων των αγαθών, ώστε να μην επεισάγεται μέσα μας κανένα από τα καλά απέξω, αλλά να είναι στην εξουσία μας ό,τι θέλομε, και να παίρνομε το αγαθό από τον εαυτό μας ως από ένα θησαυροφυλάκιο. Από το μερικό συμπεραίνομε για το γενικό, ότι δεν υπάρχει άλλος τρόπος να επιτύχομε ό,τι επιθυμούμε, αν δε χαρίσομε το αγαθό οι ίδιοι στον εαυτό μας. Γι' αυτό λέει κάπου ο Κύριος στους ακροατές του· «η βασιλεία του Θεού είναι μέσα σας», και «ο καθένας που ζητά λαμβάνει, κι όποιος ψάχνει βρίσκει, και σ' όποιον χτυπά θα του ανοίξουν». Όστε και το να λάβομε αυτό που ποθούμε και το να βρούμε αυτό που ζητούμε και να επιτύχομε ό,τι επιθυμούμε, είναι, όταν θέλομε, στην εξουσία μας κι εξαρτάται από τη γνώμη μας. Μαζί με αυτό κατά λογικήν ακολουθία αποδεικνύεται και το αντίθετο νόημα, ότι δηλαδή και η ροπή προς το χειρότερο δε δημιουργείται μέσα μας από κανένα εξωτερικό καταναγκασμό, αλλά το κακό παίρνει ύπαρξη μαζί με την εκλογή του, τότε δηλαδή πραγματοποιεί τη γένεσή του, όταν το εκλέξομε. Ενώ καθ' εαυτό με δική του υπόσταση έξω από την προαίρεσή μας δε βρίσκεται το κακό πουθενά.

Από αυτά αποδεικνύεται σαφώς η αυτοκυρίαρχη και αυτεξούσια δύναμη, που κατασκεύασε μέσα στη φύση των ανθρώπων ο Κύριος της φύσεως, από το ότι δηλαδή όλα εξαρτώνται από την προαίρεσή μας, είτε αγαθά είτε χειρότερα. Και η θεία κρίση με αδέκαστη και δίκαιη ψήφο που ακολουθεί την πρόθεσή μας απονέμει στον καθένα εκείνο, που ο ίδιος παρέχει τυχόν στον εαυτό του. Σε όποιους ζητούν, καθώς λέει ο Απόστολος, δόξα και τιμή, επειδή έχουν επιμείνει στα αγαθά έργα, δίνει ζωή αιώνια· σε όσους δεν υπακούουν στην αλήθεια, αλλά ακολουθούν την αδικία, δίνει οργή και θλίψη και όπως αλλιώς αποκαλούμε την πικρή ανταπόδοση. Όπως οι πιστοί καθρέφτες δείχνουν τις εικόνες των προσώπων, όπως είναι τα πρόσωπα στην πραγματικότητα, γελαστά όσα χαίρονται και σκυθρωπά όσα λυπούνται και δε θα κατηγορούσε βέβαια κανείς τη σύσταση του καθρέφτη, αν φανεί η εικόνα σκυθρωπή επειδή το πρωτότυπο είναι αφανισμένο από την κατήφεια, έτσι και η δίκαιη κρίση του Θεού εξομοιώνεται με τις δικές μας διαθέσεις και ό,τι έχομε εμείς μέσα μας, αυτά μας παρέχει από το δικό μας περιεχόμενο. «Ελάτε», λέει, «οι ευλογημένοι» και «φύγετε οι καταραμένοι». Μήπως υπάρχει καμιά εξωτερική ανάγκη γι' αυτούς που επιβάλλει σε όσους είναι δεξιά τη γλυκιά πρόσκληση και σε όσους είναι αριστερά την αυστηρή αποπομπή; Δεν είναι που αυτοί κέρδισαν την ευσπλαχνία με όσα έπραξαν, ενώ οι άλλοι με τη σκληρότητα προς τους ανθρώπους τους τράβηξαν εναντίον τους τη σκληρότητα της θεότητας; Δεν έδειξε ο πλούσιος, εκείνος ο παραλυμένος από τις ηδονές, ευσπλαχνία στο φτωχό που σερνόταν

στις πόρτες του και γι' αυτό αποκρούει από τον εαυτό του το έλεος κι ενώ ζητά ευσπλαχνία, δεν εισακούεται. Όχι γιατί θα έκανε ζημία μια σταγόνα στη μεγάλη πηγή του παραδείσου, αλλά γιατί η σταγόνα της ελεημοσύνης δεν έχει σχέση με τη σκληρότητα. «Τι σχέση έχει το φως με το σκοτάδι;» «Ό,τι σπείρει ο άνθρωπος», λέει, «αυτό και θα θερίσει». Όποιος σπέρνει στον αγρό της σάρκας, από τη σάρκα θα θερίσει φθορά, όποιος σπείρει στο Πνεύμα, θα θερίσει από το Πνεύμα ζωή αιώνια. Σπορά είναι, νομίζω, η προαίρεση του ανθρώπου και θέρους η ανταμοιβή της προαίρεσης. Το στάχυ των αγαθών είναι μεστό για όποιους έχουν διαλέξει τη σπορά αυτή. Είναι οδυνηρό το θέρισμα των αγκαθίων για όσους έσπειραν αγκαθίων σπόρους στη ζωή τους. Πρέπει λοιπόν ο καθένας οπωσδήποτε να θερίσει ό,τι έσπειρε, δε γίνεται αλλιώς.

«Μακάριοι είναι οι ελεήμονες, γιατί αυτοί θα ελεηθούν». Ποιος άνθρωπος θα εκθέσει το βάθος των νοημάτων που κρύβει ο λόγος αυτός; Ο γενικός και αόριστος τρόπος της διατύπωσης μας επιτρέπει να αναζητήσουμε και κάτι επιπλέον όσων είπαμε, επειδή δεν όρισε ποιοι πρέπει να δεχτούν την ευσπλαχνία, αλλά είπε γενικά, «μακάριοι είναι οι ελεήμονες». Ίσως ο λόγος αυτός με όσα περιέχει υπαινίσσεται σ' εμάς ότι η έννοια του ελέους είναι επακόλουθο του μακάριου πένθους. Γιατί κι εκεί μακαριζόταν αυτός που περνά με λύπη την εδώ ζωή και νομίζω κι εδώ διδάσκει το ίδιο ο λόγος. Όποια δηλαδή διάθεση αισθανόμαστε από τις ξένες συμφορές, όταν μερικοί γνωστοί μας βρεθούν σ' αθέλητες λύπες ή χάσουν το πατρικό τους σπίτι ή σωθούν γυμνοί από ναυάγιο ή πέσουν στα χέρια πειρατών και ληστών, ή καταντήσουν δούλοι από ελεύθεροι ή αιχμάλωτοι από ευτυχισμένοι ή πάθουν κανένα άλλο τέτοιο κακό, αυτοί που ως τότε τους έβλεπαν να ευτυχούν στη ζωή τους. Όπως λοιπόν γι' αυτούς γεννιέται μια βαθιά συμπόνια στην ψυχή μας, πολύ περισσότερο ίσως για μας τους ίδιους θα ήταν κατάλληλο να νιώθουμε τέτοιο συναίσθημα για το αντίθετο από ό,τι αξίζουμε χτύπημα της ζωής. Όταν δηλαδή αναλογιστούμε ποιο είναι το λαμπρό σπίτι από το οποίο ξεπέσαμε, πώς πέσαμε στα χέρια των ληστών, πώς μείναμε γυμνοί βουλιάζοντας στο βυθό της ζωής αυτής, πόσους και τι σκληρούς αφέντες βάλαμε επάνω μας στη θέση της ελευθερίας και της αυτόνομης προαίρεσής μας, πώς διακόψαμε με το θάνατο και τη φθορά την άξια μακαρισμού ζωή, άραγε είναι δυνατό, όταν αναλογιστούμε αυτά τα πράγματα, να στρέφεται η ψυχή στην συμπάθεια των άλλων που υποφέρουν και να μη σκέφτεται τη δική της αθλιότητα αναλογιζόμενη τι είχε και τι έχασε;

**ΠΑΤΕΡΙΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ
«ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ Ο ΠΑΛΑΜΑΣ»
ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΝΥΣΣΗΣ ΕΡΓΑ
ΤΟΜΟΣ 8^{ος} Σελ. 215 – 221)**

ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΕΣ ΚΑΙ ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ

ΠΑΝΙΕΡΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΠΑΦΟΥ κ.κ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ

Κυριακή	4 Σεπτεμβρίου	:	ΑΝΑΒΑΡΓΟΣ
Δευτέρα	5 Σεπτεμβρίου (Εσπερινός)	:	ΛΕΜΟΝΑ
Τετάρτη	7 Σεπτεμβρίου (Εσπερινός)	:	ΚΡΗΤΟΥ ΤΕΡΡΑ
Πέμπτη	8 Σεπτεμβρίου	:	ΘΕΛΕΤΡΑ
Κυριακή	11 Σεπτεμβρίου	:	ΤΙΜΗ
Τρίτη	13 Σεπτεμβρίου (Εσπερινός)	:	ΤΟΞΕΥΤΡΑ
Τετάρτη	14 Σεπτεμβρίου	:	ΟΜΟΔΟΣ
Κυριακή	18 Σεπτεμβρίου	:	ΑΡΜΙΝΟΥ
Δευτέρα	19 Σεπτεμβρίου(Εσπερινός)	:	ΠΙΣΣΟΥΡΙ
Κυριακή	25 Σεπτεμβρίου	:	ΚΑΛΛΕΠΕΙΑ
Κυριακή	25 Σεπτεμβρίου (Εσπερινός)	:	ΠΡΑΣΤΕΙΟ

ΘΕΟΦΙΛΕΣΤΑΤΟΥ ΧΩΡΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΡΣΙΝΟΗΣ κ. ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ

Πέμπτη	1 Σεπτεμβρίου (Εσπερινός)	:	ΜΗΛΙΑ
Παρασκευή	2 Σεπτεμβρίου	:	ΠΕΡΙΣΤΕΡΩΝΑ
Κυριακή	4 Σεπτεμβρίου	:	ΑΡΓΑΚΑ
Τετάρτη	7 Σεπτεμβρίου (Εσπερινός)	:	ΛΥΣΟΣ
Πέμπτη	8 Σεπτεμβρίου	:	ΣΙΜΟΥ
Κυριακή	11 Σεπτεμβρίου	:	ΠΟΛΙΣ ΧΡΥΣΟΧΟΥΣ
Τετάρτη	14 Σεπτεμβρίου	:	ΣΤΑΥΡΟΣ ΨΩΚΑΣ
Κυριακή	18 Σεπτεμβρίου	:	ΣΤΕΝΗ
Κυριακή	25 Σεπτεμβρίου	:	ΕΜΠΑ
Τετάρτη	28 Σεπτεμβρίου	:	ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΑΓΙΟΥ ΝΕΟΦΥΤΟΥ

ΠΑΝΟΣΙΟΛΟΓΙΩΤΑΤΟΥ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ κ. ΤΥΧΙΚΟΥ

Παρασκευή	2 Σεπτεμβρίου	:	ΜΗΛΙΑ
Δευτέρα	5 Σεπτεμβρίου (Εσπερινός)	:	ΧΟΛΙ
Τρίτη	6 Σεπτεμβρίου	:	ΛΕΜΟΝΑ
Τρίτη	6 Σεπτεμβρίου (Εσπερινός)	:	ΑΣΠΡΟΓΙΑ, Αγ. Σώζοντας
Τετάρτη	7 Σεπτεμβρίου (Εσπερινός)	:	ΚΟΙΛΗ
Πέμπτη	8 Σεπτεμβρίου	:	ΜΑΡΑΘΟΥΝΤΑ, Παναγία
Τρίτη	13 Σεπτεμβρίου (Εσπερινός)	:	Ι. Μ. ΤΙΜΙΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ ΜΙΝΘΗΣ
Τετάρτη	14 Σεπτεμβρίου	:	Ι. Μ. ΤΙΜΙΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ ΜΙΝΘΗΣ
Σάββατο	17 Σεπτεμβρίου	:	ΜΟΥΣΣΕΡΕ, Αγ. Σοφία
Σάββατο	24 Σεπτεμβρίου	:	Ι. Μ. ΣΑΛΑΜΙΩΤΙΣΣΗΣ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΘΕΟΛΟΓΟΥ

ΠΑΥΛΟΣ ΑΡΚΟΥ

Κυριακή 4 Σεπτεμβρίου: ΑΧΕΛΕΙΑ

Κυριακή 18 Σεπτεμβρίου: ΚΟΛΩΝΗ

Κυριακή 25 Σεπτεμβρίου: ΚΟΥΚΛΙΑ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΙ ΣΥΝΤΑΞΗΣ: Θεόδωρος Αντωνιάδης Θεολόγος, Γεώργιος Σαββίδης, Θεολόγος, Δημήτριος Σμυρλής Θεολόγος, Φιλολόγος.

Όλο το περιεχόμενο του παρόντος δελτίου κηρυγμάτων μπορείτε να το βρείτε και στην ιστοσελίδα της Ιεράς Μητροπόλεως Πάφου: www.impaphou.org

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΑΦΟΥ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΩΝ

Το πρώτον Αποστολικόν κήρυγμα εις την Πάφον

Πράξ. ιγ, 6-12

ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 2011

ΕΤΟΣ ΛΒ΄

ΑΡ.376

ΚΥΡΙΑΚΗ Β΄ΛΟΥΚΑ

Απόστολος: Β΄Κορ. στ΄ 1- 10

Ευαγγέλιο: Λουκ. στ΄31-36

2 Οκτωβρίου 2011

Σήμερα πρώτη Κυριακή του μηνός Οκτωβρίου εορτάζεται η μνήμη «Πάντων των εν τη Νήσω Κύπρω διαλαμπάντων Αγίων».

Την πρώτη Κυριακή του μηνός Οκτωβρίου όρισε η αγιοτάτη Εκκλησία της Κύπρου να εορτάζουμε εδώ όλους τους αγίους που ανέδειξε κατά καιρούς ο τόπος μας. Η ανάγκη αυτή προέκυψε από την αγάπη που τρέφουμε, ως χριστιανοί, για τους αγίους μας. Οι άγιοι είναι οι φίλοι του Χριστού. Ο Χριστός είπε κάποτε στους μαθητές Του: «υμείς φίλοι μου εστέ», ο χριστιανός καλείται να γίνει και φίλος των φίλων του Θεού. Για να γίνει όμως αυτό θα πρέπει πρώτα να γνωρίσει κανείς τους αγίους, έτσι ταυτόχρονα γνωρίζει και το Θεό. Ο άγιος είναι εικόνα «έμψυχος» του Χριστού όπως μας λέγει ο Μέγας Βασίλειος. Αφού γνωρίσει κανείς τους αγίους και το βίο τους καλείται να τους μιμηθεί, έτσι ώστε να γίνει και ο ίδιος «εικόνα έμψυχος». Οι άγιοι είναι ζωντανά παραδείγματα της βίωσης του ευαγγελίου και όσο πιο κοντά είναι σε μας, χρονικά ή τοπικά τόσο πρέπει να μας ενθαρρύνουν να ακολουθήσουμε και εμείς τα βήματά τους. Προς αυτό το σκοπό ορίζεται και η πανήγυρη της σημερινής ημέρας.

Τις μνήμες των αγίων δεν τις εορτάζει η Εκκλησία μόνο για να τιμήσουμε και να δοξάσουμε εμείς τους αγίους της πίστεως. Ποια δόξα, καθώς λέει ο άγιος Γρηγόριος ο Θεολόγος, χρειάζονται από εμάς εκείνοι που τους δόξασε ο θεός; Οι άγιοι είναι για μας ευεργέτες μας γιατί πρώτα πρεσβεύουν για μας στο Θεό αλλά και μας διδάσκουν με το παράδειμά τους και γίνονται οδηγοί στο δρόμο της σωτηρίας μας. Η Εκκλησία μας τους προβάλλει ως άξια παραδείγματα για να τα μιμηθούμε, για να γίνουμε και εμείς μάρτυρες «τη προαιρέσει» για να ζηλέψουμε τη δόξα τους, για να θαυμάσουμε τον αγώνα τους. Είναι οι άνθρωποι που μαρτύρησαν δίνοντας τη ζωή τους για χάρη του Ευαγγελίου και του Χριστού. Είναι οι πιο αξιόπιστοι μάρτυρες του Ιησού Χριστού «έσεσθαι μοι μάρτυρες έως εσχάτου της γης»

Γιατί όμως θα πρέπει να εορτάζονται όλοι οι Κύπριοι άγιοι μαζί;

Πολλοί Κύπριοι άγιοι έχουν ξεχωριστή ημερομηνία και ακολουθία και εορτάζονται. Υπάρχουν όμως και άλλοι που δεν έχουμε αρκετά στοιχεία γι' αυτούς και δεν έχουν καθιερωμένη ημέρα εορτασμού. Επίσης υπάρχουν οι αφανείς και άγνωστοι άγιοι που ο χρόνος και η λήθη κάλυψαν οποιαδήποτε στοιχεία της ζωής τους. Ακόμη υπάρχουν άγιοι που δεν μας έχει διασωθεί το όνομά τους και δεν εορτάζονται. Ακόμη όμως και όσοι έχουν πλήρη ακολουθία και μας είναι γνωστός ο βίος τους, οι πλείστοι δεν εορτάζονται σε όλη την Κύπρο αλλά σε μεμονωμένες κοινότητες.

Γι' αυτό το λόγο θα πρέπει να εορτάζονται όλοι μαζί γιατί, εις τον ίδιο χώρο αγωνίσθηκαν και ευαρέστησαν τον Θεό και αγίασαν. Είχαν κοινή πίστη και κοινό σκοπό. Έτσι θα πρέπει να έχουν κοινή ημέρα εορτασμού και πανήγυρη, μία εικόνα να ιστορούνται όλοι μαζί. Για να μην φανούμε αχάριστοι και να μην τιμήσουμε τους πνευματικούς μας πατέρες τους οποίους τιμούν τα μοναστήρια, οι πόλεις και τα χωριά, τα οποία κατοικούμε. Γίνονται αφορμή και παρακίνηση προς μίμηση της αρετής και του ζήλου αυτών των Αγίων και σε μας που κατοικούμε το ίδιο νησί σήμερα. Επίσης η καθιέρωση κοινού εορτασμού δεν είναι άγνωστη στην Εκκλησία, έχουμε πάρα πολλές περιπτώσεις που υπάρχουν κοινοί εορτασμοί με την πιο γνωστή αυτή των Αγίων Πάντων.

Η προσφορά των Κυπρίων αγίων σε μας είναι μεγάλη γι' αυτό και τους πρέπει τιμή και δόξα εκ μέρους μας. Είναι αυτοί οι οποίοι μας απάλλαξαν από την πλάνη των ειδώλων και μας οδήγησαν στην Θεογνωσία. Αυτοί που μας προστάτεψαν από τις κατά καιρούς αιρέσεις που παραχάρατταν την αλήθεια. Είναι αυτοί τέλος που πολλές φορές μας απάλλαξαν από την δίνη των κατακτητών ή μας εμπύχωσαν να κρατηθούμε αλύγιστοι μπροστά σε τόσους πολέμιους.

Η Εκκλησία εκδηλώνει την τιμή αυτή προς τους αγίους με πολλούς τρόπους: Ανεγείρει ναούς στο όνομά τους ή τους καθαγιάζει με τα λείψανα τους. Προσφέρει τιμητική προσκύνηση των ιερών εικόνων και λειψάνων τους. Θεσπίζει εορτές προς τιμή τους. Συγγράφει ασματικές ακολουθίες και εγκώμια προς αυτούς. Τέλος με τις Επικλήσεις των πρεσβειών τους έχει πίστη στην αποτελεσματικότητα της μεσιτείας τους.

Οι άγιοι είναι οι κατ' εξοχήν φίλοι του Χριστού. Εμείς καλούμαστε και πρέπει να γίνουμε φίλοι των φίλων του Χριστού. Καλούμαστε πάνω από όλα να τους μιμηθούμε στην αγία ζωή τους, αυτή είναι και η μεγαλύτερη τιμή που μπορούμε να προσφέρουμε σε αυτούς. Στον κόσμο του σήμερα που ο άνθρωπος πάει να χάσει τον προσανατολισμό του, που ψάχνει όχι τον λόγο αλλά το παράδειγμα, οι άγιοι μας, μας δείχνουν τον δρόμο. Και δεν είναι κάτι πέρα από εμάς, είναι αυτοί που έζησαν στον ίδιο χώρο που ζούμε και εμείς, αυτοί που συνάντησαν τις ίδιες δυσκολίες και προβλήματα με μας. Μπορούν να μας καταλάβουν, μπορούμε να στηριχτούμε στις πρεσβείες τους, στην βοήθειά τους.

Σήμερα τιμώντας τους Κυπρίους αγίους ας βάλουμε μια νέα αρχή και ας τους θέσουμε ως πρότυπα της ζωής μας αυτούς που καταξιώθηκαν να γίνουν άγιοι και να τιμώνται και από εμάς αλλά προπάντων από τον ίδιο το Θεό. Να ακολουθήσουμε τα βήματα τους, τον δρόμο που ακολούθησαν και οι ίδιοι. Η αγιότητα είναι δύσκολος και επίπονος προσπάθεια. Χωρίς κόπους και αγώνες κανείς δεν καταξιώνεται. Έχουμε προς αυτό ακόμα και στηρίγματα στη ζωή μας τους Αγίους αλλά και βοηθούς προς την εν Χριστώ τελείωση.

Ας γνωρίσουμε λοιπόν τους αγίους και ας τους μιμηθούμε, ας τους επικαλούμαστε κάθε φορά να έρχονται βοηθοί στη ζωή μας, ώστε να μπορέσουμε να συνδοξασθούμε και εμείς κάποτε μαζί τους. Και να ξέρουμε ότι οι άγιοι δεν είναι μόνο οι ήρωες που θα πρέπει να πάμε πίσω να δούμε τα κατορθώματά τους, αλλά αυτοί που μας αναμένουν στη βασιλεία του Θεού.

Αρχιμανδρίτης Τυχικός

ΚΥΡΙΑΚΗ Γ΄ ΛΟΥΚΑ

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ: Β΄ Κορ. στ΄ 16 – 18, ζ΄ 1

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ: Λουκ. ζ΄ 11 – 16

9 Οκτωβρίου 2011

**«Μη κλαίε, και προσελθών ήψατο της σορού ... και είπε· νεανίσκε σοι λέγω
εγέρθητι» (Λουκ. ζ΄ 13 – 14)**

Ιδιαίτερα σημαντικά τα όσα διαδραματίζονται σήμερα στην πύλη της Ναΐν. Δυο συνοδείες με αντίθετη κατεύθυνση και διαφορετικά συναισθήματα συναντώνται στην είσοδο της πόλης. Η μια συνοδεία συνοδεύει το θύμα του θανάτου, που ήταν ο μοναχογιός μιας χήρας. Το γεγονός του θανάτου από τη μια και από την άλλη το γεγονός ότι ο νεκρός ήταν νεαρός και το μοναχοπαιδί μιας χήρας γυναίκας, καθιστούσε καταθλιπτική την ατμόσφαιρα. Πόνος πολύς και ασταμάτητο κλάμα, ιδιαίτερα από τη μητέρα του νεκρού. Η άλλη συνοδεία ακολουθούσε τον Κύριο της ζωής και την ελπίδα του κόσμου.

Ιδιαίτερα σημαντική αυτή η συνάντηση, γιατί ο Κύριος της ζωής βρίσκεται αντιμέτωπος με τα δύο μεγαλύτερα προβλήματα του ανθρώπου, που είναι η λύπη και ο θάνατος. Και τα δύο τα αντιμετωπίζει αποτελεσματικά, αφού ο ίδιος είναι «η ανάστασις και η ζωή» (Ιωάν. ια΄ 25) και παράλληλα, γιατί ο επικεφαλής της συνοδείας είναι ο Ιησούς για τον οποίο είπε ο προφήτης Ησαΐας ότι: «Και τω ονόματι αυτού έθνη ελπιούσι» (Ματθ. ιβ΄ 21). Και στ΄ όνομά του θα στηρίξουν τα έθνη την ελπίδα τους.

Αυτή τη διπλή ιδιότητα του Ιησού, ως της ελπίδας του κόσμου, αλλά και ως κυρίαρχου της ζωής και του θανάτου, επιβεβαιώνονται με δυο προστακτικές εντολές. Η πρώτη προς την πονεμένη μητέρα του νεκρού, με τα λόγια «μη κλαίε», και η δεύτερη προς το νεαρό νεκρό, με τα λόγια «νεανίσκε σοι λέγω εγέρθητι». Νεαρέ σε διατάζω να σηκωθείς.

Δυο προστακτικές εντολές μέσα από τις οποίες εκφράζεται η βεβαιότητα για το γεγονός που θα ακολουθούσε σε λίγο. Δηλαδή η ανάσταση του νεαρού. Κατά συνέπεια, η προτροπή «μην κλαις», θα ήταν άκαιρη και αφύσικη την ώρα που οδηγεί το παιδί της στην τελευταία του κατοικία. Το «μην κλαις» δεν απαγορεύει το κλάμα. Απαγορεύει την υπερβολική λύπη η οποία μας οδηγεί στην ολιγοπιστία ή και την απιστία. Το «μην κλαις» είναι μήνυμα ελπίδας ότι θα ακολουθήσει η ανάσταση, γιατί ο Ιησούς είναι η ανάσταση και η ζωή και η ελπίδα του κόσμου.

Το σημερινό θαύμα, όπως και εκείνα της αναστάσεως της κόρης του Ιάειρου και του Λαζάρου, καθώς και της Αναστάσεως του Ιησού, στέλνουν σε όλους το ελπιδοφόρο μήνυμα της νίκης κατά του θανάτου και της αναστάσεως όλων των ανθρώπων, ανεξαρτήτως φύλου και ηλικίας. Η νέα ελπίδα που δημιουργείται είναι σημαντική και για μας, όπως και για κάθε άνθρωπο δια μέσου των αιώνων. Γιατί, ο θάνατος είναι μια κατάσταση προσωρινή. Είναι σαν ένας ύπνος μεγαλύτερης διάρκειας, μετά από τον οποίο θα ακολουθήσει η ανάσταση. Άρα, ο θάνατος είναι μια έξοδος κι ένας χωρισμός προσωρινός. Αυτό το ελπιδοφόρο μήνυμα μεταφέρεται και σε μας μέσα από την Αποστολική περικοπή της νεκρώσιμης ακολουθίας. «Ου θέλομεν δε υμάς αγνοεΐν, αδελφοί, περί των κεκοιμημένων, ίνα μη λυπήσθε καθώς και οι λοιποί οι μη έχοντες ελπίδα. Ει γαρ πιστεύομεν ότι Ιησούς απέθανε και ανέστη, ούτω και ο Θεός του κοιμηθέντα δια του Ιησού άξει συν αυτώ» (Α΄ Θεσ. δ΄ 13 – 14). Δηλαδή, «θέλουμε να ξέρετε, αδελφοί, τι θα γίνει με αυτούς που πέθαναν, για να μη λυπάστε κι εσείς όπως και οι άλλοι, που δεν ελπίζουν πουθενά. Γιατί, αφού πιστεύουμε ότι ο Ιησούς πέθανε και αναστήθηκε, έτσι κι ο Θεός αυτούς που πέθαναν πιστεύοντας στον Ιησού θα τους αναστήσει για να ζήσουν μαζί του». Αυτή η ελπίδα είναι ιδιαίτερα σημαντική για όλους. Γιατί αυτή η ελπίδα δίνει ουσία και περιεχόμενο στη ζωή μας. Δίνει ουσία και περιεχόμενο στην πίστη μας. Διαφορετικά, κατά τον Απόστολο Παύλο, «αν η χριστιανική ελπίδα μας περιορίζεται μόνο σ΄ αυτή τη ζωή, τότε είμαστε οι πιο αξιοθρήνητοι απ΄ όλους τους ανθρώπους. Η αλήθεια όμως είναι πως ο Χριστός έχει αναστηθεί κάνοντας την αρχή για την

ανάσταση όλων των νεκρών» (Α΄ Κορ. ιε΄ 19 – 20). Έτσι, ο θάνατος που εξακολουθεί να επηρεάζει τη ζωή μας και να φαίνεται ότι κυριαρχεί, στην πραγματικότητα, κατά τον υμνωδό: «βασιλεύει αλλ’ ουκ αιωνίζει άδης του γένους των βροτών». Ο θάνατος δεν είναι στην πραγματικότητα αθάνατος. Ο θάνατος είναι προσωρινός, γι’ αυτό τόσο ο Κύριος, όσο και ο Απόστολος Παύλος τον χαρακτηρίζουν σαν ένα ύπνο. Ένα παρατεταμένο ύπνο. Αυτός ο ύπνος θα τερματισθεί κατά τη Δευτέρα Παρουσία του Χριστού, οπότε ο θάνατος, που είναι ο τελευταίος και μεγαλύτερος εχθρός του ανθρώπου, θα καταργηθεί. Κατά τον Απόστολο Παύλο: «έσχατος εχθρός καταργείται ο θάνατος». Ο Κύριος απευθυνόμενος στους μαθητές του τους λέει: «Λάζαρος ο φίλος ημών κεκοίμηται, αλλά πορεύομαι ίνα εξυπνήσω αυτόν» (Ιωάν. ια΄ 11). Αναφερόμενος πάλι ο Κύριος στο θάνατο της κόρης του Ιάειρου θα πει στους θορυβημένους ανθρώπους: «Αναχωρείτε, ου γαρ απέθανε το κοράσιον, αλλά καθεύδει» (Ματθ. θ΄ 24). Τέλος, παρηγορώντας την αδελφή του Λαζάρου Μάρθα, θα της πει ότι: «Αναστήσεται ο αδελφός σου ... Εγώ ειμι η ανάστασις και η ζωή. Ο πιστεύων εις εμέ καν αποθάνη ζήσετε και πας ο ζων και πιστεύων εις εμέ ου μη αποθάνη εις τον αιώνα, πιστεύεις τούτο;» (Ιωάν. ια΄ 23 – 26). Ο αδελφός σου θα αναστηθεί ... Εγώ είμαι η ανάσταση και η ζωή... Το πιστεύεις αυτό;

Την ίδια διαβεβαίωση δίνει και σε μας ο Κύριος ότι θα αναστηθεί το αγαπημένος μας πρόσωπο που πέθανε. Την ίδια όμως στιγμή μας θέτει το ίδιο ερώτημα: «Πιστεύεις τούτο;» Τότε «μη κλαίε» θα μας πει, όπως είπε σήμερα και στη χήρα της Ναϊν. Γιατί, ο Κύριος δεν περιορίστηκε μόνο στον παρήγορο λόγο, αλλά προχώρησε και στο ελπιδοφόρο έργο με την ανάσταση του γιου της.

Αδελφοί μου, το «νεανίσκε σοι λέγω εγέρθητι» δεν ήταν μια εγωϊστική πράξη, αλλά μια εκδήλωση φιλανθρωπίας. Ήταν μια πρόσκληση του νικητή της ζωής προς τον ηττημένο από το θάνατο άνθρωπο και την ίδια στιγμή ένα δυνατό μήνυμα ελπίδας για όλους τους ανθρώπους δια μέσου των αιώνων. Όποιος αποδέχεται αυτή τη διδασκαλία, τότε δεν αγωνιά για το θάνατο, αλλά μέσα από την «εν Χριστώ ζωή» επιδιώκει την αιώνια σύνδεση μαζί του.

Αδελφοί μου, είμαστε θνητοί σε σχέση με την παρούσα ζωή. Όμως την ίδια στιγμή είμαστε πλασμένοι για την αιωνιότητα. Παρ’ όλα αυτά δεν ενεργούμε σα «μελλοθάνατοι» αλλά σαν άνθρωποι που προσδοκούν «ανάστασιν νεκρών και ζωήν του μέλλοντος αιώνας». Με αυτή την πίστη ας βελτιωνόμαστε συνεχώς. Ακόμα και έναντι του θανάτου όταν τον επιτρέπει ο Κύριος. Ακόμα και τότε ας γίνεται αφορμή για στενότερη σύνδεση με το Θεό. Αμήν.

Θεόδωρος Αντωνιάδης

ΚΥΡΙΑΚΗ Δ΄ ΛΟΥΚΑ (Του σπορέως)

Απόστολος: Τίτ. γ' 8 – 15

Ευαγγέλιο: Λουκ. η' 5 – 15

16 Οκτωβρίου 2011

«Και φυνέν εξηράνθη δια το μη έχειν ικμάδα».

Η παραβολή του σπορέως, αγαπητοί μου αδελφοί, που ακούσαμε σήμερα, είναι θα έλεγε κανείς, μια αξονική τομογραφία του εσωτερικού των ανθρώπινων καρδιών. Στη σημερινή παραβολή ο Κύριος, παρομοιάζει τον εαυτό του με γεωργό που σπέρνει τους σπόρους της Θεϊκής διδασκαλίας του στα χωράφια, δηλαδή στις καρδιές των ανθρώπων. Ένα μέρος του σπόρου, σύμφωνα με την παραβολή, έπεσε στο διπλανό δρόμο του χωραφιού και καταπατήθηκε από τους διαβάτες κα φαγώθηκε από τα πουλιά. Άλλο μέρος του σπόρου έπεσε σε πετρώδες έδαφος. Εφύτρωσε μεν, αλλά πολύ γρήγορα ξηράνθηκε γιατί δεν υπήρχε εκεί υγρασία. Το τρίτο μέρος του σπόρου έπεσε σε έδαφος γεμάτο από σπόρους με αγκάθια. Εβλάστησε ο σπόρος, εβλάστησαν όμως και τα αγκάθια και τον έπνιξαν. Το αποτέλεσμα και στην περίπτωση αυτή ήταν το τίποτε. Το τέταρτο μέρος του σπόρου, έπεσε σε μαλακό και φρεσκοκαλλιεργημένο χωράφι και έδωσεν καρπών «εκατονταπλασίονα».

Πολλά είναι τα διδάγματα που περιέχονται στις πιο πάνω τέσσερις χαρακτηριστικές εικόνες που ειλικρινά μας έτερψαν, μας δίδαξαν και μας εφώτισαν. Και είναι και οι τέσσερις πολύ σημαντικές και μεστές πολλών πολύτιμων συμβουλών και παραινέσεων. Αν προσπαθούσαμε να τις αναλύσουμε όλες, θα χρειαζόμασταν πάρα πολύ χρόνο. Γι' αυτό κι εμείς σήμερα, θεωρούμε σκόπιμο, όπως περιορισθούμε στη δεύτερη από αυτές τις εικόνες, που εικονίζει την έλλειψη βάθους στη χριστιανική ζωή. Θα δούμε δηλαδή τι είναι αυτή η έλλειψη βάθους στην πνευματική ζωή, σε τι οφείλεται και πως μπορεί να αντιμετωπισθεί.

Οι καρδιές των ανθρώπων, λέγει ο Κύριος, που δεν έχουν πνευματικό βάθος, μοιάζουν με έδαφος πετρώδες. Ο σπόρος πέφτει στο λίγο χώμα που βρίσκεται στην επιφάνεια και βλαστάνει αμέσως. Όμως το χώμα επειδή είναι επιφανειακό, οι ρίζες δεν μπορούν να προχωρήσουν βαθειά και σταματούν πάνω στην πέτρα. Σαν αποτέλεσμα το φυτό δεν βρίσκει υγρασία και οι καυστικές ακτίνες του ήλιου, το ξηραίνουν. Κι ενώ ο σπόρος, που στην προκειμένη περίπτωση είναι ο λόγος του Θεού και είναι εκλεκτός και πάντοτε δυνατός και ζωντανός και γεμάτος Θεία Χάρη και ζωή, δεν αποδίδει.

Είναι αλήθεια ότι όλοι οι χριστιανοί ακούμε τον λόγο του Θεού και τον δεχόμαστε αρχικά με χαρά και ενθουσιασμό, στη συνέχεια όμως δεν αφήνουμε το λόγο του Θεού, να εισέλθει βαθύτερα στις καρδιές μας, να τις αλλάξει και να τις κάμει καινούργιες. Η πίστη μας δεν έχει ρίζες, είναι επιφανειακή και στιγμιαία. Είναι πίστη πρόσκαιρη και χαλαρή, είναι πίστη χωρίς βάθος. Ο εγωισμός η φιλαυτία και τα άλλα παρόμοια πάθη, έχουν γεμίσει τις καρδιές μας με σκληρότητα και αναληγσία και τις έχουν κάμει άγονες και άκαρπες. Γι' αυτό πέρα από ένα πρόσκαιρο και επιπόλαιο ενθουσιασμό, που σύντομα εξατμίζεται, δεν υπάρχει τίποτε που να μας κρατά σε εγρήγορση, επαγρύπνηση και ετοιμότητα.

Στην πρώτη δυσκολία, στην πρώτη αντίδραση, στον πρώτο πειρασμό και στην πρώτη δοκιμασία, τα χάνουμε. Εγκαταλείπουμε τον αγώνα, ξεχνούμε όλες τις καλές αποφάσεις μας και γυρίζουμε πίσω στους παλιούς στραβούς δρόμους της ακολασίας και της διαφθοράς και χανόμαστε. Κι ενώ είχαμε κάμει στιγμιαία ένα λαμπρό τίναγμα στον ουρανό, με την πρώτη δυσκολία έχουμε μια κατακόρυφη πτώση που καταλήγει στο βούρκο της αμαρτίας. Κι αυτό

συμβαίνει γιατί λείπει από μέσα μας η πνευματική ζωντάνια, το βάθος, η εσωτερικότητα. Γι' αυτό και με τον πρώτο πειρασμό τα χάνουμε και λησμονούμε κάθε τι που μας συγκίνησε και μας ενθουσίασε στιγμιαία και τελικά μένουμε άκαρποι.

Και η αιτία αυτού του κακού, της απουσίας δηλαδή του βάθους, είναι όπως ο Κύριος υπέδειξε το πετρώδες υπέδαφος. Δηλαδή κάτω από το λίγο επιφανειακό χώμα υπάρχει η άγονη πέτρα. Έτσι κι εμείς οι κατ' όνομα πιστοί, εξωτερικά δείχνουμε ευσεβείς, φιλακόλουθοι, καλοπροαίρετοι, πολλές φορές πρότυπα ευλάβειας, η καρδιά μας όμως είναι πέτρα. Στην ουσία βρισκόμαστε μακριά από το Θεό, γεμάτοι με πάθη και κακίες. Κυριαρχούν μέσα μας τα πάθη της περηφάνειας και του εγωισμού και συνεπώς η απουσία της πραγματικής μετάνοιας. Κι έτσι όπως είναι οι ψυχές μας η πίστη δεν μπορεί να ριζώσει βαθειά. Οι ατροφικές ρίζες της, ως είναι επόμενο, σταματούν στην πέτρα του εγωισμού και της ιδιοτέλειας και το φυτό ξηραίνεται. Βλέπει λοιπόν τώρα εύκολα κανείς τον φαύλο κύκλο που δημιουργείται. Η καρδιά μας κυριαρχείται από πάθη και κακίες και η περηφάνεια και ο εγωισμός δεν μας αφήνουν να μετανοήσουμε ειλικρινά και να ζητήσουμε με συντριβή το έλεος του Θεού. Οπότε τα πάθη μένουν και η Χάρη του Θεού απομακρύνεται από τις ψυχές μας, που παραμένουν σκληρές σαν πέτρα.

Κι ερχόμαστε τώρα στη θεραπεία που δεν είναι άλλη από την ταπείνωση. Στον ταπεινό άνθρωπο, που δεν κρίνει τους άλλους, αλλά συντριβεται και ζητεί το έλεος του Θεού για τα αμαρτήματα του, σ' αυτό δίνει τη Χάρη του ο Θεός. Γιατί στον άνθρωπο αυτό βρίσκεται το βάθος της πνευματικής ζωής που είναι η ταπείνωση, στην οποία συναντούμε τη ζωογόνο υγρασία και τη Χάρη του Θεού. Εκεί στο βάθος, στην ταπείνωση δηλαδή, απ' όπου αρχίζει μια άλλη αλυσίδα ζωής αιωνίου, που ελκύει τη Θεία Χάρη. Κι εδώ πρέπει να τονίσουμε ότι η Θεία Χάρη έχει την ιδιότητα να μεταβάλλει το πετρώδες έδαφος των παθών, σε φρεσκοκαλλιεργημένο μαλακό χώμα. όπου βλαστάνουν σαν καρποφόρα στάχυα οι αρετές του Ευαγγελίου. Χρειάζεται επομένως καλοπροαίρετη καρδιά και αγαθή διάθεση. Χρειάζεται δίψα πνευματική, πνεύμα μαθητείας και ταπείνωση. Πρέπει ακόμα να συγκρατούμε τα νοήματα των λόγων που ακούσαμε. Κι έπειτα με αγώνα και υπομονή αυτά που ακούσαμε να τα εφαρμόζουμε. Είναι επομένως απόλυτη ανάγκη όλοι μας να αγαπήσουμε την ταπείνωση και με κάθε τρόπο να επιδιώξουμε να την αποκτήσουμε. Να την αποκτήσουμε για να γίνουμε άνθρωποι με πνευματικό βάθος. Όχι άκαρποι, αλλά σταθεροί και καρποφόροι. Ταπεινοί και ευλογημένοι.

Αδελφοί μου. Όπως είδαμε στην παραβολή δεν εξαρτάται μόνο από την ποιότητα και την αξία του σπόρου η καρποφορία, αλλά και από την αξία της γης που τον δέχεται. Και δυστυχώς είδαμε, ότι από τα τέσσερα το ένα μόνο εκαρποφόρησε αν και σ' όλα τα μέρη ο ίδιος καλός και γερός σπόρος έπεσε. Καλός και δυνατός είναι ο Θεός λόγος, αλλά και η ψυχή που τον δέχεται θα πρέπει να είναι καλή και δυνατή. Δηλαδή θα πρέπει να είμαστε καλοδιάθετοι, ανοικτοί στο λόγο του Θεού, να τον ακούμε με προσοχή, με ζήλο, με όρεξη, να τον διαβάζουμε, να τον δεχόμαστε ως λόγο του Θεού και να τον εφαρμόζουμε. Βέβαια οι ψυχές μας έχουν και τις κακίες και τα αμαρτωλά πάθη τους που είναι οι πέτρες της παραβολής. Όμως αν υπάρχει η καλή θέληση όλα αυτά τα υπερνικούμε. Και οι περισπασμοί παρακάμπτονται και οι πειρασμοί νικούνται και τα πάθη εκριζώνονται και μένει ελεύθερη η ψυχή να δεχθεί τον Θείο σπόρο για να τον κρατήσει μέσα της ακέραιο. Ας πετάξουμε λοιπόν τα πάθη και τις κακίες και τις βιοτικές μέριμνες από μέσα μας και ας καλλιεργήσουμε με προσοχή το έδαφος της ψυχής μας. Τότε θα γίνουμε γη αγαθή και με τη Θεία Χάρη θα καρποφορήσουμε με την υπομονή εκατονταπλάσια. Αμήν.

† Ηγούμενος Χρυσορροΐατίσσης Διονύσιος

ΚΥΡΙΑΚΗ ΣΤ' ΛΟΥΚΑ

Απόστολος: Γαλ. α' 11 – 19

Ευαγγέλιο: Λουκά η' 27 – 39

23 Οκτωβρίου 2011

«Υπόστρεφε εις τον οίκόν σου και διηγού όσα εποίησέ σοι ο Θεός»

Γύρισε πίσω στο σπίτι σου και να διηγείσαι όσα έκαμε σε σένα ο Θεός απαλλάσσοντάς σε από τα δαιμόνια.

Γεμάτος ευγνωμοσύνη και αγάπη προς τον Κύριο, αγαπητοί μου αδελφοί, θεραπευμένος από την πολύχρονη και βασανιστική του ασθένεια, ο πριν λίγο δαιμονιζόμενος της χώρας των Γαδαρηνών ζητεί να ακολουθήσει τον Κύριο. Νοιώθει βαθιά την ευεργεσία που μόλις δέχτηκε από τον Θεό. Ζούσε πριν απομονωμένος, μακριά από την συγκατοίκηση με ανθρώπους, υποφέροντας από το πλήθος των δαιμονίων που τον καταδυνάστευαν. Επικίνδυνος για όλους, αλλά και για τον εαυτό του, έσπαζε τις αλυσίδες που τον είχαν δεμένο σε χέρια και πόδια. Τόση ήταν η μανία και δύναμη των δαιμονίων που κατοικούσαν μέσα του.

Εκεί στην όχθη της λίμνης, σε μια έρημη περιοχή της χώρας των Γαδαρηνών, βγήκε από το πλοιάριο ο Ιησούς και αντίκρισε το θλιβερό θέαμα του βασανιζόμενου και αξιολύπητου αυτού ανθρώπου. Περιέργη η πρώτη αντίδραση του δαιμονιζόμενου. Μόλις είδε τον Ιησού, έσπυσε, έπεσε στα πόδια Του και με δυνατή φωνή, ανέκραξε: «*Τι εμοί και σοι, Ιησού υιέ του Θεού του υψίστου; Δέομαί σου, μη με βασανίσης*». Τί σχέση μπορεί να υπάρχει ανάμεσα σε μένα και σε σένα, Ιησού, γιε του ύψιστου Θεού. Σε παρακαλώ μη με βασανίσεις και με τιμωρήσεις. Υποβάλλει την παράκλησή του. Αλλά ομολογεί την θεότητα του Ιησού και νοιώθει ότι δεν μπορεί να έχει οποιαδήποτε σχέση με τον Ιησού, τον γιό του Θεού του υψίστου. Η αποκάλυψη και αναγνώριση της θεότητας προήλθε από τα δαιμόνια. Μια άλλη αποκάλυψη αναφέρει ο απόστολος Παύλος στους Γαλάτες στην σημερινή περικοπή. Είναι η αποκάλυψη της αλήθειας του ευαγγελίου που θαυματουργικά αποκαλύφθηκε από τον Θεό στον απόστολο και τον καθοδήγησε στην μεγάλη του αποστολή. Ωστόσο και στα δαιμόνια που ζουν μέσα στον δαιμονιζόμενο, έχει αποκαλυφθεί η θεότητα του Ιησού, νοιώθουν ήδη την φοβερή και υπεράνθρωπη δύναμη του Χριστού. Δεν μπορούν να ανεχθούν την παρουσία του Κυρίου, περιοριστική της καταστροφικής τους επίδρασης πάνω στο δυστυχή δαιμονιζόμενο. Προκαλεί τον φόβο αλλά και τον οίκτο στον καθένα που τον βλέπει. Τον λυπούνται για τον τρόπο που ζει, την κατάσταση που βρίσκεται. Τον αποφεύγουν για την αποκρουστική του εμφάνιση και τον κίνδυνο που διατρέχουν. Το πλάσμα αυτό, λοιπόν, δεν θα ήταν δυνατό να ζητήσει την βοήθεια του Κυρίου, για να απαλλαγεί από τα δεσμά των δαιμονίων. Δεν ήταν δυνατό καν, να φανταστεί ότι θα μπορούσε να ζήσει και πάλι κοντά στους ανθρώπους, που συστηματικά φοβισμένοι, τον απέφευγαν. Αλλά ούτε και τα δαιμόνια του επέτρεπαν να ζήσει ή και να επιθυμήσει ένα άλλο τρόπο ζωής. Γνωρίζει όμως ο παντογνώστης Κύριος την απελπιστική του κατάσταση, στην οποία χωρίς να φταίει, βρίσκεται. Ευσπλαχνίζεται τον δυστυχισμένο. Και επιτρέπει στα δαιμόνια να εξέλθουν από αυτόν και να τον απαλλάξουν. Έχει ένα ιδιαίτερο χαρακτηριστικό αυτό το θαύμα. Δεν ζήτησε ο δαιμονιζόμενος την βοήθεια και θεραπεία από τον Κύριο. Δεν το ζήτησε κάποιος δικός του. Δεν προσέτρεξε στον Κύριο, για να τον απαλλάξει από την τρομερή βάσανο της λεγεώνας των δαιμονίων που κατοικούν μέσα του. Δεν τον απάλλαξε όπως σε άλλες περιπτώσεις πρώτα από τις αμαρτίες του. Ο ίδιος ο Κύριος έδωσε τη λύση. Απάλλαξε τον δυστυχισμένο. Τον επανέφερε στην κανονική ζωή από την κόλαση που ζούσε δεμένος με τις αλυσίδες, κυριευμένος από το πλήθος των δαιμονίων. Γι' αυτό και

ένοιωσε βαθιά ευγνωμοσύνη. Γι' αυτό ζήτησε να ακολουθήσει τον ευεργέτη. Να μείνει και να ζήσει μαζί Του.

Σημαντική η θαυματουργική παρέμβαση του Κυρίου, αγαπητοί μου αδελφοί. Δεν είναι λίγα ή ασήμαντα τα όσα συμβαίνουν στη ζωή μας. Έχουμε νοιώσει σχεδόν όλοι μας, ενώ βρισκόμαστε σε κάποιο αδιέξοδο, χωρίς ίχνος φωτός στον ορίζοντα, ξαφνικά και ανεπαίσθητα να αλλάζουν τα πάντα. Χαιρόμαστε ευτυχισμένοι για την αλλαγή. Μακαρίζουμε την τύχη μας και δεν υποπτευόμαστε την πιθανή παρουσία της δύναμης του Θεού, που χωρίς να την προσκαλέσουμε, ήρθε και μας έσωσε από την φοβερή δυσκολία. Αποδίδουμε συνήθως σε πολλούς άλλους, άσχετους ως επί το πλείστον παράγοντες, τη λύση του σοβαρού προβλήματός μας. Δεν φανταζόμαστε ότι, ο Θεός, ο πλάστης μας, θα ήταν δυνατό να αφήσει το δημιούργημά Του, αβοήθητο. Και δεν σκεφτόμαστε να ευχαριστήσουμε τον δωρητή μας. Να Τον δοξάσουμε. Να εκτελέσουμε την εντολή που έδωσε και στον θεραπευθέντα δαιμονιζόμενο των Γαδαρηνών. *«Υπόστρεφε εις τον οίκόν σου και διηγού όσα εποίησέ σοι ο Θεός»*

Να διακηρύζουμε την απρόσμενη βοήθεια που πλουσιοπάροχα, και χωρίς να το αξίζουμε, μάς προσέφερε. Να προσφύγουμε στην προσευχή και να ευχαριστήσουμε τον Θεό. Να δοξάσουμε τον όνομά Του. Να εκστομίσουμε έστω το «δόξα σοι ο Θεός». Γύρνα στο σπίτι σου, είπε ο Κύριος στον θεραπευθέντα δαιμονιζόμενο, και διακήρυττε στον κόσμο τις ευεργεσίες που σου χάρισε ο Θεός. Και οι συμπολίτες του *«εύρον τον άνθρωπον, ιματισμένον και σωφρονούντα, παρά τους πόδας του Ιησού»*. Παραξενεμένοι τον είδαν ντυμένο, ήσυχο, στα πόδια του Ιησού, να Τον παρακολουθεί διδάσκοντα. Ευτυχής πλέον ο άνθρωπος, απαλλαγμένος από την φοβερή και τρομερή βάσανο που τον τυραννούσε τόσα χρόνια, φορώντας τα ενδύματά του, ήρεμος υπήκουσε, και πλήρης ευγνωμοσύνης, *«απήλθε καθ' όλην την πόλιν κηρύσσων όσα εποίησεν αυτώ ο Ιησούς»*. Χωρίς καθυστέρηση, άκουσε την εντολή, ένοιωσε τον καθήκον του, και περιήλθε όλη την πόλη, διηγούμενος και επαναλαμβάνοντας, στους έκπληκτους συμπολίτες του, τα ευεργετήματα του δέχτηκε από τον Ιησού.

Να δοξάσουμε και εμείς, αγαπητοί μου, τον Θεό για τις πολλές φανερές και αφανείς ευεργεσίες που καθημερινά δεχόμαστε. Να το ευχαριστήσουμε στην προσευχή μας που μάς δέχεται, μάς ακούει, μάς συμπαραστέκεται όπως θα έκαμε ο καλύτερος πατέρας για τα αγαπημένα του παιδιά. Αμήν.

Δ.Γ.Σ.

ΚΥΡΙΑΚΗ Ε΄ ΛΟΥΚΑ

Απόστολος: Εφ. β΄ 4 – 10

Ευαγγέλιο: Λουκ. ιστ΄ 19 – 31

30 Οκτωβρίου 2011

«Μεταξύ ημών και υμών χάσμα μέγα εστήρικται»

Η παραβολή του Πλουσίου και του Λαζάρου την οποία ακούσαμε σήμερα στο Ευαγγέλιο, μάς διαφωτίζει περισσότερο από κάθε άλλη, για την πραγματικότητα της άλλης ζωής. Ας την ακούσουν μερικοί οι οποίοι λένε «δεν υπάρχει άλλη ζωή – εδώ είναι η κόλαση και ο παράδεισος». Τολμούν να διαψεύσουν τον ίδιο τον Ιησού Χριστό, σαν να ξέρουν αυτοί καλύτερα από Εκείνον.

Η παραβολή μας λέγει με λίγα λόγια ότι ήταν ένας πλούσιος, που ζούσε τρώγοντας και πίνοντας «ευφραινόμενος καθ' ημέραν λαμπρώς», ενώ στην πόρτα του βρισκόταν ένας φτωχός και άρρωστος, ο Λάζαρος, που περίμενε να χορτάσει την πείνα του από το ψίχουλα που πετούσαν οι υπηρέτες του πλούσιου. Αυτά για την εδώ ζωή. Αλλά ήρθε η ώρα για την άλλη ζωή.

Πέθανε ο φτωχός και πήγε στην άλλη ζωή με τους Αγίους, «εν κόλποις Αβραάμ», διότι φαίνεται ότι ήταν καλός άνθρωπος και υπόφερε τη φτώχεια του χωρίς γογγυσμό και μίσος κατά του πλούσιου. Πέθανε και ο πλούσιος και τάφηκε προφανώς με πολυτελή κηδεία., αλλά πήγε εκεί που βασανίζονταν οι άπιστοι και αμαρτωλοί.

Εκεί, βλέπει από μακριά το Λάζαρο και τον Αβραάμ. Και φωνάζει και παρακαλεί: «Πάτερ Αβραάμ, στείλε το Λάζαρο να βρέξει το δάκτυλό του στο νερό και να δροσίσει τη γλώσσα μου, διότι καίγομαι σε τούτη τη φλόγα που βρίσκομαι». Του λέγει ο Αβραάμ: Μεγάλο χάσμα μας χωρίζει. Κανένας πια δεν μπορεί ούτε από το δικό σας το μέρος να έρθει εδώ, ούτε από εδώ να έρθει στο δικό σας.

Πρότεινε τώρα κάτι άλλο ο βασανισμένος πλούσιος. «Στείλε, τουλάχιστον, τον Λάζαρο στη γη, να πει στα αδέρφια μου να αλλάξουν τρόπο ζωής, για να μη έρθουν και αυτοί «εις τον τόπον τούτον της βασάνου, ζώντας, όπως εγώ». Και τι του απάντα ο Αβραάμ; «Αυτό που ζητάς δεν γίνεται. Τα αδέρφια σου υπάρχει τρόπος να σωθούν. Έχουν την Αγία Γραφή, τα βιβλία του Μωϋσή και των Προφητών, που οδηγούν τον άνθρωπο στο σωστό δρόμο της ζωής και του εξασφαλίζουν τη σωτηρία. Αν δεν έχουν τη διάθεση να μελετήσουν το λόγο του Θεού, να συμμορφωθούν με τις οδηγίες του, και νεκρανάσταση να γίνει δεν πρόκειται να πιστέψουν».

Όπως βλέπουμε πολύ καθαρά μας τα λέγει ο Ιησούς Χριστός στο Ευαγγέλιο. Υπάρχει κόλαση και Παράδεισος. Τόπος όπου οι ψυχές των πιστών και ενάρετων ανθρώπων βρίσκονται όπου και οι Άγιοι, και τόπος όπου υποφέρουν, τιμωρούνται οι άπιστοι, οι άνθρωποι που δεν αγάπησαν το Θεό και τους ανθρώπους και δεν συμπόνεσαν το φτωχό, όπως αυτός ο πλούσιος.

Από την ώρα του θανάτου οι ψυχές βρίσκουν τον τόπο που τους ανήκει και εκεί, θα παραμείνουν μέχρι τη Δευτέρα παρουσία του Κυρίου. Αυτό το διάστημα το ονομάζει η Εκκλησία μας «μερική κρίση», διότι η τελική θα γίνει κατά τη Δευτέρα παρουσία. Μαθαίνουμε από τη παραβολή αυτή, αλλά και από άλλους λόγους του Κυρίου, ότι υπάρχει ξεχωριστός τόπος και ότι οι ψυχές από τώρα, από την ώρα του θανάτου, «προγεύονται», οι καλές την απόλαυση και κακές την τιμωρία που τις περιμένει.

Μαθαίνουμε, ακόμη, ότι οι ψυχές γνωρίζονται μεταξύ τους. Ότι ενδιαφέρονται για τους συγγενείς και φίλους των που βρίσκονται ακόμα στη ζωή. Βλέπουμε αυτόν τον πλούσιο να ενδιαφέρεται για τα αδέλφια του. Και μπορούμε να σκεφτούμε ότι αν ένας σκληρός άνθρωπος ενδιαφέρεται για τα αδέλφια του, πόσο περισσότερο οι ψυχές των Αγίων, των δικαίων, των πιστών θα ενδιαφέρονται για τους συγγενείς και φίλους τους. Αυτό πιστεύουμε και σ' αυτό στηριζόμενοι, παρακαλούμε τους Αγίους και ζητάμε τη βοήθεια τους, να παρακαλούν τον Θεό για μας, όπως και εμείς παρακαλούμε για την ανάπαυση των ψυχών των δικών μας.

Άλλο σπουδαίο μάθημα που μας δίνει η παραβολή είναι ότι μας δείχνει τον τρόπο με τον οποίο μπορούμε από τώρα, ενώ ζούμε, να αποφύγουμε «τον τόπο της βασάνου» και να εξασφαλίζουμε την κατάσταση μας στον τόπο «ένθα οι δίκαιοι αναπαύονται», όπως λέγει η Εκκλησία.

Τον τρόπο τον βλέπουμε στα λόγια του Αβραάμ :«Έχουσι Μωϋσέα και τους Προφήτας, ακουσάτωσαν αυτών». Δηλαδή, με οδηγό μας την Αγία Γραφή, μπορούμε να σωθούμε. Και μάλιστα εμείς οι Χριστιανοί που δεν έχουμε μόνο το «Μωϋσέα και τους Προφήτας», αλλά έχουμε τον ίδιο τον Ιησού Χριστό, το Ευαγγέλιο Του, τα Μυστήρια της Εκκλησίας μας.

Ο Θεός έκαμε και κάνει τα πάντα για μας. Μας θέλει κοντά Του. Σταυρώθηκε για εμάς. Εμείς δεν θέλουμε να σωθούμε, να είμαστε για πάντα κοντά του; Ασφαλώς, θέλουμε. Ας κάνουμε, λοιπόν, και εμείς τα πάντα, ας αρχίσουμε μια νέα προσπάθεια με επιστράτευση όλων των δυνάμεων μας για την σωτηρία μας και να είμαστε βέβαιοι ότι θα μας βοηθήσει ο Θεός να την απολαύσουμε.

Γιώργος Σαββίδης

ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΕΣ ΚΑΙ ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ

ΠΑΝΙΕΡΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΠΑΦΟΥ κ.κ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ

Κυριακή	2 Οκτωβρίου	:	ΑΝΑΡΙΤΑ
Τετάρτη	5 Οκτωβρίου (Εσπερινός)	:	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Κενδέας
Κυριακή	9 Οκτωβρίου	:	ΜΑΝΔΡΙΑ
Κυριακή	16 Οκτωβρίου	:	ΠΑΦΟΣ, Απ. Παύλου και Βαρνάβα
Τρίτη	18 Οκτωβρίου	:	ΚΟΥΚΛΙΑ
Πέμπτη	20 Οκτωβρίου (Εσπερινός)	:	ΕΠΙΣΚΟΠΗ
Κυριακή	23 Οκτωβρίου	:	ΚΟΝΙΑ
Τρίτη	25 Οκτωβρίου (Εσπερινός)	:	ΝΙΚΟΚΛΕΙΑ
Τετάρτη	26 Οκτωβρίου	:	ΚΑΤΩ ΠΛΑΤΡΕΣ
Παρασκευή	28 Οκτωβρίου	:	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος
(Θα προστεί της καθιερωμένης Δοξολογίας με την ευκαιρία της εθνικής επετείου)			
Κυριακή	30 Οκτωβρίου	:	ΛΕΤΥΜΠΟΥ

ΘΕΟΦΙΛΕΣΤΑΤΟΥ ΧΩΡΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΡΣΙΝΟΗΣ κ. ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ

Κυριακή	2 Οκτωβρίου	:	ΙΝΝΙΑ
Πέμπτη	6 Οκτωβρίου	:	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Κενδέας
Κυριακή	9 Οκτωβρίου	:	ΣΚΟΥΛΛΙ
Δευτέρα	10 Οκτωβρίου (Εσπερινός)	:	ΚΙΣΣΟΝΕΡΓΑ
Κυριακή	16 Οκτωβρίου	:	ΔΡΥΝΙΑ
Δευτέρα	17 Οκτωβρίου (Εσπερινός)	:	ΚΟΥΚΛΙΑ
Κυριακή	23 Οκτωβρίου	:	ΑΡΟΔΕΣ
Τρίτη	25 Οκτωβρίου (Εσπερινός)	:	ΦΥΤΗ
Τετάρτη	26 Οκτωβρίου	:	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Δημήτριος
Παρασκευή	28 Οκτωβρίου	:	ΠΟΛΙΣ ΧΡΥΣΟΧΟΥΣ
(Θα προστεί της καθιερωμένης Δοξολογίας με την ευκαιρία της εθνικής επετείου)			
Κυριακή	30 Οκτωβρίου	:	ΚΑΘΗΚΑΣ

ΠΑΝΟΣΙΟΛΟΓΙΩΤΑΤΟΥ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ κ. ΤΥΧΙΚΟΥ

Κυριακή	2 Οκτωβρίου	:	ΚΙΣΣΟΥΣΑ
Κυριακή	9 Οκτωβρίου	:	ΛΕΜΠΙΑ
Κυριακή	16 Οκτωβρίου	:	ΠΕΡΙΣΤΕΡΩΝΑ
Παρασκευή	21 Οκτωβρίου	:	ΕΠΙΣΚΟΠΗ
Σάββατο	23 Οκτωβρίου	:	ΓΟΥΔΙ
Τρίτη	25 Οκτωβρίου (Εσπερινός)	:	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Δημήτριος
Τετάρτη	26 Οκτωβρίου	:	ΦΥΤΗ
Κυριακή	30 Οκτωβρίου	:	ΣΤΑΤΟΣ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΘΕΟΛΟΓΩΝ

ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ ΠΑΠΑΣΑΒΒΑ

Κυριακή 2 Οκτωβρίου : ΜΕΣΟΓΗ

Κυριακή 30 Οκτωβρίου : ΚΟΙΛΗ

ΗΡΟΔΟΤΟΣ ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ

Κυριακή 2 Οκτωβρίου : ΛΑΣΑ

Κυριακή 16 Οκτωβρίου : ΜΕΣΑ ΧΩΡΙΟ

Κυριακή 26 Οκτωβρίου : ΤΣΑΔΑ

ΠΑΥΛΟΣ ΑΡΚΟΥ

Κυριακή 2 Οκτωβρίου : ΑΓΙΑ ΜΑΡΙΝΟΥΔΑ

Κυριακή 9 Οκτωβρίου : ΤΡΕΜΙΘΟΥΣΑ

Κυριακή 16 Οκτωβρίου : ΛΕΜΠΑ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΜΗΠΤΣΙΟΥΝΗΣ

Κυριακή 2 Οκτωβρίου : ΚΑΤΩ ΠΛΑΤΡΕΣ

Κυριακή 16 Οκτωβρίου : ΕΛΕΔΙΩ

Κυριακή 23 Οκτωβρίου : ΣΚΟΥΛΛΙ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΑΒΒΙΔΗΣ

Κυριακή 9 Οκτωβρίου : ΤΙΜΗ

Κυριακή 23 Οκτωβρίου : ΑΧΕΛΕΙΑ

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΚΑΣΚΑΝΗΣ

Κυριακή 9 Οκτωβρίου : ΝΑΤΑ

Κυριακή 16 Οκτωβρίου : ΠΑΡΑΜΑΛΙ

Κυριακή 23 Οκτωβρίου : ΑΝΩ ΠΑΧΝΑ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΙ ΣΥΝΤΑΞΗΣ: Θεόδωρος Αντωνιάδης Θεολόγος, Γεώργιος Σαββίδης, Θεολόγος, Δημήτριος Σμυρλής Θεολόγος, Φιλολόγος.

Το περιεχόμενο του παρόντος τεύχους υπάρχει αυτούσιο και στην ιστοσελίδα της Ιεράς Μητροπόλεως Πάφου www.imraphou.org

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΑΦΟΥ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΩΝ

Το πρώτον Αποστολικόν κήρυγμα εις την Πάφον

Πράξ. ιγ, 6-12

ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 2011

ΕΤΟΣ ΛΒ΄

ΑΡ.377

ΚΥΡΙΑΚΗ Ζ ΛΟΥΚΑ
Απόστολος: Γαλ. β´ 16-20
Ευαγγέλιο: Λουκ. η´ 41-56
6 Νοεμβρίου 2011

**«Πεσών παρά τους πόδας του Ιησού παρεκάλει αυτόν εισελθείν
εις τον οίκον αυτού»(Λουκ.8,41)**

Δυο θλιβερά και οδυνηρά γεγονότα, μας εξιστορεί το σημερινό Ευαγγέλιο, αγαπητοί μου αδελφοί. Ένας πατέρας απελπισμένος και μια γυναίκα ταλαιπωρημένη, είναι τα κύρια πρόσωπα της σημερινής ευαγγελικής περικοπής. Ο πατέρας είναι ο αρχισυνάγωγος Ιάειρος, που έχει μονογενή κόρη δώδεκα χρονών, που είναι βαριά άρρωστη, ετοιμοθάνατη. Η γυναίκα πάσχει εδώ και δώδεκα χρόνια από συνεχή αιμορραγία και παρ' όλο ότι είχε ξοδέψει όλη την περιουσία της στους γιατρούς δεν είχε καμιά θεραπεία. Και οι δυο τους δυστυχισμένοι, άνθρωποι ταλαιπωρημένοι και φορτωμένοι τα δεινά και τις θλίψεις της ζωής. Απελπισμένοι και οι δυο από την κοινωνία, καταφεύγουν με πίστη και ελπίδα στον Ιησού Χριστό. Ο πατέρας με παρρησία, χωρίς να φοβηθεί για τη θέση του, προσκυνά και ικετεύει τον Κύριο. Η γυναίκα κρυφά, αλλά με ευλάβεια, ζητά την ίαση της. Σαν αποτέλεσμα, ο αρχισυνάγωγος λαμβάνει την κόρη του αναστημένη και ζωντανή και η γυναίκα την ψυχική και σωματική της θεραπεία. Τα δυο αυτά γεγονότα, μας δίνουν σήμερα την ευκαιρία, ν' ασχοληθούμε για τα δεινά και τις θλίψεις, που συμβαίνουν στη ζωή μας.

Πρέπει, αδελφοί μου, να ομολογήσουμε ότι πολύ συχνά, μέσα στη ζάλη και τις φροντίδες της ζωής, οι περισσότεροι από μας λησμονούμε τον Θεό. Μεθούμε από τα ωραία του κόσμου τούτου πράγματα και απομακρυνόμαστε από τον Ουράνιο Πατέρα και Δημιουργό αυτού του κόσμου. Σαν αποτέλεσμα, η απομάκρυνση αυτή και η περιπλάνηση μας μακριά από το Θεό, οδηγεί την ψυχή μας στην παγίδα του πνευματικού θανάτου. Κι επειδή οι περισσότεροι δεν το καταλαβαίνουμε, έρχεται ο Θεός που μας αγαπά και επιτρέπει τη δοκιμασία. Κι' αυτό για να μας ξυπνήσει και να μας συνεφέρει, να μας ανοίξει τα μάτια και να μας επαναφέρει κοντά του. Πάρα πολλοί είναι εκείνοι οι καλοπροαίρετοι άνθρωποι, που ενώ είχαν λησμονήσει τον Θεό και είχαν ψυχρανθεί μαζί του, τον θυμήθηκαν και πάλιν, ευρισκόμενοι στο κρεβάτι του πόνου ή κατά την διάρκεια μιας άλλης δοκιμασίας.

Αλλά επιτρέπει ακόμα ο Θεός τα δεινά και τις θλίψεις, για να μας απελευθερώσει από τον εγωισμό και την αυτοπεποίθηση, που τόσο εύκολα μας κυριεύει. Είναι αλήθεια ότι μετά από κάποιες μικροεπιτυχίες που είχαμε στη ζωή, αρχίζουμε να θαυμάζουμε τους εαυτούς μας. Κατά τη λαϊκή ρήση «παίρνει ο νους μας αέρα». Κι εκεί που φθάνουμε στο ζηνίθ της αρρωστημένης επιτυχίας μας, έρχεται μια ευλογημένη θλίψη και δοκιμασία και μας προσγειώνει στην σκληρή πραγματικότητα. Σκορπίζει τους καπνούς της αλαζονείας, που μας είχαν πνίξει και μας υπενθυμίζει πόσο μικροί και ευτελείς είμαστε. Κι έτσι ο Θεός μας βοηθά να γνωρίσουμε καλύτερα τους εαυτούς μας και να γίνουμε ταπεινοί και μετριοφρονες. Να γίνουμε καλοί, επιεικείς και συμπαθείς προς τους συνανθρώπους μας, με τους οποίους ζούμε και συνεργαζόμαστε. Κλασική περίπτωση, ο άσωτος υιός της παραβολής, που με τόση αλαζονεία ξεκίνησε κι έφυγε μακριά από τον πατέρα του. Κι έπειτα η πείνα, η εγκατάλειψη, η απομάκρυνση των φίλων, το συνέφερε. Είδε την αθλιότητα του, αναγνώρισε το μεγάλο αμάρτημα του και επέστρεψε ταπεινός και χωρίς καμιά απαίτηση πίσω στον πατέρα του.

Πολλές φορές όμως ο Θεός, στέλλει θλίψεις και για να μας βοηθήσει να αυξήσουμε την πίστη και την αρετή μας. Για να μας καλλιεργήσει περισσότερο εις βάθος. Και επιτρέπει

ο Θεός να έλθει μια δοκιμασία, που αν πραγματικά είμαστε πιστοί, τότε ξυπνούν οι πνευματικές μας δυνάμεις. Κι αρχίζουμε τότε να προσευχόμαστε θερμότερα και εντατικότερα. Η πίστη μας ζωντανεύει και η ελπίδα μας στρέφεται με δύναμη στο Παντοδύναμο Θεό. Αποστρέφουμε τα μάτια μας από την ματαιότητα του κόσμου και η αμαρτία δεν μας ελκύει όπως άλλοτε. Αποκτούμε καρτερία και υπομονή και με μια λέξη γινόμαστε καλύτεροι εξ αιτίας της παιδαγωγίας αυτής. Γιατί τον πόνο της ψυχής μας, δυστυχώς, δεν μπορούμε να τον εκχύνουμε με μεγαλύτερη εμπιστοσύνη σε κανένα άλλο από τον Θεό. Τα διάφορα ανθρώπινα μέσα, οι φιλίες, τα αξιώματα, τα πλούτη και τα υλικά αγαθά, αδυνατούν να μας παρηγορήσουν στις κακοπάθειές μας. Πολλές φορές οι άνθρωποι που ζουν μακριά από το Θεό, αντί να μας βοηθήσουν, μας απελπίζουν και μας θλίβουν περισσότερο και γίνονται παρηγορητές, που προσφέρουν κακές παρηγοριές, με τις πολυλογίες και απερισκεψίες τους. Και ο κόσμος μας θα ήταν σκοτεινός, μαύρος και άχαρις, για μας τους αδύνατους, τους ασθενείς και ένοχους, αν δεν μπορούσαμε στις θλιβερές μέρες της ζωής μας, να προσφεύγουμε στο θρόνο της χάριτος του Κυρίου μας. Τότε η ζωή μας θα ήταν κοιλάδα δακρύων και αναστεναγμών, χωρίς καμιά ελπίδα σωτηρίας.

Γι' αυτό και δεν πρέπει να γογγύζουμε στον καιρό των θλίψεων μας. Αφού ο αγαθοδότης Θεός επιδιώκει την ωφέλεια μας θα πρέπει με ευγνωμοσύνη να δεχόμαστε την παιδαγωγία του. Εξ' άλλου, μαζί με τις θλίψεις που επιτρέπει ο Θεός μας δίνει και τη δύναμη να τις υπομένουμε. Και δεν μας δοκιμάζει παρά μόνο όσο αντέχουμε. Χρειάζεται επομένως καλοπροαίρετη καρδιά και αγαθή διάθεση. Χρειάζεται ακόμα δίψα πνευματική, πνεύμα μαθητείας και ταπείνωση. Πρέπει τέλος τα νοήματα των λόγων που ακούουμε να τα συγκρατούμε κι έπειτα με αγώνα και υπομονή αυτά που ακούουμε να τα εφαρμόζουμε.

Αδελφοί μου! Οι θλίψεις, τα δεινά και οι κακουχίες στη ζωή μας αποδεικνύονται ωφέλιμες αν τις δεχόμαστε με υπομονή, με ταπείνωση, με καρτερία και ευγνώμονα διάθεση. Για να επιτύχουμε αυτό ας στρέφουμε πάντα τα βλέμματα μας στον Εσταυρωμένο Ιησού. Ας παίρνουμε μαθήματα από Εκείνο που ενώ ήταν αναμάρτητος, τόσον επόνεσεν και τόσα υπέφερε για μας. Από τον Εσταυρωμένο Κύριο θα αντλούμε δύναμη και βοήθεια και ο σταυρός των θλίψεων μας θα γίνεται ελαφρότερος και ο πόνος μας απαλότερος. Γι' αυτό στις δύσκολες στιγμές της ζωής μας ας υψώνουμε το νου και την καρδιά μας προς τον Κύριο και ας εκζητούμε τη βοήθεια και την προστασία Του. Τότε θα ειρηνεύουμε και θα γινόμαστε δυνατοί και νικητές στις θλίψεις μας. Στη θάλασσα της ζωής είναι πολλές οι τρικυμίες. Πολλά τα βάσανα, τα δεινά και οι θλίψεις. Σαν καλοί χριστιανοί ας σταθούμε στο ύψος μας. Με θάρρος και ελπίδα, με πίστη και με προσευχή ας αντιμετωπίσουμε τις θλίψεις της ζωής. Έτσι θα νικήσουμε και θα καταστήσουμε τον Παντοδύναμο Θεό, προστάτη και βοηθό μας και θα νικήσουμε όλα τα δεινά, όλα τα κακά και όλες τις δοκιμασίες της ζωής μας.

† Ηγούμενος Χρυσορροιατίσσης κ. Διονύσιος

ΚΥΡΙΑΚΗ Η΄ ΛΟΥΚΑ

Απόστολος: Εβρ. ζ΄ 29-η΄2

Ευαγγέλιο: Λουκ ι΄25-37

13 Νοεμβρίου 2011

«Ἦγαγεν αὐτὸν εἰς πανδοχεῖον καὶ ἐπεμελήθη αὐτοῦ».

Στη σύντομη διήγηση της παραβολής του καλού Σαμαρείτου περιλαμβάνεται ολόκληρο το μέγα μυστήριο της οικονομίας του Θεού. Στις λίγες και απλές γραμμές της περιγράφεται η άπειρη αγάπη του Θεού για τον αμαρτωλό άνθρωπο και η πατρική φροντίδα για τη σωτηρία του. Όποιος με προσοχή διαβάσει τη σημερινή παραβολή και με τη σοφία των αγίων πατέρων προσπαθήσει να εμβαθύνει στα νοήματα της, θα βγάλει εποικοδομητικά και ψυχωφελή διδάγματα για την πνευματική του ζωή και θα θαυμάσει τα μυστήρια του Θεού.

Άνθρωπος, είναι ο Αδάμ που με την παρακοή εκδιώχθηκε από την άνω Ιερουσαλήμ και κατέβηκε στην Ιερικώ, στον κόσμο. Κατέβηκε από την αγιοσύνη του ουρανού και ήρθε στο βάραθρο της αμαρτίας. Κατά την κάθοδο του έπεσε στα χέρια των νοητών ληστών, δηλ. του διαβόλου και των δυνάμεων του. Του έβγαλαν τη στολή της αθάνατης δόξας, τον χτύπησαν ανελέητα με τα πάθη και τις αδυναμίες, του προξένησαν πληγές δηλ. πορνείες, μοιχείες, φαρμακώματα, δολοφονίες, φιλονικίες και τον άφησαν μισοπεθαμένο, όχι γιατί δεν ήθελαν να τον σκοτώσουν αλλά γιατί δεν τους άφησε ο Θεός. Ιερεύς και Λευίτης είναι ο Μωσαϊκός νόμος και η τάξη των προφητών. Ούτε ο Μωϋσής με τα θαύματα του, ούτε οι προφύτες με τα σημεία τους δεν κατόρθωσαν να θεραπεύσουν τα τραύματα της αμαρτίας γιατί, όπως λέγει ο ιερός Χρυσόστομος «και γαρ αυτοί εν αμαρτίαις κατείχοντο» Μόνο ο σπλαχνικός και ελεητικός Σαμαρείτης, ο Υιός και λόγος του Θεού, που την καταγωγή του είχε από τον ουρανό, στάθηκε με αγάπη πάνω από τον τραυματισμένο άνθρωπο. Ένωσε κρασί και λάδι, συνταίριασε τη θεία φύση με την ανθρώπινη, ένωσε το άγιο Πνεύμα με το αίμα του και έδωσε στον άνθρωπο ζωή. Ύστερα πήρε την ανθρώπινη σάρκα επάνω στους ώμους της Θεότητας του και την εναπέθεσε στο φιλόξενο και γαλήνιο πανδοχείο, στην αγία Εκκλησία.

Πανδοχείο για όλους ανεξαιρέτως τους ανθρώπους, ιατρείο ψυχών και σωμάτων, τόπος ανανήψεως και αναρρώσεως είναι η αγία μας Εκκλησία. Υπηρέτες και ιατροί είναι οι οικονόμοι των θείων Μυστηρίων, οι οποίοι με το λάδι της αγάπης και το κρασί της διδασκαλίας θεραπεύουν τα έλκη της αμαρτίας. Οι πόρτες του πανδοχείου είναι για όλους ανοικτές. Όλους τους δέχεται και όλους τους φροντίζει. Δεν απομακρύνει τον πόρνο, δεν απεχθάνεται τον ειδωλολάτρη, κανένα ασεβή και ακάθαρτο δεν αποδιώχνει, αλλά με αγάπη όλους τους αγκαλιάζει, τους ανακουφίζει με τη στοργή, τους δροσίζει με την καλοσύνη, τους ενισχύει με τα Άχραντα Μυστήρια και τους θεραπεύει με την δύναμη του Αγίου Πνεύματος. «Τις χειμαζόμενος και προστρέχων τω λιμένι τούτω ου διασώζεται; ή τις οδυνώμενος και προσπίπτων τω ιατρείω τούτω ου θεραπεύεται»;

Ο σημερινός άνθρωπος δέσμιος στο άρμα της εξωφρενικής τεχνολογικής ταχύτητας έχει χάσει το δρόμο που οδηγεί στο ψυχοσωματικό ιατρείο της Εκκλησίας. Ακολουθώντας το δρόμο της προόδου και το πολιτισμού χωρίς σύνεση και κρίση πέφτει συχνά στις ενέδρες των ληστών που επιβουλεύονται την ευτυχία και την πρόοδο του με αποτέλεσμα να χάνει εκείνο που ποθεί και να μένει μισοπεθαμένος στην άκρη των πολυσύχναστων λεωφόρων των κοσμικών ηδονών. Το δε τραγικότερο είναι, ότι

πεισματικά αρνείται να δεχθεί τη βοήθεια εκείνου που θα τον οδηγήσει στο «πανδοχείο», στην αγία Εκκλησία, μέσα στην οποία θα ανακουφισθεί από τον πόνο των πληγών και τη ζάλη της ψυχοπνευματικής συγχύσεως.

Χωρίς τη βοήθεια του «Καλού Σαμαρείτου», του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού, κινδυνεύει να αφήσει την τελευταία του πνοή μέσα στο δρόμο, εγκαταλελειμμένος, απογοητευμένος από την αδιαφορία των φίλων και συγγενών, μόνος με μόνη συντροφιά τη θλίψη και την απελπισία.

Υπάρχουν πολλοί ανάμεσα μας που έχουν ανάγκη μιας ψυχοπνευματικής ανακαινίσεως μέσα στο ιερό πανδοχείο της Εκκλησίας. Άνθρωποι κάθε ηλικίας και κοινωνικής τάξεως, τραυματισμένοι από τα ψυχοφθόρα τους πάθη, εξουθενωμένοι από τη μανία του μίσους και της κακίας του κόσμου τούτου, περιμένουν κάποιον συνάνθρωπο τους να σταθεί μπροστά στον πόνο τους και να τους παρηγορήσει με τη αγάπη του. Όλοι όμως προσπερνούν βιαστικοί. Δεν έχουν χρόνο, ούτε διάθεση. Και όμως πρέπει κάποιος Σαμαρείτης, κάποιος άνθρωπος της Εκκλησίας να θυσιάσει λίγη ώρα, να κάνει τον πόνο του πλησίον δικό του πόνο και να τον οδηγήσει στο θεραπευτήριο των ψυχών. Κι αν αυτός αρνηθεί να δεχθεί της Εκκλησίας τη χάρη, εμείς ως προσπαθήσουμε να του δείξουμε αγάπη και τότε μόνος του θα ζητήσει τη σωτηρία.

Αδελφέ,

«Μη απέχου Εκκλησίας, ουδέν γαρ Εκκλησίας ισχυρότερον. Η ελπίς σου η Εκκλησία, η σωτηρία σου η Εκκλησία, η καταφυγή σου η Εκκλησία» .

Γιώργος Σαββίδης.

ΚΥΡΙΑΚΗ Θ΄ ΛΟΥΚΑ

Απόστολος: Εφεσ. β' 4 - 10

Ευαγγέλιον: Λουκά ιβ' 16 – 21

Κυριακή 20 Νοεμβρίου 2011

«Ο θησαυρίζων εαυτώ και μη εις Θεόν πλουτών»

Θησαυρούς προϊόντων τεράστιους, αμύθητους, συγκέντρωσε εκείνη τη χρονιά ο πλούσιος της παραβολής. Συλλογιζόταν τι έπρεπε να κάνει και πως και που να συγκεντρώσει τα γεννήματα του, αφού οι αποθήκες του ήταν ανεπαρκείς. Αναγκάστηκε λοιπόν, αγαπητοί μου αδελφοί, να γκρεμίσει τις παλιές του αποθήκες, να κτίσει μεγαλύτερες για να μπορέσει να συγκεντρώσει και να φυλάξει τα αμέτρητα εισοδήματα που του απέδωσαν τα χωράφια του. Και σκέφτηκε: Τώρα πια δεν έχω καμιά ανάγκη για πολλά χρόνια. Θα αναπαύομαι, θα τρώγω και θα πίνω και θα απολαύσω τη ζωή μου, χωρίς καμιά έννοια πλέον.

Δεν πέρασε ούτε για μια στιγμή απ' το μυαλό του, σε ποιον ώφειλε όλο αυτόν τον πλούτο. Δεν σκέφτηκε να ευχαριστήσει και να δοξολογήσει τον Θεό για τις κυριολεκτικά απρόσμενες ευεργεσίες Του. Έτσι όταν του ανακοίνωσε ο Θεός ότι θα πεθάνει εκείνη τη νύκτα, δεν μπορούσε, δεν είχε τι να απαντήσει, τι θα γινόταν αυτά που με τόση φροντίδα συγκέντρωσε. Αυτά στα οποία εναπόθεσε όλα τα σχέδια της καλοπέρασης και τις ελπίδες για το μέλλον.

Και καταλήγει ο Κύριος την παραβολή: Έτσι θα πάθει εκείνος που θησαυρίζει υλικά αγαθά για τον εαυτό του. Αυτός που αποφάσισε να απολαμβάνει μόνο ο ίδιος, χωρίς να υπολογίζει κανέναν άλλο. Αυτός που δε φροντίζει να συγκεντρώσει και να αποταμιεύσει έργα αγάπης για τον πλησίον, έργα πνευματικά αρεστά στον Θεό.

Ο άνθρωπος, αγαπητοί μου, φτιαγμένος από σάρκα και οστά, υλικά και φθαρτά, είναι φυσικό και αποδεκτό να αποβλέπει στην απόκτηση αγαθών. Είναι φυσικό να επιζητεί την οικονομική του εξασφάλιση. Είναι τελείως ανθρώπινο να φροντίζει για την προσωπική του επιβίωση αλλά και της οικογενείας του, την ανάπτυξη. Είναι ακόμη και υποχρέωση μας, να φροντίζουμε για τη διατήρηση της ζωής μας, στηριζόμενοι στην χρήση και κατανάλωση υλικών αγαθών. Θα ήταν πραγματικά ασύνετο να μιμηθούμε το τζιτζικί που χωρίς καμιά φροντίδα όλο το καλοκαίρι τραγουδά. Ενώ ασφαλώς χαρακτηριζόμαστε λογικά όντα, όταν μιμούμενοι τα μυρμήγκια φροντίζουμε για την συλλογή αγαθών και την αποταμίευση τους.

Ποιο είναι λοιπόν το πρόβλημα; Άνθρωπος ήταν με υλικές ανάγκες και επιθυμίες, ο πλούσιος της παραβολής. Για να επιβιώσει θα έπρεπε να τις ικανοποιεί. Συνεπώς τι είναι αυτό που καταδίκασε τον άφρονα πλούσιο. Δώρα και ευεργεσίες του Θεού ήταν, τα έξω από κάθε φαντασία εισοδήματα, που απέκτησε εκείνη τη χρονιά ο πλούσιος. Το πρώτο του λάθος ήταν ότι δεν έννοιωσε την ανάγκη να ευχαριστήσει τον μεγάλο δωρητή. Πάντοτε, τα πάντα σε Κείνον οφείλονται. Και επομένως Εκείνον πρέπει να ευχαριστούμε. Πολύ περισσότερο εκείνη τη χρονιά με την απίθανη συγκομιδή που τόσο τον προβλημάτισε. Αλλά όλη η φροντίδα του και η συστηματική οργάνωση για τη συγκομιδή και τη φύλαξη, ένα και μοναδικό σκοπό είχε.

Την παντοειδή προσωπική του ικανοποίηση. Με τη βεβαιότητα ότι για πολλά χρόνια θα μπορούσε τελείως αφρόντιστα να καλοπερνά και να γλεντοκοπά. Δεν κοίταξε γύρω του να δει τους συνανθρώπους του, αν έχουν κάποια ανάγκη. Πως

άραγε εκείνοι περνούν; Ποια οικονομικά προβλήματα, που δεν μπορούν να τα λύσουν, τους απασχολούν. Διαχειριστή υλικών αγαθών τον διόρισε ο Κύριος. Κανείς δεν τον ανάγκασε να μην χρησιμοποιεί τα υλικά αγαθά. Κανείς δεν τον υποχρέωσε να πεινά και να στερείται. Κανείς δεν του αμφισβήτησε το δικαίωμα να έχει, να αποκτά και να συγκεντρώσει υλικά αγαθά. Αλλά όλα έχουν ένα σκοπό, ένα προορισμό. Δεν είμαστε μόνοι μας σ' αυτή τη γη, που προσωρινά ζούμε. Υπάρχουν γύρω πολλοί άλλοι σαν και μας. Άλλοι δεν έχουν κανένα οικονομικό πρόβλημα και άλλοι δυσκολεύονται να έχουν και τα απολύτως αναγκαία. Συνεπώς όσοι έχουμε τουλάχιστο κάτι περισσότερο από τα αναγκαία, έχουμε υποχρέωση να βλέπουμε γύρω μας και να βοηθούμε. Αλλά φυσικά πρώτα να γυρίζουμε τα μάτια μας στον ουρανό και να απευθύνουμε τη δοξολογία και τις ευχαριστίες μας στον δωρεοδότη Θεό. Προσέξτε ακόμη, αγαπητοί μου, κάτι άλλο που τονίζει ο κύριος στην παραβολή. Δεν περιορίστηκε μόνο στο να τρώει, να πίνει και να γλεντά. Θα έπαυε πλέον και να εργάζεται. Φυσικά δεν είχε ανάγκη με όλα εκείνα τα αγαθά που συγκέντρωσε για πολλά χρόνια. Κατακρίνεται ωστόσο αυτή η τεμπελιά αυτού του ανθρώπου. Εμπιστεύεται στον πλούτο του. Επαναπαύεται στο πλήθος των αγαθών που συγκέντρωσε, που δεν παύουν να είναι υλικά. Δεν παύουν να είναι φθαρτά, πρόσκαιρα. Μια φωτιά, μια πλημμύρα, μια ληστεία, ένας σεισμός, ένας πόλεμος, μπορούν να τα εξαφανίσουν. Όλα αυτά μπορεί να χαθούν και να βρεθούμε φτωχοί και άποροι, πεινασμένοι και άρρωστοι. Να αντιμετωπίζουμε πλήθος δυσεπίλυτων προβλημάτων. Προβλημάτων που δεν εξαρτώνται από τις προσπάθειές μας, τις ικανότητές μας, την εξυπνάδα μας για βρουν τη λύση τους. Άρα είναι λάθος να εμπιστευόμαστε σε υλικά αγαθά. Έπειτα υπάρχει και ο θάνατος, και όπως έλεγε κάποιος «τα σάβανα δεν έχουν τσέπες». Τι παίρνει κανείς μαζί του, όταν έλθει ο θάνατος, όπως του πλουσίου της παραβολής; «Α δε ητοιμάσας τίτι έσται;» Αυτή ήταν η αφροσύνη του. Ποτέ δε σκέφτηκε το μόνο βέβαιο που έχουμε να περιμένουμε, το θάνατο. Ποιος είναι βέβαιος ότι μπορεί να απολαύσει τα αγαθά του; Ποιος από μας, θα πάρει αυτά που μαζεύουμε σ' όλη μας τη ζωή; Ενώ αν έχουμε προσφέρει έργα αγάπης, αν έχουμε ζήσει σύμφωνα με το θέλημα του Θεού, αυτά μας ακολουθούν. Είναι πνευματικές αξίες. Είναι τα εφόδια του αιώνιου και τελικού προορισμού. Είναι το εισιτήριο για τη βασιλεία του Θεού. Γιαυτά τα αγαθά δεν χρειάζεται να γκρεμίσουμε αποθήκες. Δεν καταστρέφονται. Είναι ο πλούτος εις Θεόν. Ας αποταμιεύουμε καθημερινά έργα αγάπης. Ας φροντίσουμε να γεμίσουμε τις πνευματικές μας αποθήκες, για να αγοράσουμε το εισιτήριο για τη βασιλεία του Θεού.

Δ.Γ.Σ.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΓ΄ ΛΟΥΚΑ

Απόστολος: Εφεσ. β΄14-22

Ευαγγέλιο: Λουκ. ιη΄18-27

27 Νοεμβρίου 2011

«Έτι εν σοι λείπει» (Λουκ. ιη΄22).

Ενδιαφέρουσα η συνομιλία του Ιησού με τον πλούσιο νεαρό. Ενδιαφέρουσα ακόμα η ερώτηση του πλούσιου νεαρού, γιατί μέσα από αυτή διαπιστώνουμε ότι ο νεαρός έχει βαθύτερες θρησκευτικές αναζητήσεις αλλά την ίδια στιγμή αφήνει να νοηθεί ότι ούτε τα πλούτη, ούτε και ο τρόπος της θρησκευτικής ζωής του τον κάνουν ευτυχισμένο. Γι' αυτό και ρωτά: «Διδάσκαλε αγαθέ το ποιήσας ζωήν αιώνιον κληρονομήσω».

Ο προβληματισμός του φανερώνει ότι, όχι μόνο έχει θρησκευτικές αναζητήσεις, αλλά και εκφράζει με βεβαιότητα την πίστη του στην ύπαρξη αιώνιας ζωής. Αναγνωρίζει ότι ο μόνος που μπορεί να δώσει και τη σωστή απάντηση είναι ο Ιησούς. Παράλληλα μέσα από το ερώτημα «τι ποιήσας» φανερώνει ότι η εξασφάλιση της αιώνιας ζωής δεν είναι θέμα θεωρητικής γνώσης, αλλά κυρίως πράξης. Για τούτο και δε ρωτά «τι πρέπει να γνωρίζω», αλλά «τι πρέπει να κάνω». Η απάντηση δε του Ιησού «πώλησον και διάδος... και δεύρο ακολούθει μοι» επιβεβαιώνει την ορθότητα του ερωτήματος και τη μοναδικότητα της απάντησης. Πράξεις, έργα και όχι λόγια.

Ενδιαφέρουσα η απάντηση του Ιησού. Αφού μέσα από την ερώτηση διαπιστώνει ότι ο συνομιλητής του πιστεύει στην ύπαρξη του Θεού και άρα και της αιώνιας ζωής για τούτο και περιορίζεται στη σημασία που έχουν οι εντολές του Θεού που έχουν σχέση με το συνάνθρωπο. Το ολοκληρωτικό δόσιμο του ανθρώπου στο Θεό περνά μέσα από το ολοκληρωτικό δόσιμο στο συνάνθρωπο. Αν δεν προηγηθεί αυτό το «δόσιμο», τότε δεν μπορεί να υπάρξει και το ανάλογο «δόσιμο» στο Θεό.

Όταν λέμε δε «δόσιμο» δεν εννοούμε τυπική συμμετοχή στις θρησκευτικές ακολουθίες και εκδηλώσεις, ούτε και μεμονωμένες αρετές. Όταν λέμε «δόσιμο» εννοούμε την πλήρη εφαρμογή όλων των εντολών του Θεού. Ο Κύριος είναι σαφής όταν αναφέρεται στην εφαρμογή του νόμου του Θεού: Λέει, λοιπόν, «όποιος καταργήσει ακόμα και μια από τις μικρές εντολές αυτού του νόμου και διδάξει έτσι τους άλλους, θα θεωρηθεί ελάχιστος στη βασιλεία του Θεού. Ενώ όποιος τις τηρήσει όλες και διδάξει έτσι και τους άλλους, αυτός θα θεωρηθεί μέγας στη βασιλεία του Θεού» (Ματθ. ε΄19). Άρα η βασιλεία του Θεού και η αιώνια ζωή, που είναι δώρα του Θεού προς τον άνθρωπο, γίνονται κατορθωτά μέσα από τον καθημερινό ενάρετο αγώνα τον άνθρωπου. Έτσι η δωρεά μεταβάλλεται σε βραβείο. Αυτό αν και φαίνεται δύσκολο για τον άνθρωπο, εντούτοις είναι κατορθωτό με τη δύναμη και τη βοήθεια του Θεού. Αυτό φαίνεται δύσκολο για τον άνθρωπο όταν στηρίζεται αποκλειστικά στις δικές του δυνάμεις αγνοώντας τη δύναμη και τη βοήθεια του Θεού. Ο Κύριος είναι σαφής: «Χωρίς εμού ου δύνασθε ποιείν ουδέν» (Ιω. ιε΄5). Και τούτο γιατί στο δρόμο προς τη σωτηρία υπάρχουν πολλές δυσκολίες και καθημερινά προβάλλουν νέα εμπόδια, ώστε να είναι δύσκολο να τα ξεπεράσει από μόνος του ο άνθρωπος. Έτσι είναι απαραίτητη η χάρη και η βοήθεια του Θεού. Αυτή η χάρη, αυτή η βοήθεια και δωρεά του Θεού που είναι κάθε στιγμή και καθημερινά παρούσα για να εμπυχώνει και να ενισχύει τον καθένα που θα προσβλέπει στη βοήθεια του Θεού. Με τη σημερινή διαβεβαίωση του Κυρίου προς τους μαθητές του ότι «Αυτά που για τους ανθρώπους είναι αδύνατα, για το Θεό είναι δυνατά», δημιουργούν νέα ελπιδοφόρα δεδομένα. Ελπιδοφόρο το σημερινό μήνυμα του Κυρίου, ιδιαίτερα μετά την απογοητευτική συμπεριφορά του πλούσιου. Και τούτο γιατί προσφέρει

στον καθένα από μας τη δυνατότητα να κατακτήσουμε την αιώνια ζωή μέσα από τη γνώση και ιδιαίτερα μέσα από την εφαρμογή των εντολών του Θεού. Η γνώση των εντολών θα μας βοηθήσει στην πλήρη γνώση του θελήματος του Θεού. Αφού διαπιστώσουμε ότι όλες οι εντολές είναι βαρυσήμαντες, τότε θα μπορέσουμε να προχωρήσουμε στο δεύτερο και δυσκολότερο βήμα, που είναι η εφαρμογή των εντολών του Θεού. Και η εφαρμογή των εντολών του εκδηλώνεται όχι μόνο αρνητικά με την αποφυγή του κακού, αλλά ιδιαίτερα εκδηλώνεται θετικά όταν ο άνθρωπος γίνεται ευεργετικός στο συνάνθρωπο του.

Είναι πάντως αξιοσημείωτο το γεγονός ότι ο πλούσιος έχασε την αιώνια ζωή και βασιλεία, όχι γιατί παραβίασε κάποια εντολή του Θεού, αφού όλες αυτές τις τήρησε από τα νιάτα του. Όπως είπε «ταύτα πάντα εφυλαξάμην εκ νεότητός μου». Δεν είχε βλάψει σε κάτι το συνάνθρωπό του, αλλά και δεν υπήρξε και ευεργετικός σ' αυτόν. Όταν δε έφτασε η στιγμή, με την υπόδειξη του Κυρίου, να γίνει ευεργετικός στο συνάνθρωπο του, τότε φάνηκε απρόθυμος να το πράξει. Μέσα του συγκρούστηκαν οι δυο τάσεις, δηλαδή η αγάπη προς το νόμο του Θεού και η αγάπη προς τα πλούτη. Επειδή δεν μπορούσαν να συνυπάρξουν και οι δυο καταστάσεις, τελικά η ζυγαριά έκλινε προς την πλευρά των υλικών αγαθών.

Αυτή η «κλίση» στενοχώρησε τον άνθρωπο, γιατί ήταν πάρα πολύ πλούσιος. Τον στεναχώρησε μεν, αλλά δεν τον συνέτισε. Απαρνήθηκε τα αιώνια και προτίμησε τα πρόσκαιρα. Λυπηρή κατάληξη για τον άνθρωπο του σημερινού ευαγγελίου που είχε όλες τις προϋποθέσεις για να επιτύχει την εκπλήρωση του εσωτερικού του πόθου για την αιώνια ζωή. Είχε τα πολλά. Όμως του έλειπε ένα, κι αυτό το ένα αποδείχθηκε ότι ήταν πιο σημαντικό από τα πολλά.

«Έτι εν σοι λείπει» του είπε ο Κύριος. Τα έχεις όλα. Είσαι άψογος. Είσαι εξαιρετη προσωπικότητα. Όμως έχεις μια αδυναμία, μια «αχίλλειο πτέρνα». Είναι ανυποχώρητη αδυναμία. Την ανέχεσαι, κάποτε και την δικαιολογείς, αλλά ποτέ δεν την αναγνωρίζεις σαν αδυναμία και μάλιστα επικίνδυνη, για τούτο την αφήνεις να θεριεύει, χωρίς να την καταπολεμείς. Αυτά και πολλά άλλα μπορούσε να πει ο Κύριος όχι μόνο στον πλούσιο του σημερινού ευαγγελίου αλλά και στον καθένα από μας.

Προσοχή αδελφοί μου θα μας υποδείξει και ο αδελφόθεος Ιάκωβος γιατί, «Όποιος τηρήσει όλες τις διατάξεις του νόμου και παραβεί μία, θεωρείται παραβάτης όλου του νόμου» (Ιάκ. β'ίο). Άρα, ο άνθρωπος θα πρέπει να είναι σε θέση να εντοπίσει το «ένα» και κύριο σημείο αδυναμίας για να το ξεπεράσει. Παράλληλα εκεί που ασχολείται κι αγωνιά για τόσα πολλά πράγματα να μπορεί να εντοπίσει το ένα και σημαντικό που αποτελεί, κατά τον Κύριο και «την αγαθήν μερίδα». Είπε προς τη Μάρθα ο Ιησούς: «Μάρθα, Μάρθα, ασχολείσαι και αγωνιάς για τόσα πολλά πράγματα, ενώ ένα μόνο χρειάζεται. Αυτό διάλεξε κι η Μαρία, και κανείς δεν πρόκειται να της το αφαιρέσει» (Λουκ. ι'42). Ας αγωνιστούμε να διακρίνουμε και το δικό μας καταστροφικό «ένα» και να το ξεπεράσουμε. Παράλληλα ας αναζητήσουμε το «ένα» που χρειαζόμαστε στη ζωή μας και που αποτελεί «την αγαθήν μερίδα». Αμήν.

Θεόδωρος Αντωνιάδης

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΝΥΣΣΗΣ ΣΤΟΥΣ ΜΑΚΑΡΙΣΜΟΥΣ, ΛΟΓΟΣ Ε΄

«Πράγματι τι υπάρχει πιο αξιολύπητο από την αιχμαλωσία αυτή; Χάσαμε την απόλαυση του παραδείσου και μας έπεσε ως κλήρος η νοσηρή και κοπιαστική αυτή περιοχή της ζωής. Αντί της απάθειας εκείνης, ελάχαμε τα μύρια παθήματα και δεινά, αντί της ουράνιας διαμονής και της ζωής με τους αγγέλους καταδικαστήκαμε να συγκατοικούμε με τα θηρία της γης, τον αγγελικό και απαθή βίο τον ανταλλάξαμε με τη ζωή του κτήνους. Τους σκληρούς τυράννους της ζωής μας, τους λυσσασμένους και θηριώδεις κυρίους, ποιος θα τους μετρήσει εύκολα; Σκληρός κύριος ο θυμός, άλλος όμοιος ο φθόνος, το μίσος, το πάθος της υπερηφάνειας είναι τύραννοι άγριοι και λυσσασμένοι. Μας περιπαίζει σα να είμαστε δούλοι του που μας αγόρασε ο ακόλαστος λογισμός εξανδραποδίζοντας τη φύση μας στις εμπαιθείς κι ακάθαρτες υπηρεσίες του. Η τυραννική πάλι εξουσία της πλεονεξίας ποιο όριο υπερβολής δεν υπερβαίνει; Υποδουλώνοντας την ταλαίπωρη ψυχή, την αναγκάζει να εκπληρώνει πάντα τις ακόρεστες επιθυμίες της, πάντοτε να δέχεται και ποτέ να μη χορταίνει, σαν ένα πολυκέφαλο θηρίο που στέλνει με μύρια στόματα την τροφή σε μια κοιλιά που δε γεμίζει ποτέ, που ποτέ δε νιώθει κόρο για το κέρδος, αλλά αυτό που κάθε φορά γίνεται ξύλα και προσάναμμα για την επιθυμία του περισσοτέρου. Ποιος λοιπόν κατανόησε αυτόν τον δύστυχο βίο και στέκεται σκληρά και δίχως έλεος μπροστά στις συμφορές αυτές; Αλλά το να μην ελεούμε τον εαυτό μας έχει ως αίτιο το ότι δεν έχουμε αίσθηση των κακών, πράγμα που παθαίνουν όσοι παραφέρονται από μανία, από τους οποίους η υπερβολή των κακών αφαιρεί και την αίσθηση των παθημάτων τους. Αν λοιπόν κανένας κατανοήσει τον εαυτό του πως ήταν προηγουμένως και πως είναι κατά το παρόν (λέει κάπου ο Σολομών ότι «όποιοι έχουν επίγνωση του εαυτού τους είναι σοφοί»), αυτός ποτέ δε θα παύσει να ελεεί. Αυτή τη διάθεση της ψυχής θα την ακολουθήσει και θεία ευσπλαχνία. Γι' αυτό λέει «μακάριοι είναι οι ελεήμονες, γιατί αυτοί θα ελεηθούν».

«Αυτοί» όχι άλλοι με το «αυτοί» προσδιορίζει το όνομα 'ελεήμονες', σα να λέει: 'Είναι μακάριο να φροντίζει κανένας τη σωματική υγεία', γιατί αυτός που τη φροντίζει, αυτός θα ζήσει με υγεία. Έτσι ο ελεήμων είναι άξιος μακαρισμού, γιατί ο καρπός του ελέους γίνεται απόκτημα εκείνου που ελεεί, είτε σύμφωνα με την ανάπτυξη που κάναμε τώρα είτε σύμφωνα με την προηγούμενη, εννοώ αυτόν που έδειξε τη συμπάθεια της ψυχής για τις ξένες συμφορές. Γιατί είναι αγαθό και το ένα και το άλλο, τόσο το να ελεείς τον εαυτό σου με τον τρόπο που είπαμε, όσο και το να συμπάσχεις με τις κακοτυχίες των διπλανών σου. Γιατί η δίκαιη κρίση του Θεού φανερώνεται στην υπέρτερη εξουσία, την προαίρεση του ανθρώπου προς τους κατώτερους. Ωστε κατά κάποιο τρόπο ο άνθρωπος είναι δικαστής του εαυτού του και κρίνοντας τους κατώτερους του αποφασίζει για τον εαυτό του. Επειδή λοιπόν πιστεύομε και πιστεύομαι αληθινά, ότι όλο το ανθρώπινο γένος θα παραστεί στο βήμα του Χριστού, για να αποκομίσει καθένας την αμοιβή όσων έπραξε με το σώμα του, είτε αγαθά είναι είτε φαύλα και, ίσως είναι και τολμηρό να το πω, να συλλάβει με το λογισμό αν είναι δυνατό τα απόρρητα και αθέατα και να κατανοήσει πια τη μακάρια ανταμοιβή εκείνων που ελεούν. Γιατί η συμπάθεια που γεννιέται στην ψυχή μας προς εκείνους που δείχνουν ευσπλαχνία στη ζωή αυτή όσο ζουν, παραμένει όπως είναι φυσικό, για πάντα στη ζωή αυτή όσο ζουν, παραμένει, όπως είναι φυσικό, για πάντα σε όσους έγιναν μέτοχοι της χάριτος. Τι είναι λοιπόν φυσικό κατά τον καιρό της εξέτασης του να νιώσει ο ευεργέτης, αν αναγνωριστεί από όσους ευεργέτησε, από τις φωνές της ευχαριστίας τους που θα τον επευφημούν μπροστά στο Θεό όλους του κόσμου; Θα χρειαστεί άραγε κάποιον άλλο μακαριστό, αφού γίνεται η ανακήρυξη του μπροστά σε τόσους θεατές για τις άριστες πράξεις του;

Ότι θα είναι παρόντες όσοι ευεργετήθηκαν κατά τη κρίση των δικαίων και των αμαρτωλών από το Θεό, το διδάσκει ο λόγος του Ευαγγελίου. Γιατί και για τους δυο χρησιμοποιεί δεικτική λέξη, σα να θέλει να μας δείξει με το δάχτυλο ότι λέγεται πιο πάνω, «εφόσον τα πράξατε αυτά για έναν από αυτούς του ασημαντούς αδελφούς μου». Γιατί με το να πει «αυτούς» δείχνει την παρουσία των ευεργετημένων.

Ας μου πει τώρα αυτός που προτιμά τα άψυχα χρήματα από τη μέλλουσα μακαριότητα, ποιο χρυσάφι έχει τέτοια λάμψη; Ποιοι πολύτιμοι λίθοι αστράφτουν έτσι; Ποια φορέματα είναι τόσο λαμπρά, όπως φαντάζεται η ελπίδα μας το αγαθό εκείνο, όταν ο βασιλιάς της κτίσης φανερώσει τον εαυτό του στον άνθρωπο, καθισμένος μεγαλόπρεπα πάνω σε υψηλό θρόνο, όταν φανούν γύρω του οι αναρίθμητες μυριάδες των αγγέλων και μάλιστα όταν αντικρίσουν τα μάτια όλων τη μυστική βασιλεία των ουρανών κι από το αντίθετο μέρος παρουσιαστούν πάλι τα φοβερά βασανιστήρια κι ανάμεσα τους όλο το ανθρώπινο γένος, όσοι έγιναν από την αρχή της δημιουργίας ως το τέλος των πάντων, να στέκεται μετέωρο ανάμεσα στο φόβο και την ελπίδα τρέμοντας συχνά για την προς τα εδώ ή προς τα εκεί έκβαση εκείνων που προσδοκά και αμφιβάλλουν για το τι τους επιφυλάσσεται ακόμα κι αυτοί που έζησαν σύμφωνα με τη συνείδηση τους, όταν δουν άλλους να τους σέρνει η πονηρή συνείδηση τους σα να είναι κάποιος δήμιος στο απειλητικό εκείνο σκοτός; Αν αυτός με φωνές ευλογίας και ευχαριστίας εκ μέρους των ευεργετούμενων οδηγείται λάμποντας από παρρησία στον κριτή, θα σκεφτεί άραγε ότι η ευτυχία αυτή είναι αποτέλεσμα υλικού πλούτου. Θα δεχτεί άραγε να ανταλλάξει εκείνα τα αγαθά με όλα τα βουνά και τις πεδιάδες και τις κοιλάδες και τη θάλασσα γινόμενα όλα χρυσά;

Αντίθετα πάλι αυτός που έκρυψε το μαμωνά και τον ασφάλισε με σφραγίδες και κλειδωνιές και πόρτες σιδεροδεμένες και απόρθητες κρυψώνες κρίνοντας από κάθε εντολή προτιμότερο να έχει αυτή την ύλη κρυμμένη μέσα στο χώμα, αν αυτός χωθεί κατακέφαλα μέσα στη μαύρη φλόγα, τι θα κάνει ενώ θα τον κατηγορούν για τη σκληρότητα και την απανθρωπιά του όλοι όσοι τον είχαν δοκιμάσει στη ζωή αυτή και θα του λένε, «θυμήσου ότι απόλαυσες τα αγαθά σου στη ζωή σου», ότι μέσα στα φρούρια του πλούτου σου έκλεισες μαζί το έλεος κι άφησες πάνω στη γη την ευσπλαχνία, δεν έφερες στην εδώ ζωή τη φιλανθρωπία, επομένως δεν έχεις τώρα αυτό που δεν είχες, δεν βρίσκεις αυτό που δε φύλαξες, δε μαζεύεις αυτό που δε σκόρπισες απλόχερα, δε θερίζεις αυτό που δεν έσπειρες. Το θέρος λοιπόν είναι αντάξιο της σποράς, έσπειρες την πίκρα, μάζεψε τους καρπούς, τίμησε τη σκληρότητα, έχε αυτό που αγάπησες, δεν έριξες βλέμμα συμπόνιας, ούτε θα λάβεις βλέμμα ευσπλαχνίας. Έδειξες αδιαφορία για τη θλίψη των άλλων, θα έχεις αδιαφορία για τη δική σου καταστροφή. Απέφυγες εσύ το έλεος, θα σε αποφύγει κι εκείνο, αποστράφηκες το φτωχό, θα σε αποστραφεί αυτός που πτώχευσε για χάρη σου. Αν ακούει αυτά και τα παρόμοια, που είναι το χρυσάφι; που πήγαν τα λαμπρά σκεύη; που είναι οι θησαυροί που θέλησες να εξασφαλίσεις με τις σφραγίδες; που είναι τα γυμνασμένα σκυλιά για να είναι νυχτερινοί φύλακες, ο εφοδιασμός με όπλα για τους εχθρούς, και η σημείωση των θησαυρών στα βιβλία σου; Τι ωφελούν αυτά στον «κλαυθμό και το βρυγμό των δοντιών»; Ποιος θα φωτίσει το σκοτάδι; ποιος θα σβήσει τη φλόγα; ποιος θα απομακρύνει το ασταμάτητο σαράκι; Ας καταλάβουμε λοιπόν, αδελφοί μου, το λόγο του Κυρίου, που με δυο λέξεις μας διδάσκει τόσα για τα μελλοντικά κι ας γίνουμε ελεήμονες, για να γίνουμε γι' αυτό μακάριοι, με τη χάρη του Ιησού Χριστού του Κυρίου μας, στον οποίο ανήκει η δόξα και η δύναμη στους αιώνες των αιώνων. Αμήν.

**(ΠΑΤΕΡΙΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ
«ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ Ο ΠΑΛΑΜΑΣ»
ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΝΥΣΣΗΣ ΕΡΓΑ
ΤΟΜΟΣ 8^{ος} ΣΕΛ. 221-227)**

ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΕΣ ΚΑΙ ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ

ΠΑΝΙΕΡΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΠΑΦΟΥ κ.κ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ

Τετάρτη	2 Νοεμβρίου (Εσπερινός)	:	ΠΑΧΝΑ ΑΝΩ
Πέμπτη	3 Νοεμβρίου	:	ΑΧΕΛΕΙΑ
Κυριακή	6 Νοεμβρίου	:	ΚΙΣΣΟΝΕΡΓΑ
Δευτέρα	7 Νοεμβρίου, (Εσπερινός)	:	ΛΕΜΟΝΑ
Τρίτη	8 Νοεμβρίου (Εσπερινός)	:	ΧΛΩΡΑΚΑ, Άγιος Νεκτάριος
Παρασκευή	11 Νοεμβρίου	:	ΠΕΝΤΑΛΙΑ
Σάββατο	12 Νοεμβρίου(Εσπερινός)	:	ΚΑΝΝΑΒΙΟΥ
Δευτέρα	14 Νοεμβρίου	:	ΑΡΣΟΣ
Κυριακή	20 Νοεμβρίου	:	ΚΟΙΛΗ
Κυριακή	20 Νοεμβρίου (Εσπερινός)	:	ΠΑΦΟΣ, Παντάνασσα
Δευτέρα	21 Νοεμβρίου	:	ΠΕΓΕΙΑ
Παρασκευή	25 Νοεμβρίου	:	ΤΑΛΑ
Κυριακή	27 Νοεμβρίου	:	ΠΡΑΣΤΕΙΟ ΑΥΔΗΜΟΥ
Τρίτη	29 Νοεμβρίου(Εσπερινός)	:	ΕΜΠΑ
Τετάρτη	30 Νοεμβρίου	:	ΠΟΛΙΣ ΧΡΥΣΟΧΟΥΣ

ΘΕΟΦΙΛΕΣΤΑΤΟΥ ΧΩΡΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΡΣΙΝΟΗΣ κ. ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ

Τρίτη	1 Νοεμβρίου	:	ΚΑΤΩ ΠΑΦΟΣ, Αγ. Ανάργυροι
Τετάρτη	2 Νοεμβρίου (Εσπερινός)	:	Ι. Μ. ΑΓ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΜΑΥΡΟΒΟΥΝΙΟΥ
Σάββατο	5 Νοεμβρίου (Εσπερινός)	:	ΑΓΙΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΝΟΣ
Κυριακή	6 Νοεμβρίου	:	ΑΓΙΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΝΟΣ
Τρίτη	8 Νοεμβρίου (Εσπερινός)	:	ΠΕΡΙΣΤΕΡΩΝΑ
Τετάρτη	9 Νοεμβρίου	:	ΠΕΡΙΣΤΕΡΩΝΑ
Παρασκευή	11 Νοεμβρίου	:	ΝΕΟ ΧΩΡΙΟ
Κυριακή	13 Νοεμβρίου	:	ΚΑΝΝΑΒΙΟΥ
Κυριακή	20 Νοεμβρίου	:	ΑΡΟΔΕΣ
Κυριακή	20 Νοεμβρίου (Εσπερινός)	:	ΓΙΟΛΟΥ
Δευτέρα	21 Νοεμβρίου	:	ΠΑΦΟΣ, Παντάνασσα
Πέμπτη	24 Νοεμβρίου (Εσπερινός)	:	ΚΡΗΤΟΥ ΤΕΡΡΑ, Αγία Αικατερίνη
Κυριακή	27 Νοεμβρίου	:	ΚΑΤΩ ΠΛΑΤΡΕΣ
Τρίτη	29 Νοεμβρίου (Εσπερινός)	:	ΠΟΛΙΣ ΧΡΥΣΟΧΟΥΣ
Τετάρτη	30 Νοεμβρίου	:	ΕΜΠΑ

ΠΑΝΟΣΙΟΛΟΓΙΩΤΑΤΟΥ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ κ. ΤΥΧΙΚΟΥ

Κυριακή	6 Νοεμβρίου	:	ΦΟΙΝΙ
Τρίτη	8 Νοεμβρίου	:	ΤΡΑΧΥΠΕΔΟΥΛΑ, Αρχάγγελος Μιχαήλ
Πέμπτη	10 Νοεμβρίου (Εσπερινός)	:	ΝΕΟ ΧΩΡΙΟ
Κυριακή	20 Νοεμβρίου	:	ΔΡΟΥΣΙΑ
Κυριακή	20 Νοεμβρίου (Εσπερινός)	:	ΚΙΝΟΥΣΑ
Δευτέρα	21 Νοεμβρίου	:	ΚΑΤΩ ΠΑΦΟΣ, Θεοσκέπαστη
Παρασκευή	25 Νοεμβρίου	:	ΚΡΗΤΟΥ ΤΕΡΡΑ, Αγία Αικατερίνη
Κυριακή	27 Νοεμβρίου	:	ΣΤΡΟΥΜΠΗ ΑΝΩ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΘΕΟΛΟΓΩΝ

ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ ΠΑΠΑΣΑΒΒΑΣ

Κυριακή 20 Νοεμβρίου : ΠΩΜΟΣ
Κυριακή 27 Νοεμβρίου : ΜΑΡΑΘΟΥΝΤΑ

ΗΡΟΔΟΤΟΣ ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ

Κυριακή 6 Νοεμβρίου : ΣΤΑΤΟΣ-ΑΓ.ΦΩΤΙΟΣ
Κυριακή 13 Νοεμβρίου : ΠΑΝΑΓΙΑ
Κυριακή 27 Νοεμβρίου : ΜΕΣΟΓΗ

ΠΑΥΛΟΣ ΑΡΚΟΥ

Κυριακή 13 Νοεμβρίου : ΤΑΛΑ
Κυριακή 20 Νοεμβρίου : ΛΕΤΥΜΠΟΥ
Κυριακή 27 Νοεμβρίου : ΧΟΛΕΤΡΙΑ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

ΜΠΙΤΣΙΟΥΝΗΣ

Κυριακή 6 Νοεμβρίου : ΤΡΑΧΥΠΕΔΟΥΛΑ
Κυριακή 20 Νοεμβρίου : ΜΕΣΑΝΑ
Κυριακή 27 Νοεμβρίου : ΠΕΝΤΑΛΙΑ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΑΒΒΙΑΗΣ

Κυριακή 6 Νοεμβρίου : ΕΜΠΑ

Κυριακή 27 Νοεμβρίου : ΚΟΝΙΑ

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΚΑΣΚΑΝΗΣ

Κυριακή 6 Νοεμβρίου : ΑΡΜΙΝΟΥ-ΑΓ.ΙΩΑΝΝΗΣ
Κυριακή 13 Νοεμβρίου : ΜΑΜΩΝΙΑ-ΦΑΣΟΥΛΑ
Κυριακή 20 Νοεμβρίου : ΜΑΛΛΙΑ
Κυριακή 27 Νοεμβρίου : ΜΑΝΔΡΙΑ

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΑΦΟΥ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΩΝ

Το πρώτον Αποστολικόν κήρυγμα εις την Πάφον

Πράξ. ιγ, 6-12

ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2011

ΕΤΟΣ ΛΒ΄

ΑΡ.378

ΚΥΡΙΑΚΗ Ι΄ ΛΟΥΚΑ

Απόστολος: Γαλ. γ΄ 23-29, δ΄ 1-5

Ευαγγέλιο: Λουκ. ιγ΄ 10-17

4 Δεκεμβρίου 2011

«Ταύτην δε θυγατέρα Αβραάμ ούσαν... ουκ έδει λυθήναι... τη ημέρα του Σαββάτου;» (Λουκ. ιγ΄ 16)

Δυο καταστάσεις καταδίκασε με αποφασιστικότητα ο Ιησούς με τη διδασκαλία του. Η πρώτη είναι εκείνη της αμαρτίας και η δεύτερη είναι εκείνη της υποκρισίας. Όμως, στη συνέχεια, διαφοροποιεί τη θέση του έναντι των προσώπων που είναι εκφραστές αυτών των καταστάσεων.

Έτσι, ενώ τον βλέπουμε να αποστρέφεται την αμαρτία, εν τούτοις δεν αποστρέφεται τον αμαρτωλό άνθρωπο. Αντίθετα τον αγκαλιάζει με αγάπη και τον προσκαλεί σε μετάνοια. Συναναστρέφεται με τους «αμαρτωλούς» αδιαφορώντας για τα σχόλια των επικριτών του ότι είναι «φίλος τελωνών και αμαρτωλών» (Λουκ. ζ΄ 24) και ότι «ούτος αμαρτωλούς προσδέχεται και συνεσθίει αυτοίς» (Λουκ. ιε΄ 2). Απαντώντας δε στους επικριτές του θα πει ότι δεν ήρθε στον κόσμο για να καλέσει σε μετάνοια τους δικαίους αλλά τους αμαρτωλούς. «Ου γαρ ήλθον καλέσαι δικαίους, αλλ' αμαρτωλούς εις μετάνοιαν» (Ματθ θ΄ 13). Όμως, ενώ διαχωρίζει τους αμαρτωλούς από την αμαρτία, εν τούτοις δε διαχωρίζει τους υποκριτές από την υποκρισία. Και τούτο γιατί ο μεν αμαρτωλός αναγνωρίζει την ασθένειά του και αποδέχεται την προσφερόμενη θεραπεία, μέσω της μετάνοιας, ο δε υποκριτής όμως δεν αναγνωρίζει ασθένεια στον εαυτό του και άρα δεν μπορεί να αποδεχθεί και θεραπεία. Ο υποκριτής αντιλαμβάνεται λανθασμένα την αρετή, ο υποκριτής καταπιάνεται με τον τύπο και όχι την ουσία της αρετής, που είναι η αγάπη. Ο υποκριτής προσποιείται το σεβασμό προς το νόμο του Θεού και ότι αυτός ο σεβασμός εξαντλείται στην τυπική εφαρμογή των εντολών του Θεού, όπως έγινε σήμερα και με τον αρχισυνάγωγο ο οποίος αγανακτεί γιατί ο Ιησούς παραβίασε την εντολή της αργίας του Σαββάτου με τη θεραπεία της συγκύπτουσας.

Αυτή η αγανάκτηση υποκρύπτει δολιότητα και μίσος κατά τον Ιησού που έκανε τη θεραπεία και όχι σεβασμό στην ουσία της εντολής της αργίας του Σαββάτου. Ο αρχισυνάγωγος προσποιείται ζήλο και σεβασμό στην εντολή του Θεού για την εργασία και την αργία, ενώ το πραγματικό του κίνητρο είναι ο φθόνος κατά τον Ιησού, γιατί με τα θαύματα του προσείλκυε τους ανθρώπους. Παράλληλα με την αγανάκτηση του ο αρχισυνάγωγος για την παραβίαση της εντολής του νόμου του Θεού από τον Ιησού, έκρυβε τη δική του αδυναμία να θαυματοουργήσει. Ακόμα αν η περί αργίας του Σαββάτου εντολή έπρεπε να εφαρμοστεί κατά γράμμα τότε, αφού αυτός είναι ο υπερασπιστής της εφαρμογής του νόμου του Θεού, πως γίνεται παραβάτης με το να επιτρέπει την παραβίαση της αργίας του Σαββάτου προσφέροντας στα ζώα τροφή και νερό; Αν για την αποτροπή της υλικής ζημιάς επιτρέπεται η παραβίαση της περί αργίας του Σαββάτου εντολής πόσο μάλλον για τη θεραπεία ενός ανθρώπου και μάλιστα μιας γυναίκας που, παρά το πρόβλημα υγείας που είχε, πήγε στη συναγωγή για να εκπληρώσει τα θρησκευτικά της καθήκοντα. Μοναδικό κίνητρο της η αγάπη και ο σεβασμός προς το νόμο του Θεού.

Η αληθινή ευσέβεια, λοιπόν είναι πρώτιστα ευσέβεια αγάπης. Αγάπης προς το Θεό, όπως κάνει η συγκύπτουσα αλλά ισοδύναμα και αγάπης προς το συνάνθρωπο. Η μια αγάπη συνυπάρχει με την άλλη και δεν μπορεί να αποχωρισθεί με την άλλη όπως τόνισε καθαρά ο Ιησούς στο νομικό. Έτσι απαντώντας στο ερώτημα του νομικού «ποια είναι μεγαλύτερη εντολή στο νόμο» θα πει ο Ιησούς: «Ν' αγαπάς τον Κύριο το Θεό σου με όλη την καρδιά σου, με όλη τη ψυχή σου και με όλο το νου σου. Αυτή είναι η πρώτη και πιο μεγάλη εντολή» Και δεύτερη, το ίδιο σπουδαία μ' αυτή: «Ν' αγαπάς τον πλησίον σου όπως τον εαυτό σου. Σ' αυτές τις δυο εντολές συνοψίζονται όλος ο νόμος και οι προφήτες» (Ματθ. κβ΄ 36-40).

Μάλιστα, μέσα από την παραβολή του καλού Σαμαρείτη, υπέδειξε ότι «πλησίον» είναι ο κάθε συνάνθρωπος, ακόμα και ο εχθρός.

Αυτή η πρόσκληση του Ιησού για υπέρβαση της αγάπης προς τον εαυτό μας αποτελεί την κορυφαία προσφορά προς την ανθρωπότητα. Έτσι όταν μας παρέδιδε την καινούργια εντολή μας έλεγε: «Εντολήν καινήν δίδωμι υμίν ίνα αγαπάτε αλλήλους, καθώς εγώ ηγάπησα υμάς ίνα και υμείς αγαπάτε αλλήλους. Εν τούτω γνώσονται πάντες ότι εμοί μαθηταί εστέ, εάν αγάπην έχετε εν αλλήλοις» (Ιωά. ιγ' 34-35).

Όπως η αγάπη είναι γνώρισμα του Θεού έτσι και η αγάπη γίνεται το γνώρισμα των Χριστιανών. Και όχι μόνο. Αλλά η αγάπη οδηγεί στην αληθινή γνώση του Θεού. Κατά τον ευαγγελιστή Ιωάννη «Ο μη αγαπών ουκ έγνω τον Θεόν ότι ο Θεός αγάπη εστί» (Α' Ιωάν. δ' 8). Μάλιστα η αγάπη που είναι δώρο και προσφορά του Θεού προς τον άνθρωπο, βρίσκει την τέλεια έκφραση της όταν επιστρέφει σαν δώρο στο συνάνθρωπο.

Δυστυχώς αυτή τη μεγάλη αλήθεια της θρησκείας είτε δεν την συνειδητοποίησε ή και την αγνόησε ο αρχισυνάγωγος του σημερινού Ευαγγελίου. Έτσι εγκλώβισε τη θρησκεία σε καθορισμένους τύπους και αδιαφόρησε για την ουσία, που είναι το έλεος και η αγάπη.

Αυτό τον τύπο «ευσέβειας» καθιέρωσε κατά καιρούς ο άνθρωπος με αποτέλεσμα και τον ηθικό ξεπεσμό του. Έτσι, με την προσκόλληση στον τύπο μετέτρεψε την ευσέβεια από θεοφιλή σε θεομίσητη γιατί, απογυμνώνοντας την από την αγάπη, την έντυσε με τον ψεύτικο μανδύα της υποκρισίας και την σταθεροποίησε στο πάθος και την εμπάθεια. Αυτό το είδος της ευσέβειας καταδίκασε απερίφραστα ο Ιησούς σαν επικίνδυνη εκδήλωση τόσο για εκείνον που την τροφοδοτεί, όσο και για τους γύρω του. «Γιατί, όπως είπε, κλείνετε στους ανθρώπους το δρόμο για τη βασιλεία των ουρανών. Ούτε εσείς μπαίνετε, ούτε το επιτρέπεται σε όσους θέλουν να μπουν... Αλίμονο σας γραμματείς και Φαρισαίοι, υποκριτές, γιατί μοιάζετε με τάφους ασβεστωμένους, που εξωτερικά φαίνονται ωραίοι, εσωτερικά όμως είναι γεμάτοι κόκαλα νεκρών και κάθε λογής ακαθαρσία. Έτσι κι εσείς εξωτερικά φαίνεστε ευσεβείς στους ανθρώπους κι εσωτερικά είστε γεμάτοι υποκρισία και ανομία» (Ματ κγ' 14 και 27-28).

Αδελφοί μου, όταν η ευσέβεια εκφράστηκε με λόγια και έργα τότε μεγαλούργησε. Αντίθετα, όταν η ευσέβεια περιορίστηκε στους τύπους, τότε προκάλεσε ανεπανόρθωτη ζημιά τόσο στους άλλους όσο και στους ίδιους.

Στο όνομα της έγιναν «ιεροί πόλεμοι» και η αντιχριστιανική «Ιερά εξέταση». Στο «όνομα» της αγανάκτησε σήμερα ο αρχισυνάγωγος. Στο «όνομα» της αγανακτούν και σήμερα πολλοί. Ίσως ανάμεσα τους να είναι και ο εαυτός μας. Ας προσέξουμε όλοι. Ο αγιασμός τόσο της Κυριακής όσο και του εαυτού μας περνά μέσα από την αληθινή ευσέβεια. Δηλαδή της αρμονίας ανάμεσα στα λόγια και στις πράξεις μας. Παρά την υπάρχουσα υποκρισία εντούτοις υπάρχει και στην εποχή μας πραγματική ευσέβεια. Αυτή ας αποκτήσουμε κι εμείς. Αμήν

Θεόδωρος Αντωνιάδης

ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΑ΄ ΛΟΥΚΑ
Απόστολος: Κολασ. γ΄ 4-11
Ευαγγέλιο: Λουκ. ιδ΄ 16-24
11 Δεκεμβρίου 2011

«Έρχεσθε, ότι ήδη έτοιμα εστί πάντα».

Ακούσαμε στο σημερινό ανάγνωσμα του Ευαγγελίου την βαρυσήμαντη παραβολή του Κυρίου που ομιλεί για κάποιο μεγάλο δείπνο που ετοίμασε κάποιος άρχοντας και κάλεσε πολλούς.

Όλα ήταν έτοιμα, μέσα στην απέραντη και ολόφωτη αίθουσα του αρχοντικού. Μεγάλη η τιμή για τους καλεσμένους. Προσωπικά, ξεχωριστά για τον καθένα έστειλε τους υπηρέτες του να καλέσουν λέγοντας: «Έρχεστε, ότι ήδη έτοιμα εστί πάντα».

Και όμως αυτοί, αντί να εκτιμήσουν την τιμή που τους έγινε, αντί να χαρούν και με χαρά να έλθουν στο τραπέζι «ήρξατο από μιας παραιτείθαι πάντες». Ένας ένας δήλωσε άρνηση, προσβάλλοντας τον άρχοντα, με διάφορες ανάξιες λόγου προφάσεις. «Έχε με παρητημένο» είπε ο ένας, γιατί θα πάω στο χωράφι που αγόρασα. «Έχε με παρητημένο» είπε ο άλλος, που προτιμούσε να δει τα βόδια του. «Έχε με παρητημένον» είπε άλλος, προφασιζόμενος οικογενειακές υποχρεώσεις και άλλοι άλλες παρόμοιες και αστήρικτες προφάσεις.

Με το δίκιο του αγανάκτησε ο Άρχοντας για την ανάρμοστη συμπεριφορά των καλεσμένων λέγοντας : «Ουδείς των ανδρών εκείνων των κεκλημένων γεύσεται μου του δείπνου». Έφ' όσον δεν δέχθηκαν την τιμή που τους έκαμα, δεν τους αξίζει το δείπνο. Φάνηκαν ανάξιοι.

Αλλά όμως το τραπέζι ήταν έτοιμο και αν δεν δέκτηκαν οι πρώτοι και πιο γνωστοί, υπήρχαν άλλοι έστω άγνωστοι, για να απολαύσουν το επίσημο δείπνο. Και δίνει διαταγή τώρα στους υπηρέτες του: « Πηγαίνετε και όσους συναντήσετε στην πόλη και στους αγρούς καλέστε τους «ίνα γεμισθή ο οίκος μου».

Αυτό έγινε. Οι πρώτοι καλεσμένοι έμειναν έξω, ανάξιοι της τιμής που τους έγινε, αλλά γέμισε το αρχοντικό με άλλους που δέχθηκαν την πρόσκληση.

Είναι φανερό το νόημα της παραβολής. Μας καλεί ο Θεός σε τιμητική για μας και χαρούμενη και σωστική ζωή. Θέλει να μας κάνει μετόχους της δικής Του λαμπρότητας, στο παλάτι Του, που τώρα μεν το βλέπουμε σαν Εκκλησία, όπου ο ίδιος έχει το θρόνο του, αύριο δε, θα το ιδούμε σαν Βασιλεία των Ουρανών, για να χαρούμε εκεί σαν παιδιά Του την αιώνια ζωή με τα αιώνια αγαθά, τα οποία για μας, σαν κληρονόμους Του ετοίμασε.

Και μας θέλει από τώρα, από τη ζωή αυτή κοντά Του, στην Εκκλησία Του, για να μας προετοιμάσει. Να λάβουμε μέρος στην Αγία Τράπεζα, στο «Δείπνο το Μυστικόν», το μυστηριακό, στο οποίο μας προσφέρει το Σώμα

Του και το Αίμα Του, μας θέλει κοντά Του στην Βασιλεία των Ουρανών, όχι όμως με στολή της ψυχής μολυσμένη, άρρωστη από εγωισμό, πλεονεξία, φθόνο, μίσση και πάθη φοβερά. Από τώρα θέλει με τη βοήθεια της Εκκλησίας Του, με την καθοδήγηση του Ευαγγελίου, με τον καθαρισμό των ψυχών μας δια των Μυστηρίων, του βαπτίσματος αλλά και κυρίως της Θείας Κοινωνίας που ζωογονεί τον πιστό, με τη βοήθεια της εξομολογήσεως και την θερμή προσευχή, στο να γίνεται και από εμάς του Θεού το θέλημα, να γίνουμε άξιοι και της επουρανίου τραπέζης. Για τούτο ψάλλουμε το ωραίο τροπάριο την Μεγάλη Εβδομάδα: «Λάμπρυνον μου την στολήν της ψυχής, Φωτοδότα και σώσον με».

Αν τα σκεπτόμαστε αυτά δεν θα δείχναμε και μείς πολλές φορές αυτήν την θρησκευτική αδιαφορία, την ψυχρότητα η οποία χαρακτηρίζει την εποχή μας. Απομακρυνόμαστε από την Εκκλησία, περιφρονούμε τις αλλεπάλληλες προσκλήσεις, τις οποίες μας στέλνει ο Θεός, με το Ευαγγέλιο Του, με λόγια γονέων ή φίλων, με καλές σκέψεις που μας φέρνει ο Θεός, με χαρές που θα έπρεπε να μας φέρνουν κοντά Του ,αναγνωρίζοντας την ευγνωμοσύνη που Του οφείλουμε ή κάποτε όταν και με μια αρρώστια μας κάνει να Τον θυμηθούμε, να θυμηθούμε ότι σαν βαπτισμένοι Χριστιανοί είμαστε δικοί Του στρατιώτες και ανήκουμε σε Εκείνον και σε Εκείνον θα καταλήξουμε.

Κάθε Χριστιανός είναι ανάγκη να ερωτά τον εαυτό του αν δέχθηκε ή αν απέρριψε την πρόσκληση του Χριστού. Και ας λάβουμε έκαστος τα μέτρα μας. Το να δεχθείς ή να απορρίψεις την πρόσκληση του Χριστού, είναι ζήτημα ζωής ή θανάτου.

Από την υποδοχή ή την απόρριψη της προσκλήσεως του Θεού, εξαρτάται αν θα ζήσει ο Χριστιανός αιωνίως με τον Θεό, απολαμβάνοντας τα αγαθά της αιωνίου ζωής και Βασιλείας, του Μεγάλου αυτού και θείου Δείπνου, ή θα ζήσει και στην ζωή αυτή με τον Διάβολο και στην άλλη στο «πυρ το εξώτερον το ητοιμασμένω τω διαβόλω και τοις αγγέλοις αυτού».

Αλλά και για τη ζωή αυτή η πρόσκληση του Θεού στην επίγεια Βασιλεία Του, που είναι η Εκκλησία, η κατά Χριστόν ζωή είναι η εγγύηση για μια καλύτερη ζωή. Βλέπουμε, άλλωστε, ότι η αμαρτία οδηγεί στην καταστροφή, στην παρανομία, στο έγκλημα, στα ναρκωτικά, στο θάνατο, αλλά και την κοινωνία βασανίζει, ότι πάντοτε «τα οψώνια, τα αποτελέσματα της αμαρτίας θάνατος», ενώ η κατά Χριστόν ζωή «προς πάντα ωφέλιμος έστι, επαγγελίαν έχουσα ζωής της νυν και της μελλούσης».

Γιώργος Σαββίδης

ΚΥΡΙΑΚΗ ΠΡΟ ΤΗΣ ΧΡΙΣΤΟΥ ΓΕΝΝΗΣΕΩΣ

Απόστολος: Εβρ. ια´,9-10, 32-40

Ευαγγέλιο: Ματθ. 1, 1-25

18 Δεκεμβρίου 2011

«Ιακώβ δε εγέννησε τον Ιωσήφ τον άνδρα Μαρίας, εξ ής εγεννήθη Ιησούς ο λεγόμενος Χριστός» (Ματθ. Α, 16).

Πλησιάζουν και φέτος τα Χριστούγεννα, αγαπητοί μου αδελφοί, και οι καρδιές και οι σκέψεις μας, είναι προσανατολισμένες στο μεγάλο, το χαρμόσυνο αυτό γεγονός. Ο Υιός του Θεού παίρνει την φτωχή ανθρώπινη φύση και την εξαγιάζει. την εξυιώνει και την δοξάζει. Με το ιερό Ευαγγέλιο της Κυριακής προ της Χριστού Γεννήσεως, ο νους μας στρέφεται και πάλιν προς το μεγάλο και ασύλληπτο μυστήριο της ενανθρώπησης του Θεού. Έχουμε μπροστά μας το γενεαλογικό δέντρο του Μεσσία, από τον Αβραάμ μέχρι τον Ιωσήφ. Όλη αυτή η μακρά γενεαλογία του σημερινού Ευαγγελίου σ' ένα σκοπό αποβλέπει. Στο να καταδείξει ότι ο Ιησούς Χριστός, που γεννήθηκε από την Παρθένο Μαρία, είναι Υιός Δαβίδ και Υιός, απόγονος, δηλαδή του Αβραάμ. Περνούν λοιπόν ενώπιό μας, όλες οι μορφές των κατά σάρκα προγόνων του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού, που τον περίμεναν με πόθο σαν Λυτρωτή τους. Μια από τις εκλεκτές αυτές μορφές είναι και ο Ιωσήφ, με τον οποίο Οα ασχοληθούμε σήμερα.

Ο Ιωσήφ ήταν ο εκλεκτός του Θεού που διάλεξε ο ίδιος ο Θεός, για την προστασία της Παναγίας και του Θείου βρέφους. Αυτό διάλεξε ο Θεός που «ετάζει καρδιάς και νεφρούς» (Ψαλμ. Ζ', 10), μέσα από τα δισεκατομμύρια των ανδρών όλων των εποχών και του εμπιστεύθηκε την προστασία του αγιώτερου Προσώπου που υπήρξε και Οα υπάρξει ποτέ στον κόσμο. Γης Υπεραγίας δηλαδή και Υπερευλογημένης Θεοτόκου. Αυτό τον άγνωστο και άσημο ξυλουργό έκρινε άξιο, για να γίνει ο θετός «πατέρας» και προστάτης του Θείου Βρέφους, Αυτόν προσφώνουσε «πατέρα» κατά την παιδική του ηλικία ο Ιησούς. Και αυτό θεωρούσαν σα σύζυγο της Αειπαρθένου Μαρίας, οι Εβραίοι.

Ο Ιωσήφ δεν ήταν Φαρισαίος, αλλ' ούτε και Νομοδιδάσκαλος. Δεν ήταν Ραββίνος, αλλ' ούτε και Ιερέας ή Αρχιερέας. Ήταν ένας απλός άνθρωπος του λαού, ένας άσημος Ιουδαίος, που καταγόταν από τη φυλή του Ιούδα και το γένος Δαβίδ. Ήταν ένας αγνός και αφοσιωμένος στον Θεό άνθρωπος. Γι' αυτό και χρησιμεύει σαν σκεύος «εκλογής του Κυρίου» (Πράξ.Θ,15). Ήταν δίκαιος μας λέγει ακόμα ο Ευαγγελιστής. Και δίκαιος στη γλώσσα της Αγίας Γραφής σημαίνει ενάρετος, ευσεβής, θεοφοβούμενος άνθρωπος, άνθρωπος που βάζει πάνω απ' όλα το Νόμο και το θέλημα του Θεού. Άνθρωπος που είναι έτοιμος, χάρη της υπακοής στο πρόσταγμα του Θεού, να υποβληθεί και σε κόπους και σε Ουσίες και σε κάθε ταλαιπωρία.

Όταν ο δίκαιος Ιωσήφ διαπίστωσε ότι η Παρθένος Μαρία, που είχε μνηστευθεί, βρισκόταν σε κατάσταση εγκυμοσύνης, εξεπλάγη και ελυπήθη βαθύτατα. Είχε δικαίωμα από το Νόμο να την οδηγήσει στο Συνέδριο για ανάκριση και να απαιτήσει την τιμωρία της, που ήταν ο θάνατος με λιθοβολισμό. Αλλά ο Ιωσήφ δίκαιος ών, ενάρετος και αγαθός και άκακος άνθρωπος, εσκέφθη και εφέρθη με τρόπο ανώτερο. Εβουλήθη λάθρα απολύσει αυτήν. (Ματθ.Λ, 19). Ούτε να την κρατήσει το έκρινε σωστό, συγκαλύπτοντας το υποτιθέμενο πταίσμα και γινόμενος συνένοχος σ' αυτό, αλλ' ούτε και να το καταγγείλει θέλησε. Αποφάσισε να απομακρύνει από κοντά του την Θεοτόκο κι έτσι να διαλύσει σιωπηρά την μνηστεία του. Με τον τρόπο αυτό εύρισκε ότι και την ηθική τάξη διαφύλασσε, αλλά και την σκληρότητα απέφευγε. Συνδύαζε άριστα την ακεραιότητα με τη επιείκεια. Και γι' αυτό ο Θεός με άγγελο του τον πληροφορεί πως είχαν τα πράγματα και τον καθοδηγεί για τα περαιτέρω.

Κι ενώ ο Ιωσήφ συλλογιζόταν αυτά και τα σχεδίαζε, εμφανίστηκε στο όνειρο του Άγγελος και του λέει: «Ιωσήφ, πιστέ απόγονε του Δαβίδ, μη διστάσεις και μη φοβηθείς να

δεχθείς στο σπίτι σου, τη μνηστή σου Μαρία. Γιατί το παιδί που κυοφορείται μέσα της, προέρχεται από το Άγιο Πνεύμα». Η Μαρία Ωα γεννήσει Υιό και συ που, κατά το Μωσαϊκό Νόμο, είσαι ο προστάτης του, θα πρέπει να το ονομάσεις Ιησού, που σημαίνει Σωτήρας. Γιατί Αυτός θα σώσει τον λαό του, το νέο Ισραήλ από την αμαρτία. Κι εκπληρώνεται έτσι το θαύμα της υπερφυσικής σύλληψης της Παρθένου Μαρίας, που προφήτευσε οκτακόσια χρόνια πριν ο Προφήτης Ησαΐας. Ο Προφήτης φωτιζόμενος από το Θεό, είχε προαναγγείλει: «Ίδού η Παρθένος θα μείνει έγκυος και θα γεννήσει Υιό και θα του δώσουν το όνομα Εμμανουήλ, που σημαίνει ο Θεός είναι μαζί μας». Ο Ιωσήφ όταν εσηκώθη από τον ύπνο, μετά το Θείο αυτό όνειρο, πειθάρχησε σ' όσα του ανακοίνωσε ο Άγγελος και παρέλαβε στο σπίτι του την Παρθένο Μαρία. Και όταν γεννήθηκε το παιδί, το ονόμασε Ιησού, που σημαίνει Σωτήρας.

Γιατί όμως ο Άγγελος έδωσε την εντολή στον Ιωσήφ να ονομάσει τον Υιό της Παρθένου, Ιησού, δηλαδή Σωτήρα. Η απάντηση είναι ότι με το όνομα αυτό ο Θεός θα αποκάλυπτε το Μέγα Μυστήριο που ήταν κρυμμένο μέσα στους αιώνες. Ότι ο Κύριος Ιησούς δεν θα ήταν ένας επίγειος βασιλιάς που θα λύτρωνε εθνικά και πολιτικά τον Ισραηλιτικό λαό, αλλά Σωτήρας που Οα έσωζε την ανθρωπότητα από τη σκλαβιά της αμαρτίας, του διαβόλου και της φθοράς. Σωτήρας που θα σήκωνε πάνω του το βάρος των αμαρτιών της ανθρωπότητας και θα θυσιαζόταν προσφέροντας τη ζωή του για να απαλλάξει το ανθρώπινο γένος από την αμαρτία.

Είναι αλήθεια ότι μας προκαλεί θαυμασμό η σεμνή μορφή του Ιωσήφ. Μια μορφή που ο καθένας από μας θα πρέπει να την μιμηθεί. Με το σιωπηλό αλλά μεγαλόφωνο παράδειγμα του Ιωσήφ, το Πνεύμα του Θεού, μας καλεί σε ζωή ενάρετη και αγία. Μας καλεί να ακολουθήσουμε τα ίχνη του Ιωσήφ. Να ευθυγραμμίσουμε και ρυθμίσουμε τη στάση και συμπεριφορά μας σύμφωνα με τη διαγωγή του εκλεκτού μνηστήρα της Θεοτόκου. Η πνευματική αυτή στοίχιση είναι απόλυτα απαραίτητη για να συνάψουμε σχέσεις οικειότητας με τον Ιησού και να αναδειχθούμε πράγματι οικείοι του Θεού. Όλα αυτά σημαίνουν ότι πρέπει να γίνουν κτήμα μας οι αρετές του μνηστήρα της Θεοτόκου, του Ιωσήφ. Να αποκτήσουμε δηλαδή και εμείς το βαθύ σεβασμό προς το Νόμο του Θεού που είχε μέσα του εκείνος. Να γίνουμε άνθρωποι θεοφοβούμενοι και αφοσιωμένοι στον Κύριο. Να είμαστε ευγενείς απέναντι στους άλλους και να μη θέλουμε να εκθέσουμε κανένα. Να μάθουμε το μάθημα της υπακοής στο θέλημα του Θεού, οσοδήποτε και να κοστίζει τούτο.

Αδελφοί μου ! Το Άγιο Βρέφος που θα αντικρύσουμε σε μια εβδομάδα στη Φάτνη, είναι ο Ιησούς. Ο Σωτήρας μας δηλαδή. Εκείνος που έρχεται για να μας σώσει από τις αμαρτίες μας. Εκείνος που θα γίνει «ο αμνός του Θεού ο αίρων την αμαρτία του κόσμου» (Ιωαν. Α, 29). Εκείνος που θα πάρει επάνω του τις αμαρτίες όλων μας και με τη Σταυρική του Θυσία θα τις εξαγοράσει. Μέχρι τότε οι άνθρωποι ζούσαν και πέθαιναν με το βάρος των αμαρτιών τους. Δεν υπήρχε κανένας για να τους σώσει. Ζούσαν και πέθαιναν ένοχοι αμαρτωλοί, φορτωμένοι την κατάρα του Θεού. Με τέρμα την αιώνια καταδίκη. Τώρα, με την γέννηση του Χριστού μπορούμε να απαλλαγούμε από το βάρος της αμαρτίας. Να αποφύγουμε την τιμωρία του Θεού, να μη πάμε στην κόλαση, αλλά στον Παράδεισο και την αιώνια ζωή. Όσοι λοιπόν θα Τον πλησιάσουμε, όσοι θα Τον πιστέψουμε, όσοι θα Του δώσουμε την καρδιά μας και όσοι Οα γίνουμε λαός Του, να είμαστε βέβαιοι ότι Οα κληρονομήσουμε την αιώνια Βασιλεία Του. Αμήν.

† Ηγούμενος Χρυσορροϊατίσης κ. Διονύσιος

Η ΓΕΝΝΗΣΙΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΗΜΩΝ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Απόστολος: Γαλ. δ' 4 - 7

Ευαγγέλιον: Ματθ. β' 1 - 12

Κυριακή 25 Δεκεμβρίου 2011

«Ότε δε ήλθε το πλήρωμα του χρόνου»

Το πλήρωμα του χρόνου. Από τη στιγμή που οι πρώτοι άνθρωποι έχασαν την ευκαιρία ζωής στον παράδεισο, αγαπητοί μου αδελφοί, άρχισε και η αγωνιώδης ανησυχία, για το πότε θα φτάσει η ευλογημένη ώρα της αποκατάστασής τους. Το προπατορικό αμάρτημα και η συνέπεια της απομάκρυνσης από την τήρηση των εντολών του Θεού, συνόδευε και χαρακτήρισε την ζωή τους. Αναζητούσαν να δουν να πραγματώνεται η υπόσχεση σωτηρίας που έδωσε ο Θεός στους πρωτόπλαστους. Θεόπνευστοι προφήτες αλλά και φωτισμένοι σοφοί προανήγγειλαν και παρουσίασαν με εκπληκτικές λεπτομέρειες την έλευση του Θεανθρώπου. Προειδοποίησαν τον κόσμο ότι θα παραμείνει στην άγνοια και την αμαρτία, αν ο Θεός, που τους φροντίζει και τους αγαπά, δεν τους λυπηθεί και στείλει κάποιον να τους σώσει. Οι Προφύτες του Ιουδαϊκού λαού, που γι αυτό θεωρήθηκε ο περιούσιος λαός του Κυρίου, ήταν τόσο ακριβείς στις περιγραφές τους, όσο και εκείνοι που έζησαν μετά την γέννηση του Σωτήρος. Προσπάθησαν να καθοδηγήσουν τους ανθρώπους να απομακρυνθούν από την αμαρτία. Να γυρίσουν στον Θεό - Πατέρα. Να καταλάβουν ότι δεν μπορούν να ζήσουν χωρίς τον Δημιουργό τους. Τους καλούσαν να ζήσουν σαν παιδιά Του αγαπημένα, σύμφωνα με το θέλημά Του. Όλοι αυτοί, σοφοί και θεόπνευστοι, ήθελαν, εκτελώντας εντολή του Θεού, να προετοιμάσουν τους ανθρώπους να ζήσουν την εποχή της χάριτός Του. Να τους προετοιμάσουν να ακολουθήσουν ως καθοδηγό στη ζωή τους, τον Σωτήρα Χριστό. Να απολαύσουν την υιοθεσία, να δεχτούν τον προ αιώνων αναμενόμενο Μεσσία.

Και η παρουσία του ίδιου του Θεού ανάμεσα στους ανθρώπους, ήταν μια τρανή ένδειξη, η μοναδικής σημασίας αποδεικτική αξία της υπερβολικής αγάπης του Θεού για τα πλάσματά Του.

Ωστόσο, αγαπητοί μου αδελφοί, λίγοι μόνον μπόρεσαν να αντιληφθούν την διδασκαλία των Προφητών. Οι πολλοί συνέχισαν να ζουν και να κινούνται στον ολισθηρό δρόμο της αμαρτίας, αγνοώντας τις θείες επιταγές. Έπρεπε, λοιπόν, να σταματήσει ο θανατηφόρος κατήφορος της αμαρτίας. Είχε φτάσει, πια ο χρόνος να στείλει ο Θεός τον μονογενή του Υιό για να διδάξει και να σώσει τους ανθρώπους, τα αγαπητά Του δημιουργήματα. Συμπληρώθηκε ο χρόνος που είχε προαναγγείλλει ο Θεός για τη σωτηρία μας. «Ήλθε το πλήρωμα του χρόνου». Είναι γεγονός ότι μετά την έλευση του Θεανθρώπου, το κήρυγμα Του χρωμάτισε την ζωή, τις συνήθειες και τις απόψεις, αλλά και τη φιλοσοφία του κόσμου. Και όχι μόνο των πιστών, των χριστιανών. Είναι

βαθιά η επίδραση που άμεσα ή έμμεσα κατευθύνει, θεληματικά ή και άθελα, τον τρόπο της ζωής όλων μετά τη διδασκαλία του Σωτήρος Χριστού. Δύσκολα μπορούμε να αγνοήσουμε βασικές επιταγές του χριστιανισμού, όταν λαμβάνουμε σημαντικές αποφάσεις, ακόμη και σε άσχετες, εκτός ηθικής, αξίες και αποφάσεις. Η χριστιανική ηθική και κάποτε και αυτούσια η διδασκαλία του ευαγγελίου χρησιμοποιούνται ως επιχειρήματα αποφάσεων και εφαρμογής του δικαίου στις σχέσεις μας και ακόμη από ανθρώπους που δεν έχουν στη ζωή τους βασικό κριτήριο το ευαγγέλιο και το θέλημα του Θεού.

Είναι λοιπόν το σημαντικότερο γεγονός της ιστορίας της ανθρωπότητας. Μοίρασε την χρονολογική μας ιστορία σε περίοδο πρό και μετά Χριστόν. Αλλά είναι άραγε επίκαιρο το θέμα της ενανθρώπισης του Χριστού στην εποχή μας; *«Δεύτε ίδωμεν πιστοί που εγεννήθη ο Χριστός»*, σημειώνει ένθεος ο ψαλμωδός. Αλλά πολύ περισσότερο είναι η αρχή της διακηρυγμένης από τον Θεό, σωτηρίας μας. Είναι η εποχή της χάριτος. Αναμφισβήτητα, ωστόσο, αγαπητοί μου, ζούμε και σήμερα χωρίς να υπολογίζουμε τις εντολές του Θεού. Και όμως Τον έχουμε τόσο ανάγκη. Έχουμε ανάγκη της ειρήνης που έφερε μαζί Του. Είναι ο *«Έπί γῆς εἰρήνη»*. Επί γης, και στην ψυχή μας ειρήνη. Στην ψυχή μας η ειρήνη με μόνιμο κάτοικό της τον Χριστό. Αλλά και η ειρήνη με τους γύρω μας, φίλους και εχθρούς. Κι όμως πολλές φορές ξεχνούμε ή αγνοούμε την ανάγκη της συνεχούς παρουσίας Του στη ζωή μας. Προσπαθούμε να δώσουμε λύσεις σε προβλήματα που μας απασχολούν, με τις λιγοστές δυνάμεις μας. Δεν φροντίζουμε για την καθαρότητα της ψυχής μας. Γινόμαστε απρόσεχτα άδικοι στους γύρω μας. Χωρίς να το αντιλαμβανόμαστε, πράττουμε πράξεις που προσβάλλουν τον Θεό – Πατέρα μας. Είναι λοιπόν ανάγκη να δούμε αυτή την ημέρα σαν μια υπόμνηση και ευκαιρία. Να δεχτούμε τη σωτηρία που μας προσφέρεται. Να κάνουμε μια ενδοσκόπηση στα βάθη της ψυχής μας. Να μελετήσουμε τον δρόμο που ακολουθούμε και να διορθώσουμε ό,τι διαπιστώσουμε ότι δεν συμφωνεί με τον νόμο του Θεού μας. Να φέρουμε την ειρήνη του Θεού στη ζωή μας. Να εκμεταλλευτούμε την σημερινή ευκαιρία. Ο Θεός μας περιμένει. Η αγάπη Του φανερώθηκε όταν έστειλε το Γιο Του, όταν επέστρεψε να πάθει και να σταυρωθεί για τις αμαρτίες μας, για τα απλά ή και τα σοβαρά μας λάθη. Είναι έτοιμος να μας δεχτεί όλους με απόλυτη αγάπη και κατανόηση. Θα κλείσουμε τα αυτιά μας στο κάλεσμά Του; Ασφαλώς όχι! *«Χριστός γεννᾶται, αδελφοί μου, χαρείτε, δοξάσατε»*, με τη ζωή μας, με τις πράξεις μας.

Δ.Γ.Σ.

ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΕΣ ΚΑΙ ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ

ΠΑΝΙΕΡΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΠΑΦΟΥ κ.κ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ

Σάββατο	3 Δεκεμβρίου (Εσπερινός)	:	ΑΡΜΟΥ
Κυριακή	4 Δεκεμβρίου	:	ΣΑΛΑΜΙΟΥ
Δευτέρα	5 Δεκεμβρίου, (Εσπερινός)	:	ΧΛΩΡΑΚΑ, Αγ. Νικόλαος
Τρίτη	6 Δεκεμβρίου	:	ΝΑΤΑ
Τετάρτη	7 Δεκεμβρίου	:	ΑΓΙΟΣ ΑΜΒΡΟΣΙΟΣ
Παρασκευή	9 Δεκεμβρίου	:	ΑΛΕΚΤΟΡΑ
Κυριακή	11 Δεκεμβρίου	:	ΠΑΦΟΣ, Παναγία Παντάνασσα
Κυριακή	11 Δεκεμβρίου(Εσπερινός)	:	ΓΕΡΟΣΚΗΠΟΥ, Αγ. Σπυρίδωνας
Κυριακή	18 Δεκεμβρίου	:	ΓΕΡΟΣΚΗΠΟΥ, Αγ. Παρασκευή
Πέμπτη	22 Δεκεμβρίου	:	ΚΟΙΛΙΝΙΑ
Σάββατο	24 Δεκεμβρίου	:	ΠΑΡΑΜΑΛΙ
ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ		:	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος

ΘΕΟΦΙΛΕΣΤΑΤΟΥ ΧΩΡΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΡΣΙΝΟΗΣ κ. ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ

Σάββατο	3 Δεκεμβρίου (Εσπερινός)	:	ΑΓΙΑ ΒΑΡΒΑΡΑ
Κυριακή	4 Δεκεμβρίου	:	ΑΡΓΑΚΑ Αγία Βαρβάρα
Δευτέρα	5 Δεκεμβρίου, (Εσπερινός)	:	ΧΡΥΣΟΧΟΥ
Κυριακή	11 Δεκεμβρίου	:	ΠΟΛΙΣ ΧΡΥΣΟΧΟΥΣ
Δευτέρα	12 Δεκεμβρίου	:	ΓΕΡΟΣΚΗΠΟΥ, Αγ. Σπυρίδωνας
Κυριακή	18 Δεκεμβρίου	:	ΛΑΡΝΑΚΑ
Σάββατο	24 Δεκεμβρίου	:	ΠΕΡΙΣΤΕΡΩΝΑ
Σάββατο	24 Δεκεμβρίου (Εσπερινός)	:	ΠΕΡΙΣΤΕΡΩΝΑ
ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ		:	ΠΕΡΙΣΤΕΡΩΝΑ
Τρίτη	27 Δεκεμβρίου	:	ΛΕΜΠΑ

ΠΑΝΟΣΙΟΛΟΓΙΩΤΑΤΟΥ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ κ. ΤΥΧΙΚΟΥ

Σάββατο	3 Δεκεμβρίου (Εσπερινός)	:	ΑΡΓΑΚΑ Αγία Βαρβάρα
Κυριακή	4 Δεκεμβρίου	:	ΑΡΜΟΥ
Δευτέρα	5 Δεκεμβρίου	:	ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΑΓΙΟΥ ΣΑΒΒΑ
Τρίτη	6 Δεκεμβρίου	:	ΦΙΛΟΥΣΑ ΚΕΛΟΚΕΔΑΡΩΝ Άγιος Νικόλαος
Τετάρτη	7 Δεκεμβρίου (Εσπερινός)	:	ΜΕΣΑΝΑ
Πέμπτη	8 Δεκεμβρίου	:	ΜΕΣΑΝΑ
Κυριακή	11 Δεκεμβρίου	:	ΦΙΛΟΥΣΑ ΧΡΥΣΟΧΟΥΣ Αγ. Νόμων και Βηχιανός
Κυριακή	18 Δεκεμβρίου	:	ΧΛΩΡΑΚΑ Άγιος Νεκτάριος

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΘΕΟΛΟΓΩΝ

ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ ΠΑΠΑΣΑΒΒΑΣ

Κυριακή 4 Δεκεμβρίου: ΦΥΤΗ
Κυριακή 11 Δεκεμβρίου : ΣΤΑΤΟΣ--ΑΓΙΟΣ ΦΩΤΙΟΣ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΜΠΙΤΣΙΟΥΝΗΣ

Κυριακή 4 Δεκεμβρίου : ΑΓΙΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΝΟΣ
Κυριακή 11 Δεκεμβρίου : ΠΑΝΑΓΙΑ

ΗΡΟΔΟΤΟΣ ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ

Κυριακή 4 Δεκεμβρίου : ΚΑΛΛΕΠΕΙΑ

Κυριακή 11 Δεκεμβρίου : ΝΙΚΟΚΛΕΙΑ

Κυριακή 18 Δεκεμβρίου: ΑΡΜΟΥ

ΠΑΥΛΟΣ ΑΡΚΟΥ

Κυριακή 4 Δεκεμβρίου : ΧΟΥΛΟΥ

Κυριακή 11 Δεκεμβρίου : ΝΙΚΟΚΛΕΙΑ

Κυριακή 18 Δεκεμβρίου : ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΑ

ΠΑΝΑΓΙΑ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΑΒΒΙΔΗΣ

Κυριακή 4 Δεκεμβρίου : ΤΙΜΗ

Κυριακή 11 Δεκεμβρίου : ΑΧΕΛΕΙΑ

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΚΑΣΚΑΝΗΣ

Κυριακή 4 Δεκεμβρίου: ΑΝΑΒΑΡΓΟΣ

Κυριακή 11 Δεκεμβρίου: ΚΕΛΟΚΕΔΑΡΑ

Κυριακή 18 Δεκεμβρίου: ΚΟΛΩΝΗ

Κυριακή 11 Δεκεμβρίου:

ΥΠΕΥΘΥΝΟΙ ΣΥΝΤΑΞΗΣ: Θεόδωρος Αντωνιάδης Θεολόγος, Γεώργιος Σαββίδης, Θεολόγος, Δημήτριος Σμυρλής Θεολόγος, Φιλολόγος.

Το περιεχόμενο του παρόντος τεύχους υπάρχει αυτούσιο και στην ιστοσελίδα της Ιεράς Μητροπόλεως Πάφου www.imparphou.org

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Εγκύκλιος του Πανιερώτατου Μητροπολίτη Πάφου κ.κ. Γεώργιου για τη διεξαγωγή
εράνου υπέρ των τυφλών Σελ.: 58

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΩΝ ΠΕΡΙΚΟΠΩΝ	Σελ.:
Κυριακή προ των Φώτων	2
Κυριακή μετά τα Φώτα	4
Κυριακή ΙΒ΄ Λουκά	6
Κυριακή ΙΔ΄ Λουκά	8
Κυριακή ΙΕ΄ Λουκά – Τριών Ιεραρχών	10
Κυριακή ΙΖ΄ Ματθαίου	14
Κυριακή ΙΣΤ΄ Λουκά (Τελώνου και Φαρισαίου)	16
Κυριακή ΙΖ΄ Λουκά (Ασώτου)	18
Κυριακή της Απόκρεως	20
Κυριακή της Τυρινής	26
Κυριακή Α΄ Νηστειών (Ορθοδοξίας)	28
Κυριακή Β΄ Νηστειών	30
Κυριακή Γ΄ Νηστειών	32
Κυριακή Δ΄ Νηστειών	38
Κυριακή Ε΄ Νηστειών	40
Κυριακή των Βαΐων	42
Το Άγιο Πάσχα	44
Κυριακή του Αντίπασχα (Θωμά)	50
Κυριακή των Μυροφόρων	52
Κυριακή του Παραλύτου	54
Κυριακή της Σαμαρείτιδος	56
Κυριακή των Αγίων Πατέρων (Α΄ Οικουμενική Συνόδου)	62
Της Πεντηκοστής	64
Κυριακή των Αγίων Πάντων	66
Κυριακή Β΄ Ματθαίου	68
Κυριακή Γ΄ Ματθαίου	74
Κυριακή Δ΄ Ματθαίου	76
Κυριακή των Αγίων Πατέρων Δ΄ Οικουμενικής Συνόδου	78
Κυριακή ΣΤ΄ Ματθαίου	80
Κυριακή Ζ΄ Ματθαίου	82
Κυριακή Η΄ Ματθαίου	86
Κυριακή Θ΄ Ματθαίου	88
Κυριακή Ι΄ Ματθαίου	90
Κυριακή ΙΑ΄ Ματθαίου	92
Κυριακή ΙΒ΄ Ματθαίου	98
Κυριακή προ της Ύψωσης	100
Κυριακή μετά την Ύψωση	102
Κυριακή Α΄ Λουκά	104
Κυριακή Β΄ Λουκά	110
Κυριακή Γ΄ Λουκά	112
Κυριακή Δ΄ Λουκά (του Σπορέως)	114
Κυριακή ΣΤ΄ Λουκά	116
Κυριακή Ε΄ Λουκά	118
Κυριακή Ζ΄ Λουκά	122

Κυριακή Η΄ Λουκά	124
Κυριακή Θ΄ Λουκά	126
Κυριακή ΙΓ΄ Λουκά	128
Κυριακή Ι΄ Λουκά	134
Κυριακή ΙΑ΄ Λουκά	136
Κυριακή προ της Χριστού Γεννήσεως	138
Η ΚΑΤΑ ΣΑΡΚΑ ΓΕΝΝΗΣΙΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΥ ΚΑΙ ΣΩΤΗΡΟΣ ΗΜΩΝ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ	140

ΠΑΤΕΡΙΚΑ ΚΕΙΜΕΝΑ

Γρηγορίου Νύσσης, προς Ολύμπιο, Περί τελειότητος	σελ. 22
Γρηγορίου Νύσσης, στους Μακαριστούς, Λόγος Δ΄	34
Γρηγορίου του Θεολόγου, Λόγος Α΄ εις το Άγιον Πάσχα	46
Ιωάννου Δαμασκηνού, περί της Αγίας Τριάδος, Λόγος Α΄	70
Γρηγορίου Νύσσης, Στους Μακαριστούς, Λόγος Ε΄	94, 106, 130

ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΕΣ ΚΑΙ ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ

ΜΗΝΑΣ	ΣΕΛ
Ιανουάριος	12
Φεβρουάριος	24
Μάρτιος	36
Απρίλιος	48
Μάιος	60
Ιούνιος	72
Ιούλιος	84
Αύγουστος	96
Σεπτέμβριος	108
Οκτώβριος	120
Νοέμβριος	132
Δεκέμβριος	144